

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Forsyth_Frederik-Vyjednavac.pdb

PDB Name: Forsyth_Frederik-Vyjednavac
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vyjednaváč

Frederik Forsyth

PROLOG

Sen se vrátil, než začalo pršet. Muž děšť neslyšel. Sen ho zcela pohltil.

Znovu viděl tu paseku v sicilském lese, vysoko nad Taorminou. Vynořil se z lesa a šel zvolna doprostřed paseky, jak bylo dohodnuto. V pravé ruce držel příruční kufřík. Uprostřed se zastavil, položil kufřík na zem, ustoupil šest kroků a poklekl. Jak bylo dohodnuto. Kufřík obsahoval miliardu lir.

Trvalo mu šest týdnů, než vyjednal propuštění dítěte. Ve srovnání s většinou případů to šlo poměrně rychle. Mnohdy se vyjednávání vleče měsíce. Šest týdnů strávil ve společnosti odborníka římské policie, rodilého Sicilana, ovšem ve službách andělů, a radil se s ním o taktice. Veškeré rozhovory s únosci obstarával policista. Konečně bylo propuštění dítěte dojednáno. Byla to dcerka milánského klenotníka, unesená z letního rodinného sídla u pláže Cefalu. Vyjednávání s mafií skončilo na necelém miliónu dolarů, když původně požadovaná suma byla pětkrát vyšší.

Na opačné straně paseky se objevil muž. Byl neoholený, maskovaný, vypadal drsně a měl přes rameno zavěšenou luparu. Za ruku vedl desetiletou dívku. Byla bosá, vyděšená, bledá, ale jinak zřejmě neutrpěla větší újmu. Alespoň ne fyzickou. Ti dva šli k němu. Viděl, jak na něj zpod masky bandita upírá oči, jež vzápětí tékají po lese v pozadí.

Mafián se zastavil u kufříku a zavrčel na děvčátko, ať klidně stojí. Poslechla ho. Její velké tmavé oči visely na zachránci. Už to nebude dlouho trvat, holčičko. Jen vydrž.

Bandita chvatně zalistoval svazky bankovek v kufříku. Upokojil se, když zjistil, že nebyl podveden. Vysoký muž s dívenkou se na sebe podívali. Zamrkal a ona se nepatrně usmála. Bandita zavřel kufřík a začal pozadu ustupovat. Stalo se to v okamžiku, kdy mizel mezi stromy.

Nezpůsobil to římský policista, ale místní blázen. Ozvalo se vyštěknutí pušky, bandita s kufříkem se zapotácel a upadl. Jeho kumpáni byli poschováváni mezi borovicemi za ním, aby ho kryli. Spustili střelbu. Ve vteřině se nad pasekou rozpoutalo peklo.

"K zemi," zařval italsky, ale neslyšela ho, nebo podlehla panice a pokoušela se k němu doběhnout. Vyskočil a snažil se překonat těch šest metrů, které je dělilo.

Málem to dokázal. Už se jí pravou rukou téměř dotýkal, už už ji málem strhl do bezpečí vysoké trávy; viděl strach v těch velkých očích, ústa ve výkřiku odhalila drobné zoubky ... a pak na jejích letních šatičkách vykvetla karminová růže.

Padla na zem, jako by ji někdo zezadu srazil. Vrhla se na ni a kryl ji tělem, dokud neustala palba a mafián nezmizel v lese. Seděl tam a držel ji, choval to křehké bezvládné tělíčko v náručí, plakal a řval na nic nechápající místní policajty: "Ne, ne, Kriste Ježíši, už ne..."

1.

LISTOPAD 1989

Zima toho roku přišla brzy. Už koncem měsíce přivál vítr ze severovýchodních stepí její první posly, kteří se proháněli nad střechami, aby prověřili připravenost Moskvy.

Budova generálního štábu na Frunzeho ulici číslo devatenáct, impozantní andezitová stavba z třicátých let, vzhlížela k mnohem modernější osmipodlažní přístavbě naproti přes ulici. Náčelník generálního štábu stál u okna v posledním patře staré budovy, zamyšleně pozoroval venkovní nečas a jeho nálada si ponurostí nezadala s přicházející zimou.

Maršalovi Ivanu K. Kozlovovi bylo sedmašedesát let, o dva roky víc, než byla oficiální důchodová hranice, ale v Sovětském svazu, stejně jako všude jinde, podobné zákony neplatily pro ty, kteří je vytvářeli. Počátkem roku vystřídal ve funkci starého maršála Achromejeva. Tato změna vyvolala údiv u většiny vojenských špiček. Ti dva byli naprosto odlišní. Zatímco Achromejev byl malý vyzábělý intelektuál, Kozlov byl hřmotný bělovlasý obr, voják každým coulem, voják, který se vojákem narodil. Ačkoliv byl před svým jménováním až čtvrtým mužem v armádní hierarchii, přeskočil

dva případné následníky, kteří byli tiše uklizeni do důchodu. Nikdo nemel pochybnosti o tom, proč byl jmenován do nejvyšší armádní funkce: od sedmaosmdesátého do devětaosmdesátého roku s přehledem a odborně řídil stažení sovětských vojsk z Afghánistánu. Odsun proběhl bez jakýchkoliv skandálů, větších porážek, nebo (a to bylo nejdůležitější) v novinách rozmazávané ztráty národní tváře, ačkoliv vlci Alláhovi pronásledovali Rusy až k průsmyku Salang. Tato operace mu získala v Moskvě obrovský kredit a vynesla ho do zorného úhlu samotného generálního tajemníka.

V době, kdy si touto službou vydobýval maršálskou hůl, dal sám sobě slavnostní slib: už nikdy nepovede svou milovanou Sovětskou armádu k ústupu. Věděl, že bez ohledu na pitomá slohová a rétorická cvičení ve sdělovacích prostředcích byl Afghánistán porážkou. A právě vyhlídka na další hrozící porážku mu kalila náladu, když za dvojitým oknem pozoroval ledové částečky, nepřetržitě bubnující na sklo.

Příčinou jeho ponuré nálady byla zpráva, která teď ležela na jeho psacím stole, zpráva, jejíž zpracování před časem svěřil jednomu ze svých nejschopnějších chráněnců, mladému generálmajorovi, kterého si přivezl do generálního štábu přímo z Kábulu. Kaminskij byl akademicky vzdělaný myslitel a dokonalý organizátor, z něhož maršál udělal druhého nejvyššího muže v odboru logistiky. Jako zkušený válečník Kozlov věděl, že bitvy se nevyhrávají odvahou, obětmi nebo dokonce chytrostí generálů, ale tím, že správná výzbroj bude ve správnou dobu na správném místě a bude jí tam hodně.

V myslí mu vytanula hořká vzpomínka, když jako osmnáctiletý voják sledoval dokonale vyzbrojené Němce, jak ztékají obranné valy jeho vlasti a jak Rudá armáda, oslabená Stalinovými čistkami z osmatřicátého roku, vyzbrojená staříckými zbraněmi, zbytečně krvácí v úsilí zastavit ten příval. Jeho vlastní otec zahynul při pokusu udržet neudržitelnou pozici u Smolenska s obyčejnou puškou proti Guderianovým hmotným pancéřovým jednotkám. Přisahal si, že příště už budou mít moderní výzbroj a v dostatečném množství.

Těto myšlenky zastínil celou svou vojenskou kariéru a nyní stál v čele pěti složek Sovětské armády: pozemních vojsk, námořnictva, letectva, strategického raketového vojska a raketové obrany vlasti. A celá tato úderná síla teď stála tvář v tvář možné budoucí porážce, protože na maršálově psacím stole ležela třisetstránková zpráva.

Četl ji dvakrát - poprvé přes noc ve svém spartánském bytě na Kutuzovově třídě a pak znovu ráno v kanceláři, kde ihned po příchodu vyvěsil telefon. Odvrátil se od okna a rázně přešel k velkému psacímu stolu, který stál v čele konferenčního stolu. Znovu se začel do posledních stránek zprávy.

SHRNUTÍ: Naše prognóza tedy neříká, že by se planeta ve dvaceti nebo třiceti letech ocitla bez ropy; tvrdíme, že Sovětský svaz vyčerpá své zásoby během příštích sedmi či osmi let. Klíč k tomuto tvrzení spočívá v přehledu zásob, který jsme uvedli výše, a především ve sloupci čísel nadepsaném koeficient R/P. Tento koeficient rezerv v produkci se určí vydělením roční produkce té které země produkující ropy stávajícími zásobami dotyčné země. Počítá se obvykle v miliardách barelů.

Ukazatele z konce roku 1985 - bohužel západní ukazatele, protože abychom zjistili, co se děje na Sibiři, musíme bez ohledu na má úzké kontakty s naším ropným průmyslem sahat k západním informacím - prozrazují, že v tomto roce jsme vyprodukovali 4,4 miliardy barelů ropy, což by nám při stejné roční produkci umožnilo čerpat zásoby dalších čtrnáct let. Tento předpoklad je však optimistický, neboť produkce, tím i odčerpávání zásob se od té doby zvýšily. Současný stav zásob nám vystačí na sedm až osm let.

Příčiny vzrůstu poptávky jsou dvě. Za prvé vzrostla průmyslová výroba, především v oblasti spotřebního zboží, jak bylo požadováno politbyrem od uvedení nové ekonomické reformy. Za druhé má náš průmysl, a nejen v tradičních, ale i v nových odvětvích nadměrnou spotřebu paliv a energie. Naše výroba je celkově velmi energeticky neefektivní a v mnoha odvětvích má zastaralý strojový park další a další důsledky. Ruský automobil má kupříkladu třikrát větší hmotnost než jeho americký protějšek - ne proto, jak se píše, že máme kruté zimy, ale proto, že naše ocelárny nedokáží vyrobit tenčí plech. Takže se na jeho výrobu spotřebuje více elektrické energie vyráběné z ropy a na silnici má větší spotřebu benzínu.

ALTERNATIVY: Jaderné reaktory vyráběly 11 procent elektrické energie v Sovětském svazu a počítalo se se zvýšením produkce na dvacet procent i více do roku 2000. Až do Černobylu. Čtyřicet procent naší jaderné energie bohužel vyráběly závody postavené podle téhož vzoru jako Černobyl. Od té doby byla většina z nich zavřena, aby mohly být provedeny úpravy - a je velice nepravděpodobné, že tyto elektrárny budou kdy znovu otevřeny - a další stavby byly zastaveny. V důsledku toho naše produkce, místo aby se zdvojnásobila, klesla na sedm procent a dále upadá. Máme největší zásoby zemního plynu na světě, ale problém je v tom, že jsou většinou uloženy v extrémních podmínkách Sibiře a dostat je prostě na povrch nestačí. Potřebujeme, ale nemáme, rozsáhlou síť plynovodů, jimiž bychom dostali plyn do našich měst, továren a elektráren.

Na počátku sedmdesátých let, kdy ceny ropy po jómkipurské válce závratně vzrostly, nabídli jsme západní Evropě dlouhodobé dodávky zemního plynu plynovodem. To by nám bylo umožnilo zbudovat potřebné rozvody, neboť Evropa byla připravena celý projekt financovat. Avšak vzhledem k tomu, že by to Americe nepřineslo žádné výhody, Spojené státy tuto iniciativu zabily hrozbami rozsáhlých sankcí proti každému, kdo by s námi spolupracoval. A tím skončil celý projekt. V současné době, kdy nastala takzvaná obleva, by podobný návrh mohl být politicky přijatelný, ale ceny ropy na západě jsou nízké a náš plyn tam nepotřebují. Časem by se pod hrozbou tenčících se zásob mohly západní ceny zvýšit tak, že by náš plyn mohl prorazit, ale to už bude pro Sovětský svaz příliš pozdě.

Všechny nabízející se alternativy jsou tedy prakticky neproveditelné. Zemní plyn ani jaderná energie nepřispějí k naší záchraně. Naprostá většina našich průmyslových odvětví a ti z našich partnerů, kteří jsou na nás energeticky závislí, jsou neodvolatelně odkázáni na ropná paliva a naše suroviny.

SPOJENCI: Stručně se zmíníme o našich spojencích ve střední Evropě, o státech, které západní propagandisté nazývají našimi satelity. Ačkoliv jejich celková produkce - pocházející především z rumunských zdrojů u Ploesti - dosahuje dvou miliard barelů ročně, je to ve srovnání s jejich skutečnými potřebami kapka v moři. Zbytek odebírají od nás, což je jedním z faktorů, které je drží v našem táboře. Abychom zmírnili tlak, který na nás vyvíjejí, sankcionovali jsme po pravdě řečeno několik bártrových dohod mezi nimi a Středním východem. Ale pokud se jim někdy podaří dosáhnout v této oblasti nezávislosti na našich dodávkách, a je to jen otázka času, a to velmi krátkého, pohltní Východní Německo, Polsko, Československo, Maďarsko a dokonce i Rumunsko kapitalistický tábor. O Kubě ani nemluvě.

Maršál Kozlov vzhledl od zprávy na nástěnné hodiny. Jedenáct. Ceremoniál na letišti už pomalu začíná. Rozhodl se tam nejit. Nebyl na Američany nijak zvědavý. Napřímil se, vstal a vrátil se k oknu. Kaminského zprávu si vzal s sebou. Byla stále klasifikována jako přísně tajná, a Kozlov teď už věděl, že přísně tajná musí zůstat i nadále. Byla příliš výbušná, než aby se mohla roznést po budově generálního štábu.

V dřívějších dobách by důstojník, který by sepsal tak otevřenou zprávu, mohl měřit svou kariéru v mikronech, ale Ivan Kozlov, ač tvrdý konzervativce takřka ve všem, upřímost nikdy netrestal. Tuto vlastnost také oceňoval na generálním tajemníkovi; i když nesnášel ty jeho novotářské myšlenky, že dá televize rolníkům a pračky hospodyním, musel uznat, že Michailu Gorbačovovi člověk mohl říct cokoliv, aniž si vysloužil jednosměrný lístek do Jakutska.

Zpráva Kozlovem skutečně otřásla. Věděl, že ekonomika v perestrojce nedoznala žádných zlepšení, ale jako voják strávil život připoután k armádě, která měla vždy přednostní právo na přírodní zdroje, materiál i technologii, takže byla prakticky jedinou složkou života země, kde se dala uplatňovat kontrola kvality. Skutečnost, že vysoušeče vlasů jsou životu nebezpečné a boty civilistů děravé, ho nechávala chladným. Ale teď je na obzoru krize, z níž nebude vyňata ani armáda. Věděl, že závěr zprávy bude onou pověstnou vosinou. Stoupl si k oknu a pokračoval ve čtení.

ZÁVĚR: Máme čtyři možnosti a všechny jsou dost chmurné.

1. Můžeme pokračovat v produkci na současné úrovni s jistotou, že do osmi let vyčerpáme zásoby, a pak vstoupíme na celosvětový trh jako zákazníci. Může se tak stát v té nejhorší možné době, kdy celkové ceny ropy zahájí svůj nemilosrdný a nevyhnutelný nárůst do neuvěřitelných výší. Nákup byť i části našich ropných potřeb by pohltil veškeré naše valutové rezervy, sibiřské zlato i výnosy z těžby diamantů. Nezbylo by na nákup obilí a moderních strojů, což by bylo v přímém rozporu s obsesí politbyra po modernizaci průmyslu.

Svou pozici si nemůžeme ulehčit ani bártrovými dohodami. Přes 55 procent světových ropných zásob je na území pěti středovýchodních států, jejichž domácí potřeby jsou v poměru k jejich zdrojům mizivé, takže to budou ony, kdo brzy znovu ovládnou trhy. Kromě zbraní a některých surovin je pro ně sovětské zboží nezajímavé, takže nelze uspokojit naše potřeby bártrovými dohodami. Museli bychom platit v tvrdé měně, a to nemůžeme.

Nakonec je třeba upozornit na strategické nebezpečí závislosti na jakémkoliv vnějším zdroji, zvláště když si uvědomíme charakter i historické chování dotyčných pěti států Středního východu.

2. Mohli bychom opravit a zmodernizovat naše současná výrobní zařízení, abychom dosáhli vyšší efektivity, a tím snížili spotřebu, aniž bychom ztratili výhody. Naše výrobní zařízení jsou zastaralá, většinou v havarijním stavu, a možná obnova zásobníků nepřichází v úvahu z důvodu nadměrné těžby. (Kupříkladu při dnešních cenách vynakládáme na našich nejlepších těžebních polích tři dolary na každý dolar, o který by mohla poklesnout výroba. Naše rafinérie spotřebují v průměru třikrát větší množství energie při výrobě jedné tuny paliva než jejich americké protějšky.) Museli bychom přebudovat naše těžební zařízení, rafinérie i infrastrukturu ropovodů, abychom prodloužili naši těžbu o dalších deset let. Museli bychom začít hned a náklady by byly astronomické.

3. Museli bychom vynaložit veškeré úsilí na opravu a modernizaci naší těžební technologie. Nejslibnější zónou co do nových ložisek je Arktida, ale zdejší těžební podmínky jsou ještě mnohem horší než na Sibiři, absolutně neexistuje žádný ropovod, který by odsud dopravil ropu k odběrateli, a i průzkumné práce v této oblasti už mají pětiletý skluz. Náklady by byly opět obrovské.

4. Mohli bychom přejít na zemní plyn, kterého máme prakticky neomezené zásoby, největší na světě. Museli bychom však obrovsky investovat do těžebních zařízení, technologie, kvalifikace lidí, plynovodní infrastruktury a konverze statisíců továren na zemní plyn.

Nakonec tedy vyvstává otázka, kde získat finanční zdroje na náklady, zmíněné v bodech 2, 3 a 4. Jestliže je dáno, že tvrdá měna musí být použita na dovoz obilí, abychom uživilí své lidi, a zbytek utratí politbyro na nákup moderní technologie, musí být finanční zdroje nalezeny interně. A jestliže politbyro chce ještě investovat do modernizace průmyslu, může jako obvykle podlehnout pokušení nalézt zdroje ve vojenském rozpočtu.

Zůstávám v úctě, soudruhu maršále

Petr V. Kaminskij (generálmajor)

Maršál Kozlov tiše zaklel, zavřel desky a zahleděl se na ulici. Přehánka ustala, ale vítr byl stále silný. Maršál viděl, jak osm poschodí pod ním si malí chodci přidržují svoje ušanky a se skloněnými hlavami spěchají po Frunzeho ulici. Bylo to už skoro pětadvacetiletý poručík motostřelecké divize přijel s Čujkovem do Berlína, vylezl na střechu Hitlerova kancléřství a strhl poslední vlajku s hákovým křížem, která se třepetala nad městem. V několika historických knihách byla dokonce fotografie zachycující tento jeho čin.

Od té doby si krůček po krůčku probíjovává cestu k vyšším a vyšším hodnotám. V roce 1956 pomáhal potlačovat

maďarskou revoluci, pak sloužil na Ussuri při konfliktu s Čínou, poté byl s posádkou ve Východním Německu, odtud byl převelen daleko na východ do Chabarovska, pak velel Jižní armádě v Baku a odtud už se dostal do generálního štábu. Platil členské příspěvky, přestál mrazivé noci v nejodlehlejších koutech impéria, rozvedl se s ženou, která jej odmítla následovat, a na Dálném východě pohřbil druhou ženu.

Jeho dcera si vzala důlního inženýra, ne vojáka, jak doufal, a jeho syn se odmítl stát vojákem z povolání. Pětačtyřicet let sledoval Sovětskou armádu, jak se stává podle jeho přesvědčení nejúdernější bojovou silou na celé planetě, určenou k obraně vlasti a zničení nepřátel.

Jako mnozí konzervativci i on věřil, že jednoho dne budou ty zbraně, které pro něho a jeho muže vyrobily těžce pracující masy, muset být použity. Dokud je ve funkci, nesmí nic a nikdo zlehčovat význam jeho milované armády.

Maršál byl naprosto oddán straně - nebyl by, kde byl, kdyby nebyl - ale pokud by si někdo, dokonce i ze současného vedení strany, myslel, že oklestí vojenský rozpočet o miliardy rublů, musel by přehodnotit k takovému člověku svůj vztah.

Čím více myslel na poslední stránky zprávy, kterou držel v ruce, tím víc musel myslet na Kaminského. Jakkoliv byl bystrý, přehlédl pátou alternativu.

Kdyby Sovětský svaz převzal politickou kontrolu nad bohatým stávajícím ropným zdrojem, nad územím, které je v současné době mimo jeho hranice ... kdyby získal výhradní právo na import ropy z tohoto zdroje za cenu, kterou by si mohl dovolit, to znamená, že by ji nadiktoval... a to všechno provedl před vyčerpáním vlastních zdrojů...

Položil zprávu na konferenční stůl a přešel k mapě světa, která zabírala polovinu zdi proti oknům. Dlouze a pečlivě ji studoval, zatímco čas šel k poledni. Jeho zrak se vždycky zastavil na jednom místě. Nakonec maršál Kozlov odešel k psacímu stolu a domácím telefonem zavolał svého pobočnicka.

"Řekněte generálmajorovi Zemskovovi, ať ke mně přijde - hned."

Usadil se na židli s vysokým opěradlem a dálkovým ovladačem zapnul televizi, která stála na stojanu vlevo od jeho psacího stolu. Na prvním kanálu se objevily záběry z živého televizního zpravodajství z Vnukova, letiště pro prominenty poblíž Moskvy.

Letadlo vzdušných sil Spojených států číslo jedna s doplněnými pohonnými hmotami stálo na ploše připraveno k rolování. Byl to nový Boeing 747, který toho roku nahradil starý vysloužilý typ 707. Dokázal uletět vzdálenost mezi Moskvou a Washingtonem bez mezipřistání, a to starý typ nedokázal. Muži z 89. zásobovací perutě, která stráží a udržuje prezidentovu letku na Andrewsově letecké základně, stáli kolem letounu pro případ, kdyby se některý z příliš nadšených Rusů pokusil nahlédnout nebo dát něco dovnitř. Ale Rusové se chovali jako dokonalí džentlmeni, a to po celou dobu třídní návštěvy.

Několik metrů od konce křídla prezidentova letadla stálo malé pódium, jemuž dominoval řečnický pult. U něho stál generální tajemník Komunistické strany Sovětského svazu Michail Sergejevič Gorbačov, který právě končil svůj projev na rozloučenou. Po jeho boku seděl host, John J. Cormack, prezident Spojených států amerických. S jeho ocelově šedými vlasy si pohrával vítr. Po boku obou mužů stálo dvanáct dalších členů politbyra.

Před pódium byla na jedné straně rozestavena čestná stráž milice, občanské policie ministerstva vnitra, MVD; další čestná jednotka na druhé straně pódia byla složena z členů vedení Pohraniční stráže, podléhající KGB. V úsilí dodat celé události běžný ráz bylo přizváno dvě stě inženýrů, techniků a letištního personálu, kteří tvořili dav a uzavírali čtyřúhelník. Řečník se však díval do televizních kamer a do objektivů fotografií a novinářů, kteří stáli v prostoru mezi oběma čestnými strážemi. Neboť toto byla významná událost.

Krátce po své lednové inauguraci John Cormack, překvapivý vítěz listopadových voleb, oznámil, že by se rád sešel se svým sovětským protějškem a že je připraven přiletět za ním do Moskvy. Michail Gorbačov bez prodlení souhlasil a k svému uspokojení během třídní návštěvy zjistil, že tenhle vysoký, strohý Američan je člověk, s nímž se dá jednat, jak řekla paní Thatcherová.

A tak zkusil proti vůli bezpečnostních a ideologických poradců riskovat a vyhovět osobní žádosti amerického prezidenta, který chtěl v živém televizním vystoupení oslovit občany Sovětského svazu, aniž by předkládal text k odsouhlasení. Avšak prakticky žádné vysílání sovětské televize není živé; téměř všechno je pečlivě prostřiháno, připraveno, prokádováno a nakonec schváleno jako vhodné pro lidské oko.

Než oficiálně souhlasil s Cormackovou podivnou žádostí, poradil se s televizními odborníky. Byli stejně překvapeni jako on, ale uklidnili ho, že za prvé bude prezidentovu projevu rozumět jen hrstka sovětských občanů (a překlad může být modifikován, kdyby prezident zašel příliš daleko) a za druhé může být projev vyslán s osmi - či deseti tisíci zpožděním v obraze i zvuku, a kdyby prezident přece jen zašel příliš daleko, může být vysílání náhle přerušeno.

Nakonec bylo dohodnuto, že pokud by si generální tajemník takové přerušování přál, poškrábe se ukazováčkem na bradě a ostatní obstarají technici. To se pochopitelně nevztahovalo na tři americké televizní štáby a na britský štáb z BBC, ale na tom nezáleželo, neboť jejich materiály se k sovětským lidem nikdy nedostanou.

Gorbačov ukončil svou řeč vyjádřením přátelství k americkému lidu a trvalé touhy po míru mezi Spojenými státy a Sovětským svazem. Pak se obrátil ke svému hostu. John Cormack vstal, Rus ho pokynem ruky pozval k mikrofonu na řečnickém pultu, uvolnil mu místo a sám se posadil vedle. Americký prezident se postavil za mikrofon. Neměl zjevně žádné poznámky. Jen zdvihl hlavu, zahleděl se přímo do objektivu sovětských televizních kamer a začal mluvit.

"Muži, ženy a děti Sovětského svazu, poslyšte mě."

Maršál Kozlov ve své kanceláři vyskočil ze židle a upřeně se zahleděl na obrazovku. Na pódium se Michailu Gorbačovovi zachvěla obočí, než znovu nabyl ztraceného klidu. V kabině za televizní kamerou položil mladý muž, který mohl být absolventem Harvardu, ruku přes mikrofon a tiše se na něco zeptal staršího státního úředníka v civilu, který zavrtěl hlavou. John Cormack totiž nemluvil anglicky; pronášel svůj projev plynulou ruštinou.

Přestože nikdy rusky nemluvil, před příjezdem do Sovětského svazu se v soukromí své ložnice v Bílém domě naučil

nazpaměť projev o pěti stech slovech; zkoušel si jej s magnetofonem a konzultoval s odborníky tak dlouho, dokud nedosáhl naprosté plynulosti a dokonalého přízvuku, ačkoliv nerozuměl ani slovu. I na bývalého profesora Břečťanové ligy to byl pozoruhodný výkon.

"Před padesáti lety byla vaše země, vaše milovaná vlast, vojensky napadena. Vaši lidé bojovali a umírali, nebo žili jako vlci v lesích. Vaše ženy a děti přebývaly ve sklepích a živily se odpadky. Milióny zahynuly. Vaše země byla poničena. Ačkoliv mé zemi se nikdy nic podobného nepříhodovalo, dávám vám své slovo, že chápu, jak musíte nenávidět válku a bát se ji.

Pětačtyřicet let jsme mezi sebe stavěli zdi, přesvědčovali sami sebe, že ten druhý by nás mohl napadnout. A vybudovali jsme hory - hory oceli, zbraní, tanků, lodí, letadel a bomb. A zdi lží byly stále vyšší, aby ospravedlnily ty hory oceli. Jsou stále lidé, kteří tvrdí, že ty zbraně jsou nezbytné, protože jednoho dne je budeme potřebovat k vzájemnému zničení.

No já skažu, my pjd'om druhým put'om."

Publikum na letišti Vnukovo málem slyšitelně vzdechlo. Prezident Cormack si větu „Ale já říkám, že půjdeme jinou cestou“ vypůjčil od Lenina a znal ji každý sovětský školák. Prezident pokračoval v projevu hrou se slovem cesta.

"Mám na mysli cestu postupného odzbrojení a míru. Máme jen jednu planetu, kde můžeme žít, a je to krásná planeta. Buď na ní můžeme společně žít, nebo společně zemřít."

Dveře Kozlovovy kanceláře se tiše otevřely a zavřely. Asi padesátiletý důstojník, další z maršálových chráněnců a nejlepší odborník na plánování, zůstal stát u dveří a tiše pozoroval dění na obrazovce. Americký prezident končil svůj projev.

"Nebude to snadná cesta. Budou na ní kameny a výmoly. Ale na jejím konci čeká mír a bezpečnost pro obě naše země. Zachováme si zbraně na vlastní obranu, které však nebudou stačit na útok, a když to budeme vědět a budeme si to moci ověřit, pak můžeme předat svým dětem a vnukům svět, který bude skutečně oprostěn od toho příšerného strachu, který jsme prožívali v minulých padesáti letech. Pokud půjdete po této cestě se mnou, pak vám mohu slíbit za všechny Američany, že půjdeme ruku v ruce. A tady je ta má ruka, Michail Sergejeviči."

Prezident Cormack se obrátil ke generálnímu tajemníkovi Gorbačovovi a podal mu pravou ruku. Rusovi nezbylo, než mu vyjít vstříc. Když si potřásl rukama, s širokým úsměvem objal Američana levou paží.

Rusové jsou podivní lidé, schopní velké paranoie a xenofobie, ale také velkých citů. První porušili ticho letištní pracovníci. Začali vášnivě tleskat a jásat a za několik vteřin už poletovaly vzduchem kožešinové ušanky, jak se civilisté, zvyklí na tvrdý dríl, přestali ovládat. K nim se přidali milicionáři; uchopili pušky levou rukou, postavili se do pohovu a začali mávat šedými, rudě lemovanými čepicemi.

Jednotky KGB upíraly zraky vedle pódia, kde stál jejich nejvyšší velitel, generál Vladimír Krjučkov. Předseda KGB. Nevěděl, co má dělat, protože politbyro povstalo. Vstal tedy také a přidal se v potlesku k ostatním. Pohraničníci to vzali jako pokyn (chybně, jak se později ukázalo) a přidali se v jásotu k milicionářům. Někde mezi pěti časovými pásmy je následovalo osmdesát miliónů sovětských mužů a žen.

"Čort vazní...", zaklel maršál Kozlov, hmátl po ovladači a vypnul televizi.

"Náš milovaný generální tajemník," poznamenal ironicky generálmajor Zemskov. Maršál zachmuřeně pokýval hlavou. Vstal, obešel psací stůl a z konferenčního stolu sebral zprávu.

"Tohle si vezměte a přečtěte," řekl. "Je to přísně tajné a přísně tajné to zůstane. Existuje pouze originál a jedna kopie, kterou mám já. Věnujte zvláštní pozornost tomu, co Kaminskij píše v závěru."

Zemskov přikývl. Podle maršálovy zachmuřenosti usuzoval, že půjde o víc než o pouhé přečtení. Byl pouhým plukovníkem, když si ho na cvičení ve Východním Německu všiml maršál Kozlov.

Cvičení simulovalo boj mezi jednotkami Sovětské armády dislokovány na východoněmeckém území a východoněmeckou lidovou armádou, která zastupovala útočící Američany a v předchozích střetnutích deptala své sovětské bratry ve zbraní. Tentokrát měli Rusové útočící jednotky obklíčit. Plán akce obstarával Zemskov. Jakmile se Kozlov ocitl v budově na Frunzeho ulici, nechal poslat pro toho brilantního стратега a adoptoval ho do svého štábu. Odvedl mladšího muže k nástěnné mapě.

"Až s tím skončíte, připravíte mi něco jako Zvláštní rezervní plán. Ve skutečnosti bude tento ZRP do nejmenších detailů, do posledního muže, pušky a kulky vypracovaný plán na invazi do cizí země a její okupaci. Máte na to dvanáct měsíců."

Generálmajor Zemskov zdvihl obočí.

"To určitě nebude tak dlouho trvat, soudruhu maršále. Mám k dispozici "

"Nemáte k dispozici nic než vlastní oči, ruce a mozek. Konzultovat ani radit se nesmíte s nikým. Každou potřebnou informaci musíte získat oklikou. Budete pracovat sám, bez jakékoliv podpory. Bude to trvat měsíce a na konci této doby mi předáte zprávu, která bude existovat pouze v jediném exempláři."

"Chápu, a ta země ...?"

Maršál poklepal na mapu.

"Tady. Jednou tahle země musí patřit nám."

Houston, hlavní město amerického ropného průmyslu a podle některých lidí i světového obchodu s ropou, je zvláštní urbanistický útvar, neboť nemá jedno centrum, ale dvě. Na východě je Downtown, obchodní, bankovní, společenské a průmyslové centrum, které z dálky vypadá jako soubor třípytívrých mrakodrapů, které vyrůstají z ploché a bezvýrazné pláně jihozápadního Texasu k bledě modrému nebi.

Na západě leží Galleria, nákupní, restaurační a rekreační centrum, jemuž dominují mrakodrapy Post Oak, Westin a Transco. Je v něm také největší nákupní středisko na světě, které dalo tomuto centru jméno - Galleria.

Dvě městská centra dělí předměstská oblast s přízemními rodinnými domky a parkovišti. Hledí na sebe přes ty čtyři míle jako dva pistolníci, kteří se chystají na souboj kdo s koho, ale nemohou se odhodlat k výstřelu.

Architektonicky Downtownu dominuje nejvyšší mrakodrap, Texas Commerce, pětasedmdesátipodlažní kolos z šedých mramorových desek a tmavošedého skla, při výšce 316,5 metru nejvyšší stavba na západ od Mississippi. Druhý nejvyšší je Allied Bank, pětasedesátipodlažní věž ze zeleného reflexního skla. Kolem nich stojí dvacet dalších mrakodrapů různého vzhledu: vypadají jako novogotické svatební dorty, tužky z reflexního skla, nebo jako úplně pitomé stavby.

Nepatrně nižší než Allied Bank je Pan-Global, jehož vrchních deset poschodí je obsazeno staviteli a vlastníky mrakodrapu, společností Pan-Global Oil Corporation, dvacátou osmou největší naftařskou společností v Americe a devátou největší v Houstonu. S celkovým majetkem ve výši tři a čtvrt miliardy dolarů se Pan-Global řadí v Houstonu za Shell, Tenneco, Conoco, Enron, Coastal, Texas Eastern, Transco a Pennzoil. V jednom se však od všech ostatních společností lišila; byla stále v majetku a pod kontrolou svého zakladatele. Byli tu sice akcionáři a členové správní rady, ale majitel si stále udržoval rozhodující slovo a v celé společnosti nebyl nikdo, kdo by dokázal jakkoliv oslabit jeho moc.

Dvanáct hodin poté, co maršál Kozlov instruoval svého strategického plánovače, stál o osm časových pásem na západ u prosklené stěny apartmá ve vlastní budově Cyrus V. Miller a díval se ven. Čtyři míle na západ se v mlžném oparu pozdního listopadového odpoledne rýsovala budova Transco. Cyrus Miller ještě chvíli postál a pak přešel po vysokém koberci k svému psacímu stolu a ponořil se do čtení zprávy, která tu ležela.

Před čtyřiceti lety, když začal prosperovat, se Miller naučil, že moc je uložena v informacích. Vědět, co se děje, ale především co se bude dít, poskytuje člověku větší moc než politický úřad nebo peníze. Tehdy založil uvnitř vlastní rozrůstající se společnosti výzkumné a statistické oddělení a obsadil je nejbystřejšími analytiky z řad absolventů amerických univerzit. S příchodem počítačového věku vybavil toto oddělení nejmodernějšími databankami, v nichž bylo uloženo obrovské množství informací z naftařského průmyslu i jiných průmyslových oblastí, obchodní náležitosti, národohospodářské údaje, tržní trendy, vědecké objevy a jména lidí - statisíce jmen lidí ze všech oblastí života, kteří by mu mohli být někdy užiteční.

Zprávu pro něho sepsal Dixon, mladý absolvent Texaské státní univerzity s pronikavým intelektem, kterého zaměstnal před deseti lety a který rostl se společností. Přestože byl dobře placen, Dixon svého zaměstnavatele ve zprávě nijak nešetřil. To však Miller oceňoval. Už popáté se vrátil k Dixonovým závěrům.

Závěr je ten, pane, že svobodnému světu prostě dochází nafta. Širokým masám Američanů zůstává tato skutečnost utajena díky vládní politice, která udržuje představu, že nafta bude levná věčně.

Důkaz úbytku zásob je v tabulce celkových zásob, přiložené výše. Z jednačtyřiceti zemí produkujících ropu má jen deset zásoby na více než třicet let. A i tento odhad je optimistický, neboť předpokládá produkci v současné výši. Faktem zůstává, že spotřeba a tím pádem i těžba stoupá, takže nejprve odpadnou producenti s nižšími zásobami, a ti ostatní budou muset zvýšit těžbu, čímž vyčerpají své zásoby dříve. Raději bychom tedy měli předpokládat, že oněch deset zemí má zásoby na dvacet let.

Neexistuje prostě žádná alternativa energetických zdrojů, která by mohla svobodný svět včas zachránit. V příštích třech desetiletích to vypadá na ekonomickou smrt Západu.

Amerika rychle spěje ke katastrofě. V období, kdy společenství OPEC vyhnalo cenu ze dvou na čtyřicet dolarů za barel, americká vláda pochopitelně všemožně podněcovala domácí výzkum, vyhledávání ložisek, těžbu a rafinaci. Po krizi v OPEC a zvýšení těžby v Saudské Arábii se Washington doslova koupal v uměle levné naftě ze Středního východu a nechal domácí průmysl zajít na úbytě. Tato krátkozrakost bude mít nedozírné následky.

Americkou odpovědí na zlevnění nafty byla zvýšená poptávka, vyšší dovoz ropy a ropných produktů a pokles domácí produkce, naprosté zastavení průzkumu, zavírání rafinerií a následná nezaměstnanost, horší než v roce 1932. I kdyby Amerika začala okamžitě aplikovat krizový scénář, i kdyby rozsáhle podněcovala a mohutně investovala, trvalo by deset let, než by se obnovil kvalifikovaný lidský potenciál, než by se upravit a mobilizoval strojový park a než bychom se vymanili z nynější naprosté závislosti na Středním východě. Neexistuje však jediný náznak, že by se Washington chystal podpořit takovou obnovu národní ropné produkce.

Má pro to tři důvody - všechny mylné.

a) Vyhledání nových amerických zdrojů ropy by přišlo na dvacet dolarů za barel, zatímco saúdskoarabská nebo kuvajtská nás stojí 16 dolarů při jejich výrobních nákladech 10-15 centů za barel. Předpokládá se, že tato situace potrvá donekonečna. Tento předpoklad je však chybný.

b) Předpokládá se, že arabské země a zvláště Saudská Arábie budou pokračovat v obrovském nákupu amerických zbraní, technologie, zboží a služeb pro vlastní sociální a obrannou infrastrukturu, a tím udržovat oběh petrodolarů. Tak tomu ovšem nebude. Jejich infrastruktura je ve skutečnosti dobudována, nemají už za co dolary utrácet. Jejich nedávné (1986 a 1988) dohody s Brity o dodávkách bojových letounů Tornádo nás jako dodavatele zbraní odsunuly na druhé místo.

c) Předpokládá se, že království a sultanáty Středního východu jsou dobrými a loajálními spojenci, kteří nás nikdy nezaskočí a nezvednou znovu ceny a jejich vlády nikdy nepadnou. Jejich flagrantní vydírání Ameriky od třiasedmdesátého do pětasedesátého roku však jasně ukazuje, jací jsou; a v oblasti tak nestálé, jako je Střední východ, může do konce týdne padnout jakýkoliv režim.

Cyrus Miller se zahleděl na papír. Nelíbilo se mu, co si právě přečetl, ale věděl, že je to pravda. Jako domácí producent a rafinér ropy v minulých čtyřech letech krutě (jak se domníval) strádal. Žádný nátlak amerického naftařského průmyslu

nepřesvědčil Kongres, aby poskytl smlouvy o pronájmu v Arktické národní chráněné oblasti na Aljašce, kde jsou nejslibnější vyhlídky na nalezení nových ropných ložisek. Nenáviděl Washington a všechny jeho úřady. Podíval se na hodinky. Půl páté. Stiskl tlačítko na ovládacím panelu umístěném na jeho stole a na protější stěně se v týkovém obložení tiše rozsvítila obrazovka s pětadesáticentimetrovou úhlopříčkou. Navolil si zpravodajský kanál CNN, kde probíhala hlavní relace.

Prezidentské letadlo se lehce dotklo přistávací dráhy na Andrewsově letecké základně poblíž Washingtonu a octlo se znovu na americké půdě. Když zpomalilo a odvrátilo mohutný trup od ranveje, směřovala jeho před k míli vzdáleným budovám letiště. Po tomto záběru se na obrazovce objevil drmolící hlasatel, který opětovně referoval o prezidentově projevu před odletem z Moskvy.

Na důkaz jeho slov zařadila CNN v deseti minutách, než letadlo dokončilo celý manévr, záznam prezidentova projevu v ruštině s anglickými titulky, včetně záběrů na hlaholíci a jásající letištní personál a milice a na Michaila Gorbačova, jak spontánně objímá svůj americký protějšek. Ocelově šedé oči Cyruse Millera ani nemrkly. Ani v naprostém soukromí neprozradily nenávisť k tomu novoanglickému aristokratovi, který se před rokem tak nečekaně vyhoupl do prezidentského křesla a teď dovedl politiku détente dokonce dál, než se odvážil Reagan. Když se na obrazovce objevil prezident Cormack ve dveřích letadla a když odezněly pozdravné tirády, Miller opovržlivě praštil do vypínače na ovládacím panelu.

"Ty bolševickéjé parchante," zavrčel a vrátil se k Dixonově zprávě.

Ve skutečnosti je dvacetiletá hranice vyčerpání zásob všech světových producentů včetně oněch deseti irelevantní. Prudký vzestup cen nastane za deset let nebo i dříve. Poslední zpráva z Harvardovy univerzity předpovídá cenu padesáti dolarů za barel (tedy dnešních dolarů) ještě před rokem 1999 oproti současným šestnácti. Zpráva byla opatrná, ale přesto mírně optimistická. Výhlídka na dopad, jaký budou mít takové ceny na Američany, vyvolává noční můry. Co udělá Američan, až po něm budou chtít dva dolary za galon benzínu? Jak bude reagovat farmář, až mu řeknou, že nemůže nakrmit prasata nebo sklídit obilí nebo dokonce vytápět dům v krutých severských zimách? Máme před sebou sociální revoluci.

I kdyby Washington schválil mohutnou obnovu domácího ropného průmyslu, stejně máme při současné spotřebě pouze pětileté zásoby. Evropa je na tom ještě hůře; kromě Norska (jedné z oněch deseti zemí se zásobami nad třicet let, založenými na poměrně nízké těžbě z mořského dna) má Evropa zásoby na tři roky. Tichomořské státy se spoléhají výhradně na dovoz ropy a mají obrovské kapitálové rezervy. Výsledek? Mexiko, Venezuela, Libye, všichni se budou obracet ke stejnému zdroji: šesti zemím Středního východu.

Írán, Irák, Abú Dhabí a Neutrální zóna mají ropy, ale klíčem k OPEC bude Saudská Arábie. Její dnešní produkce činí 170 miliard barelů, což je 25 procent světové produkce. Během deseti let, v nichž jedenatřicet států jeden po druhém vyčerpá své zásoby, vzroste podíl saudské produkce na 50 procent a Saudská Arábie s více než stoletými zásobami bude kontrolovat světové ceny ropy, a tím pádem také Ameriku.

Při předpokládaném zvýšení cen kolem roku 1995 bude Amerika dovážet denně naftu za 450 miliónů dolarů, které zaplatí Saudské Arábii a Kuvajtu. To znamená, že středovýchodní dodavatelé budou pravděpodobně vlastnit ta americká průmyslová odvětví, jejichž potřeby budou uspokojovat. Amerika bude bez ohledu na vysoký stupeň vývoje, špičkovou technologii, životní úroveň a vojenskou moc ekonomicky, finančně a strategicky a tudíž i politicky závislá na málo lidnatém, zpátečnickém, polonomádkém, zkorumpovaném a nevypočitatelném národě, který nemůže kontrolovat.

Cyrus Miller zavřel zprávu, opřel se a zahleděl se na strop. Kdyby měl někdo tu odvahu mu říct, že vychází z ultrapravých pozic amerického politického spektra, vehementně by ho odrazil. Ačkoliv tradičně volil republikány, o politiku se zajímal jen do té míry, nakolik ovlivňovala ropný průmysl. Jeho politickým přesvědčením, pokud se ho politika dotýkala, byl patriotismus. Miller až nekriticky miloval svůj adoptivní stát Texas a svou vlast, kde se narodil. Do svých sedmadesáti si neuvědomil, že miluje vysněnou Ameriku, Ameriku obývanou bílými anglosaskými protestanty, Ameriku tradičních hodnot a nepokrytého šovinismu. Při několika denních modlitbách ujišťoval Všemohoucího, že nemá nic proti Židům, katolíkům, hispáncům nebo negrům - copak nezaměstnával na svém obytném ranči v Hill Country u Austinu osm španělsky mluvících služebných, nemluvě o několika černých zahradnících? - pokud znají své místo a drží se tam.

Hleděl do stropu a zkoušel si vybavit jedno jméno. Jméno muže, kterého potkal asi před dvěma roky na konferenci v Dallasu, muže, který mu řekl, že žije a pracuje v Saudské Arábii. Mluvili spolu jen krátce, ale ten člověk na něj udělal dojem. Vybavoval si jeho podobu - kolem sto osmdesáti centimetrů, o trochu menší než on sám, podsaditý, napjatý, jako svinutá pružina, tichý, pozorný, přemýšlivý člověk s obrovskou znalostí Středního východu. Kulhal a nosil hůl se stříbrnou rukojetí. Dělal něco s počítači. Čím víc na něj Miller myslel, tím více podrobností se mu vybavovalo. Mluvili spolu o vlastnostech Millerových počítačů Honeywell, ale ten člověk dával přednost výrobkům firmy IBM. Za několik minut si Miller svolal lidi z výzkumného a statistického oddělení a nadiktoval jim vše, na co si vzpomněl.

"Zjistěte mi, kdo to je," nařídil jim.

Na jižním pobřeží Španělska, kterému se říká Costa del Sol, už se setmělo. Ačkoliv bylo dávno po turistické sezóně, celé pobřeží od Malagy po stovky mil vzdálený Gibraltar bylo osvětleno řetězcem lamp, které musely z vrcholů pobřežních hor vypadat jako ohnivý had, který se vine přes Torremolinos, Mijas, Fuengirola, Marbella, Estepona, Puerto Duquesa na La Lineu a Gibraltar. Na silnici Malaga-Cádiz vedoucí mezi plážemi a horami se chvějivě třeptala světla osobních a nákladních vozů.

V západní části pobřežních hor leží vinařská oblast jižní Andalusie, kde se nevyrábí jerezske sherry, ale plné a silné červené víno. Střediskem oblasti je městečko Manilva, z něhož je to jen pět mil k moři, na které se odtud otevírá nádherný výhled. Manilva je obklopena shlukem vesniček, kde žijí lidé, kteří obdělávají svahy a pečují o révu. V jedné z těchto vesniček jménem Alcantara del Rio se domů vraceli lidé z vinic, unavení a rozbolavělí po dlouhé celodenní práci. Bylo už po sklizni, ale keře se musely prořezat a ošetřit před nadcházející zimou. Práce namáhala hlavně ramena a záda. Před návratem do roztroušených domků se mnozí zastavili na sklínku a kousek řeči v jediné místní cantině.

Alcantara del Rio toho kromě poklidu neměla moc, čím by se mohla pyšnit. Byl tu malý bílý kostelík, který spravoval starý kněz, sešlý jako jeho obroční statky. Sloužil mše pro ženy a děti a litoval, že mužští členové jeho stádečka dávají v neděli přednost návštěvě baru. Děti chodily do školy v Manilvě. Kromě padesátky bílých domků byl ve vsi jen bar Antonio, nyní přeplněný dělníky z vinic. Někteří pracovali pro družstva, která sídlila míle daleko, ostatní měli vlastní pozemky, těžce pracovali a skromně žili, neustále závislí na úrodě a cenách odběratelů z měst.

Jako poslední vstoupil do baru vysoký muž, pokývl na pozdrav ostatním a usadil se na své židli v rohu. Byl vyšší než všichni ostatní, rozložitý, asi pětáctýřicetiletý, s drsnou tvář a posměšným očima. Někteří rolníci mu říkali 'señore', ale Antonio, který se k němu prodíral s karafou vína a sklenicí, byl důvěrnější.

"Muy buenos, amigo. Va bien?"

"Ola, Tonio," řekl vysoký muž, "si, va bien."

Otočil se, když se z televizoru nad barem náhle ozvala hlučná hudba. Začínaly večerní zprávy TVE, španělské televize, a muži ztichli, aby si poslechli, co je nového. Hlasatel nejdříve oznámil, že prezident Cormack de los Estados Unidos ukončil svou návštěvu Moskvy. Pak se objevil záběr z Vnukova, jak jde prezident k mikrofonu a začíná mluvit.

Španělská televize neměla titulky, ale simultánní překlad do španělštiny. Muži v baru pozorně naslouchali. Když John Cormack skončil a podal ruku Gorbačovovi, kamera (všechny evropské státy vysílaly reportáž natočenou BBC) zabrala jásající letištní personál, milicionáře a pak jednotky KGB. Na obrazovku se vrátil španělský televizní hlasatel. Antonio se obrátil k vysokému muži.

"Es un buen hombre, señor Cormack," řekl a široce se usmál. Pak poplácal vysokého muže po zádech, jako by ve svém hostu viděl muže z Bílého domu.

"Si," přikývl zamyšleně vysoký muž, "es un buen hombre."

Cyrus V. Miller se nenarodil jako boháč. Pocházel z chudé coloradské farmy a jako chlapec byl svědkem toho, jak otcův kousek půdy koupila důlní společnost a zdevastovala svými stroji. Rozhodl se, že když je nemůže bít, musí se k nim dát, a tak absolvoval Coloradskou báňskou školu v Denveru, odkud vyšel roku 1933 s diplomem a s tím, co měl na sobě. Během studia ho víc zaujala nafta než kamení, a tak zamířil na jih do Texasu. Tehdy ještě existovali prospektoři na vlastní pěst a smlouvy nebyly vázány souhlasem plánovacích úřadů ani ekologickými hledisky.

V roce 1936 se mu podařilo uzavřít výhodnou smlouvu, od níž upustila společnost Texaco. Obecně se soudilo, že společnost kopala na nesprávném místě. Millerovi se podařilo přesvědčit jednoho vrtaře s vlastní soupravou, aby se k němu přidal, a umluvil banku, aby mu půjčila proti záruce vlastnictví pozemku. Musel si opatřit ještě zásobník a za tři měsíce už vrt běžel - a dobře. Vyplatil vrtaře, pronajal si vlastní soupravu a získal další smlouvy. Se vstupem Spojených států do války v jedenačtyřicátém roce měl zajištěný odbyt na celou maximální produkci a rázem byl bohatý. Chtěl však víc. Už při vypuknutí války v devětatřicátém roce se dověděl o něčem, co ve čtyřiačtyřicátém definitivně upoutalo jeho pozornost. Brit jménem Frank Whittle vynalezl tryskový motor s obrovským výkonem a bez vrtule. Miller přemýšlel, jaké palivo bude asi pro tento motor nejvhodnější.

V roce 1945 zjistil, že Boeing/Lockheed získal práva na výrobu Whittlova motoru a že palivem nebude vysokooktanový benzín, ale podřadný kerosín. Investoval většinu peněz do levné a technologicky nenáročné rafinérie v Kalifornii a spojil se s firmou Boeing/Lockheed, která shodou okolností začínala být unavena blahosklonnou arogancí, s níž se setkávala u velkých naftařských společností při svých žádostech o dodávky nového paliva. Miller se jim nabídl a společně vyvinuli nové palivo, které nazvali AVTUR. Millerova rafinérie se k jeho výrobě dokonale hodila. Když byly vyrobeny první vzorky, vypukla korejská válka. Proudové letouny Sabre spolu s čínskými Migy odstartovaly tryskový věk. Pan-Global se dostala na oběžnou dráhu a Miller se vrátil do Texasu.

Také se oženil. Maybelle byla proti svému manželovi křehká bytost, ale byla to právě ona, kdo třicet let manželství vládl domácností, a on ji bezmezně miloval. Neměli děti - Maybelle si myslela, že je příliš malá a utlá, než aby mohla nosit dítě - a on to respektoval, neboť považoval za štěstí, že jí může splnit všechno, co si vymyslí. Když v osmdesátém roce zemřela, jeho žal byl neutišitelný. V té chvíli se obrátil k Bohu. Nikoliv k organizované víře, ale přímo k Bohu. Začal s Všemohoucím mluvit a zjistil, že mu Pán odpovídá, osobně mu radí, jak má zmnožit své statky a sloužit Texasu a Spojeným státům. Unikalo mu, že rady shůry jsou vždy totožné s tím, co chtěl slyšet, a že Stvořitel s ním blaženě sdílí jeho šovinismus, předsudky a bigotnost. Miller se stále vyhýbal tomu, aby se z něj stal karikaturní typ Texasana. Nekouřil, pil střídavě, byl pohlavně zdrženlivý, konzervativní v oblékání i v řeči, věčně zdvořilý a ošklivci si v konverzaci hrubé výrazy.

Na jeho psacím stole tiše zabzučel domácí telefon.

"Tak tedy ten člověk, jehož jméno jste po nás chtěl, pane Millere. Když jste se s ním setkal, pracoval v Saudské Arábii pro IBM. V IBM nám potvrdili, že musí jít o téhož muže. Od firmy už odešel a pracuje jako konzultant na volné noze. Jmenuje se Easterhouse plukovník Robert Easterhouse."

"Najděte ho," řekl Miller. "Pošlete pro něj. Nezajímá mě, co to bude stát. Přiveďte mi ho."

2.

LISTOPAD 1990

Maršál Kozlov seděl nehybně za psacím stolem a prohlížel si čtyři muže, kteří seděli po dvojicích proti sobě u konferenčního stolu. Všichni čtyři byli začtení do přísně tajných materiálů před sebou. Těmto čtyřem mužům Kozlov důvěřoval, musel jim důvěřovat - v sázce byla jeho kariéra a možná i víc.

Na levé straně blíž k němu seděl zástupce náčelníka štábu, který s ním pracoval zde v Moskvě, ale jinak byl vrchním velitelem celé jižní oblasti Sovětského svazu s lidnatými muslimskými republikami sousedícími s Rumunskem, Tureckem, Íránem a Afghánistánem. Vedle něho seděl náčelník vrchního velení jižní posádky se sídlem v Baku, který přiletěl do Moskvy v přesvědčení, že se jedná o běžnou schůzi štábu. Jenže na této schůzce nebylo nic běžného. Než přišel Kozlov před sedmi lety do Moskvy, sám velel v Baku. A muž, který si teď pročetl plán Suvorov, vděčil za své jmenování Kozlovovu vlivu.

Proti této dvojici seděli další dva muži, kteří byli také ponořeni do četby. Blíže k maršálovi seděl muž, na jehož loajalitu a zapojení nejvíce záleželo, měl-li Suvorov úspěh. Byl to zástupce náčelníka GRU, který velel ozbrojeným složkám vojenské kontrarozvědky. GRU, stálý rival KGB, odpovídala za veškeré ozbrojené složky vojenské kontrarozvědky doma i v zahraničí i za vnitřní bezpečnost uvnitř ozbrojených sil. Ještě důležitější pro plán Suvorov byla skutečnost, že GRU kontrolovala zvláštní jednotky, Specnaz, jejichž nasazení na samém začátku realizace plánu Suvorov - pokud měl kdy být realizován - by bylo rozhodující. Byli to právě muži ze Specnaz, kteří v zimě devětsedesátého roku přiletěli na kábulské letiště, vtrhli do prezidentského paláce, zavraždili afghánského prezidenta a instalovali na jeho místo sovětskou loutku Babraka Karmala, který okamžitě zveřejnil antidatovanou prosbu o internacionální pomoc při potlačování nepokojů.

Kozlov si vybral zástupce, protože náčelník GRU byl starý harcovník z KGB nastrčený do generálního štábu a nikdo nepochyboval o tom, že s každou pikantní novinkou, která by mohla uškodit generálnímu štábu, pohotově odcupká za svými kamarády z KGB. Muž z GRU přijel přes město z budovy velitelství severně od ústředního letiště.

Vedle muže z GRU seděl další člověk, který přijel ze severního okraje Moskvy, kde sídlilo jeho velitelství. Jeho jednotky měly sehrát v plánu Suvorov také velice důležitou roli: byl to zástupce velitele vzdušných útočných sil (VDV), neboli paradesantních jednotek, které by obsadily dvanáct měst jmenovaných v plánu Suvorov a připravily podmínky pro následný vzdušný most.

V této fázi nebylo zapotřebí zapojovat protivzdušnou obranu, vojska PVO, neboť se nepředpokládalo, že Sovětský svaz bude napaden. Nebylo zapotřebí zapojovat ani strategické raketové jednotky, neboť s raketami se nepočítalo. Postačí motostřelecké divize, dělostřelectvo a obrněné jednotky, jichž mělo nejvyšší velení Jižní armády k dispozici dostatek.

Muž z GRU dokončil čtení a zdvihl oči od svazku. Zdálo se, že chce promluvit, ale maršál ho zarazil výmluvným gestem ruky. Oba pak setrvali v mlčení, dokud ostatní tři neskončili s četbou. Schůze začala před třemi hodinami čtením zkrácené verze Kaminského zprávy. Zachmuřenost, s jakou přijímali její závěry, byla zcela na místě, neboť v minulých dvanácti měsících se některé předpovědi už splnily.

Došlo k snížení dotací na těžbu a některá vojenská cvičení byla odsunuta na neurčito (zrušena) pro nedostatek pohonných hmot. K slíbenému obnovení provozu v jaderných elektrárnách nedošlo, sibiřská ropná pole stále produkovala mírně nad normu a arktický průzkum umíral na nedostatek technologie, kvalifikované pracovní síly a finančního zajištění. Glasnost a perestrojka a tiskové konference a povzbuzování ze strany politbyra, to všechno neúnavně pokračovalo, ale vybudovat z Ruska dobře fungující mechanismus vyžadovalo mnohem více.

Po krátké diskusi nad Kaminského zprávou rozdal Kozlov čtyři složky s plánem Suvorov, který připravil za devět měsíců od minulého listopadu generálmajor Zemskov. Další tři měsíce studoval plán maršál, dokud neusoudil, že situace na jih od hranic Sovětského svazu je taková, že kladně ovlivní podřízené důstojníky při posuzování smělého plánu. Všichni už dokončili četbu a tázavě se dívali na maršála. Nikdo z nich nechtěl promluvit jako první.

"Dobrá," řekl Kozlov opatrně. "Nějaké připomínky?"

"No," zkusil to zástupce náčelníka štábu, "skutečně by nám to umožnilo získat takový ropný zdroj, který by nám měl vystačit až do poloviny příštího století."

"Tohle je až konec," řekl Kozlov. "Ale co proveditelnost plánu?" Podíval se na muže z velení Jižní armády.

"Invaze a dobytí - nevidím v tom žádný problém," řekl čtyřhvězdičkový generál z Baku. "Z tohoto hlediska je plán brilantní. Případný počáteční odpor by byl lehce zdolán. Ale jak bychom těm bastardům vládli pak... Jsou to přirozeně blázni... Museli bychom používat mimořádně tvrdých metod."

"To by se zařídilo," řekl Kozlov klidně.

"Museli bychom použít etnických Rusů," řekl parašutista. "Stejně v našich jednotkách slouží jen oni a Ukrajinci. Myslím, že ze zcela zřejmých důvodů nemůžeme svěřit provedení takového úkolu divizím z muslimských republik."

Ozvalo se souhlasné zamručení. Pak promluvil muž z GRU.

"Občas přemýšlím o tom, zda ty muslimské divize vůbec můžeme dál používat. To je další důvod, proč se mi líbí plán Suvorov. Umožňuje nám totiž, abychom zastavili pronikání islámského fundamentalismu do našich jižních republik. Eliminovali bychom přímo jeho zdroj. Mí lidé tvrdí, že v případě války bychom se na muslimské divize pravděpodobně nemohli spolehnout vůbec."

Generál z Baku s tímto tvrzením nehodlal nijak polemizovat.

"Zatracený arabáci," zavřel. "Jsou čím dál horší. Místo obrany jihu trávím polovinu času potlačováním náboženských bouří v Taškentu, Samarkandu a Ašchabádu. Strašně rád bych tu prašivou Alláhovu stranu rozmetl přímo doma."

"Takže," shrnul dosavadní jednání maršál Kozlov, "plán má hned tři klady. Jeho uskutečnění by nám pomohlo vyřešit problémy na exponované jižní hranici, zajistilo by nám naftu do poloviny příštího století, a vyřešilo by jednou provždy problém fundamentalismu. Ví někdo o nějakých záporech?"

"A co reakce Západu?" zeptal se paradesantní generál. "Američané by kvůli tomu mohli začít třetí světovou válku."

"To bych neřekl," odporoval muž z GRU, který měl se Západem z přítomných nejvíce zkušeností, neboť se jeho studiu léta věnoval. "Američtí politikové jsou hluboce závislí na veřejném mínění, a většina Američanů si dnes myslí, že pro Írán není nic dost špatné. To je názor širokých mas."

Všichni čtyři muži znali dobře nedávnou historii Íránu. Po smrti ajatolláha Chomejního se v Teheránu rozpoutal tvrdý politický boj, z něhož vyšel vítězně krvavý islámský soudce Chalchálí, známý z televizních záběrů, jak posměšně shlíží na mrtvá těla Američanů zahynulých při neúspěšném pokusu zachránit rukojmí z amerického velvyslanectví. Chalchálí se rozhodl udržet si svou křehkou pozici rozpoutáním další hrůzovlády za pomoci Gašt-e-Sarallag (Krvavých hlídek).

Když už to nakonec vypadalo, že se mu nejkrutější z těchto revolučních gard vymknou z ruky, exportoval je do zahraničí, aby tam páchaly zvěrstva na amerických občanech a škody na majetku. Toto válečné tažení po Středním východu a po Evropě probíhalo už šest měsíců.

V době, kdy se pět sovětských vojáků setkala, aby posoudili možnost invaze do Íránu a následné okupace, byl Chalchálí nenáviděn téměř celým národem, který už měl dost Svatého teroru. Na Západě nebyla jeho pozice o nic lepší. "Myslím si," řekl muž z GRU, "že kdybychom chtěli Chalchálího pověsit, Američané nám darují provaz. Washington by mohl být pobouřený, kdybychom vstoupili do Íránu, ale kongresmani a senátoři by poslechli hlas lidu a poradili by prezidentovi, aby se držel zpátky. A taky nezapomeňte, že jsme teď s Američany nejlepší kamarádi."

Konferenční stůl pobaveně zahučel a Kozlov se ke svým generálům přidal.

"Tak kde by se mohla objevit nějaká opozice?" zeptal se.

"Věřím," řekl generál z GRU, "že z Washingtonu by nevzešla, kdybychom je postavili před hotovou věc. Ale myslím, že by nám bránila Novaja ploščaď; muž ze Stavropolu by plán odmítl."

(Novaja ploščaď neboli Nové náměstí je sídlem ústředního výboru a zmínka o Stavropolu se vztahovala ke generálnímu tajemníkovi Michailu Gorbačovovi, který odtud pochází.)

Pět vojáků zamyšleně pokývalo hlavami.

Muž z GRU zesílil hlas. "Všichni dobře víme, že v těch dvanácti měsících, které uplynuly od návštěvy toho zatraceného Cormacka, pracují ministerské týmy na detailech smlouvy o rozsáhlém odzbrojení. Gorbačov za čtrnáct dní letí do Ameriky, aby všechno napevno domluvil, takže by pak mohl věnovat dostatečné zdroje na rozvoj našeho ropného průmyslu. A když věří, že může získat naftu touto cestou, proč by torpédoval svou milovanou smlouvu s Cormackem tím, že by nám dal zelenou na invazi do Íránu?"

"Pokud smlouvu získá, bude ji ústřední výbor ratifikovat?" zeptal se generál z Baku.

"V současné době má ústřední výbor pod palcem," zavrčel Kozlov. "V posledních dvou letech byla téměř celá opozice zlikvidována."

Schůzka skončila tímto pesimistickým závěrem. Jednotlivé kopie plánu Suvorov byly sebrány a zamčeny do maršálova trezoru; generálové se vrátili na svá místa, odhodlání mlčet, pozorovat a čekat.

O dva týdny později měl Cyrus Miller také schůzku, i když jen s jedním člověkem, dlouholetým přítelem Melvillem Scanlonem. Znali se od korejské války. Scanlon byl tehdy mladý a divoký podnikatel z Galvestonu, který vložil své skrovné jmění do několika malých tankerů. (Tehdy však byly všechny tankery malé.)

Miller měl kontrakt na dodávku svého nového tryskového paliva letectvu Spojených států. Kerosín měl být dodán na japonské pobřeží, odkud ho měly tankery námořnictva přepravit do obléhané Jižní Koreje. Miller dal Scanlonovi smlouvu na dopravu a ten dokázal divy. Prohnal své zrezivělé tankery Panamským průplavem, v Kalifornii naložil AVTUR a převezl jej přes Pacifik. Ještě před cestou do Japonska převezl však týmiž loděmi z Texasu do Kalifornie dostatečné zásoby ropné suroviny pro strojní zpracování, takže tankery byly vytížené a Miller měl stále z čeho vyrábět. Tři tankery zmizely v Pacifiku, ale nebyly vysloveny žádné otázky a oba muži vydělali slušné sumy, než byl nakonec Miller nucen prodat licence na výrobu větším společnostem.

Ze Scanlona se stal mocný zprostředkovatel a přepravce ropy, nakupoval a přepravoval zásilky po celém světě, hlavně však z oblasti Perského zálivu do Ameriky. Po roce 1981 dostal Scanlon výprask, když Saudská Arábie vyhlásila, že její ropu budou z Perského zálivu vozit jen lodi plující pod arabskými vlajkami. Toto opatření, jemuž nahrávala stávající politická situace, mělo zajistit, aby jednotlivé země měly větší kontrolu než ropné společnosti.

Scanlon byl přitlačen ke zdi a přinucen prodat nebo pronajmout své tankery Saudské Arábii a Kuvajtu za nezajímavé ceny. Přežil, ale zanevřel na Saudskou Arábii. Zbylo mu stále několik tankerů, které křižovaly mezi Perským zálivem a Spojenými státy převážně s ropou společnosti Aramco, což jim umožňovalo vyhnout se nařízení o plavbě pod arabskou vlajkou.

Miller stál u svého oblíbeného vyhlídkového okna a pozoroval město, které se rozkládalo pod ním. Cítil se jako Bůh, když se díval na zbytek lidstva z takové výšky. Na opačné straně místnosti se v koženém křesle rozvaloval Scanlon a poklepal prstem na Dixonovu zprávu, kterou právě dočetl. Stejně jako Miller věděl, že cena arabské ropy dosáhla výše dvaceti dolarů za barel.

"Souhlasím s tebou, starý brachu. Dostáváme se do naprosté závislosti na těch bastardech. A co si sakra ve Washingtonu myslí, že se děje? Jsou snad slepí?"

"Z Washingtonu žádná pomoc nepříjde, Mele," řekl Miller klidně. "Chceš-li ještě za svého pozemského bytí věci změnit, radši to udělej sám. Ale museli jsme k tomu opravdu dospět tak krušnou cestou?"

Mel Scanlon vytáhl kapesník a otřel si čelo. Bez ohledu na fungující klimatizaci měl sklony k pocení. Na rozdíl od Millera dával přednost tradičnímu texaskému oblečení - stetsonu, stužce místo kravaty, navažské sponě na stužce a sponě na pásku a botám na vysokém podpatku. Ke své smůle však neměl zrovna ideální postavu - byl malý a tlustý; ale za zevnějškem starého dobráka byl ukryt prohnáný mozek.

"Nevím, jak bys chtěl přemístit tyhleto obrovské zásoby," supěl. "Hasa je v Saudské Arábii a to je fakt."

"Ne, já nemyslím změnu geografickou, ale politickou," řekl Miller. "Mám na mysli politickou kontrolu, a tím i možnost diktovat ceny saudské a následně i světové ropy."

"Politickou kontrolu? Předat ji jiné bandě Arabáků?"

"Ne, převzít ji sami," řekl Miller. "Jestli má naše země přežít, musíme kontrolovat světové ceny ropy a udržovat je na úrovni, kterou si můžeme dovolit, a to znamená kontrolovat vládu v Rijádu. To strašlivé poklonkování bandě pasáků koz už trvalo příliš dlouho. Musí se to změnit, a Washington to neudělá. Ale tohle by mohlo."

Vzal ze svého stolu svazek papírů, pečlivě srovnal v nenadepsaných kartónových deskách.

Scanlon sraštil čelo.

"Já už nechci žádnou zprávu, Cyrusi," protestoval.

"Přečti si to," naléhal Miller. "Zlepši si náladu."

Scanlon vzdychl a rázně otevřel desky. Na první straně byl prostý nadpis:

DESTRUKCE A PÁD SAÚDOVCŮ

"Svatá prostoto," řekl Scanlon.

"Čti," pobídl ho tiše Miller. "Tohle je o Svatém teroru."

ISLÁM. Islámské náboženství (to znamená odevzdání se do vůle Boží) vzniklo během působení proroka Mohameda kolem roku 622 našeho letopočtu a dnes má mezi osmi sty tisíci až miliardou věřících. Na rozdíl od křesťanství nemá žádné vysvěcené kněze; jeho duchovními pastýři jsou laici, uznávaní pro své morální a intelektuální kvality.

Mohamedova nauka je zaznamenána v koránu.

SEKTY. Devadesát procent muslimů jsou sunité (ortodoxní). Nejvýznamnější menšinou jsou šiité (přivrženci). Základní rozdíl mezi nimi je ten, že sunité se řídí zaznamenanými výroky Prorokovými, známými jako hadíthy (tradice), zatímco šiité jsou přesvědčeni o božské neomylnosti každého, kdo je jejich současným vůdcem (imámem). Oporami šiitů jsou Írán (100%) a Irák (55 %). Také 6% Saudských Arabů jsou šiité. Jsou ve své vlasti pronásledovanou a nenáviděnou menšinou, jejíž duchovní vůdce je v ilegality. Většina z nich pracuje na ropných polích v Hase.

FUNDAMENTALISMUS. Zatímco o sunitských fundamentalistech se dá říci pouze to, že existují, skutečným domovem fundamentalistů je šiitská sekta. Zde vlastně vytvářejí sektu v sektě. Hlásají absolutní oddanost koránu, jak jej interpretoval poslední ajatolláh - Chomejní, kterého dosud nikdo nenahradil.

HIZBALLÁH. Opravdovou nejvyšší víru vyznávají členové armády fanatiků, kteří si říkají Boží strana neboli Hizballáh. Sídli v Íránu. Jinde po světě operují pod odlišnými názvy, ale pro naše účely postačí Hizballáh.

ZAMĚŘENÍ A KRÉDA. Základní filozofie spočívá v tom, že veškerý islám, případně celý svět se musí podrobit vůli Alláhově, jak ji interpretoval Chomejní. Dosažení tohoto cíle má několik základních předpokladů, z nichž tři stojí za zmínku: všechny stávající muslimské vlády jsou nelegitimní, neboť nejsou založeny na bezpodmínečné podřízenosti Alláhovi, respektive Chomejnímu; je nepředstavitelná jakákoliv koexistence Hizballáh a světské vlády; je božskou povinností Hizballáh trestat smrtí všechny provinilce proti islámu po celém světě, a zvláště pak islámské kacíře.

METODY. Hizballáh vyhlásila, že při vykonávání spravedlnosti nezná slitování, soucit, lítost, překážky ani cestu zpět - a půjde až k hranici mučednictví. Nazývá to Svatým terorem.

NÁVRH ŘEŠENÍ. Podniknout, soustředit, aktivovat, organizovat šiitské fanatiky a pomoci jim při zmasakrování šesti set hlavních příslušníků dynastie Saúdů a tím pádem i vlády v Rijádu, která bude posléze nahrazena bezvýznamným knížátkem, ochotným uznat americkou okupaci naftových polí v Hase a přijmout ceny ropy navržené Spojenými státy.

"Kdo tohle sakra napsal?" zeptal se Scanlon a položil zprávu, z níž přečetl teprve polovinu.

"Člověk, který mi v posledním roce dělá konzultanta," řekl Miller. "Chceš se s ním seznámit?"

"On je tady?"

"Čeká venku. Přišel před deseti minutami."

"No jistě," řekl Scanlon, "chci se na toho šílence podívat."

"Hned to bude," řekl Miller.

Dlouho před tím, než profesor John Cormack opustil univerzitu a vstoupil do politiky jako člen Kongresu za stát Connecticut, jezdila Cormackova rodina na letní prázdniny na ostrov Nantucket. Poprvé tam přijel jako mladý učitel se svou snoubenkou před třiceti lety. Tehdy ještě nebyl Nantucket tak módní jako Martha's Vineyard a Cape Cod a Cormack byl okouzlen jednoduchostí a průzračností zdejšího života.

Nantucket leží u pobřeží Massachusetts, východně od Martha's Vineyard. Tehdy měl svou tradiční rybářskou vesnici, své indiánské pohřebiště, jeho zlaté pláže byly ovívány osvěžujícími větry, bylo tu pár letních sídel a jinak téměř nic. Půda byla dostupná a mladý pár si našel na čtyřákový pozemek v Shawkemu, který se táhl podél Dětské pláže až k chráněné laguně, které se říkalo prostě Přístav. Zde postavil John Cormack svůj dřevěný dům, chráněný palubkovým bedněním, s dřevěnými šindeli na střeše a prostým dřevěným nábytkem, kožešinami a ručně vyšívanými pokrývkami uvnitř.

Později už byly peníze na různá vylepšení i přístavbu. Když se Cormack dostal před dvaceti měsíci do Bílého domu a řekl, že by si chtěl prázdninové sídlo na Nantucketu zachovat, snesl se na starý dům menší hurikán. Přijeli odborníci z Washingtonu, s hrůzou si prohlédli nepohodlné prostory a konstatovali nedostatečnou bezpečnost, nevyhovující možnosti spojení... Přijeli zpátky a řekli ano, pane prezidente, šlo by to. Jen se musí postavit domky pro několik set mužů Tajné služby, vybudovat přistávací plocha pro vrtulníky, několik bungalovů pro hosty, stenografy a služebnictvo - neexistuje, aby Myra Cormacková nadále stála postele sama - a taky instalovat parabolickou satelitní anténu pro lidi ze spoju... Prezident Cormack celou věc odvolal.

Pak se dostal do jednání s mužem z Moskvy a pozval Michaila Gorbačova na dlouhý víkend na Nantucket. A Rusovi se to líbilo.

Ozbrojenci z KGB z toho byli vyvedeni z míry stejně jako jejich protějšky z Tajné služby, ale oba prominenti jim řekli, že se s tím musí vypořádat.

Zahalení do kabátů proti ostrému větru vycházeli na dlouhé procházky podél pláží (Rus přivezl Američanovi sobolí ušanku) a jejich ochranky se ploužily za nimi a ukrývaly v suchých travinách a huhlaly do vysílaček, helikoptéra nad nimi čelila větru a pobřežní hlídkový člun vlnám.

Nikdo se nepokusil nikoho zabít. Oba muži si neohlášeně vyšli do města a rybáři ve Straight Wharf se jim pochlubili čerstvým úlovkem humrů a hřebenatek. Gorbačov úlovek obdivoval a pomrkával a usmíval se. Pak zašli na pivo do pobřežního baru a odtud se vrátili k Shawkemu. Vypadali vedle sebe jako buldok s čápem.

Po pečených krabech se k nim večer připojili vojenští odborníci obou stran a tlumočníci, aby společně dopracovali poslední body smlouvy a vydali komuniké.

V úterý byli vpuštěni novináři; přijely jich celé batalióny, ale taková už byla Amerika. V poledne oba muži vystoupili na verandu a americký prezident přečetl komuniké. Hovořilo se v něm o pevném odhodlání předložit ústřednímu výboru KSSS a Kongresu Spojených států smlouvu o rozsáhlém a radikálním snížení konvenčních sil, které se mělo rozšířit na celý svět. Muselo se dořešit ještě několik menších problémů s verifikací, ale to už byla jen technická záležitost; a specifické podrobnosti o typech a množství zbraní, které mají být deaktivovány, sešrotovány, zničeny, budou oznámeny později. Prezident Cormack mluvil o čestném míru, o bezpečném míru, o dobrovolném míru. Tajemník Gorbačov důrazně přikyvoval, jak poslouchal překlad. Nikdo se tehdy nezmínil (až tisk mnohem později), že při americkém rozpočtovém deficitu a sovětském ekonomickém chaosu a hrozící energetické krizi si žádná z velmocí už nemůže dovolit pokračovat v závodech ve zbrojení.

Dva tisíce mil odtud, v Houstonu, vypnul Cyrus V. Miller televizi a zahleděl se na Scanlona.

"Ten chlap nás chce přivést na mizinu," řekl s tlumeným vztekem. "Ten chlap je nebezpečný. Ten chlap je zrádce."

Pak se trochu uklidnil a došel k psacímu stolu. "Louiso," řekl do domácího telefonu, "pošlete mi sem hned plukovníka Easterhouse, prosím."

Kdosi kdysi řekl, že všichni lidé sní, ale ti nejnebezpečnější sní s otevřenými očima. Plukovník Robert Easterhouse seděl v elegantním předpokojí v posledním patře budovy Pan-Global a zíral na okno, za nímž se rozprostíral panoramatický výhled na Houston. Ale jeho bledě modré oči viděly klenbu oblohy a okrové pisky Nejdů. Snil o kontrole příjmů z haských ropných polí v zájmu blaha Ameriky a celého lidstva.

Narodil se v roce 1945. Byly mu tři roky, když jeho otec přijal místo učitele na Americké univerzitě v Bejrútu.

Libanonské hlavní město bylo tehdy rájem - elegantní, kosmopolitní, bohaté a bezpečné. Nějaký čas chodil do arabské školy, měl francouzské a arabské kamarády; když se rodina vrátila do Idaha, bylo mu třináct a plynule mluvil, četl a psal anglicky, francouzsky a arabsky.

Po návratu do Ameriky zjistil, že jeho spolužáci jsou povrchní, lehkovážní a neuvěřitelně nevzdělaní, posedlí rokenrolem a mladým zpěvákem jménem Presley. Vysmívali se jeho vyprávění o kolébajících se korunách cedrů, o křížáckých opevněních, o plápolajících drúzských ohnících v průsmycích Choufských hor. A tak se obrátil ke knihám a oblíbil si Sedm pilířů moudrosti od T. E. Lawrence. V osmnácti zanechal studia a schůzek s děvčaty a narukoval jako dobrovolník k 82. peruti. Když zabili Kennedyho, byl ještě ve výcvikovém táboře.

Deset let sloužil jako parašutista a třikrát byl vyslán do Vietnamu, odkud se vrátil s posledními jednotkami v třiasedmdesátém roce. Za příznivých okolností se dá docílit rychlého služebního postupu, takže v době, kdy byl zraněn, byl nejmladším plukovníkem Dvaosmdesáté. Ke zranění nedošlo ve válce, ale při hloupé nehodě. Prováděli cvičný výsadek v poušti; místo dopadu mělo být ploché a písčité, rychlost větru byla hlášena 5 uzlů. Jako obvykle to někdo z velení zkopal. Vítr měl u země rychlost 30 uzlů a muži se rozbili o skály a stěny roklí. Tři mrtví, sedmadvacet zraněných.

Rentgenové snímky později ukázaly, že kosti Easterhousovy levé nohy vypadají jako krabíčka zápalek rozsypaná po černém sametu. Při pobytu v nemocnici v roce 1975 viděl v televizi zmatený úprk posledních amerických jednotek z velvyslanectví v Saigonu, o kterém se při Tetské ofenzivě mluvilo jako o bunkru bunkrů. V nemocnici se mu náhodou dostala do ruky kniha o počítačích. Uvědomil si, že přes tyhle stroje vede cesta k moci - cesta k zastavení celosvětového šílenství, a při správném využití také k pořádku a vládě zdravého rozumu místo dosavadního chaosu a

anarchie.

Easterhouse opustil armádu a vystudoval na univerzitě počítače, tři roky pracoval u firmy Honeywell a pak přešel k IBM. To bylo v roce 1981. Moc saudských petrodolarů vyvrcholila a Aramco si najala IBM, aby pro ni vybudovala spolehlivý počítačový systém, který by monitoroval produkci, export a především zisky společnosti z jejich monopolních operací v Saudské Arábii. Easterhouse byl se svou plynou arabštinou a znalostí počítačů k této práci jako stvořený. Pět let hájil zájmy Aramco v Saudské Arábii a postupně se specializoval na počítačově ovládané bezpečnostní systémy proti podvodům a zpronevěrám. V roce 1986 se zhroutením kartelu OPEC vrátila moc spotřebitelům. Saudská Arábie se cítila ohrožená a zlaněla kulhavého počítačového génia, který znal jejich jazyk i zvyky, a zaplatila mu obrovské peníze, aby se oprostil od firemních závazků a místo pro IBM a Aramco pracoval přímo pro ni.

Znal zemi i její historii jako domorodec. Už jako chlapec s napětím četl příběhy o Zakladateli, vyděděném kočovném šejkovi Abdulovi Azízovi al-Saúдови, který vytáhl z nitra pouště na pevnost Musmak v Rijádu, a tím začal svou cestu k moci. Easterhouse žasl nad Abdulovou prohnáním, s níž po třicet let bojoval se sedmatřiceti vnitrozemskými kmeny, sjednotil Nejd s Hidžázem a Hadramautem, oženil se s dcerami svých poražených nepřátel a sjednotil kmeny v národ - nebo jim dal alespoň zdání národa. Když se však Easterhouse seznámil s realitou, jeho obdiv se proměnil v deziluzi, opovržení a odpor.

Jeho práce u IBM zahrnovala prevenci a detekci počítačového zneužití v systémech vyvinutých špičkovými odborníky ze Států, dále v monitorování převodu produkce ropy do jazyka čísel a konečně v účetních rozvahách, které měly umožnit vytvoření spolehlivých systémů propojitelných na bezpečnostní systém saudské pokladnice. Rozmařilost a závratná korupce, s nimiž se setkával, dovedly jeho téměř puritánského ducha k přesvědčení, že jednoho dne bude předurčen stát se nástrojem, který napravit šílenství vrtošivého osudu, jehož řízením se dostalo tak obrovského bohatství a moci takovým lidem; bude to on, kdo nastolí pořádek a zruší šílenou nestabilitu Středního východu, aby tento boží dar ve formě ropy byl využit především ve službách svobodného světa a pak všech lidí na celém světě. Mohl využít svých schopností k nashromáždění jmění z naftařských peněz, jak to dělali princové, ale jeho morálka mu to nedovolila. Aby se mu splnil jeho sen, potřeboval mocné muže, kteří by ho finančně zaštitili. A pak byl vyzván Cyrusem Millerem, aby rozbořil tu prohnitou stavbu a převezl ji do Ameriky. Musel teď jen přesvědčit ty barbarské Texasany, že právě on je jejich člověk.

"Plukovník Easterhouse?" Ze zamyšlení ho vytrhl příjemný Louisin hlas. "Pan Miller vás přijme, pane."

Plukovník vstal, opřel se o hůl a několik vteřin zůstal stát, dokud bolest nepovolila. Pak následoval sekretářku do Millerovy kanceláře. Když se za ním zavřely dveře, pozdravil uctivě Millera a byl představen Scanlonovi.

Miller šel přímo k věci.

"Plukovníku, chtěl bych přesvědčit tady svého přítele a kolegu o proveditelnosti vašeho plánu. Vážím si jeho úsudku a byl bych rád, kdyby do toho šel s námi."

Scanlon byl lichotkou potěšen. Easterhouse ji považoval za naprostou lež. Miller si nijak nevážil Scanlonova úsudku, ale oba potřebovali Scanlonovy lodě, aby do země tajně dopravily zbraně pro státní převrat. Jednal proto se Scanlonem uctivě.

"Četl jste mou zprávu, pane?" zeptal se ho.

"Á... é... jen ten kousek o těch chlápkách z Hezboláh, jo. Je to těžký čtení, spousta srandovních jmen. Jak si myslíte, že je přímějete svrhnout monarchii, a co je ještě důležitější, přestěhovat haská ropná pole do Ameriky?"

"Pane Scanlone, nemůžete získat kontrolu nad haskými ropnými poli a nasměrovat jejich produkt do Ameriky, pokud nejprve nezískáte kontrolu nad stovky mil vzdálenou rijádskou vládou. Ta vláda musí být vyměněna za loutkový režim, naprosto ovládaný americkými poradci. Amerika nemůže otevřeně svrhnout Saúdy - arabská reakce by byla naprosto odmítavá.

Mým plánem je vyprovokovat skupinku šíitských fundamentalistů, oddaných Svatému teroru, aby tento akt provedli. Myšlenka, že by Chomejního přívrženci ovládli Saudský poloostrov, by vyvolala paniku v celém arabském světě. Od Ománu na jihu přes Emiráty ke Kuvajtu až po Sýrii, Irák, Jordánsko, Libanon, Egypt a Izrael. Odtud odevšad by se okamžitě ozvaly otevřené či skryté prosby, aby je Američané svou intervencí zachránili před Svatým terorem. Protože jsem dva roky vytvářel počítačem řízený saudský bezpečnostní systém, přesně vím, že taková skupina existuje. Je vedena imámem, který pozorně a s patologickou nenávistí sleduje krále a skupinu jeho bratrů, jakousi vnitřní mafií zvanou AlFahd, i celou rodinu, která se dále skládá z tří tisíc princátek a tvoří dynastii. Imám je všechny veřejně označil za prznitele islámu a znesvětitel posvátných měst Mekky a Mediny. Musel přejít do ilegality, ale můžu ho udržet v bezpečí, dokud ho nebudeme potřebovat. Prostě vymažu všechny nové údaje o jeho pobytu z paměti centrálního počítače. Mám na něj rovněž spojení - přes jednoho rozčarovaného příslušníka Mutawain, všudypřítomné a nenáviděné náboženské policie."

"A co těm magorům zabránil převzít moc nad Saudskou Arábií?" zeptal se Scanlon. "Se saudským příjmem tří set miliónů dolarů denně ... sakra, to by dokázali napáchat škod."

"No právě. To by netoleroval ani arabský svět. Každý stát v této oblasti s výjimkou Íránu by požadoval americkou intervenci. Washington by se ocitl pod obrovským tlakem, aby poslal své jednotky rychlého nasazení na připravenou základnu v Ománu na Mussandamském poloostrově, a odtud do Rijádu a Dharramu a Bahrajnu. Musely by zabezpečit ropná pole, aby nebyla navždy zničena. A pak bychom tam už museli zůstat, aby se to nikdy nemohlo opakovat."

"A co ten chlápek imám," zeptal se Scanlon, "co bude s ním?"

"Zemře," řekl Easterhouse klidně. "Bude nahrazen jedním tím princátkem z dynastie, které nebude přítomno masakru, protože si toho člověka odveze do svého domu, abych tomu zabránil. Dobře ho znám - má západní vzdělání, je proamericky orientovaný, měkký, vrtkavý a rád pije. Ale může legitimovat veškeré arabské žádosti o pomoc svou

vlastní žádostí, ať už prostřednictvím rozhlasu, nebo našeho velvyslanectví v Rijádu. Jako jediný přeživší člen dynastie může požádat Ameriku, aby mu pomohla obnovit zákonnost. Pak už bude navždy náš."

Scanlon o tom přemýšlel. Vrátila se mu původní nedůvěra.

"A k čemu nám to bude? Teď nemyslím Spojené státy. Teď myslím nás."

V tom okamžiku zasáhl Miller. Znal Scanlona a věděl, jak bude reagovat.

"Mele, kdyby tenhle princ vládl v Rijádu a kdyby mu každou minutu dne radil tady plukovník, tak rozbijeme monopol Aramco. Leží před námi nové smlouvy, můžeme dovážet loďmi, rafinovat. A víš, kdo je teď na řadě?"

Scanlon souhlasně přikývl.

"Na kdy plánujete tuhle ... událost?"

"Možná víte," odpověděl Easterhouse, "že pevnost Musmak byla dobyta v lednu roku 1902. Království bylo vyhlášeno v roce 1932. Za patnáct měsíců, na jaře 1992, bude král a jeho dvůr oslavovat devadesáté výročí obnovení vlády a diamantové výročí království. Plánují obrovskou miliardovou veselici s účastí prominentů z celého světa.

Stavějí na to nový krytý stadión. Já mám na starosti všechny počítačově řízené bezpečnostní systémy - brány, dveře, okna, klimatizaci. Týden před zahájením velké slavnosti bude kostýmová zkouška, které se zúčastní čelních šest set představitelů dynastie, kteří se sjedou ze všech koutů světa. Právě tehdy nechám svaté teroristy udeřit. Dveře budou počítačově uzavřeny. Pět set vojáků královské gardy dostane vadné střelivo, dovezené současně s automatickými puškami pro potřeby Hizballáh vašimi loďmi."

"A kdy to skončí?" zeptal se Scanlon.

"Až to skončí, pane Scanlone, tak už nebude existovat žádná dynastie Saúdovců. Ani teroristé. Neboť stadión začne hořet a kamery budou natáčet, dokud nelehne popelem. Nový ajatolláh, samozvaný imám, dědic Chomejního ducha a učení, vystoupí v televizi a oznámí světu své plány. Svět však právě viděl, co se stalo na stadiónu. Myslím, že tehdy se začnou do Washingtonu vysílat žádosti."

"Plukovníku," řekl Cyrus Miller, "kolik peněz budete potřebovat?"

"Abych mohl okamžitě začít s předběžným plánováním, budu potřebovat milión dolarů. Později ještě dva milióny na nákupy v zahraničí a úplatky v tvrdé měně. V Saudské Arábii nepotřebuji nic. Mohu získat několikamiliardové částky v rijálech, abych pokryl místní nákupy a místní úplatky."

Miller přikývl. Ten podivný vizionář požaduje trochu drobných na to, co zamýšlí udělat.

"Postarám se, abyste je dostal, pane. Prosím, počkejte ještě chvíli venku. Chtěl bych vás pozvat na oběd k sobě domů."

Na odchodu se plukovník Easterhouse zastavil ve dveřích.

"Je tu, nebo může tu být, jeden problém. Jediný neovlivnitelný prvek, o kterém vím. Prezident Cormack je zřejmě muž oddaný míru a podle toho, co jsem viděl na Nantucketu, oddaný také nové smlouvě s Kremlem. Ta smlouva pravděpodobně nepřežije naše převzetí Saudského poloostrova. Takový člověk však může dokonce odmítnout vyslat jednotky rychlého nasazení."

Když Easterhouse odešel, Scanlon zaklel a Miller se tomu ušklíbl.

"Víš, že může mít pravdu, Cyrusi? Bože, kdyby tak seděl v Bílém domě Odell."

Ačkoliv byl vybrán za viceprezidenta Cormackem, byl Michael Odell také Texasan, obchodník a milionář vlastním přičiněním s daleko pravivějšími názory, než měl Cormack. Miller, jehož ovládlo nezvyklé vzrušení, se otočil a uchopil Scanlona za ramena.

"Mele, mockrát jsem se modlil k Bohu, aby mi seslal takového člověka. A prosil jsem o znamení. To znamení je tady. Přišel ten plukovník se svým plánem. Cormack bude muset odejít ze scény."

Severně od hlavního města hazardních her Las Vegas v Nevadě leží rozsáhlá letištní plocha Nellisovy letecké základny, kde hazard není na denním programu. Asi čtvrtinu z celkové plochy o rozloze více než 45 km² zabírá Tonapažská střelnice, kde se zkoušejí nejtajnější americké zbraně. Pokud její vzdušný prostor naruší během zkoušek nějaké zbloudilé soukromé letadlo, je nejvýš jednou varováno a pak sestřeleno.

Zde jednoho mrazivého prosincového rána vystoupily z konvoje limuzín dvě skupiny lidí, kteří se měli stát svědky prvního zkušební předvedení nejmodernější zbraně. První skupinu tvořili výrobci pojezdného nosiče, který byl určen pro mnohonásobné odpálení a tvořil základnu systému, druhou pak lidé ze dvou společností, kteří spolupracovali na vývoji raket a jejich elektronického naváděcího programu, který byl vestavěn do zbraně.

Podobně jako většina moderních zbraní nebyl ani DESPOT, protitanková střela, jednoduchým zařízením. Řada komplexních systémů byla v jeho případě vytvořena třemi společnostmi.

Cobb byl šéfem a hlavním podílníkem firmy Zodiac AFV Inc., která se specializuje na výrobu pancéřovaných bojových vozidel (Armoured Fighting Vehicles - odtud ona zkratka). Pro něj osobně i pro společnost byl DESPOT klíčovým bodem výrobního programu a závisela na něm budoucnost firmy, neboť jej sedm let vyvíjeli na vlastní náklady; a teď má být přijat a odkoupen Pentagonem. Cobb se výsledku neobával; DESPOT byl mnohem modernější než systém Pave Tiger či novější Tacit Rainbow firmy Boeing. Věděl, že naprosto vyhovuje trvalému požadavku strategiů NATO, aby izoloval v případném střetu ve středním Německu první vlnu sovětských tanků od druhé.

S Cobbem tu byli Moir z Pasadena Avionics z Kalifornie, který sestrojil součástky pro Kestrel a Goshawk, a Salkind z firmy ECK Industries Inc., která sídlila v Silicon Valley poblíž Palo Alta v Kalifornii. Tito dva muži také v zájmu svého firemního napjatě očekávali, jak zbraň přijme Pentagon. ECK Industries se sice podílely na prototypu bombardéru Stealth B2, ale to byla jistá zakázka.

O dvě hodiny později přijela skupina odborníků z Pentagonu. Všechno už bylo připraveno. Ve skupině dvanácti mužů byli dva generálové a zbytek techniků, jejichž doporučení bude pro rozhodnutí Pentagonu rozhodující. Když se všichni

usadili před hradbou televizních obrazovek, zkouška začala.

Moir zahájil sezení překvapivě. Vyzval muže v publiku, aby se otočili od obrazovek a prohlédli si blízkou poušť. Byla pustá a prázdná. Muži byli zmateni. Moir stiskl tlačítko na ovládacím panelu. Kousek od nich se náhle začala zdvihát zem. Objevil se mohutný drapák, sáhl před sebe a táhl. Z písku, kam se sám zahrabal a kde byl bezpečný před útočícími bojovými letouny i jejich radary, se vynořil DESPOT. Obrovský kvádr šedé oceli na kolech a pásech, bez oken, samostatný, soběstačný, odolný vůči přímému zásahu čehokoliv kromě těžkého dělostřeleckého granátu nebo velké bomby, odolný vůči radiaci, plynu i bakteriologickým zbraním, se sám vytáhl z podzemního úkrytu, kam se předtím sám zakopal, a začal pracovat.

Čtyři muži uvnitř spustili stroje, které poháněly jednotlivé systémy, rozevřeli ocelové pláty, které zakrývaly světlíky z neprůstředného skla, a uvedli do provozu radar, který je měl varovat před přicházejícím útokem. Pak vysunuli senzorovou anténu k navádění vlastních střel. Muži z Pentagonu byli zaujati.

"Předpokládejme," řekl Cobb, "že první vlna sovětských tanků překročila přes několik stávajících mostů a množství pontonových mostů během noci řeku Labe a dostala se do Západního Německa. Na první vlnu jsou nasazeny síly NATO. Máme co dělat. Mezitím už však z úkrytů ve východoněmeckých lesích vyjíždí mnohem mohutnější druhá vlna a míří k Labi. Jejím úkolem je udělat průlom a dostat se do Francie. Systémy DESPOT, rozmístěné a zakopané na severu Německa, mají své rozkazy. Najít, identifikovat a zničit."

Cobb stiskl další tlačítko a na střeše AFV se otevřel poklop. Z něj na odpalovací rampě vyjela štíhlá tužkovitá raketa. Byla dva a půl metru dlouhá a měla pětadvacet centimetrů v průměru. Malý motor se zažehl a raketa vzlétla k bledě modré obloze, kde se úplně ztratila, neboť byla také bledě modrá. Muži se vrátili k obrazovkám, na nichž velice citlivá televizní kamera už sledovala Kestrel. V padesáti metrech totiž přestal pracovat motor nosné rakety a zažehl se tryskový turbodmychadlový motorek Kestrel. Z trupu nosné rakety okamžitě vyrostla krátká tupá křídla a směrovky v zadní části trupu ji vedly na zem. Miniaturní raketka teď letěla jako letadlo a vzdalovala se. Moir ukázal na velkou obrazovku radaru. Ukazatel kroužil dokola, aniž cokoliv zaznamenal.

"Kestrel je celá z laminátu," řekl Moir pyšně. "Její motor je vyroben z keramických derivátů, které jsou odolné vůči vysokým teplotám, ale nezachytitelné radarem. Použili jsme něco technologie Stealth - a výsledkem je naprostá neviditelnost. Raketku nezachytí ani oko, ani radar. Radar na ni reaguje asi jako na pěnkavu. Méně. Pták může být detekován podle mávání křídlů. Kestrel křídly nemá, a to je tenhle radar mnohem citlivější, než mají k dispozici Sověti. Ve válce by Kestrel byla schopna proniknout dvě stě až pět set mil za nepřátelské linie. V této zkoušce dosáhla výšky 4 560 metrů, odletěla do vzdálenosti sta mil a začala pomalu kroužit, což při rychlosti 185 kilometrů za hodinu vydrží deset hodin. Začala také elektronicky prozkoumávat situaci dole. Do hry vstoupily její senzory. Jako lovící pták bedlivě zkoumá terén pod sebou. Pokryje kruh o průměru sedmdesát mil.

Její infračervené snímače zaměřily loviště a citlivý radar je prozkoumal.

Kestrel je naprogramována pouze na cíl, který vydává teplo, je vyroben z oceli a hýbe se," pokračoval Moir. "Cíl musí vydávat dostatečné teplo, aby se dal rozlišit tank od osobního či nákladního automobilu nebo vlaku. Nezasáhne oheň, vytápěný dům nebo zaparkovaný vůz, protože se nehýbou. Ze stejného důvodu nezaměří pátrací reflektory. Bez povšimnutí nechá dřevěné, cihlové a gumové předměty, protože nejsou z oceli. Podívejme se teď na cílový prostor, pánové."

Obrátili se k obrovské obrazovce, kde se objevily záběry sto mil vzdálené kamery. Rozsáhlý prostor vypadal jak hollywoodská kulisa. Byly tu umělé stromy, dřevěné chatrče, zaparkované osobní i nákladní vozy a dodávky. Byly tu gumové tanky, které se dávaly do pohybu, taženy neviditelnými dráty. Byly tu benzínem zažehnuté ohně. Pak se rozjel jediný pravý tank, řízený rádiem. Kestrel ve výšce 4 560 metrů jej okamžitě zaznamenala a zareagovala.

"Pánové, a teď uvidíte ten revoluční objev, na který jsme tak hrdi. Předchozí zbraně se vrhly na cíl a zničily sebe i drahou vestavěnou technologii. To bylo velice neekonomické. Kestrel pracuje na jiném principu - zavolá Goshawk. Sledujte DESPOT."

Publikum se znovu otočilo, právě včas, aby zahlédlo záblesk metrové střely Goshawk, která reagovala na povel Kestrel a poslušně zamířila k cíli.

Komentáře se ujal Salkind.

"Goshawk se vznesl do výše tří tisíc čtyř set metrů, změnil směr a zamíří dolů. Když míjí Kestrel, je dálkově navedena na konkrétní cíl. Počítač umístěný v Kestrel udá cílové parametry s přesností do půl metru. S touto přesností také Goshawk udeří. Teď právě míří dolů."

Uprostřed všech těch domů, chatrčí, motorových vozidel, ohňů, reflektorů zakopaných do písku, uprostřed gumových tanků si razil cestu ocelový tank (starý Abrams Mark I), jako by jel do války. Náhle se objevil záblesk a Abrams reagoval jako po úderu nějakou obrovskou pěstí. Ještě téměř v pohybu se zploštil, jeho boky se rozevřely, hlaveň v obviňujícím gestu ukázala na oblohu a celý tank se proměnil v ohnivou kouli. Muži před obrazovkami kolektivně vydechli.

"Jakou nálož nese Goshawk?" zeptal se jeden z generálů.

"Žádnou, pane generále," řekl Salkind. "Goshawk působí jako řízený balvan. Letí dolů rychlostí kolem šestnácti tisíc kilometrů za hodinu. Kromě přijímače, jehož prostřednictvím dostane informace od Kestrel, a malého radaru, který ho navede k cíli, nemá Goshawk žádná technická zařízení. Proto je tak levný. Účinek deseti kilogramů oceli s wolframovou špičkou, která zasáhne tank v takové rychlosti, je jako ... jako když vpálíte do švába vzduchovkou brok z bezprostřední blízkosti. Je to, jako když do sebe narazí dvě lokomotivy rychlostí sto šedesát kilometrů za hodinu. Z tanku se prostě stane placka."

Zkouška trvala ještě dvě hodiny. Výrobci ukazovali, jak se dá Kestrel za letu přeprogramovat; jestliže jí přikázali, že má sledovat ocelový cíl s vodou po obou stranách a pevninou po obou koncích, zaměřila most. Při další změně mohla najít

vlak, loď nebo kolonu vozidel. Pokud se cíl pohyboval. Pokud stál, nerozpoznala Kestrel nákladní automobil od plechové garáže. Ale její senzory mohly proniknout deštěm, mraky, sněhem, krupobitím, mlhou i temnotou. Skupiny mužů se rozešly uprostřed odpoledne. Muži z Pentagonu se chystali nastoupit do svých vozů, které je měly odvézt na Nellisovu základnu, odkud se letecky dopraví do Washingtonu.

Jeden z generálů si ještě potřásl rukama s výrobcí.

"Jako tankista vám můžu říct, že jsem v životě neviděl nic tak úžasněho," svěřil se jim. "Máte můj hlas. Tohle způsobí na Frunzeho ulici poprask. Když vás pronásleduje člověk, je to zlé, ale když vás pronásleduje takovýhle zatracený robot, sakra, to je příšerné."

Poslední slova pronesl jeden z civilistů.

"Pánové, je to dokonalé. Je to nejlepší protitanková zbraň na světě. Musím však poznamenat, že pokud projde ta nantucketská mírová smlouva, asi si ji těžko budeme moci objednat."

Cobb, Moir i Salkind si po cestě do Las Vegas společně uvědomili, že Nantucket stojí v cestě jim i dalším výrobcům, pracujícím pro vojenskoprůmyslový komplex. Tato smlouva mohla zruinovat jejich zaměstnavatele i je osobně.

V předvečer vánoc se v Alcantaře del Rio nepracovalo, ale o to víc popíjelo až do pozdních hodin. Když Antonio zavíral bar, bylo už po půlnoci. Někteří jeho zákazníci byli z vesnice, ale jiní museli odjet nebo odejít do svých osamocených domků, roztroušených po okolních svazích. Mezi ně patřil také José Francisco zvaný Pablo, který se vesele potácel kolem domu toho vysokého cizince, když pocítil lehký tlak na měchýř. Zjistil, že bez potřebné úlevy to dál nepůjde, a obrátil se ke kamenné zídce, za níž byl na dvoře zaparkován otlučený malý terénní vůz SEAT Terra. Pablo si rozeplnul poklopec a oddal se druhé největší mužské rozkoši. Někde nad ním spal v domě vysoký muž, jemuž se právě vrátil ten strašlivý sen, který ho přivedl do těchto končin. I při sté repríze byl znáčen potem. Ze spánku otevřel ústa a vykřikl: "Ne-é-é-é-é."

Pablo u zídky vyhodil nohy do vzduchu a spadl na záda na silnici, přičemž si zmačkal své nejlepší nedělní kalhoty.

Rychle se však vzpamatoval a uháněl pryč. Moč mu stékala po nohách, zip měl stále rozevřený a jeho orgán zakoušel nezvyklý nápor čerstvého vzduchu. Jestli se ten velký ramenatý cizinec rozzlobil, on, José Francisco Echevaria, u toho proboha nemusí zrovna být. Byl to sice zdvořilý člověk, to ano, a mluvil dobře španělsky, ale stejně na něm bylo něco divného.

V polovině ledna následujícího roku jel na kole po St. Giles Street v starobylém anglickém městě Oxfordu mladý student prvního ročníku na schůzku se svým konzultantem. Vychutnával svůj první celý den na Balliol College. Měl silné manšestrové kalhoty a prošívanou bundu proti chladu, ale přes ni měl černý plášť, jaký nosili univerzitní studenti. Plášť vlál ve větru za ním. Později se měl dozvědět, že většina studentů obléká plášť pouze do jídelny, ale jako úplný nováček na něj byl ohromně pyšný. Byl by dal přednost ubytování na koleji, ale jeho rodiče mu najali obrovský dům se sedmi ložnicemi hned na Woodstock Road. Minul Památník umučených a vjel do Magdalen Street.

Nevšiml si nenápadné černé limuzíny, která za ním zvolna zastavila. Byli v ní tři muži - dva vpředu a jeden vzadu. Třetí muž se naklonil dopředu.

"Do Magdalen Street je zakázaný vjezd. Budeš muset jít pěšky."

Muž na sedadle spolujezdce tiše zaklel a vystoupil na chodník. Rychlou chůzí se prosmýkával davem, zaměřený na postavu cyklisty před sebou. Řidič vozu odjel mezitím podle pokynů muže na zadním sedadle doprava na Beaumont Street, odkud zahnul doleva na Gloucester Street a posléze na George Street. Tam, u výjezdu z Magdalen Street, zastavil. Cyklista se blížil. Vjel do Broad Street a po pár metrech sesedl, takže auto zůstalo stát. Třetí muž vyšel z Magdalen Street, zrudlý chůzí proti ledovému větru, rozhlédl se kolem, uviděl vůz a nastoupil.

"Zatracený město," utrousil. "Samej zákaz a jednosměrka."

Muž vzadu se zasmál.

"Proto taky studenti jezdí na kolech. Třeba bychom to taky měli zkusit."

"Radši se divej," řekl řidič chladně. Muž vedle něj mlčel a strkal si do podpažního pouzdra pistoli.

Když student sesedl, zahleděl se na chodník, kde byl v dlažbě Broad Street vysázený kříž. Z průvodce věděl, že na tomto místě byli v roce 1555 na příkaz katolické královny Mary zaživa upáleni dva biskupové, Latimer a Ridley. Když se jich zmocnily plameny, Latimer se obrátil k svému spolumučedníkovi. "Hlavu vzhůru, Místře Ridley. Chovejte se jako muž. Dnes zažehneme pro Boží slávu v Anglii takovou svíci, která, jak věřím, už nikdy nepohasne."

Myslel tím svíci protestantské víry, avšak odpověď biskupa Ridleyho nebyla zaznamenána, neboť v té chvíli už hořel jasným plamenem. O rok později je na téže místě následoval arcibiskup Cranmer. Plameny z hranice ožehly dveře Balliol College, vzdálené jen několik metrů. Později byly dveře sejmuty a instalovány ke vchodu na Čtvercové nádvoří. Stopy po plamenech jsou patrné dodnes.

"Ahoj," ozvalo se po studentově boku, když zamyšleně hleděl na chodník. Zatímco on byl vysoký čahoun, dívka, která ho oslovila, byla malá a boubelatá a měla tmavé bystré oči. "Jmenuju se Jenny. Myslím, že máme společného konzultanta."

Jednadvacetiletý nováček, který nastoupil do Oxfordu po dvou letech studia na Yale na roční stáž pro zahraniční studenty, se usmál.

"Ahoj, já jsem Simon."

Šli spolu ke klenuté bráně koleje. Mladík před sebou tlačil kolo. Den předtím už tu byl za rektorem, ale to přijel autem. Po cestě potkali známou postavu koleje, Tima Warda-Barbera.

"Jsme tady noví, co, pane?" zeptal se.

"É, ano," řekl Simon. "První den, řekl bych."

"No tak dobře, v tom případě se naučíme první zdejší pravidlo. Nikdy, za žádných okolností, ať jsme opilí, zdrogovaní nebo ospalí, nevjedeme na kole za bránu, ani je přes ni nepřevádíme, nepřenášíme či jinak nepřeppravujeme na Čtvercové nádvoří, pane. Opřete si je o zeď vedle ostatních, je-li libo."

Na univerzitách jsou rektori, mistři, děkani, kvestoři, profesori, lektori, postgraduanti a další. Každý má v univerzitní hierarchii své místo. Mezi ty nejváženější však nepochybně patří hlavní dveřník. Jako bývalý poddůstojník britského pancéřového pluku Lancers si svého času dokázal poradit s hezkou řádkou vojáků. Když odložili kolo na patřičném místě a vrátili se k němu, blahovolně pokýval hlavou.

"Vaším konzultantem je tuším doktor Keen, tamhle do toho rohu a po schodech až nahoru."

Když vstoupili do přečpané místnosti pod střechou, kde sídlil jejich konzultant v oboru středověké historie, a představili se, Jenny oslovila doktora Keena 'pane profesore', zatímco Simon se spokojil s pouhým 'pane'. Učenec na ně pohlédl přes skla brýlí.

"Takže," řekl vesele, Jsou dvě věci, skutečně "jen dvě, které nesnáším. První je, když někdo mrhá mým časem, a ta druhá, když mi někdo říká 'pane'. Bohatě postačí oslovení 'doktore Keene', posléze přejdeme na 'Maurici'."

Mimochodem, Jenny, nejsem ani profesor. Profesori obvykle sedávají v křeslech, a já; jak vidíte, křeslo nemám, tedy žádné slušné křeslo."

Šťastně ukázal na zbídačené čalounění soupravy, na níž jeho noví studenti seděli, a vybídl je, aby se cítili jako doma. Simon byl zaboren do staříckého beznohého křesla, takže seděl jen asi deset centimetrů nad úrovní podlahy. Všichni tři se ponořili do debaty o Janu Husovi a husitské revoluci ve středověkých Čechách. Simon se usmíval. Věděl, že se mu v Oxfordu bude líbit.

Stalo se čistě náhodou, že se Cyrus Miller na obchodní večeři v Austinu o čtrnáct dní později ocitl vedle Lionela Cobba. Nesnášel takové večeře a normálně se jim vyhýbal; tuhle pořádal místní politik a Miller věděl, jaký význam může mít výměna vizitek, na niž se dá v budoucnu odvolat, když je zapotřebí. Měl v úmyslu muže vedle sebe ignorovat, neboť nebyl z branže, ale pak se Cobb projevil jako niterný odpůrce Nantucketské smlouvy a muže, který stál za ní, Johna Connacka.

"Té zatracené smlouvě se musí zabránit," řekl Cobb. "Musí se nějak přesvědčit Kongres, aby ji odmítl ratifikovat." Z denních zpráv vyplynulo, že smlouva, jejíž návrh už je téměř hotový, bude v dubnu podepsána ve Washingtonu a v Moskvě, ratifikována po letní přestávce ústředním výborem v říjnu v Moskvě a ještě před koncem roku předložena Kongresu.

"Mýlíte, že ji Kongres odmítne?" zeptal se Miller opatrně. Dodavatel obranných zařízení chmurně hleděl do své páté sklenice.

"Ne," řekl. "Protože snížení vojenského rozpočtu je mezi lidmi vždycky velice populární, a kromě toho, Cormack má charisma a je dostatečně oblíbený, aby smlouvu prosadil vahou své osobnosti. Já osobně toho chlapa nemůžu vystát, ale takhle to skutečně je."

Millerovi se líbila objektivita zklamaného muže.

"Už znáte podmínky smlouvy?" zeptal se.

"Dostatečně," řekl Cobb. "Výdaje na obranu se sníží o deset miliard. Na obou stranách železné opony. Mluví se o čtyřiceti procentech - oboustranně, pochopitelně."

"Je hodně lidí, kteří mají stejný názor jako vy?" vyptával se dál Miller. Cobb byl příliš opilý, než aby si uvědomil, kam otázky směřují.

"Z mojí branže asi všichni," zabručel. "Čeká nás zavírání podniků, firemní i osobní úpadky."

"Hm. To je škoda, že prezidentem není Michael Odell," přemítal Miller.

Muž ze Zodiac Inc. se drsně zasmál.

"To je jenom sen. Ví se o něm, že je nepřítelem snížení vojenského rozpočtu. Jenže on pořád zůstane jen Velice Důležitou Osobou, zatímco Cormack bude pořád prezidentem."

"Kdo ví?" řekl Miller tiše.

Poslední týden v měsíci se Cobb, Moir a Salkind sešli se Scanlonem a Millerem na soukromé večeři v izolovaném přepychovém apartmá hotelu Remington v Houstonu, kam je sezval Miller. Nad brandy a kávou nasměroval Miller jejich myšlenky k teoretické úvaze, zda John Cormack přestane okupovat Oválnou pracovnu.

"Musí odejít," zdůraznil Miller.

Ostatní souhlasně pokyvovali.

"Nechci mít nic společného s vraždou," řekl Salkind spěšně. "Všichni si ještě pamatujeme na Kennedyho. Důsledkem jeho smrti bylo, že Kongresem prošly všechny zákony o občanských právech, které on za svého života nedokázal prosadit. Takže pokud to vrahové mysleli takhle, dosáhli pravého opaku. A právě Johnson tomu pak ještě napomohl." "S tím souhlasím," řekl Miller. "Taková akce nepřichází v úvahu. Ale musí přece existovat způsob, jak si vynutit jeho rezignaci."

"Tak mi o nějakém řekněte," namítl Moir. "Jak toho sakra dosáhnout? Ten chlap je neprůstřelný. Nemá za sebou žádné skandály. Stranický aparát si to všechno prověřil, než ho požádal o kandidaturu."

"Něco tu být musí," řekl Miller. "Nějaká Achillova pata. Máme odhodlání, máme styky, máme peníze. Potřebujeme стратега."

"A co ten tvůj plukovník?" zeptal se Scanlon.

Miller zavrtěl hlavou.

"Ten pořád každého amerického prezidenta považuje za svého velitele. Ne, to musí být někdo jiný... někdo odjinud..." V mysli mu vyvstávala představa lstivého, bezohledného a inteligentního renegáta, oddaného pouze penězům.

3.

BŘEZEN 1991

Tricet mil severozápadně od Oklahoma City je federální věznice El Reno, oficiálně Federální nápravné zařízení. Je proslulá jako jedna z nejtvrdějších věznic v Americe. Za úsvitu chladného rána v polovině března se otevřela malá dvířka v odpudivé hlavní bráně a z nich vyšel muž.

Byl středně vysoký, silněji postavy, vězeňsky bleďý, bez jediného centu v kapse a velmi zahořklý. Rozhlédl se kolem sebe a moc toho neviděl (není toho tam moc k vidění). Zamířil ke středu města. Ze strážní věže na něj lhostejně pohlédly skryté oči a pak se stejně lhostejně odvrátily. Jiné oči ze zaparkovaného auta si ho prohlížely s větším zájmem. Dlouhá limuzína byla zaparkovaná v diskrétní vzdálenosti od hlavní brány, dost daleko na to, aby odtud nebylo možno přechíst poznávací značku. Muž, který pozoroval propuštěného vězně, odložil dalekohled.

"Jde sem," zamručel.

Za deset minut tlouštík mjel vůz. Pohlédl na něj a šel dál. Byl to však cvičený profesionál, takže se v něm okamžitě probudila ostražitost. Byl sto metrů daleko, když vůz nastartoval a dojel k němu. Z okénka se vyklonil mladý muž slušného a příjemného zevnějšku a atletické postavy.

"Pan Moss?"

"Kdo se o to zajímá?"

"Můj zaměstnavatel. Rád by si s vámi pohovořil."

"Je bezejmenný, předpokládám," řekl tlouštík.

Muž ve voze se usmál.

"Prozatím ano, pane. Máme rychlý vůz, soukromé letadlo a nechceme vám způsobit žádnou újmu. Tak se rozhodněte, pane Mossi, máte snad kam jít?"

Moss přemýšlel. Ten vůz ani ten muž nezaváněli Spolkem (CIA) nebo Úřadem (FBI), jeho zapřísáhlými nepřáteli. A jít skutečně neměl kam. Vsoukal se na zadní sedadlo, mladík si přesedl k němu a limuzína zamilovala nikoliv do Oklahoma City, ale k severozápadu na letiště Wiley Post.

V roce 1966 byl Irving Moss v pětadvaceti letech mladším důstojníkem CIA a byl vyslán ze Spojených států do Vietnamu, aby se tam podílel na programu Phoenix řízeném CIA. V těch letech předávaly průběžně zvláštní jednotky, zvané Zelené barety, své až dosud úspěšné vyslyšací metody v deltě řeky Mekong Jihovietnamské armádě, která dokázala přesvědčovat rolníky, aby nespolupracovali s Vietkongem, mnohem nešikovněji a nelidštěji. Lidé pracující v programu Phoenix měli udržovat styk s ARVN (jihovietnamskou armádou), zatímco Zelené barety přešly na vyhledávání a ničení vojenských objektů a často se vracely se zajatci z Vietkongu nebo pouze podezřelými, které pak vyslyšela ARVN pod patronací lidí z programu Phoenix. Tehdy v sobě Moss odhalil skryté sklony a opravdový talent.

Jako mladík byl zmatený a deprimovaný vlastním nedostatkem sexuality a s neutišitelnou hořkostí vzpomínal na to, jak se mu v pubertě vrstevníci vysmívali. Nejvíce byl zmatený poznáním, že ho dokázal okamžitě vzrušit lidský výkřik - padesátá léta byla mezi mládeží obdobím relativní nevinnosti. Pro takového muže byla diskrétní a slepá vietnamská džungle Alladinovou jeskyní radosti. Ve své jednotce složené z vietnamských vojáků se jmenoval vrchním vyšetřovatelem podezřelých. Při výsleších mu pomáhali stejně smýšlející poddůstojníci.

Byly to pro něj krásné tři roky, které skončily jednoho dne roku 1969, kdy z džungle neočekávaně vyšel mladý, vysoký a drsný seržant Zelených baretů a po chvíli pozorování Mossova výlechu mu prudkým švihem nasměroval pěst pravé ruky na kořen nosu. Lékaři v Da Nangu dělali, co mohli, ale kůstky nosní přepážky byly tak roztržité, že Mosse museli poslat do Japonska. I po tamním chirurgickém zákroku mu však zůstal rozšířený a zploštělý nos, a průchody byly tak poznamenány, že při dýchání stále pískal a popotahoval, zvlášť když byl vzrušený.

Toho seržanta už nikdy neviděl. O případu neexistoval žádný úřední záznam, a tak se mu podařilo zamést za sebou stopy a zůstat u CIA. Až do roku 1983. Tehdy už v mnohem vyšším hodnostním zařazení odjel do Hondurasu, kde na nikaragujské hranici pomáhal vybudovat jednotky contras. Měl na starosti několik táborů v džungli, odkud contras, často bývalí přívrženci vypuzeného neoblíbeného diktátora Somozy, podnikali řídké výpady do země, které kdysi vládli. Jednoho dne se taková skupina vrátila s třináctiletým chlapcem, který ani nebyl sandinista, jen synek rolníka. Výslech se konal na mýtině v buši, asi čtvrt míle od tábora, ale v stojatém tropickém vzduchu se šílené výkřiky nesly ještě mnohem dál. V táboře nikdo nespál. Za pár hodin výkřiky konečně utichly. Moss se vrátil do tábora jakoby pod vlivem drog, svalil se na kavelec a upadl do hlubokého spánku. Dva nikaragujské velitelé oddílů se tiše vykradli z tábora směrem do buše, za dvacet minut se vrátili a vymohli si rozhovor s velitelem tábora. Plukovník Rivas je přijal ve svém stanu, kde psal při svitu syčící petrolejky hlášení. Dva muži s ním několik minut hovořili.

"S tím chlapcem nemůžeme pracovat," řekl jeden. "Hovořili jsme o tom s mužstvem. Všichni souhlasí, pane plukovníku."

"Es un malsano," dodal druhý. "Un animal."

Plukovník Rivas vzdychl. Kdysi byl příslušníkem Somozových Jednotek smrti a několik odborářů a nespokojenců vytáhl v noci z postele. Viděl několik poprav a na několika se podílel. Ale děti... Natáhl se pro vysílačku. Nemohl si dovolit vzpouru ani masové zběhnutí. Hned po rozbřesku přiletěla do jeho tábora americká vojenská helikoptéra a vyvrhla podsaditého tmavého muže, který byl shodou okolností čerstvě jmenovaným zástupcem šéfa latinskoamerické sekce CIA a právě se seznamoval se svou správní oblastí. Rivas dovedl Američana do buše, odkud se také vrátili za několik minut.

Irving Moss se vzbudil kopáním do noh jeho kavalce. Zpitoměle otevřel oči a uviděl muže v zelené pracovní uniformě, který se na něj díval.

"Mossi, máte padáka," řekl ten muž.

"Kdo k čertu jste?" zeptal se Moss.

Dostalo se mu odpovědi.

"Takže jeden z nich," ušklíbl se.

"Jo, jeden z nich. A vy máte padáka. Z Hondurasu i ze CIA." Muž ukázal Mossovi kus papíru.

"To ale není z Langley," protestoval Moss.

"Ne," řekl muž, "to je ode mě. A já jsem z Langley. Seberte si věci a pakujte se do tamhletoho vrtulníku."

Za půl hodiny už David Weintraub pozoroval helikoptéru, jak stoupá k ranní obloze. V Tegucigalpě se Moss setkal se šéfem latinskoamerické sekce, který byl chladně formální a osobně dohlédl na jeho odlet do Miami a Washingtonu. Do Langley už se nikdy nedostal. Odvezli ho na washingtonské ústředí, dali mu jeho spis a řekli mu, aby zmizel. Pět let pracoval na zakázku pro řadu stále nepříjemnějších středovýchodních a středoamerických diktátorů a nakonec organizoval v Panamě pašování drog pro Noriegu. To byla chyba. Americká protidrogová brigáda ho zařadila na listinu hledaných.

V roce 1988 ho na londýnském letišti Heathrow zastavili dva zdvořilí strážci britského práva a požádali ho, jestli by si s ním nemohli v klidu pohovořit. „Klidný pohovor“ se týkal zatajené pistole v jeho kufru. Extradiciční procedury proběhly velice rychle a za tři týdny se ocitl nedobrovolně na americké půdě. Soud ho odsoudil ke třem letům vězení. Jako první trestaný mohl být zařazen do mírné nápravné skupiny. Když však byl ve vyšetřovací vazbě, sešli se na obědě ve washingtonském exkluzivním klubu Metropolitan dva muži.

Jeden z nich se jmenoval Weintraub. Nedávno byl povýšen do funkce náměstka ředitele CIA pro strategické velení.

Druhý byl Oliver „Buck“ Revell, bývalý námořní letec, nyní první náměstek ředitele FBI pro vyšetřování. V mládí provozoval americký fotbal, ale ne tak dlouho, aby ho to duševně poznamenalo. Weintraub počkal, až Revell dojí svůj biftek, a pak mu ukázal složku s několika fotografiemi. Revell se podíval a zavřel desky.

"Chápu," řekl prostě.

Moss si pak odsloužil trest v El Renu, kde byli nejhorší vrahové, násilníci a vyděrači, kteří byli v současné době v Americe vězněni. Z nápravného zařízení vyšel s patologickou nenávistí k CIA, FBI, Angličanům...

Na letišti Wiley Post projela limuzína hlavní bránou a zastavila u čekajícího learjetu. Kromě registračního čísla, které si Moss okamžitě vryl do paměti, nemělo letadlo žádné označení. Za pět minut už bylo ve vzduchu a mířilo k jihozápadu. Moss určil přibližný směr podle slunce. Věděl, že letí do Texasu.

Hned za Austinem začíná kraj Texasany nazývaný Hill Country. Tady měl majitel společnosti Pan-Global své venkovské sídlo, postavené na úpatí hor na pozemku o rozloze dvacet tisíc akrů. Okna domu směřovala na jihovýchod, kde se rozprostíraly směrem ke Galvestonu a zálivu rozsáhlé texaské pláně. Kromě dostatečného množství domků pro služebnictvo, bungalovů pro hosty, bazénu a střelnice měl pozemek také vlastní přístávací dráhu, na níž se krátce před polednem learjet snesl.

Moss byl odveden do bungalovů z palisandrového dřeva, kde mu dali půl hodiny na koupel, oholení a převlečení.

Odtud ho odvedli do chladné pracovny, zařízení kůži čalouněným nábytkem. Za dvě minuty do pracovny vešel vysoký bělovlasý muž.

"Pan Moss?" zeptal se. "Pan Irving Moss?"

"Ano, pane," řekl Moss. Cítil peníze, spoustu peněz.

"Jmenuji se Miller," představil se muž. "Cyrus V. Miller."

DUBEN

Schůzka se konala v Kabinetě, kam se šlo z Oválné pracovny chodbou podél místnosti osobního tajemníka. Když John Cormack poprvé Oválnou pracovnu viděl, byl stejně jako většina lidí překvapen tím, jak je malá. V Kabinetě, kde stál pod Stuartovým portrétem George Washingtona osmihranný stůl, bylo víc místa na rozložení papírů a dalo se tam i opřít lokty.

Onoho dopoledne si John Cormack sezval nejbližší a nejvěrnější přátele a poradce, aby společně probrali konečný návrh Nantucketské smlouvy. Podrobnosti byly dopracovány, proběhly i verifikační procedury a odborníci zdráhavě vydali svůj souhlas - nebo ne, jako v případě dvou starších generálů a tří zaměstnanců Pentagonu, kteří dali přednost rezignaci - ale Cormack chtěl znát názory svých nejbližších spolupracovníků.

Bylo mu šedesát let, byl na vrcholu svých intelektuálních sil a politické kariéry a neskrýval se s tím, že se mu líbí popularita a autorita úřadu, do kterého se tak nečekaně dostal. Když v roce 1988 vypukla v Republikánské straně krize, její ústřední výbor začal hledat někoho, kdo by mohl převzít kandidaturu. Jejich kolektivní zrak padl na kongresmana z Connecticutu, potomka bohaté patricijské novoanglické rodiny, který se rozhodl ponechat rodinné bohatství ve správě řady fondů a stát se profesorem na Cornellově univerzitě, kde vydržel téměř do čtyřicítky, než se začal věnovat connecticutské politice.

John Cormack, který stál na liberálním křídle své strany, byl širší veřejnosti prakticky neznámý. Blízcí přátelé ho znali jako rozhodného a čestného humanistu a ujistili ústřední výbor, že je čistý jak padlý sníh. Nebyl známý ani z televizní obrazovky, což je pro kandidáta v současné době téměř nepostradatelné, ale přesto ho vybrali. Do médií nevkládal přílišné naděje. Po čtyřech měsících volební kampaně, kdy jezdil od města k městu, dokázal tento neznámý muž obrátit veřejné mínění ve svůj prospěch. Proti všem zvyklostem čelil objektivu kamery přímými odpověďmi na každou otázku, a to je podle obecného mínění cesta do záhuby. Někoho se dotkl, převážně pravičáků, ale ti stejně neměli kam jinam dát

své hlasy. Mnohem víc lidí však potěšil. Protestant s irským jménem si dal podmínku, že svého viceprezidenta si vybere sám, a vybral si Michaela Odella, zatvrdělého amerického Ira a katolíka z Texasu.

Byli naprosto rozdílní. Odell stál politicky víc napravo než Cormack a byl guvernérem svého státu. Z nějakých podivných důvodů se věčně přezývající muž z Waca Cormackovi líbil a měl jeho důvěru. Jejich spojení na voliče zaúčinkovalo; přišli a těsnou většinou zvolili muže, kterého tisk (mylně) přirovnával k Woodrowu Wilsonovi, poslednímu profesorskému prezidentovi, a jeho společníka, který bez obalu řekl Danu Ratherovi: "Ne vždycky souhlasím se svým přítelem Johnem Cormackem, ale tohle je sakra Amerika a já srovnám se zemí každého, kdo tvrdí, že Cormack nemá právo povídat své rozmyšlenky."

Kombinace vysokého štíhlého Novoangličana s působivým a přesvědčivým přednesem a zdánlivě bodrého Jihozápadana přitáhla hlasy černochů, hispánců a Irů a zvítězila. Od převzetí úřadu dělal Odell s Cormackem rozhodnutí na nejvyšší úrovni. Teď seděli proti sobě a diskutovali o smlouvě, ke které, jak Cormack věděl, měl Odell hlubokou averzi. Po boku prezidenta seděli čtyři další důvěrníci: Jim Donaldson, ministr zahraničí; Bili Walters, generální prokurátor; Hubert Reed z ministerstva financí a Morton Stannard z ministerstva obrany.

Po Odellově boku seděli Brad Johnson, velice bystrý černoch z Missouri, který přednášel práva na Cornellově univerzitě a teď pracoval jako bezpečnostní poradce, a Lee Alexander, ředitel CIA, který nahradil soudce Billa Webstera pár měsíců po Cormackově převzetí úřadu. Byl přizván proto, že pokud by Rusové zamýšleli porušit podmínky smlouvy, Amerika by potřebovala rychlé informace, které se dají získat přes satelity a síť zpravodajských služeb rozhozenou po celém světě.

Když si oněch osm mužů dočetlo konečný návrh, nikdo z nich nebyl na nejmenších pochybách, že se jedná o nejkontroverznější smlouvu, na níž by kdy Spojené státy participovaly. Už teď se vzedmula silná vlna odporu ze strany pravice a zbrojního průmyslu. V roce 1988, ještě za Reagana, souhlasil Pentagon se snížením plánovaných výdajů o 33 miliard, tedy snížením vojenského rozpočtu na 299 miliard. Pro fiskální roky 1990-1993 se měly snížit plánované výdaje o 37,1 miliardy, 41,3 miliardy, 45,3 miliardy a 50,7 miliardy, což by znamenalo v průměru o dvě procenta ročně.

Nantucketská smlouva však předpokládala mnohem větší snížení vojenských výdajů, a jestliže už předchozí snížení způsobilo problémy, Nantucket mohl vyvolat bouři.

Rozdíl však byl v tom, jak opakovaně zdůrazňoval Cormack, že předchozí snížení výdajů se neopíralo o podobné opatření na straně Rusů. V Nantucketské smlouvě se Rusové zavázali snížit vlastní vojenské síly na neslýchaně nízkou hranici. A co víc, Cormack věděl, že supervelmoci nemají příliš na vybranou. Už od chvíle, kdy se ujal prezidentského úřadu, zápolili společně s Reedem s rostoucím rozpočtem a obchodním deficitem. Hrozily, že se vymknou kontrole a že silně naruší prosperitu nejen Spojených států, ale i celého západního světa. Z analýz svých odborníků věděl, že Sovětský svaz je ve stejné situaci, byť z rozdílných důvodů. Rusové měli prosadit návrh ve Varšavské smlouvě, Cormack v NATO - nejdřív u Němců, pak u Italů, pak u menších členů a nakonec u Britů. A takové byly zhruba podmínky smlouvy:

Sovětský svaz souhlasí se snížením stávajících vojenských sil ve Východním Německu, které jsou hrozbou invaze na Západ, o polovinu z nynějších jedenadvaceti bojových divizí všech kategorií. Nebudou demobilizovány, ale staženy za polsko-sovětskou hranici, odkud se už nesmějí vrátit zpátky na západ. To se týká všech divizí první kategorie.

Sovětský svaz sníží počet mužů ve zbraní celkově o čtyřicet procent.

"Nějaké připomínky?" zeptal se prezident.

Od stolu vzhledl Stannard z Pentagonu, který měl zcela pochopitelně ke smlouvě největší výhrady; tisk už neúspěšně spekuloval o jeho rezignaci.

"Tohle bude pro Rusy nejtěžším bodem smlouvy, protože armáda je u nich velice vážená," řekl, cituje doslova náčelníka generálního štábu, aniž si to ovšem připouštěl. "Pro člověka z ulice to vypadá fantasticky, Západní Němci už si to myslí také. Jenže není to tak dobré, jak to vypadá.

Už jen proto, že Rusové nemohou udržet svých současných sto sedmdesát bojových divizí, aniž by použili jižních etnických skupin - mám na mysli muslimy - a my víme, že by spoustu z nich rádi demobilizovali. Naše strategy také neznepokojuje Sovětská armáda v současném stavu, daleko víc se obávají poloviční, ale zprofesionalizované armády. Malá profesionální armáda je efektivnější než velká a nemotorná, jakou právě mají."

"Ale pokud budou zpátky v Sovětském svazu," odporoval Johnson, "nemohou vtrhnout do Západního Německa. Lee, copak bychom to nezpozorovali, kdyby je znovu hnali přes Polsko do Východního Německa?"

"Ne, to si nemyslím," řekl šéf CIA rozhodně. "Satelity se sice dají oklamat maskovanými nákladáky a vlaky, ale my i Britové máme v Polsku příliš mnoho zájmů, než abychom to nezpozorovali. A Východní Němci určitě nechtějí, aby se na jejich území něco odehrálo, takže by nás pravděpodobně upozornili sami."

"Oukej, a čeho se vzdáme my?" zeptal se Odell.

"Některých jednotek, ne mnoha," odpověděl Johnson. "Sověti stáhnou deset divizí po patnácti tisících mužích. My máme v Západní Evropě tři sta dvacet šest tisíc lidí. Poprvé od roku 1945 se dostaneme k hranici tři set tisíc. Našich pětadvacet tisíc proti jejich sto padesáti, to je stále dobré, šest ku jedné. Původně jsme počítali, že to bude čtyři ku jedné."

"To sice ano," namítl Stannard, "ale zároveň musíme přistoupit na to, že nebudeme aktivovat dvě nové těžké divize - obrněnou a mechanizovanou pěchotní."

"A úspory, Huberte?" zeptal se klidně prezident. Raději nechával mluvit ostatní, pozorně naslouchal, jen zřídka pronesl výstižnou poznámku nebo zasvěcený komentář a nakonec rozhodl. Ministr financí podporoval Nantucketskou smlouvu, která by mu značně zjednodušila práci při udržování vyváženosti rozpočtu.

"Tři a půl miliardy obrněná divize, tři celé čtyři desítky miliard pěchotní," řekl, "ale to jsou jen vstupní výdaje. Pak ušetříme tři sta miliónů ročně jen tím, že je nebudeme mít. A když odepíšeme DESPOT, ušetříme dalších sedmnáct

miliard dolarů na plánovaných tři sta jednotek tohoto systému."

"Ale DESPOT je nejlepší protitankový systém na světě," protestoval Stannard. "Ten sakra potřebujeme!"

"Na zneškodnění tanků, které byly staženy za Brest-Litevsk?" zeptal se Johnson. "Pokud stáhnou z Východního Německa polovinu svých tanků, s tím zbytkem si poradíme s tím, co máme - na to nám stačí letadla A-10 a pozemní protitankové jednotky. Navíc můžeme za část úspor postavit další statická obranná zařízení. To nám smlouva umožňuje."

"Evropanům se to bude zvlášť líbit," řekl Donaldson z ministerstva zahraničí. "Oni sami nemusí redukovat, a přitom jim zmizí z očí deset až jedenáct sovětských divizí. Zdá se, že na zemi budeme mít převahu."

"Podívejme se na možný střet na moři," navrhl Cormack.

Sovětský svaz souhlasil s tím, že pod dohledem bude zničena polovina ponorkové flotily; všechny jaderné ponorky tříd H, E a N a všechny dieselelektrické tříd J, F, W, R a Z. Jenže, jak Stannard okamžitě zdůraznil, sovětské jaderné ponorky byly už zastaralé a ne příliš bezpečné, unikaly z nich neutrony a gama záření; a ty ostatní navržené k zničení byly také nemoderní. Po navržené redukci mohli Rusové soustředit své nejlepší zdroje a lidi v třídách S, M a A, které jsou technicky daleko dokonalejší, a tudíž i nebezpečnější.

Připustil však, že 158 ponorek je hromada železa a že by to znamenalo značný úbytek cílů pro americké protiponorkové síly, takže kdyby k něčemu došlo, byla by značně zjednodušena přeprava do Evropy.

Všichni věděli, že ponorky navržené k zničení jsou útočné ponorky, určené k ničení lodí. O ponorkách nesoucích střely se v návrhu smlouvy nemluvalo, částečně proto, že jejich problematiku řešila smlouva o strategických jaderných zbraních z roku 1989, která navazovala na smlouvu z roku 1988, částečně proto, že ruské ponorky s jadernými hlavicemi na palubě nebralo ministerstvo námořnictva vážně. Ruské jaderné zbraně byly z nějakého důvodu, známého jen Rusům, vždy umístěny převážně na pevnině. Británie a Amerika nechaly své kapitány ponorek celé měsíce plout, aniž by museli ohlašovat svou polohu. Důvěřovaly svým kapitánům. Moskva se toho neodvážila, přestože na svých ponorkách měla politické důstojníky, nenáviděné politruky; a tak ruské ponorky musely každých čtyřicet hodin vysunout anténu a zařvat: "Tady jsme, matičko," což Američanům umožňovalo pohodlně určit jejich polohu.

Nakonec Moskva souhlasila s tím, že zničí první ze čtyř mateřských letadlových lodí třídy Kyjev a další už nebude stavět. To však byl minimální ústupek, protože výroba těchto lodí se ukázala jako neúnosně drahá.

Mateřské letadlové lodi jsou vůbec největší položkou každého vojenského rozpočtu. Samotná loď stojí čtyři miliardy, na ní osmdesát letounů po 30 miliónech a zbraně za 40 miliónů - a to je jen jedna loď. K tomu se musí připočíst protiraketové systémy, fregaty a protiponorkové vrtulníky na její ochranu, plus útočné ponorky pod vodou a vyhledávací ponorky Orion P-3, které krouží v širším okruhu. Nantucketská smlouva by povolila Spojeným státům zachovat si dvě nově spuštěné mateřské letadlové lodi Abraham Lincoln a George Washington, ale musela by zničit Midway a Coral Sea (které byly stejně určeny k odpisu, s nímž se ovšem čekalo, aby mohly být zahrnuty do smlouvy) a dvě druhé nejstarší, Forrestal a Saratoga, i s jejich perutěmi. Jakmile jsou jednou tyto perutě deaktivovány, trvá tři až čtyři roky, než mohou být znovu uvedeny do bojové pohotovosti.

"Rusové říkají, že se jim podařilo eliminovat osmáct procent naší úderné síly, která by mohla zaútočit na matičku vlast," reptal Stannard, "zatímco oni se vzdali jen sto padesáti osmi ponorek, které už se stejně jen stěží udržovaly." Dvacetimiliardová úspora, dosažená zpola na personálu, zpola na zbraních, však byla rozhodující při schválení návrhu námořní části smlouvy. Proti byli jen Odell a Stannard.

Zbývaly vzdušné síly. Cormack věděl, že pro Gorbačova to bude rozhodující bod. Amerika získá převahu na zemi a na moři, ačkoliv nepomýšlí na agresi, chce jen získat jistotu, že útok nepřijde z druhé strany. Na rozdíl od Stannarda a Odella věděli Cormack s Donaldsonem, že mnoho sovětských občanů věří tomu, že jednoho dne Američané vtrhnou do jejich vlasti. Takto smýšleli i jejich vůdci.

Na základě Nantucketské smlouvy by Západ přerušil práci na vývoji amerického bojového letounu TFX, neboli F-18, a víceúčelového bojového letounu, který společně vyvíjeli Italové, Západní Němci, Španělé a Britové. Moskva by zastavila vývoj Migu-31. Vyřadila by také letouny Blackjack, které byly Tupolevovou modifikací amerického bombardéru B-1, a padesát procent svých vzdušných tankerů, což by značně snížilo strategickou hrozbu napadení Západu ze vzduchu.

"A jak můžeme vědět, že to nebudou kompenzovat někde jinde?" zeptal se Odell.

"Budeme mít v Tupolevově závodě své inspektory," zdůraznil Cormack. "A jiný výrobní závod by těžko někde jinde postavili. Nemám pravdu, Lee?"

"Máte, pane prezidente," řekl ředitel ústřední zpravodajské služby. "Kromě toho máme v klíčových provozech u Tupoleva své lidi."

"Ale," řekl Donaldson překvapeně. "Jako diplomat o tom nechci nic vědět." Objevilo se pár úsměvů. Donaldson byl známý puritán.

Prezident Cormack byl co do oslovování konzervativní. Nesnášel, když si lidé začali po deseti vteřinách říkat křestními jmény. Sám oslovoval křestními jmény všechny členy vlády, ale jeho nikdo neoslovil jinak než 'pane prezidente'. V soukromí mu říkali křestním jménem jen Odell, Reed, Donaldson a Walters, s nimiž už se znal dlouho.

Ožehavou otázkou smlouvy bylo pro Američany upuštění od výroby bombardéru B-2 typu Stealth, který byl ve svém oboru revoluční novinkou, neboť jeho konstrukce umožňovala nepozorované proniknutí přes radary, a tím i doručení jaderných bomb na libovolné místo. Rusové se těchto bombardérů velice obávali. Pro Michaila Gorbačova znamenal tento ústupek ze strany Spojených států rozhodující prvek pro ratifikaci smlouvy. Umožnil by také úsporu minimálně tří set miliard rublů na výstavbu nových protivzdušných systémů, které měly za úkol zachytit jakoukoliv hrozbu útoku.

Tyto ušetřené peníze chtěl Gorbačov využít na stavbu nových moderních továren a těžních zařízení.

Pro Ameriku znamenalo zrušení projektu Stealth čtyřicetimiliardovou úsporu, ale zároveň také úbytek padesáti tisíc

pracovních míst, což by si vyžádalo věnovat část úspor na založení nových neperspektivních závodů, aby byl zmírněn sociální dopad.

"Třeba bychom mohli pokračovat dál ve zbrojení a dohnat ty parchanty k bankrotu," navrhl Odell.

"Michaeli," řekl Cormack pokojně, "v tom případě by museli jít do války."

Po dvanácti hodinách byl návrh Nantucketské smlouvy přijat. Nastalo svízelné období, v němž musel být přesvědčen Kongres, průmyslníci, finančníci, sdělovací prostředky a lid, že je to tak v naprostém pořádku. Taková je demokracie. Rozpočet na obranu byl snížen o sto miliard dolarů.

KVĚTEN

V polovině května se znovu sešla pětice mužů, kteří spolu v lednu obědvali v hotelu Remington, aby na Millerův návrh založili skupinu Alamo, pojmenovanou na památku těch, kteří v roce 1836 bojovali za nezávislost proti mexickým jednotkám generála Santa Anny u texaského Alama. Projekt likvidace Saúdovců byl nazván plán Bowie, podle Jima Bowiego, proslulého v zacházení s nožem, který u Alama padl. Plán na destabilizaci pozice prezidenta Cormacka záměrně roztrušoványi pomluvami, které měly proniknout do vlivných kruhů, sdělovacích prostředků, mezi lidi i do Kongresu, nesl jméno Crockett podle průkopníka a bojovníka s Indiány, který padl tamtéž. Nyní se sešli, aby probrali plán Irvinga Mosse na takové ublížení Johnu Cormackovi, které by ho přimělo, aby se nechal ovlivnit hlasy požadujícími jeho odstoupení, a skutečně se vzdal úřadu. Plán Travis byl pojmenován podle velitele amerických jednotek, které bojovaly u Alama.

"Určité pasáže ve mně vyvolávají dost silný odpor," řekl Moir a poklepal na desky se svou kopií plánu.

"Ve mně taky," přidal se Salkind. "Zvlášť poslední čtyři stránky. Musíme jít takhle daleko?"

"Pánové, přátelé," zaburácel Miller, "naprosto chápu vaše pocity, váš odpor. Prosím vás jen, abyste zvážili, co všechno je ve hře. Nejen my, ale celá Amerika je ve smrtelném ohrožení. Viděli jste, co navrhl ten Jidáš z Bílého domu, aby zbavil Ameriku obrany a zavdččil se tomu moskevskému Antikristovi. Ten chlap musí odejít, než se mu podaří zničit naši milovanou vlast a zruinovat nás všechny. My, kteří známe tvář bankrotu, jsme na tyhle věci zvlášť citliví. Kromě toho mě pan Moss ujistil, pokud jde o posledních pár stránek, že tak daleko to nikdy nedojde. Cormack odstoupí dřív, než bude zapotřebí těchto opatření použít."

Irving Moss seděl mlčky v bílém obleku až na konci stolu. Určité části plánu do zprávy vůbec nezanesl, mohl se o nich pouze soukromě zmínit Millerovi. Dýchal ústy, aby zamezil pískání způsobovanému nosem. Znenadání je Miller všechny překvapil.

"Přátelé, obraťme se k Bohu, který vše chápe. A pomodleme se společně."

Ben Salkind bleskově pohlédl na Lionela Cobba, který jen pozdvihl obočí. Cyrus Miller položil obě ruce na stůl, zavřel oči a zahleděl se ke stropu. Nebyl z těch, kteří sklánějí hlavu, když oslovují Všemohoucího. Byli koneckonců blízcí a důvěrní spojenci.

"Pane," řekl procítěně naftařský magnát, "vyslyš nás, modlíme se k Tobě, my, opravdoví a věrní synové této nádherné země, která je Tvým dílem a kterou jsi nám svěřil do opatrování. Ved' naše ruce, povzbuzuj naše srdce, dej nám odvahu, abychom mohli splnit úkol, který před námi stojí a jemuž Ty nepochybně žehnáš. Pomoz nám zachránit tuto zemi, již jsi pro nás zvolil, i tento lid, jemuž jsi ji daroval..."

Několik minut ještě v modlitbě pokračoval, pak se na několik dalších minut odmlčel.

Když odvrátil oči od stropu, podíval se na své muže planoucím pohledem těch, kteří nemají pochybnosti.

"Pánové, On promluvil. Podporuje nás v našem usilování. Musíme jít kupředu, nikdy zpátky, ve jménu vlasti i Boha všemohoucího."

Zbývající muži nemohli než přikývnout. O hodinu později si Irving Moss promluvil s Millerem v jeho pracovně. Byly tu dvě velice důležité věci, které nemohl zařadit. Jednou z nich byla určitá část vyspělé sovětské technologie, druhou byl tajný zdroj z kruhů nejbližších prezidentovi. Vysvětlil proč. Miller zamyšleně přikývl.

"Zařídím obojí," řekl. "Máte svůj rozpočet a dostal jste zálohu na výdaje. Pokračujte bezodkladně v plnění plánu."

ČERVEN

Plukovníka Easterhouse přijal Miller první týden v červnu. Měl v Saudské Arábii plno práce, ale schůzka byla velice naléhavá, a tak přiletěl z Džiddy přes Londýn do New Yorku, odkud pokračoval přímo do Dallasu. Tam na něj podle plánu čekalo auto, odvezlo ho na soukromé letiště W. P. Hobbyho, které leží na jihovýchod od města, a odtud ho už learjet dopravil na ranč, jaký ještě v životě neviděl. Zpráva, kterou přivážel, byla optimistická.

Mohl říct, že jeho člověk v řadách náboženské policie byl nadšen, když se mu zmínil o plánované změně vlády v Rijádu, a okamžitě navázal spojení s ukrývajícími se imámem šiitských fundamentalistů, jehož místo pobytu mu Easterhouse prozradil. Skutečnost, že imám nebyl dosud zrazen, dokazovala důvěryhodnost onoho fanatika z náboženské policie. Imám si vyslechl plán - jeho tvůrce nebyl jmenován, neboť imám by se nikdy nemohl vyrovnat s tím, že křesťan jako Easterhouse se má stát nástrojem Alláhovy vůle - a údajně projevil umírněné nadšení.

"Po pravdě řečeno, pane Millere, fanatici z Hizballáh na nic takového dosud nepomýšleli, neboť chtěli nejdříve dobýt a anektovat Irák, a to se jim nedařilo. A také se báli, že by svržení Saúdovců vyvolalo podrážděnou reakci ze strany až dosud nerozhodných Spojených států. Vždycky věřili, že jim Saudská Arábie v tom pravém okamžiku spadne do klína. Imám je srozuměn s tím, že jaro příštího roku - slavnost diamantového výročí už je definitivně stanovena na duben - bude z Alláhovy vůle tím pravým okamžikem.

Na slavnost se sjedou delegace sedmatřiceti nejdůležitějších kmenů, aby vzdaly hold královské rodině. Budou mezi

nimi také kmeny z haské nížiny, jejichž příslušníci pracují na ropných polích a jsou to převážně šiiťé. Mezi nimi bude imámem vybraných dvě stě vrahů, kteří v určitém okamžiku dostanou zbraně a munici, které dovezou Scanlonovy tankery."

Nakonec Easterhouse zpravil Millera o tom, že jeden vysoký egyptský důstojník - egyptští vojenští poradci hráli významnou roli v technickém zabezpečení saúdskoarabské armády - slíbil, že zajistí vybavení Královské gardy vadnou municí, pokud jeho země, která se neustále potýká s nedostatkem peněz, získá po převratu přístup k saúdskoarabské ropě. Vadná munice zabránil gardistům v efektivní obraně jejich pánů.

Miller zamyšleně přikývl. "Vedl jste si dobře, plukovníku," řekl a vzápětí změnil téma. "Jaká bude podle vás reakce Sovětského svazu na převzetí moci Američany?"

"Budou se strašlivě vztekat, řekl bych."

"Dost na to, aby skoncovali s Nantucketskou smlouvou? Mimochodem, její plné znění máme už k dispozici."

"Myslím, že ano," řekl Easterhouse.

"Která skupina uvnitř Sovětského svazu by měla nejvíce důvodů pro nesouhlas se smlouvou a jejími podmínkami a byla by nejraději, kdyby celý projekt padl?"

"Generální štáb," odpověděl plukovník bez váhání. "Jejich názor je podobný názoru našeho armádního vedení a zbrojního průmyslu. Smlouva omezí jejich moc, jejich prestiž, rozpočet a o čtyřicet procent i početní stav. Nevím, proč by ji měli vítat."

"To jsou podivní spojenci," přemítal Miller. "Dal by se s nimi nějak navázat diskrétní kontakt?"

"Hm... mám určité známosti," řekl Easterhouse opatrně.

"Přál bych si, abyste je využil," řekl Miller. "Jen jim dejte vědět, že v USA existují vlivné mocenské skupiny, které nahlízejí na Nantucketskou smlouvu stejně jako oni, které věří, že by se její ratifikaci ještě dalo zabránit a které by to rády konzultovaly."

Jordánské království není přímo prosovětské, ale král Husejn musel podstoupit různé kroky, aby se udržel na ammánském trůnu, takže příležitostně nakupoval sovětské zbraně, ačkoliv jeho hášimovská arabská legie je vyzbrojena převážně západními zbraněmi. V zemi je dosud třicetiletá skupina sovětských vojenských poradců, podléhající velení ruského vojenského atašé v Ammánu. Easterhouse se v zastoupení svých saúdskoarabských patronů kdysi zúčastnil zkoušek nějakých sovětských zbraní v Akabě, kde se s tímto mužem setkal. Když na zpáteční cestě projížděl Ammánem, zastavil se u něj.

Vojenský atašé plukovník Kutuzov, o jehož příslušnosti ke GRU byl Easterhouse přesvědčen, byl stále na svém místě a Easterhouse ho pozval na večeři. Rychlá reakce, následující po tomto soukromém rozhovoru, Easterhouse překvapila. Za čtrnáct dní byl kontaktován v Rijádu a bylo mu řečeno, že jeden člověk by se rád setkal s jeho přáteli, pochopitelně za podmínky přísného utajení. Byl mu předán tlustý balík instrukcí, který neotevřený doručil do Houstonu.

ČERVENEC

Co se týče turistiky, je Jugoslávie ze všech komunistických zemí nejliberálnější, takže její vstupní víza lze dostat bez velkých formalit po přeletu hned na bělehradském letišti. V polovině července přiletělo do Bělehradu v témže dni pět mužů. Přiletěli různými letadly z různých směrů. Použili pravidelných linek z Paříže, Říma, Vídně, Londýna a Frankfurtu. Všichni měli americké pasy, takže v žádném z těchto měst nepotřebovali víza. O ta si zažádali pod záminkou týdenní nevinné turistiky až v Bělehradě, jeden v polovině dopoledne, dva kolem poledního a dva odpoledne. Všichni uvedli, že si vyjeli na kance a na jeleny na proslulý lovecký zámek Karadjordjevo, předělaný z bývalé pevnosti na Dunaji a velice oblíbený mezi bohatými lovci ze Západu. Jednou zde hostili i amerického viceprezidenta George Bushe. Všechna pět mužů po vydání viz také prohlásilo, že po cestě na zámek stráví jednu noc v luxusním hotelu Petrovaradin v Novém Sadu, asi osmdesát kilometrů severozápadně od Bělehradu. Všichni tam odjeli taxíkem.

V poledne se vyměnili vízoví úředníci, takže jeden z těchto pěti mužů upoutal pozornost. Úředník Pavlič byl náhodou agentem KGB. Za dvě hodiny už ležela na stole sovětského rezidenta KGB na velvyslanectví v centru Bělehradu rutinní zpráva.

Pavel Kerkorjan nebyl v nejlepším rozpoložení. Minulou noc šel pozdě spát, částečně z důvodů mimoslužebních - měl tlustou a věčně nařikající manželku, takže vyhledával společnost neodolatelných bosenských dívek - částečně služebních - večeřel s jedním členem jugoslávského ústředního výboru, kterého chtěl naverbovat pro spolupráci s KGB, a soudruh těžce pil. Málem už odstrčil Pavličovu zprávu stranou. Američané se v současné době do Jugoslávie jen hrnuli, a prověřovat je všechny bylo nemožné. Na tom jménu však bylo něco divného. Ne na příjmení, to bylo dost obvyklé, ale kde už jen viděl křestní jméno Cyrus?

Zjistil to o hodinu později přímo ve své kanceláři. Poslední číslo Forbes Magazine přinášelo článek o Cyrusi V. Millerovi. Takové náhody někdy ovlivňují lidské osudy. Celá záležitost nedávala smysl, a šlachovitý arménský major KGB měl rád ve věcech jasno. Proč by téměř osmdesátiletý muž, známý jako zavilý antikomunista, přiletěl do Jugoslávie na kance pravidelnou linkou, když si mohl libovolně lovit v Severní Americe a létat soukromým letadlem? Povolal k případu dva nováčky, kteří byli právě posláni z Moskvy, a jen doufal, že se s ním vypořádají. (Jak se nedávno svěřil na koktajlovém večírku svému protějšku ze CIA, dneska je těžké sehnat schopné lidi. Muž ze CIA s ním naprosto souhlasil.)

Kerkorjanovi mladí agenti mluvili srbochorvatsky, ale on jim přesto doporučil, ať se raději spolehnou na jejich řidiče, Jugoslávce, který se vyzná. Večer se ohlásili z telefonní budky v hotelu Petrovaradin, což majora rozlítlo k nepříčetnosti, protože Jugoslávci hotel určitě odposlouchávali. Poručil jim, aby se přesunuli jinam.

Už byl na odchodu domů, když se ohlásili znovu, tentokrát z obyčejné hospody pár mil od Nového Sadu. Říkali, že tam

není jeden Američan, ale že je jich tam hned pět. Mohli se sice setkat až v hotelu, ale zdálo se, že se znají. Uplatili recepční a získali fotokopie prvních tří stránek všech pěti amerických pasů. Zjistili, že pro Američany má ráno přijet mikrobús a odvézt je na nějaký lovecký zámeček, a ptali se, co mají dělat.

"Zůstaňte tam," přikázal jim Kerkorjan. "Ano, celou noc. Chci vědět, kam půjdou a s kým se setkají."

Jen si to užijte, myslel si po cestě domů. Tihle mladíci to mají dneska snadné. Zřejmě o nic nepůjde, ale ti zelenáci získají aspoň nějakou zkušenost.

V poledne následujícího dne se vrátili unavení, neoholení, ale s vítěznými úsměvy. Jejich zprávy Kerkorjana ohromily. Mikrobús skutečně přijel a naložil všech pět Američanů. Průvodce měl sice civilní šaty, ale vypadal velmi vojensky - a rusky. Místo aby jel na lovecký zámeček, zamířil mikrobús s Američany k Bělehradu a po cestě zahnul přímo na leteckou základnu Batajnica. U hlavní brány neukazovali své pasy - průvodce vyndal pět pasů z náprsní kapsy a dostal Američany přes bránu.

Kerkorjan Batajnicu znal; byla to velká jugoslávská letecká základna dvacet kilometrů severozápadně od Bělehradu, která rozhodně nesloužila k vyhlídkovým letům amerických turistů. Mimo jiné tudy neustále proudily sovětské vojenské transporty, které přivázely dodávky pro mimořádně velkou skupinu sovětských vojenských poradců v Jugoslávii. Na základně byl také tým sovětských inženýrů, z nichž jeden pro Kerkorjana pracoval. Na základně dělal kontrolu nákladů. Za deset hodin od hlášení mladíků poslal Kerkorjan bleskovou zprávu do Jazaněva, kde sídlilo ředitelství odboru pro zahraniční špionáž KGB. Zpráva se dostala rovnou na stůl zástupce ředitele, generála Vadima Kirpičenko, který zajistil další informace a rozšířenou zprávu předal svému šéfovi, generálu Čebrikovovi.

Kerkorjan psal o tom, že pět Američanů přesedlo z mikrobusu rovnou do proudového letounu Antonov 42, který přiletěl s nákladem z Oděsy a hned se vracel zpátky. V další zprávě od bělehradského rezidenta bylo uvedeno, že Američané se stejnou cestou vrátili za čtyřicet hodin zpátky, strávili druhou noc v Petrovaradinu a pak společně odletěli z Jugoslávie, aniž ulovili jediného kance. Kerkorjan byl pochválen za svou bdělost.

SRPEN

Nad Costa del Sol se vznášelo mrtvé vedro. Na plážích se převracely milióny turistů jako bifteky na grilu. Mocně se mazali krémy a oleji, aby ve svých čtrnácti dnech získali kýžený mahagonový odstín, přičemž až příliš často získávali barvu vařeného humra. Bledě modrá obloha byla rozpálená doběla a i vánek od moře byl líný a teplý.

Na západě vystupoval z mlžného oparu patnáct mil vzdálený Gibraltar, jehož obrysy rozechvíval horký vzduch. Bledé betonové stěny zachycovacích nádrží, které byly vyprojektovány britskými inženýry, aby zásobovaly dešťovou vodou podzemní cisterny, vystupovaly ze skalnatých svahů jako leprózní jizvy.

V horách za pláží Casares byl vzduch trochu chladnější, i když nijak výrazně; úleva se dostavila až po soumraku a trvala do rozbřesku, a tak dělníci na vinicích v Alcantare del Rio vstávali už ve čtyři hodiny ráno, aby mohli odpracovat aspoň šest hodin, než je slunce zazené do stínu. Po obědě drželi za silnými chladivými, vápnem obilnými stěnami svých domků tradiční španělskou siestu až do pěti hodin. Pak pracovali až do osmi, než se začalo stmívat.

Hrozny ve slunečném počasí zrály a nalévaly se. Nebyl ještě čas sklízet, ale bylo zřejmé, že úroda bude výborná. Ve svém baru přinesl Antonio cizinci karafu vína jako obvykle a uklonil se.

"Sera bien, la cosecha?" zeptal se.

"Ano," odpověděl vysoký muž s úsměvem, "letos bude velice dobrá úroda. Budeme ti moct zaplatit účty."

Antonio zařval smíchy.

Každý přece věděl, že cizinec má vlastní půdu a vždycky platí v baru hotově.

O dva týdny později nebylo Michailu Sergejeviči Gorbačovovi do žertování. Ačkoliv byl často velmi žoviální, měl smysl pro humor a vtipkoval se svými podřízenými, dokázal dávat najevo také mizernou náladu, když mu třeba Západ kázal o lidských právech nebo když ho trpce zklamal některý podřízený. Seděl u svého psacího stolu v šestém (a posledním) patře budovy ústředního výboru na Novoj ploščadi a hněvivě se probíral zprávami poházenými po celém stole.

Kancelář generálního tajemníka je dlouhá a úzká místnost o rozměrech dvacet krát sedm metrů. Jeho psací stůl stojí na vzdálenějším konci proti dveřím. Za síťovanými záclonami a žlutohnědými velurovými závěsy po jeho levé ruce se otvírá výhled na náměstí. K psacímu stolu je přičleněn do tvaru písmene T konferenční stůl, který sahá až do poloviny kanceláře.

Na rozdíl od svých předchůdců dával Gorbačov přednost světlému a vzdušnému vybavení. Konferenční stůl byl ze světlého buku, stejně jako jeho psací stůl. Po obou stranách bylo rozestaveno osm pohodlných židlí s vysokými opěradly. I na konferenčním stole byly rozloženy zprávy, které pro něho nashromáždil přítel a spolupracovník, ministr zahraničních věcí Edvard Ševardnadze, jehož musel proti své vůli odvolat z dovolené na Krymu. Vztekla si pomyslel, že by se radši cákal s vnučkou v moři, než seděl v Moskvě a pročítal tyhle nesmysly.

Bylo to už více než šest let, kdy Černěnko onoho mrazivého březnového dne definitivně a navždy opustil svůj trůn, a on se téměř závratnou rychlostí - ačkoliv s tím počítal a připravoval se na to - vyšvihl na jeho místo. Šest let se pokoušel vzít svou milovanou zemi za límec a vrhnout ji do devadesátých let dvacátého století jako životaschopný stát, který se může za stejných podmínek vyrovnat kapitalistickému Západu.

Jako každý pravověrný Rus naplňoval obdivem a cele odmítal Západ; jeho prosperitu, finanční sílu, jeho téměř pohrdavou sebejistotu. Na rozdíl od většiny Rusů se však za ta léta nesmířil s tím, že v jeho vlasti se nemůže nic změnit, že korupce, lenost, byrokracie a lhotejnost jsou neodlučitelnou součástí systému, že jí vždycky byly a nadále budou. Přesvědčení, že jednoho dne dostane svou příležitost, které si budoval za studií a při své stranické práci ve Stavropolu,

bylo jeho hlavní motivací, jeho hnací silou.

Uchoval si je po celých těch šest let, ale zjistil, že podcenil vnitřní opozici. První léta byla ožehavá; musel balancovat na velice slabém laně a několikrát málem spadl.

Nejdříve musel očistit stranu, odstranit konzervativce a přestárlé... tedy aspoň většinu z nich. Ted' už věděl, že má pod kontrolou politbyro i ústřední výbor; věděl, že jeho lidé kontrolují stranické sekretariáty ve všech republikách Svazu a sdílejí jeho přesvědčení, že se Západem lze soupeřit jedině tehdy, až bude Sovětský svaz ekonomicky silnou zemí. Z tohoto důvodu byla většina jeho reforem zaměřena ekonomicky, nikoliv morálně.

Jako pravověrný komunista samozřejmě věřil, že jeho země už má morální převahu - a nepotřeboval si to nijak dokazovat. Nebyl však natolik zaslepený, aby si dělal nějaké iluze o poměru ekonomické síly obou táborů. S nastupující ropnou krizí, jíž si byl dobře vědom, potřeboval vložit obrovské investice do sibiřských i arktických nalezišť, a to znamenalo, že je musí získat někde jinde. To vedlo k Nantucketu a také nevyhnutelnému střetu s vedením vlastní armády.

Jako každý sovětský vůdce věděl, že tři pilíře moci tvoří strana, armáda a KGB, a bylo nesmírně těžké získat na svou stranu alespoň dva z nich zároveň. Bylo už dost špatné, že je na kordy se svými generály; nechat si ještě vpadnout do zad KGB by bylo neodpustitelné. Zprávy, pečlivě vybrané ministrem zahraničí a přeložené, nebyly nijak povzbudivé; americké veřejné mínění stále mohlo přimět Kongres, aby odmítl Nantucketskou smlouvu a trval na výrobě a rozmístění bombardérů Stealth, pro Rusko tak smrtelně nebezpečných.

Osobně nijak nesympatizoval s Židy, kteří chtěli opustit svou vlast; dala jim přece všechno. Co se týkalo disidentů a jiných odpadlíků, zastával Michail Gorbačov typicky ruské stanovisko. Mohl ho však vzít čert, když si uvědomil, že to, co se stalo, bylo zcela úmyslné. Věděl, kdo za tím stojí. Dosud zuřil při vzpomínce na zlomyslné záběry z videokazety, která zachycovala jeho ženu při horečných nákupech v Londýně před lety a která obíhala v Moskvě. Tady také věděl, kdo za tím stojí. Byli to titíž lidé. V čele s předchůdcem toho, kterého si předvolal a jehož ted' očekával.

Ozvalo se zaklepání na dveře napravo od knihovny. Jeho osobní tajemník nahlédl dovnitř a kývl hlavou. Gorbačov zdvihl ruku na znamení, ať ještě chvíli počká.

Vrátil se ke svému psacímu stolu s třemi telefony a krémovou onyxovou psací soupravou. Pak přikývl. Tajemník otevřel dveře úplně.

"Soudruh předseda, soudruhu generální tajemníku," ohlásil mladý muž a zmizel.

Byl v uniformě a Gorbačov ho nechal přejít přes celou místnost, aniž ho pozdravil. Pak vstal a ukázal na roztahané papíry.

Generál Vladimír Krjučkov, předseda KGB, byl blízkým přítelem, chráněncem a názorovým soupeřem svého předchůdce, ultrakonzervativce Viktora Čebrikova. Generálnímu tajemníkovi se podařilo při velké čistce na podzim roku 1988 Čebrikova sesadit, a tím se zbavit svého nejmocnějšího odpůrce v politbyru. Neměl však jinou možnost, než jmenovat do funkce jeho prvního náměstka. Krjučkov. Jedno sesazení stačilo; dvě už by opozice neunesla. I Moskva má svá omezení.

Krjučkov pohlédl na papíry a zvedl obočí. Ty parchante, pomyslel si Gorbačov.

"Nebylo vůbec zapotřebí tak tvrdého zákroku před televizními kamerami," řekl Gorbačov, který neměl rád dlouhé úvody. "Bylo u toho šest televizních štábů, osm rozhlasových reportérů a dvacet pisálků z novin a časopisů, z toho polovinu tvořili Američané. Tolik jsme jich neměli ani na olympiádě v osmdesátém čtvrtém."

Krjučkov znovu zvedl obočí.

"Židi si udělali nepovolenou demonstraci, drahý Michail Sergejeviči. Já osobně jsem byl v té době na dovolené. Ale mí lidé se myslím chovali přiměřeně. Ti lidé se odmítali rozejít, když k tomu byli vyzváni, takže proti nim bylo použito obvyklých metod."

"Bylo to na ulici. Byla to záležitost milice."

"Ti lidé jsou podvrtníci. Rozšiřují protisovětskou propagandu. Vezměte si ty transparenty. To byla věc KGB."

"A co ta spousta zahraničních novinářů?"

Šéf KGB pokrčil rameny.

"Ti čmuchalové se dostanou všude."

Ano, pokud jim někdo zavolá a předem je upozorní, pomyslel si Gorbačov. Přemýšlel, jestli by kvůli tomu mohl Krjučkova odstranit, ale vzápětí to zamítl. Pro takový krok by musel získat celé politbyro, a nikdy by k tomu nestačilo zmlácení hrstky Židů. Měl však pořád vztek a hodlal si to s Krjučkovem vyřídit. Trvalo mu to pět minut. Krjučkov se zaťatými zuby mlčel. Vůbec se mu nelíbilo nechat se peskovat od mladšího, i když výše postaveného muže. Gorbačov obešel stůl; oba muži byli stejné výšky i postavy. Gorbačov pohlížel na svého protivníka chladně a neústupně. A tehdy Krjučkov udělal chybu.

Měl v kapse zprávu od agenta KGB v Bělehradě, doplněnou některými překvapivými informacemi od Kirpičenka. Byla natolik důležitá, že ji chtěl předat generálnímu tajemníkovi osobně. Kašlu na něj, myslel si zatrpklý šéf KGB. Může počkat.

A tak zůstala bělehradská zpráva utajena.

ZÁŘÍ

Irving Moss se usadil v Londýně, ale než odjel z Houstonu, domluvil si se Cyrusem Millerem osobní šifru. Věděl, že Národní bezpečnostní služba ve Fort Meade nepřetržitě sleduje komunikace a odposlouchává telefonické hovory, z nichž počítače vybírají ty zajímavé. A to tu byli ještě lidé z pozemní kontroly leteckého provozu, Rusové a vůbec téměř každý, kdo si mohl opatřit odposlouchávací zařízení. Komerční styky jsou však tak rozsáhlé, že na tomto poli by mělo

projít všechno, pokud to vysloveně nevzbudí podezření. Mossův kód vycházel ze soupisky cen salátů, který putoval ze slunného Texasu do pošmourného Londýna. Soupisku si pořídil na základě telefonické informace, vypustil slova, ponechal čísla a podle kalendářního data je dešifroval pomocí kódu na jedno použití, který znal jen on a Cyrus Miller. V uplynulém měsíci se dověděl tři věci: že výroba sovětské součástky, kterou potřeboval, se chýlí ke konci a že součástku dostane během čtrnácti dnů; dále že byl získán požadovaný zdroj z Bílého domu a že už byl zaplacen; a také že už může pokračovat v uskutečňování plánu Travis podle rozpisu. Spálil nějaké papíry a usmál se. Jeho odměna záležela na úspěšném provedení plánu. Teď už mohl říct, že vstupuje do jeho druhé fáze.

ŘÍJEN

Podzimní trimestr na Oxfordské univerzitě má osm týdnů, a protože jsou studenti poslušni zákonů logiky, nazývají je První týden, Druhý týden, Třetí týden a tak dále. Po skončení trimestru se odehrává spousta aktivit - sportovních, divadelních a diskusních - které se souhrnně nazývají Devátý týden. Před začátkem trimestru se na koleji objevuje jen malá část studentů, aby se zabydli nebo začali s tréninkem. Tomuto období se říká Nultý týden.

Druhého října, první den Nultého týdne, se hrstka takových nedočkavců sešla v baru Vincentova klubu, který byl častým místem schůzek studentů. Byl mezi nimi také student jménem Simon, který se připravoval na svůj třetí a poslední trimestr v Oxfordu v rámci ročního programu pro zahraniční studenty. Zezadu ho oslovil veselý hlas.

"Á, mladý Simon. Buďte zdrav. Přijel jste brzy."

Byl to brigádní generál vojenského letectva John De'Ath, kvestor Ježíšovy koleje a vrchní pokladník atletického klubu, kam patřil také tým přespolních běžců. Simon se usmál.

"Ano, pane."

"Tak už máme ty lenivé letní prázdniny za sebou, co?" usmíval se penzionovaný letecký důstojník. Poplácal studenta po břiše, na němž však lenivé prázdniny nezanechaly stopy. "Držte se, hochu. Jste naší největší nadějí pro prosincové klání s Cambridgi v Londýně."

V tradičním soupeření obou univerzit nebylo nedůležitých disciplín.

"Začnu ráno běhat a dostanu se znovu do formy, pane," řekl Simon.

A skutečně začal s dlouhými ranními běhy, zpočátku na pěti milích, koncem týdne už běhal dvanáct. Ráno ve středu devátého jako obvykle nasedl u svého domu na Woodstock Road v jižní části Summertownu v severním Oxfordu na kolo a zamířil do centra. Minul Památník umučených i kostel svatě Máří Magdalény, zahrnul doleva na Broad Street, minul bránu Balliol College, kde studoval, a pokračoval přes Holywell a Longwall až na High Street. Když konečně zahrnul doleva, přijel až k zábradlí před Magdalen College.

Sesedl, zamkl kolo k zábradlí a dal se do běhu. Přes Magdalenin most a Cherwell dále na východ. Bylo půl sedmé ráno a slunce už se mělo brzy ukázat. Na samý okraj předměstí Oxfordu mu zbývaly čtyři míle.

Dusal přes New Headington a po železném mostě, který směřoval k Shotover Hill, přeběhl dvouproudou vozovku Ring Road. Nebyl tu žádný běžec, který by se k němu mohl připojit. Byl v ulicích téměř sám. Na konci Old Road začalo stoupání a Simon pocítil příznačné píchání v boku, jaké znají všichni běžci na dlouhé tratě. Šlachovité nohy ho vynesly do kopce a dál na Shotover Plain. Tady už končila udržovaná silnice a Simon se ocitl na polní cestě plné výmolů. Ve dvou hlubokých brázdách vyježděných kolejí stála po nočním dešti voda. Uhnul na travnatý okraj a vychutnával pohodlí měkkého terénu. Bolest vystřídal nádherný pocit z uvolněného běhu.

Za ním se na pahorku mezi stromy objevila neoznačená limuzína, přejela asfaltový úsek a pustila se mezi výmoly. Muži uvnitř tu cestu znali a měli ji plné zuby. Pět set metrů v koleji mezi šedými balvany až k přehradě, pak zpátky na asfaltovou silnici a z kopce do vsi Wheatley a dál k malé vesničce Littleworth.

Asi sto metrů před přehradou se cesta zužovala a přes ni se nakláněl mohutný jasan. Zde byla na trávníku při levém okraji cesty zaparkována dodávka. Byl to značně ojetý zelený Ford Transit, který měl na boku označení 'Barlowovy sady'. Nebylo na něm nic nápadného. Počátkem října jezdily Barlowovy dodávky po celém hrabství a rozvážely sladká jablka z Oxfordshire zelinářům. Kdyby se někdo podíval na dodávku ze zadu - byl by tudíž skryt zrakům mužů v limuzíně, která přijížděla zepředu - viděl by vyrovnané přepravní bedny na ovoce. Už by si však nevšiml, že ty bedny jsou vlastně namalované na papíře, zasazeném mezi dvojítm sklem.

Vypadalo to, že dodávka píchla pravou přední pneumatiku. U kola se krčil muž s nějakým klíčem a snažil se je uvolnit. Vozidlo bylo na heveru. Mladík jménem Simon běžel po trávníku po druhé straně vyježděných kolejí.

Když se ocitl na úrovni předku dodávky, staly se neuvěřitelně rychle dvě věci. Rozlétna se zadní dvířka vozu a z nich vyskočili dva muži ve stejných černých teplákových soupravách a punčochách přes obličej, vrhli se na překvapeného běžce a poválili ho na zem. Muž s klíčem vyskočil a napřímil se. Pod naraženým kloboukem měl také masku a klíč nebyl klíč, ale samopal 'Škorpion' československé výroby. Muž začal okamžitě pálit na přijíždějící vůz, který byl asi padesát metrů vzdálený.

Muž za volantem zemřel okamžitě, střelen do obličej. Auto prudce vybočilo a zastavilo. Muž na zadním sedadle reagoval velice pohotově. Otevřel dvířka, vykulil se ven, dvakrát se převrátil a zaujal palebnou pozici. První rána šla kousek vedle, druhá byla příliš krátká. Ke třetí už se nedostal, protože dávka ze samopalu ho zasáhla do prsou. Od samého začátku byl bez šance.

Muž ze sedadla spolujezdce vyskočil těsně za mužem ze zadu. Nechal otevřená dvířka a snažil se střílet otevřeným okénkem po samopalníkovi. Tři kulky prorazily plech, zasáhly ho do žaludku a odhodily ho dozadu. O pět vteřin později už seděl samopalník za volantem. Zbylí dva nacpali studenta do nákladového prostoru, naskočili a zabouchli za sebou dvířka. Transit sjel z heveru, prudce zacouval směrem k přehradě, otočil se do protisměru a vyrazil směrem k Wheatley. Agent Tajné služby zvolna umíral, ale pomaloučku se ještě doplazil k otevřeným dvířkům vozu, sáhl pro mikrofon pod

palubní desku a zachroptěl svou poslední zprávu. Neobtěžoval se žádnými šiframi ani formalitami; byl na pokraji sil. Když za pět minut přijela pomoc, byl už mrtvý. Jeho poslední zpráva zněla: "Pomoc... potřebujeme vás tady. Někdo právě unesl Simona Cormacka."

4.

Na základě nouzového volání agenta americké tajné služby se okamžitě daly věci do pohybu. Únos jediného prezidentova syna se odehrál v sedm hodin pět minut. V sedm nula sedm bylo zachyceno hlášení. Protože zpráva byla odvysílána na vyhrazené frekvenci, byla zachycena. Naštěstí v tuto hodinu na policejní frekvenci neposlouchal nikdo nepovolaný. Zprávu zachytili na třech místech.

V najatém domku poblíž Woodstock Road střežil tým deseti mužů tajné služby prezidentova syna při jeho studiích na Oxfordu. Osm jich ještě spalo, ale dva byli vzhůru, z nichž ten, který měl noční službu, zachytil nouzové hlášení. Ředitel Tajné služby Creighton Burbank od samého začátku protestoval proti tomu, aby byl prezidentův syn vyslán na zahraniční studia během otcova funkčního období. Prezident Cormack však jeho námitky zamítl s tím, že nevidí jediný rozumný důvod, proč by měl připravit syna o vytouženou příležitost strávit rok na Oxfordu. Burbank spolkl další námitky a zažádal o padesátiletý tým, který by se v Oxfordu staral o bezpečnost prezidentova syna.

John Cormack opět podlehl prosbám svého syna - "Nech mě žít, tati, vypadám jak exemplář na dobytkařské výstavě, když se kolem mě motá padesát krupanů" - a tým byl redukován na dvanáct mužů. Londýnské velvyslanectví najalo velkou, o samotě stojící vilu v severním Oxfordu, zaměstnalo tři důkladně prověřené Brity - zahradníka, kuchařku a posluhovačku - a celou dobu spolupracovalo s britskými úřady. Cílem všech těchto opatření bylo dát Simonu Cormackovi pocit, že žije normálním studentským životem.

Minimálně osm mužů bylo vždy ve službě, čtyři odpočívali. Muži ve službě byli rozděleni do čtyř dvojic. Tři dvojice hlídaly na směny v domě a dva muži sledovali Simona, kdykoliv vytáhl paty z domu. Vyhrožovali, že dají výpověď, jestli jim nebude povoleno nosit zbraně, protože podle britských zákonů nesměli být cizinci na britské půdě ozbrojeni. Našel se však kompromis - mimo dům doprovázel dvojici ve voze britský seržant ze zvláštního oddělení. Oficiálně měl nad Američany jakýsi patronát a oni směli mít zbraně.

Tak to všechno mělo být, ale muži ze zvláštního oddělení, kteří byli vysláni do Oxfordu, byli užitečnými průvodci a brzy se s Američany spřátelili. Byl to právě britský seržant, který vyskočil ze zadního sedadla napadeného vozu a pokusil se použít svůj dvoupalcový Smith & Wesson, než ho na Shotover Plain zastřelili.

Jakmile volání umírajícího muže dolehlo do domu na Woodstock Road, zbylí muži se s výkřiky vrhli do dvou aut a vyrazili na Shotover Plain. Trasu Simonova běhu všichni dobře znali. Ve vile zůstali dva muži z noční služby, kteří podali dvě stručné telefonické informace. Jednu Creightonu Burbankovi do Washingtonu, jehož vzhledem k pětihodinovému časovému rozdílu vzbudili uprostřed noci, druhou právnímu zástupci na americkém velvyslanectví v Londýně, jehož vyrušili při holení.

Právní zástupce na americkém velvyslanectví je vždycky agentem FBI. V Londýně je to velice důležitá funkce. Složky dohlížející na dodržování práva v obou zemích jsou v neustálém spojení. Patrick Seymour nastoupil před dvěma lety za Darrella Millse, dobře vycházel s Brity a práce se mu líbila. Bezprostředně po telefonickém rozhovoru zbledl a překotně zavolał Donalda Edmondse, ředitele FBI, který tvrdě spal ve své rezidenci v Chevy Chase.

Druhý, kdo zachytil nouzové volání, byl hlídkový vůz Thames Valley Police, která má na starosti hrabství Oxfordshire, Berkshire a Buckinghamshire. Ačkoliv dva Američané se svým britským průvodcem ze zvláštního oddělení byli Simonu Cormackovi vždycky nablízku, Thames Valley Police vysílala vždy jeden hlídkový vůz, který neměl být dál než jednu míli, pro případ nouzového volání. Tento vůz měl vysílačku naladěnou na patřičné frekvenci. V kritickou dobu projížděl Headingtonem a na místo únosu dorazil v padesáti sekundách. Později bylo seržantovi a řidiči vozu vytýkáno, že se neměli zastavovat, a pokusit se dohonit prchající dodávku. Po bitvě je však každý generálem; když vůz dorazil na místo a policisté uviděli na cestě tři těla, zastavili, aby mohli poskytnout pomoc, případně získat nějaké informace. Na obojí už však bylo příliš pozdě.

Posledním příjemcem nouzového volání byl okrsek Thames Valley Police ve vsi Kidlington. Policejní konstábl Janet Wrenová už se v půl osmé chystala na konec noční služby, když jí do zívání zaskřehotal ve sluchátkách hlas s americkým přízvukem. Byla tak překvapená, že to v první chvíli považovala za žert. Vzápětí však konzultovala postup s počítačem, na jehož displeji se okamžitě objevila řada pokynů. Vyděšená dívka je začala poctivě plnit.

Souhrn opatření na ochranu Simona Cormacka byl nazván Operace Yankee Doodle a podílely se na něm ve zdlouhavě se rozvíjející spolupráci, která začala před rokem, složky Thames Valley Police, Scotland Yard, ministerstvo vnitra, americké velvyslanectví a Tajná služba. Postupy při všech myslitelných situacích byly uloženy do počítače - kdyby se prezidentův syn například dostal do barové nebo pouliční rvačky, kdyby měl dopravní nehodu, zúčastnil se politické demonstrace, onemocněl nebo si chtěl vyjet do jiného hrabství. Policejní konstábl Wrenová zadala počítači kód pro únos a dostala okamžitou odpověď.

V několika minutách u ní byl bleďý a ustaraný důstojník, který měl na starosti hlídky, a společně začali telefonovat. Nejprve vrchnímu inspektorovi kriminálky, který povolal ke spolupráci svého kolegu, vrchního komisaře zvláštního oddělení z Thames Valley Police. Zavolali také zástupci policejního ředitele, který se doma zrovna potýkal se dvěma vařenými vejci. Pozorně je vyslechl a vyhrkl na ně řadu rozkazů a otázek.

"Kde přesně?"

"Na Shotover Plain, pane," odpověděl inspektor z Kidlingtonu. "Pracuje na tom Delta Bravo. Zajistili soukromý vůz, který přijížděl z Wheatley, dva další běžce a dámu se psem z předměstí Oxfordu. Oba Američané jsou mrtví, stejně jako

seržant Dunn."

"Ježíši," vydechl zástupce policejního ředitele. Byl to největší případ jeho kariéry a bylo na něm, jak se rozhodne.

Žádné přibližné zásahy, musel střílet do černého. Začal překotně vydávat rozkazy.

"Sežente aspoň padesát uniformovaných policistů. V plné parádě. Chci, aby se to rozkřiklo. Zburcujte všechny naše specialisty na ohledání místa činu. Zablokujte silnice. Ta cesta vede na dvě strany, ne? Unikli směrem k Oxfordu?"

"Delta Bravo říká, že ne," odpověděl inspektor. "Neznáme časové rozpětí mezi útokem a Američanovým nouzovým voláním, ale pokud se jednalo o krátký časový úsek, Delta Bravo byla zrovna v Headingtonu a tvrdí, že od Shotoveru nešlo žádné auto. Víc nám prozradí otisky pneumatik; je tam blátivo."

"Soustředte se na zablokování východní strany od severu k jihu," řekl zástupce policejního ředitele. "Šéfa budu informovat sám. Poslali jste pro mě vůz?"

"Už by měl být na cestě," informovali ho z Kidlingtonu. Vůz už přijížděl. Zástupce policejního ředitele vyhlédl z okna obývacího pokoje a uviděl jej. Normálně přijížděl až o čtyřicet minut později.

"Koho už jste sehnali?"

"Kriminálku, zvláštní oddělení, velitele a teď i uniformované," odpověděli z Kidlingtonu.

"Stáhněte ze všech případů detektivy a povolejte je taky," rozkázal zástupce policejního ředitele. "Jedu rovnou na místo činu."

"V jakém rozsahu máme blokovat silnice?" zeptal se inspektor z okrsku. Zástupce policejního ředitele se zamyslel. Zablokování se snadněji přikáže, než provádí. Hrabství ležící v okolí Londýna jsou historická a hustě osídlená, jsou protkána labyrintem okresních silnic, silniček a cest, které spojují města, vesnice a vsí. Příliš velký rozsah zablokování by musel pokrýt stovky vedlejších silnic, příliš malý by zase usnadnil únoscům únik.

"Blokujte hranice Oxfordshire," vyštěkl zástupce policejního ředitele. Položil sluchátko a vzápětí zavolal svému šéfovi. Ve všech britských hrabstvích mají dozor nad dennodenní policejní prací zástupci policejních ředitelů. Policejní ředitelé o ni mohou, ale nemusí mít povědomí. Jsou ve své práci zaměřeni především na politiku, morálku, veřejné mínění a spojení s Londýnem. Zástupce policejního ředitele se podíval na hodinky. Bylo 7.31.

Policejní ředitel Thames Valley Police žil na krásné přestavěné faře v Bletchingdonu. Po zazvonění telefonu přešel ráznými kroky z jídelny do pracovny a cestou si otřel ústa od marmelády. Když si vypočlechl, co je nového, zapomněl na snídani! Věděl, že před sebou má mnoho podobných rušných dopolední.

"Rozumím," řekl, když si vryl do paměti podrobnosti. "Ano, pokračujte. Já zavolám Londýn."

Na jeho psacím stole bylo několik telefonů. Jeden z nich sloužil jako důvěrná linka pro spojení s oddělením F-4 na ministerstvu vnitra, jemuž podléhá jak městská londýnská policie, tak okrsky v jednotlivých hrabstvích. Příslušný státní úředník tam sice nebyl, ale hovor byl přepojen do jeho domu v londýnském Fulhamu. Úředník strašlivě zaklel, dvakrát někam zatelefonoval a vyrazil k velké bílé budově v Queen Ann's Gate, kde sídlilo ministerstvo.

Jeden z těch hovorů byl adresován službu konajícímu důstojníkovi na oddělení F-4, jehož požádal, aby mu nedával na stůl žádná běžná hlášení a aby okamžitě telefonicky svolal všechny jeho lidi. Neřekl proč. Stále neměl ponětí, kolik lidí už ví o masakru na Shotover Plain, ale jako dobrý státní úředník nechtěl jejich řady rozšiřovat.

Druhému hovoru se nemohl vyhnout. Musel zavolat stálému státnímu podtajemníkovi, který byl nejvyšším státním úředníkem na ministerstvu vnitra. Naštěstí žili oba v Londýně, a ne na nějakých míle vzdálených předměstích, takže se setkali v budově ministerstva v 7.51. Sir Harry Marriot, konzervativní ministr vnitra, se k nim dostavil v 8.04 a vypočlechl si je. Okamžitě zavolal na Downing Street 10 a chtěl mluvit osobně s paní Thatcherovou.

Telefon vzal její osobní tajemník. Ve Whitehallu, sídle britské vlády, je tajemníků bezpočet; někteří mají tento titul jako ministři, další jsou vysocí státní úředníci, jiní pobočníci, a pár jich dělá skutečně tajemnickou práci.

Charles Powell patřil do předposlední kategorie. Věděl, že ministerská předsedkyně už hodinu pracuje v přilehlé pracovně. Dokáže vytřídit stohy papírů, ještě než její podřízení svléknou pyžama. Byla zvyklá pracovat od časného rána. Powell také věděl, že Sir Harry je jedním z jejích nejbližších spolupracovníků a přátel. Rychle ji informoval a ona neprodleně vzala telefon.

"Paní ministerská předsedkyně, musím s vámi mluvit. Hned. Musím k vám okamžitě přijet."

Margaret Thatcherová sraštila čelo. Hodina byla nezvyklá a tón naléhavý.

"Tak přijďte, Harry," řekla.

"Jsem tam za tři minuty." Sir Harry Marriot položil sluchátko. Před budovou ministerstva už na něj čekal vůz, aby ho odvezl asi pět set metrů k sídlu ministerské předsedkyně. Hodiny ukazovaly 8.11.

Únosci byli čtyři. Střelec, který seděl na sedadle spolujezdce, sevřel samopal mezi nohy a sundal si masku. Pod ní měl ještě paruku a falešný knír. Nasadil si ještě brýle se silným rámečkem, ale beze skel. Vedle něho byl řidič, který byl zároveň velitelem týmu. Měl také paruku a falešné vousy. Bylo to jen provizorní maskování, protože před sebou měli jen několik mil cesty a museli vypadat naprosto obyčejně.

V nákladovém prostoru mezitím zbyli dva muži bez obtíží zdolali úporně se vzpouzejícího Simona. Jeden z nich byl mohutné postavy a jednoduše držel Američana v kravatě, zatímco ten druhý, hubený a šlachovitý, mu podržel před obličejem polštářek s éterem. Dodávka se přestala zmitat na vyježděné cestě a vyjela na silnici směrem k Wheatley. Zvuky zápasu zezadu utichly, neboť prezidentův syn upadl do bezvědomí.

Sjeli z kopce přes Littleworth a zamířili do Wheatley. Minuli mlékařský vozík, který rozvážel tradiční püllitrovky k snídani, a po sto metrech řidič dodávky zachytil pohled chlapce, který roznášel noviny. Za Wheatley vyjeli na dálnici A 40 na Oxford a po pěti stech metrech z ní sjeli na okresku B 4027.

Normální rychlostí projeli vesnicemi Forest Hill a Stanton St. John, přešli křižovatku u New Inn Farm a zamířili na Islip. Asi míli za křižovatkou, hned za Fox Covert, zahнули vlevo k vratům farmy. Spolujezdec vyskočil z vozu, klíčem si

otevřel visací zámek na vratech - před deseti hodinami vyměnili farmářův zámek za vlastní - a dodávka vjela dovnitř. Asi deset metrů od vrat stála v hustém stromoví polorozbořená dřevěná stodola, kterou si únosci vyhlédli před čtrnácti dny. Bylo sedm hodin šestnáct minut.

Denní světlo bylo stále jasnější a únosci usilovně pracovali. Střelec otevřel vrata stodoly a vyjel ven s velkou limuzínou Volvo, která tam byla zaparkována teprve od půlnoci. Zelená dodávka vjela dovnitř a řidič vystoupil. Vzal škorpión a dvě vlněné masky. Prohlédl ještě přední sedadla, aby se ujistil, že na nic nezapomněl, a zabouchl dveře.

Zbylí dva muži vyskočili zadními dvířky, vytáhli bezvládného Simona Cormacka a přenesli ho do velkého kufru volva, který už byl uzpůsoben tak, aby měl zajatec dostatek vzduchu. Všichni čtyři muži si svlékli černé teplákové soupravy. Pod nimi byli oblečeni jako ctihodní obchodníci. Sundali si paruky, kníry a brýle. Schumlané převleky hodili do kufru k Simonovi, škorpión putoval pod deku na podlahu před zadním sedadlem.

Řidič a velitel v jedné osobě se usadil za volant volva a čekal. Hubený muž umístil do dodávky nálože a obrátiv se zavřel dveře stodoly. Oba se usadili na zadních sedadlech volva, které vyjelo z vrat farmy. Střelec je za vozem zavřel, vyměnil znovu zámek a dal tam farmářův se zrezivělým řetězem. Ten byl sice přepilovaný, ale vypadal poměrně věrohodně, Volvo za sebou zanechalo stopy pneumatik v blátivém terénu, ale tomu se nedalo vyhnout. Pneumatiky byly běžného typu a brzy měly být vyměněny. Střelec si nastoupil k řidiči a volvo zamířilo k severu. Bylo sedm hodin dvacet dvě minuty. Zástupce policejního ředitele právě vzdychal.

Únosci teď jeli na jihozápad přes Islip, za nímž zahrnuli kolmo vpravo na rovnou silnici A 421, po níž zamířili k Bicesteru. Projeli tím příjemným městečkem na severovýchodě hrabství Oxfordshire, kde se pravidelně konají trhy, a jeli dál po A 421 k hlavnímu městu hrabství Buckinghamu. Hned za Bicesterem se za nimi objevil velký policejní range rover. Jeden z mužů varoval ostatní a sáhl pro škorpión. Řidič ho okřikl, ať klidně sedí, a pokračoval v jízdě povolenou rychlostí. Sto metrů před nimi byla cedule 'Vítejte v hrabství Buckinghamshire'. U ní range rover zpomalil a postavil se napříč vozovky. Policisté začali vykládat ocelové zábrany. Volvo pokračovalo v jízdě a brzy zmizelo z dohledu. Bylo osm hodin pět minut.

V Londýně zdvihl Sir Harry Marriot sluchátko, aby zavolal na Downing Street.

Britská ministerská předsedkyně je mimořádně citlivá dáma, daleko citlivější než pět jejích předchůdců. Ačkoliv ve vypjatých situacích dokáže být klidnější než kterýkoliv z nich, zdaleka není imunní vůči slzám. Sir Harry později řekl své ženě, že když k ní přijel a sdělil jí novinky, její oči se naplnily slzami a ona si dlaněmi zakryla tvář a zašeptala: "Panebože. To je mi líto."

"Stáli jsme s Američany tváří v tvář největší krizi od Suez, " vyprávěl Sir Harry své ženě Debbie, "a její první myšlenka patřila otci. Ne synovi, zdůrazňuji, otci."

Sir Harry neměl děti a v lednu roku 1982 nebyl ještě ve funkci, takže na rozdíl od tehdejšího ministra Sira Roberta Armstronga, který ovšem překvapen nebyl, nemohl být svědkem mučivé úzkosti, kterou Margaret Thatcherová prožívala, když byl na rallye Paříž-Dakar v alžírské poušti pohřešován její syn Mark. Celou noc se vyplakávala z té podivné bolesti rodiče, jehož dítě je v nebezpečí. Mark Thatcher byl tehdy po šesti dnech nalezen hlídkou.

Ministerská předsedkyně se vzpamatovala, zdvihla hlavu a stiskla tlačítko domácího telefonu.

"Charlie, chtěla bych osobně spojit s prezidentem Cormackem. Řekněte Bílému domu, že je to naléhavé a nemůže to počkat. Ano, jistě, já vím, kolik hodin je ve Washingtonu."

"Je tu ještě americký velvyslanec," pokusil se Sir Harry Marriot, "snad by mohl přes ministra zahraničí on sám..."

"Ne, zařídím to osobně," trvala na svém ministerská předsedkyně. "Vy zatím svolte výbor COBRA a zařídíte, ať máme v každou celou hodinu na stole hlášení, prosím."

Na takzvané horké lince mezi Downing Street a Bílým domem není nic horkého. Ve skutečnosti je to vyčleněná telefonní linka, která vede přes satelit, jenže je na obou koncích vybavena utajovací, aby byla zajištěna naprostá důvěrnost hovorů. Spojení přes horkou linku trvá obvykle pět minut. Margaret Thatcherová odstrčila papíry, zahleděla se na neprůstředná skla oken své soukromé pracovny a čekala.

Na Shotover Plain se to doslova hemžilo. Dva muži z hlídkového vozu Delta Bravo byli dostatečně informováni, a tak hlídali, aby nikdo nevstoupil na cestu. Sami si počínali velice opatrně, když zjišťovali, zda ti tři ležící muži nejeví známky života. Když poznali, že jsou mrtví, nechali je ležet na místě. Pátrání může být zmařeno na samém začátku, když někdo poduše všechny stopy, které jsou pro technický tým nesmírně cenné. Stačí zašlápnout do bláta prázdnou nábojnici a setřít tím z ní případné otisky prstů.

Uniformovaní policisté zablokovali celou trasu běhu z Oxfordu přes Littleworth a z kopce dolů k železnému mostu přes Ring Road až po Shotover Plain. V tomto prostoru operovali specialisté na ohledání místa činu, kteří hledali jakoukoliv sebemenší stopu. Zjistili, že britský seržant ze zvláštního oddělení vystřelil dvakrát; za pomoci detektoru kovů našli v bahně před ním jednu kulku - nepochybně vystřelil v pádu, když mu podklesla kolena. Druhou kulku nemohli najít. Mohla zasáhnout jednoho z únosců, jak napsali do hlášení. (Nezasáhla, ale to nemohli vědět.)

Byly tu prázdné nábojnice ze škorpióna. Osmadvacet prázdných nábojnic, všechny na jednom místě; všechny byly ofotografovány tak, jak ležely, vybrány z bahna pinzetou a uloženy do sáčku k laboratornímu zpracování. Jeden Američan byl stále zhroucený za volantem, druhý ležel vedle dvířek spolujezdce, kde zemřel. Zkrvavělými rukama si držel tři rány v břiše. Mikrofon vysílačky visel volně z vozu ven. Všechno bylo fotograficky zdokumentováno ze všech možných úhlů, než se s čímkoliv smělo pohnout. Těla byla odvezena do Radcliffské nemocnice, kam už z Londýna spěchal úřední patolog ministerstva vnitra.

Zvláštní pozornost byla věnována stopám v rozměklém terénu - místu, kde byl Simon Cormack sražen dvěma muži, otiskům bot únosců - ukázalo se, že jsou to ty nejobyčejnější běžecké boty, které se nedají vystopovat - a otiskům pneumatik jejich vozu, který byl okamžitě identifikován jako dodávka. Byl tu také hever, zbrusu nový, k dostání v

kterémkoliv obchodním dome Unipart. Nebyly na něm žádné otisky, stejně jako na nábojnicích ze škorpiónu. „Na place“ bylo třicet detektivů - jejich úmorná, ale důležitá práce už přinášela první výsledky. Dvě stě metrů východně od přehrady na cestě od Littleworthu byly dvě chaty. V jedné z nich si v kritické době vařila čaj dáma, která slyšela nějaké praskavé zvuky, ale nic neviděla. Jeden muž z Littleworthu viděl něco po sedmé zelenou dodávku, která jela směrem na Wheatley. Kolem deváté se detektivové dostali k chlapci, který roznášel noviny, a k mlékaři. Chlapec byl ve škole, mlékař zrovna snídal.

Byl to nejlepší svědek. Popsal otlučený zelený Ford Transit s označením Barlowových sadů na boku. Ředitel této firmy jim sdělil, že v osudnou dobu neměli v této oblasti žádný vůz. Vedli si přesnou evidenci. Policie tedy měla svůj vůz. Všechno vycházelo, jen vůz najít. Nikdo si jej nespojoval s požárem stodoly na silnici v Islipu ... zatím.

Ostatní detektivové pátrali v summertownském domě a obcházel domy v okolí Woodstock Road. Neviděl tu někdo zaparkované vozy, dodávky a tak dále? Nebo někoho, kdo by si dům prohlížel? Sledovali trasu do centra Oxfordu a dále. Asi dvacet lidí vidělo mladého běžce, kterého sledoval nějaký vůz - jednalo se však vždycky o vůz jeho strážců. V devět hodin začínal zástupce policejního ředitele propadat známé beznaději; nedocházelo k žádnému zvratu v pátrání, k žádné šťastné náhodě, žádnému rychlému zatčení. Únosci zmizeli, a mohl to být kdokoliv. Na Shotover Plain za ním přijel policejní ředitel v plné uniformě a pozoroval s ním práci jednotlivých skupin.

"Případ chce zřejmě převzít Londýn," řekl policejní ředitel. Jeho zástupce zavrčel. To byla urážka, která ho ovšem na druhé straně zbavovala děsivé odpovědnosti. Pátrání v minulosti by bylo dost obtížné, ale selhání v budoucnosti...

"Na Whitehallu si zřejmě myslí," vytrhl ho ze zadumání policejní ředitel, "že nám to vyfouknou, chápete? Vysoká místa chtějí, aby se do toho zapojila londýnská policie. A co tisk?"

Zástupce zavrtěl hlavou.

"Zatím nic, pane. Ale moc dlouho ticho nebude. Je to příliš velký případ."

Nevěděl, že dáma, která věnovala svého psa a kterou zahnali muži z hlídkového vozu Delta Bravo v sedm hodin šestnáct minut, viděla tři mrtvoly a zděšeně běžela domů, kde o všem řekla svému manželovi. Nemohli tušit, že je tiskárenským dělníkem v Oxford Mail. Přestože patřil k technickému personálu, považoval za svou povinnost zmínit se o všem hned po příchodu do tiskárny vedoucímu vydání.

Telefon z Downing Street bral ve spojovacím středisku Bílého domu velící službu konající důstojník. Středisko bylo v podzemí západního křídla, hned vedle operačního střediska. Ve Washingtonu byly tři hodiny třicet čtyři minuty. Když důstojník uslyšel, kdo volá, okamžitě se spojil s nejvyšším důstojníkem Tajné služby, který střežil obytnou část. Byl usazen v ústřední hale, poblíž soukromých pokojů na druhém podlaží. Od svého stolu se díval na zlatený výtah První rodiny. Když telefon tiše zatrylkoval, zvedl sluchátko.

"A co chce?" zašeptal. "Vědí vůbec tihle Britové, kolik je u nás hodin?"

Ještě chvíli poslouchal. Nemohl si vzpomenout, kdy někdo v tuhle hodinu prezidenta budil. To se snad může stát jen v případě vypuknutí války, myslel si. Třeba zrovna vypukla. Jestli něco splete, pěkně to od Burbanka schytá. Na druhé straně - britská ministerská předsedkyně osobně...

"Teď to zavěsím a zavolám vám zpátky," řekl spojovacímu středisku. V Londýně věděli, že musí nejdřív prezidenta vzbudit, tak snad počkají.

Strážce z řad Tajné služby jménem Lepinsky prošel dvojími dveřmi do západního obývacího pokoje a po levé ruce měl dveře Cormackovy ložnice. Zastavil se, zhluboka nabral dech a jemně zaklepal. Nic. Zkusil kliku. Dveře nebyly zamčené. Když vstoupil dovnitř, myslel si, že riskuje kariéru. Ve velké manželské posteli rozeznával dvě spící postavy. Věděl, že prezident spí blíže k oknu. Po špičkách obešel postel, poznal hnědé bavlněné pyžamo a zatřásl prezidentovi ramenem.

"Pane prezidente, vzbudil byste se, prosím?"

John Cormack se probudil, poznal muže, který nad ním vylekaně postával, podíval se na svou ženu a nerozsvítil.

"Kolik je hodin, pane Lepinsky?"

"Něco po půl čtvrté, pane. Promiňte mi to... Ehm, pane prezidente, máte na telefonu britskou premiérku. Říká, že to nemůže počkat, je mi to moc líto, pane."

John Cormack se na chvíli zamyslel a opatrně položil nohy na zem, aby nevzbudil Myru. Lepinsky mu podal župan. Po třech letech v úřadu amerického prezidenta znal Cormack britskou premiérku dost dobře. Dvakrát se s ní setkal v Anglii - podruhé na dvouhodinové zastávce při návratu z Vnukova - a ona byla dvakrát ve Státech. Byli oba dva energičtí a dobře spolu vycházeli. Jestli je to ona, určitě se jedná o něco důležitého. Spánek dožene později.

"Vraťte se do ústřední haly, pane Lepinsky," zašeptal. "Nedělejte si starosti, počínal jste si dobře. Vezmu si telefon ve své pracovně."

Prezidentova pracovna - měl jich několik, ale pouze jednu v rámci bytu - je mezi hlavní ložnicí a Žlutým oválným pokojem, který je pod hlavním salónem. Z jejích oken je stejně jako z oken ložnice výhled přes trávníky na Pennsylvania Avenue.

Prezident za sebou zavřel spojovací dveře, rozsvítil světlo, několikrát zamrkal a zdvihl telefon. Ozvala se asi za deset vteřin.

"Už vám někdo něco říká?"

Jako by ho něco udeřilo do žaludku.

"Ne ... nikdo. Proč?"

"Myslím, že pan Edmonds a pan Burbank už o tom vědí," řekla. "Mrzí mě, že musím být první..."

Pak mu to řekla. Svíral pevně sluchátko a civěl na záclony, aniž je vnímal. Vychlo mu v ústech a nemohl polknout.

Slyšel útržky vět... všechno, všechno se už rozběhlo ... nejlepší lidé ze Scotland Yardu ... nemohou uniknout... Řekl ano,

děkuji vám, a položil sluchátko. Cítil tupou bolest v hrudníku. Pomyslel na Myru, která ještě spala. Bude jí to muset říct a ji to těžce zasáhne.

"Simone," zašeptal. "Simone, můj chlapče."

Věděl, že s tímhle si sám neporadí. Potřeboval přítele, který se bude starat, zatímco on bude pečovat o Myru. Za několik minut zavolal ústřednu. Hlas už měl pevný.

"Zavolejte mi viceprezidenta Odella, prosím. Ano, hned."

Michael Odell byl ve své rezidenci na námořní observatoři vzbuzen stejným způsobem jako prezident. Vzkaz byl jednoznačný a neuváděl důvod. Přijď prosím okamžitě do Bílého domu. Druhé podlaží. Pracovna. Hned, Michaeli, hned, prosím.

Texaský viceprezident uslyšel ve sluchátku klapnutí. Zavěsil, podrbl se na hlavě a rozdělal si balíček pepermintových žvýkaček. Pomáhalo mu to v soustředění. Zavolal si vůz a odešel si do žehlírny pro šaty. Jako vdovec spal sám a nikdo ho obvykle nerušil. Za deset minut už měl na sobě kalhoty, boty, košili a svetr a seděl na zadním sedadle dlouhé limuzíny a zíral na námořnický ostříhaný zátylek řidiče a na světla nočního Washingtonu, dokud se před nimi neobjevil Bílý dům. Nevešel Jižním sloupovým ani Jižním vchodem, protože byly příliš nápadné, a vklouzl do domu menšími dvířky na západní straně, která vedla do přízemní chodby. Řekl řidiči, ať počká, že se nezdrží dlouho. V tom se však mylil. V době jeho příchodu byly čtyři hodiny sedm minut.

Řešení krizových situací na nejvyšší úrovni má v Británii na starost narychlo svolaný výbor, jehož složení je proměnlivé a řídí se povahou případu. Místo zasedání výboru se však nemění. Je jím téměř vždy vládní instruktážní místnost, která je dvě patra pod zemí, přímo pod úřadem vlády, přilehlém Downing Street. Krizovým výborům, které se scházejí v této tiché, klimatizované místnosti, se říká COBRA podle iniciál jejího názvu (Cabinet Office Briefing Room). Sir Harry Marriot se svým štábem strávil hodinu svoláváním lidí ze svého seznamu. Někteří byli ještě doma, jiní na cestě do zaměstnání a další už ve svých porůznu roztroušených kancelářích. Sir Harry zaujal své místo v devět hodin padesát šest minut.

Únos je zločin a jako takový je záležitostí policie, která spadá pod ministerstvo vnitra. Tento případ však byl mnohem složitější. Kromě ministerstva vnitra si vyžadoval v krizovém štábu zastoupení ministerstva zahraničí, které se mělo snažit udržet dobré vztahy s americkým ministerstvem zahraničí a tím i s Bílým domem. Navíc pokud byl Simon Cormack unesen do některého evropského státu, muselo by se opět politicky angažovat. Ministerstvu zahraničí se také v případě účasti zahraničních teroristických skupin zodpovídala Tajná zpravodajská služba nebo MI 6. Jejich zástupce přijel ze sídla v Century House, hned za řekou, a okamžitě se ohlásil zpět svému šéfovi.

Ministerstvu vnitra podléhala kromě policie také Bezpečnostní služba, MI 5, kontrašpionážní složka, která se o teroristy zajímá, pokud se jejich činnost nějak dotýká Británie. Jejich zástupce přijel na mayfairskou Curzon Street, kde už probrali kartotéky se záznamy o těch, kteří by mohli jako únoscí přicházet v úvahu. Vzbudil také spoustu lidí, kteří by mohli odpovědět na ožehavou otázku: Kdo?

Byl tu vysoký úředník z ministerstva obrany, jemuž podléhal zvláštní letecký pluk se sídlem v Herefordu. Tento pluk mohl být užitečný v případě, že by bylo odhaleno místo pobytu Simona Cormacka a jeho únosců a bylo by třeba je obklíčit a osvobodit rukojmí, což patřilo mezi jeho speciality. Rozumělo se samo sebou, že tento pluk - konkrétně podle rozpisu jeho sedmá četa, v níž byli parašutisté z letky B - přešel z běžného režimu, který určoval nasazení do půl hodiny, na režim bojové pohotovosti (nasazení do deseti minut). Záložní jednotka přešla ze dvouhodinové pohotovosti na hodinovou.

Byl tu také zástupce ministerstva dopravy, které kontroluje britské přístavy a letiště. Ve spojení s pobřežními hlídkami a celními úřady měl učinit taková opatření, která by zabránila únoscům odvézt Simona Cormacka ze země, pokud to měli v úmyslu. Mluvil už s lidmi z ministerstev obchodu a průmyslu, kteří mu však objasnili, že prohlédnout každý přepravní kontejner, který putuje ze země, je zhruba nemožné. Přesto však měla být věnována zvýšená pozornost celníkům a pobřežních hlídek všem větším bednám na palubách soukromých letadel, jacht i motorových lodí, rybářských plachetnic, karavanů a motorových vozidel, jakož i všem lidem na nosítkách, zdrogovaným a těm, kteří jsou v bezvědomí.

Klíčovým mužem však byl Nigel Cramer, který seděl po pravici Sira Harryho.

Na rozdíl od venkovských okrsků byl v čele londýnské policie, známé jako Metropolitní nebo zkráceně Met, nejsilnější policejní složky v zemi, nikoliv policejní ředitel, ale komisař. Tento komisař, jímž byl Sir Peter Imbert, měl čtyři zástupce, ředitele jednotlivých odborů.

Druhý z těchto odborů shromažďuje odborníky v následujících sekcích: tajné oddělení, oddělení vážných zločinů, případová jednotka, oddělení pro podvody a oddělení regionálních zločinů. Plus zvláštní oddělení (kontrašpionáž), kriminální zpravodajské oddělení (SO 11) a protiteroristické oddělení (SO 13). Sir Peter Imbert vyslal na zasedání výboru COBRA zástupce ředitele tohoto odboru Nigela Cramera. Od té chvíle měl podávat zprávy jak svému řediteli odboru, tak komisaři samému, když odhlédneme od zpráv, které měl zpracovávat pro krizový výbor. On sám měl být průběžně informován od stanoveného vyšetřujícího úředníka, který podle potřeby shromažďoval informace ze všech odborů. Podřídit venkovské okrsky londýnské Met je politickým rozhodnutím, a ministerská předsedkyně takové rozhodnutí učinila, vedena podezřením, že Simon Cormack už mohl být odvezen někam daleko od Londýna. Sir Harry Marriot právě o tomto rozhodnutí informoval policejního ředitele hrabství Oxfordshire. Cramerovi lidé už byli na předměstí Oxfordu. Mezi členy výboru COBRA byli dva cizinci. Prvním z nich byl Patrick Seymour, zástupce FBI na velvyslanectví; druhým Lou Collins, spojovací důstojník CIA v Londýně. Jejich přizvání do výboru nebylo pouhou zdvořilostí; byli tam proto, aby mohli informovat své organizace o průběhu vyšetřování zločinu a pozornosti, jakou mu věnují v Londýně. Kromě toho mohli se svými lidmi k vyšetření únosu přispět.

Sir Harry zahájil schůzku krátkou zprávou o tom, co už bylo stejně všem v hrubých obrysech známo. Únos byl proveden teprve před třemi hodinami. V tomto bodě považoval za nutné vyslovit dvě domněnky. Simon Cormack byl zřejmě ze Shotover Plain převezen na nějaké tajné místo, kde je teď izolován, a únosci jsou nějakí teroristé, kteří se dosud nepokusili spojit s úřady.

Muž z Tajné zpravodajské služby se dobrovolně přihlásil, že se jeho lidé pokusí spojit s agenty nasazenými do známých evropských teroristických skupin a identifikovat skupinu, která stojí v pozadí únosu. To však zabere pár dní. "Tihle nasazení agenti vedou velice nebezpečný život," dodal. "Nemůžeme jim prostě jen tak zavolat a zeptat se jich na Jimmyho. V následujícím týdnu se na různých místech uskuteční řada tajných schůzek a pak teprve uvidíme, zda jsme získali nějakou stopu."

Muž z bezpečnostní služby dodal, že jeho lidé budou postupovat stejným způsobem doma. Pochyboval však, že pachatelé jsou místní. Kromě irských organizací IRA a INLA se vyskytovalo na Britských ostrovech další množství cvoků, ale bezohledný profesionalismus této skupiny naznačuje, že se únosci nebudou rekrutovat z řad obyčejných ukřičených nespokojenců. Přesto se však spojí se všemi nasazenými agenty.

Nigel Cramer oznámil, že první stopy přijdou patrně od technického týmu nebo náhodných svědků, kteří dosud nebyli vyslechnuti.

"Víme," pokračoval, "že použili zeleně natřené, zdaleka ne nové dodávky Ford Transit, která měla po obou stranách v celém hrabství známou značku Barlowových sadů. Byla spatřena, jak projíždí Wheatley směrem na východ, tedy od místa činu, asi pět minut po dokonání únosu. A nebyla to dodávka Barlowovy firmy - to jsme si ověřili. Svědek si nevšiml poznávací značky. Hlavní pozornost jsme věnovali údajům svědků o vozidle, směru jízdy a lidech na předních sedadlech. Byli tam pravděpodobně dva a za sklem nebyli moc vidět, ale mlékař si myslí, že jeden z nich měl vousy. Co se týče dalších stop, máme hever, dokonalé otisky pneumatik té dodávky - podle nich zná policie přesné místo, kde vůz stál - a spoustu prázdných nábojnic ze samopalu. Jsou na cestě k armádním odborníkům ve Fort Halstead, stejně jako kulky z těla obou Američanů i seržanta Dunna z oxfordského zvláštního oddělení. Z Fort Halsteadu nám to řeknou přesně, ale na první pohled pocházejí z nějaké zbraně Varšavské smlouvy.

Téměř všechny evropské teroristické skupiny kromě IRA používají zbraně z východního bloku.

Technici v Oxfordu jsou dobří, ale přesto nechám každý kousek důkazního materiálu přezkoumat v našich laboratořích ve Fulhamu. Thames Valley Police bude pokračovat v hledání svědků.

Takže pátrání se bude ubírat čtyřmi směry, pánové. Dodávka, svědkové na místě činu nebo poblíž, stopy, které za sebou pachatelé zanechali, a - další úkol pro lidi z Thames Valley Police - hledání svědků, kteří viděli někoho pozorovat dům na Woodstock Road. Zřejmě," pohlédl na dva Američany, "Simon Cormack běhal tou samou trasou ve stejnou hodinu už několik dní."

V tu chvíli zazvonil telefon. Byl pro Cramera, který si vzal sluchátko a položil pár otázek. Pak několik minut poslouchal, zavěsil a vrátil se ke stolu.

"Jmenoval jsem vyšetřovatelem kapitána Petera Williamse, šéfa protiteroristického oddělení SO 13. To byl on. Myslím, že máme tu dodávku."

Majitel Whitehill Farm, která leží na islipské silnici poblíž Fox Covert, zavolal v 8.10 hasiče, když uviděl kouř a plameny, vycházející z téměř opuštěné dřevěné stodoly, která mu patřila. Byla na louce poblíž silnice asi půl kilometru od jeho chalupy. Chodíval tam zřídka. Přijeli hasiči z Oxfordu, ale na záchranu stodoly už bylo pozdě. Farmář bezmocně pozoroval plameny pohlcující dřevěnou stavbu. Nejdříve spadla střecha, pak se zřítily i stěny.

Když se hasičům podařilo zmírnit plameny, uviděli pod zuhelnatělými trámy něco jako ohořelý vrak dodávky. To bylo v osm hodin čtyřicet jednu minutu. Farmář tvrdil, že ve stodole žádné auto nebylo. V obavě, že uvnitř mohou být lidé - cikáni, tuláci nebo trampové - odtahali hasiči ohořelé trámy z vozu. Když se k vozu dostali a nahlédli dovnitř, nebylo po lidech ani stopy. Rozhodně se však jednalo o vrak dodávky Ford Transit.

Při návratu na základnu slyšel velitel hasičů, že Thames Valley Police pátrá právě po Transitu, o němž byl přesvědčen, že ho viděl při zásahu, a zavolal do Kidlingtonu.

"Myslím, že vůz bude dost zničený," řekl Cramer. "Pneumatiky pravděpodobně shořely a otisky prstů jsou smazány. Přesto by mělo být identifikovatelné číslo motoru a podvozku. Mí lidé z evidence motorových vozidel už jsou na cestě. Pokud se cokoliv - a tím opravdu myslím cokoliv, zachovalo, přijdeme na to."

Evidenci motorových vozidel se ve Scotland Yardu zabývá pár lidí, kteří jsou podřízeni oddělení vážných zločinů. Druhého odboru.

Zasedání výboru COBRA pokračovalo, ale někteří jeho účastníci odešli něco zařídit a spojit se s podřízenými, kteří jim měli referovat, zda nedošlo ke zlomu v pátrání. Přibyl mladý ministr vnitra.

V dokonalém světě, který ovšem neexistuje, by Nigel Cramer dal přednost tomu, kdyby se tisk držel zpátky, aspoň na chvíli. Kolem jedenácté dorazil do Kidlingtonu Clive Empson z Oxford Mail a začal se vyptávat na střílbu a zabíjení na Shotover Plain, prý někdy za východu slunce. Překvapily ho hned tři věci. První byla, že ho brzy odvedli k vrchnímu vyšetřujícímu detektivovi, který se ho zeptal, kde se o celé záležitosti dověděl. Odmítl mu to sdělit. Druhým překvapením bylo, že na nižších důstojnících z Thames Valley Police byl vidět opravdový strach. Naposledy ho překvapilo, že se mu odnikud nedostalo žádné pomoci. Při takové dvojnásobné vraždě - žena tiskaře viděla jen dvě mrtvoly - se policie obvykle obrací na tisk o pomoc a vydání prohlášení, pokud rovnou nechce uspořádat tiskovou konferenci.

Po cestě zpátky do Oxfordu o všem přemýšlel. Kdyby se jednalo o přirozenou smrt, šel by do městské márnice. Zastřelení muži si však vyžadovali odbornějšího ohledání v Radcliffské nemocnici. Náhodou tam znal jednu sympatickou sestřičku; nepracovala sice přímo na prosektuře, ale mohla odtud někoho znát.

Kolem oběda se dověděl, že v Radcliffské nemocnici je rušno. V márnici byla tři těla; dva mrtví muži byli zřejmě Američané a jeden britský policista. Patolog vážil cestu až z Londýna a přijel také někdo z amerického velvyslanectví. To Cliva Empsona zarazilo.

Proč mu v Kidlingtonu nic neřekli? Vzpomněl si na Simona Cormacka, o němž se všeobecně vědělo, že tu studuje, a rozjel se na Balliol College. Zde se setkal s hezkou velšskou studentkou Jenny.

Potvrdila mu, že Simon Cormack nepřišel na konzultace, ale brala to na lehkou váhu. Zřejmě se oddělal tím svým běháním. Běháním? Ano, je naší hlavní nadějí pro prosincové utkání s Cambridgi. Každé ráno šíleně trénuje. Obvykle běhá na Shotover Plain.

Clive Empson měl pocit, jako by ho někdo kopl do břicha. Už si zvykl na to, že bude do konce života sbírat drby pro Oxford Mail, ale náhle před ním jasně zaplála světlá Fleet Street. Byl už málem na dobré cestě, ale usmyslel si, že Simon Cormack byl jedním z těch zastřelených. Reportáž s touto informací prodal k večeru velkým londýnským novinám. Následkem toho byla vláda přinucena vydat prohlášení.

Američané znali věci někdy, v naprostém soukromí, přiznávají svým britským přátelům, že by dali přednost britskému vládnímu systému.

Britský systém je celkem jednoduchý. Současnou hlavou státu je královna. V čele vlády stojí ministerská předsedkyně, která je zároveň v čele strany, která zvítězila ve všeobecných volbách. To má dvě výhody. Šéf exekutivy se nemůže dostat do střetu s většinou opoziční parlamentní strany (což usnadňuje, i když ne vždy k úplné spokojenosti, legislativu) a premiér nastupující po vítězných volbách je téměř vždy zkušený politik na celonárodní úrovni, který už se zpravidla podílel na předchozí vládě ve funkci ministra. Má vždy zkušenost a povědomí, jak to ve vládě chodí a jakým způsobem se to dá ovlivnit.

Londýn má ještě další výhodu. Za politiky stojí ještě skupina vysokých státních úředníků, kteří většinou pracovali i pro předchozí vládu, i pro tu, která té předchozí předcházela, a snad ještě pro další vlády v minulosti. Tito „mandaríni“ jsou se svými obrovskými letitými zkušenostmi velkou oporou nových vítězů. Vědí, co se stalo minule a proč se to stalo, mají své záznamy a přehled o tom, kde jsou uloženy náslápné miny.

Ve Washingtonu si nastupující prezident přináší téměř všechno s sebou - zkušenosti, poradce a záznamy. Začíná z čisté vody, často pouze se zkušeností z provinční politiky, a jeho poradci mohou být podobně nezkušení jako on sám a neznali nástrah vysoké politiky. Stává se pak poměrně často, že v začátcích šlapou vedle.

Takže když přišel viceprezident Odell do Bílého domu a prošel západním křídlem, uvědomil si, že neví zcela jistě, co má dělat nebo koho se má zeptat. Bylo pět hodin pět minut.

"Já si s tím sám neporadím, Michaeli," řekl mu prezident. "Dál si budu plnit prezidentské povinnosti. Budu se držet Oválné pracovny. Ale nemůžu zasedat v krizovém štábu. V každém případě jsem v tom hluboce citově angažován ... Přiveď mi ho zpátky, Michaeli, pomoz mi najít mého syna."

Odell byl daleko citovější člověk než John Cormack. Nikdy neviděl svého suše ironického přítele tak rozrušeného, nikdy ani nepomyslel na to, že by k něčemu podobnému mohlo dojít. Objal ho a ujistil ho, že se o navrácení syna postará. Cormack se vrátil do ložnice, kde lékař Bílého domu dával sedativa plačící První dámě.

Odell se usadil do čela stolu v Kabinetu, objednal si kávu a začal telefonovat.

K únosu došlo v Británii, musel se tedy nejdřív spojit s ministrem zahraničí. Zavolał Jimu Donaldsonovi a vzbudil ho. Neřekl mu, proč volá, jen aby okamžitě přišel do Kabinetu. Donaldson protestoval. Dostaví se až v devět.

"Jíme, pohni kostrou. Je to mimořádná situace. A nepokoušej se volat prezidentovi, aby sis to ověřil. Nebere telefony, pověřil mě, abych všechno zařídil."

Když byl ještě texaským guvernérem, byla pro něj zahraniční politika španělskou vesnicí. Ale když se Michael Odell dostal jako viceprezident do Washingtonu, naučil se mnoho na četných brífincích týkajících se zahraniční politiky. Lidé, kteří si o něm mysleli, že je zemitý texaský chasník, který se úporně snaží své manýry vylepšit, se velice pletli a často toho později litovali. Michael Odell si nevydobył důvěru a úctu člověka, jakým byl John Cormack, pro nic za nic. Ve skutečnosti byl velice chytrý.

Zavolał Billu Waltersovi, generálnímu prokurátorovi, politickému šéfu FBI. Walters už byl vzhůru a oblečený, protože mu volal Don Edmonds, ředitel FBI, takže už o všem věděl.

"Už jsem na cestě, Michaeli," řekl. "Chci s sebou přivést taky Dona Edmondse. Budeme potřebovat od FBI rozbor situace. Don je každou hodinu informován od svého člověka v Londýně. Potřebujeme přece nejčerstvější zprávy, ne?"

"Tos na to káp," řekl Odell s úlevou. "Jen ho sem přivez."

Krizový štáb se sešel v šest hodin. Byl tu Hubert Reed z ministerstva financí (zodpovědný za Tajnou službu), ministr obrany Morton Stannard, poradce prezidenta pro otázky bezpečnosti Brad Johnson a ředitel CIA Lee Alexander. Na úkoly čekali ve vedlejší místnosti také Don Edmonds z FBI, Creighton Burbank z Tajné služby a náměstek ředitele pro strategické velení ze CIA.

Lee Alexander si byl vědom toho, že byl do funkce ředitele CIA jmenován z politických důvodů, nikoliv proto, že by byl zkušeným zpravodajským důstojníkem. Celou strategickou oblast činnosti Ústřední zpravodajské služby měl na starost jeho zástupce David Weintraub, který čekal vedle s ostatními.

Don Edmonds si s sebou přivedl také jednoho ze svých nejlepších odborníků. Jako ředitel FBI měl tři náměstky v odborech pro dohled nad dodržováním práva, administrativním a vyšetřovacím. Náměstek vyšetřovacího odboru Buck Revell byl pro nemoc nepřítomen. Vyšetřovací odbor měl tři oddělení - zpravodajské, pro mezinárodní styky (k němuž patřil londýnský rezident Patrick Seymour) a nakonec oddělení pro vyšetřování zločinů. Edmonds si s sebou přivedl svého zástupce, který kontroloval oddělení pro vyšetřování zločinů, Philipa Kellyho.

"Měli bychom je všechny zavolat sem," navrhl Brad Johnson. "V této chvíli toho vědí víc než my."

Všichni s ním byli zajedno. Odborníci později vytvoří krizový operační štáb, který bude zasedat dole v operační místnosti, která je klidná a vzhledem k bezprostřední blízkosti spojovacího střediska velice výhodně situovaná. Později se k nim stejně připojí ministři, protože teleobjektivy tiskových fotografií budou pronikat okny přes Růžovou zahradu až do Kabinetu.

Nejdříve vyslechli Creightona Burbanka, rozhněvaného muže, který ze všeho jednoznačně vinil Brity. Řekl jim vše, co se dověděl od svých lidí ze Summertownu, od běžcova opuštění domu na Woodstock Road až po veškerá svědectví a zatímní výsledky vyšetřování ze Shotover Plain.

"Dva moji lidé jsou mrtví," štekla, "a já musím navštívit dvě vdovy a tři sirotky. A všechno jenom proto, že ti pitomci nedokážou udělat pořádná bezpečnostní opatření. V záznamech najdete, že jsem byl proti tomu, aby Simon Cormack rok studoval venku, a když už, tak jsem žádal padesát mužů, ne tucet."

"Oukej, tak jsi měl pravdu," řekl Odell smířlivě.

Don Edmonds právě ukončil dlouhý hovor se svým londýnským rezidentem Patrickem Seymourem. Informoval krizový štáb o dalších věcech až k výsledkům zasedání výboru COBRA, které právě skončilo.

"Jak se postupuje v případě únosu?" zeptal se tiše Hubert Reed.

Ze všech přítomných prezidentových poradců vypadal Hubert Reed nejméně na to, že by se mohl zúčastnit drsných politických bojů, které jsou obvykle spojovány s udržením moci ve Washingtonu.

Byl to malý mírný muž, jehož ostýchavý, až bezbranný výraz byl ještě podtržen velkými kulatými brýlemi. Zdědil dost peněz a začal na Wall Street jako správce důchodového fondu u jedné velké zprostředkovatelské firmy. Čich na investice z něj udělal krátce po padesátce předního finančníka. V posledních letech spravoval Cormackovo rodinné jmění. Tak se oba muži také spřátelili.

John Cormack využil jeho finančnického talentu a přizval ho ke spolupráci do Washingtonu, kde se mu jako ministru financí podařilo udržet spirálu rozpočtového deficitu v přijatelných mezích. Jakmile se začalo hovořit o financích, byl Hubert Reed doma; když se však musel osobně setkat s některým z tvrdých mužů z oddělení narkotik nebo z Tajné služby, cítil se velmi špatně.

Don Edmonds pohlédl na Kellyho. Odborníkem přes zločin tu byl on.

"Za běžných okolností, pokud únosci se svou obětí nejsou rychle objeveni, se ohlásí sami a požadují výkupné. V té chvíli se snažíte vyjednávat o podmínkách propuštění rukojmí. Vyšetřování samozřejmě pokračuje a směřuje k odhalení úkrytu únosců. Pokud je neúspěšné, záleží všechno na vyjednávání."

"Kdo bude vyjednávačem v tomto případě?" zeptal se Stannard.

Nastalo ticho. Amerika má mnoho dokonalých technických systémů. Její vědci vynalezli infračervené senzory, které mohou podle tělesné teploty najít tělo z výšky několika mil; vymysleli zvukové senzory, které na vzdálenost jedné míle zaznamenají myší dech; další senzory reagují na světélko oharku cigarety. Ani jeden z těchto systémů se však nevyrovná systému DSS, který funguje ve Washingtonu. V tuto chvíli už byl dvě hodiny v chodu a předváděl, co dokáže.

"Musíme tam u toho být," naléhal Walters. "Nemůžeme to celé přenechat Britům. Musí být vidět, že něco děláme, něco pozitivního, něco, co přispěje k propuštění toho hocha."

"To sakra jo," vybuchl Odell. "Můžeme říct, že je to jejich vina, i když Tajná služba trvala na tom, aby britský policista seděl na zadní sedadle ..." Burbank se na něho podíval. "Můžeme trvat na tom, že se chceme zúčastnit vyšetřování."

"Nemůžeme tam poslat washingtonskou policii, aby převzala případ od Scotland Yardu na britské půdě," upozornil generální prokurátor Walters.

"A co tedy to vyjednávání?" zeptal se Brad Johnson. Profesionálové stále mlčeli. Johnson očividně narušoval fungování systému DSS, neboli Drž Se Stranou. Odell si vzal slovo, aby zamaskoval jejich váhání.

"Pokud tedy dojde k vyjednávání, kdo je nejlepším vyjednávačem na světě?" zeptal se.

"V Quanticu máme psychology," řekl nesměle Kelly, "kteří tady v Americe vedou vyjednávání s únosci. Jsou to ti nejlepší, které máme k dispozici ..."

"Já jsem se ptal, kdo je nejlepší na světě," opakoval viceprezident.

"Nejúspěšnější vyjednávač na světě," odpověděl tiše Weintraub, "se jmenuje Quinn. Znáám ho, nebo aspoň jsem ho znal."

Oči všech se upřely na muže ze CIA.

"Řekněte nám o něm něco," rozkázal Odell.

"Je to Američan," řekl Weintraub. "Po odchodu z armády pracoval v jedné pojišťovně v Hartfordu. Po dvou letech ho vyslali do Paříže, kde měli zastoupení pro celou Evropu. Oženil se a měl dceru. Jeho francouzská manželka i s dcerou však zahynuly při automobilové nehodě u Orleansu. Začal pít, vyhodili ho z práce, on se zase vzpamatoval a začal pracovat v Londýně u Lloydů v pobočce, kde jsou specialisté na bezpečnostní opatření a následně i na vyjednávání. Pokud si dobře pamatuju, pracoval tam deset let, od osmasedmdesátého do osmaosmdesátého roku. Pak odešel do důchodu. Mezitím se podílel osobně nebo v úloze jazykového poradce na více než tuctu úspěšných jednání po celé Evropě. Víte, že do Evropy směřují únosci z rozvojového světa. Myslím, že kromě angličtiny mluví dalšími třemi jazyky a Británii a Evropu zná jako své boty."

"Mohli bychom ho použít?" zeptal se Odell. "Dokázal by vyjednávat v zájmu Spojených států?"

Weintraub pokrčil rameny.

"Ptal jste se, kdo je nejlepší na světě, pane viceprezidente," řekl. Muži kolem stolu úlevně pokyvovali hlavami.

"Kde je teď?" zeptal se Odell.

"Myslím, že se na důchod odstěhoval někam na jih Španělska. Budeme to mít v kartotéce v Langley."

"Jděte za ním, pane Weintraube," řekl Odell. "A toho Quinna sem přivezte. Nezáleží na tom, co to bude stát."

Večerní zprávy v sedm hodin zapůsobily na televizních obrazovkách jako výbuch bomby. I ve zprávách španělské televize TVE informoval hlasatel ohromené diváky o ranní tragédii, která se odehrála poblíž Oxfordu. Muži v Antoniově baru v Alcantaře del Rio tiše a pozorně naslouchali. Antonio přinesl vysokému muži sklenici vína na svůj účet. "Mala cosa," řekl s pochopením. Vysoký muž nespustil oči z televizní obrazovky. "No es mi asunto," odpověděl záhadně. To není moje věc.

David Weintraub odletěl z Andrewsovy letecké základny u Washingtonu v deset hodin dopoledne washingtonského času letadlem VC20A, které je vojenskou mutací civilního typu Gulfstream Three. S plnou nádrží dokázaly jeho motory Rolls-Royce Spey 511 překonat vzdálenost čtyř tisíc sta sedmnácti mil s třicetiminutovou rezervou. Letadlo přeletělo ve výšce jedenácti kilometrů rychlostí sedmi set osmdesáti kilometrů v hodině Atlantik za příznivého větru za sedm a půl hodiny.

Při šestihodinovém rozdílu v čase bylo půl dvanácté v noci, když zástupce ředitele pro strategické velení v CIA přistál v Rotě, americké námořní základně poblíž Cádizu v Andalusii. Okamžitě přestoupil na čekající vrtulník námořnictva SH2F Sea Sprite, která odstartovala k východu, než se stačil usadit. Na širokém a rovném pobřeží Casares na něj ve voze čekal mladý agent, který přijel z Madridu. Byl to příliš horlivý a příliš veselý čerstvý absolvent tréninkového střediska CIA Camp Peary ve Virginii a snažil se udělat dojem. Weintraub si povzdychl.

Opatrně projížděli Manilvou a agent Sneed se dvakrát ptal na cestu. Alcantaře del Rio našel po půlnoci. Najít vápnem obílený domek za vesnicí už bylo těžší, ale ochotný vesničan jim ukázal cestu.

Vůz zastavil ve tmě a Sneed vypnul motor. Vystoupili, prohlédli si potmělý domek a Sneed zkusil dveře. Byly jen zaklapnuté. Šli přímo do velkého chladného obývacího pokoje v přízemí. V měsíčním světle Weintraub rozeznával výrazné mužské zařízení místnosti - předložky z kravských kůží na kamenných dlaždicích, pohodlné židle, úzký rozkládací stůl ze španělského dubu, plno knih.

Sneed se začal pít po vypínači. Weintraub si všiml tří petrolejových lamp a věděl, že Sneed má čas. Quinn tu má někde zřejmě diesellový agregát, který mu vyrábí elektřinu na vaření a ohřívání vody a který nejspíš na noc vypíná. Sneed stále šramotil ve snaze najít vypínač. Weintraub udělal krok a ucítil pod ušním lalůčkem špičku nože. Ztuhl. Majitel sešel po kamenných schodech naprosto neslyšně.

"Od Son Tay uplynulo spousta času, Quinne," řekl Weintraub tiše. Nůž se odtáhl.

"Co říkáte, pane?" zeptal se Sneed bezstarostně z opačného konce místnosti. Po dlaždicích se mihl stín, objevil se plamínek zápalky a pokojem se rozlilo teplé světlo petrolejové lampy, která stála na stole. Sneed povyskočil. Majoru Kerkorjanovi v Bělehradě by se moc líbil.

"Měl jsem únavnou cestu," řekl Weintraub. "Můžu si sednout?"

Quinn měl od pasu bavlněnou roušku, podobnou orientálnímu sarongu. Do půl těla byl nahý, šlachovitý, vypracovaný. Sneed užasl nad jizvami.

"Já už v tom nejedu, Davide," řekl Quinn. Posadil se ke stolu naproti Weintraubovi. "Jsem v důchodu."

Přistrčil Weintraubovi skleničku a kameninový džbán s červeným vínem. Weintraub si nalil, upil a spokojeně přikývl. Suché červené víno, jaké se nikdy nedostane na stoly bohatých. Víno pro zemědělce a vojáky.

"Prosím tě, Quinne."

Sneed byl ohromen. Lidé v této funkci nikdy neprosí. Ti dávají rozkazy.

"Nejdu do toho," řekl Quinn.

Sneed vyšel ze stínu s rozepnutým sakem. Bylo možno zahlédnout pažbu pistole zastrčené v pouzdře. Quinn se na něj ani nepodíval; pozoroval Weintrauba.

"Kdo je ten začátečník?" zeptal se mírně.

"Sneede," řekl Weintraub přísně, "jděte prohlédnout pneumatiky."

Sneed vyšel ven. Weintraub vzdychl.

"Já vím, Quinne. Ta záležitost s tím děvčátkem v Taormině. My víme, že to nebyla tvoje chyba."

"Ty tomu nechceš rozumět. Já už v tom nejedu. Je to za mnou. Už nikdy. Jel jsi sem nadarmo. Najdi si někoho jiného."

"Není nikdo jiný. Britové mají lidi, a dobré. Jenže Washington trvá na tom, že potřebujeme Američana. A pokud se týče Evropy, nemůže se s tebou nikdo měřit."

"Washington si chce krýt záda," odsekl Quipn. "Jako vždycky. Potřebují nějakou oběť, kdyby to selhalo."

"Jo, to je možné," připustil Weintraub. "Zkus to ještě jednou, Quinne. Ne kvůli Washingtonu, ani kvůli CIA, ani kvůli tomu klukovi. Kvůli jeho rodičům. Oni potřebují toho nejlepšího. A já jsem řekl krizovému štábu, že jsi to ty."

Quinn se rozhlédl po místnosti. Zkoumal svůj skromný majetek, jako by se s ním už neměl shledat.

"Mám svou cenu," řekl po chvíli.

"Povídej," vybídl ho Weintraub.

"Postaráte se mi o sklizeň."

Za deset minut vyšli ven. Quinn nesl jutový pytel. Měl na sobě kalhoty, košili a naboso obuté tenisky. Sneed mu podržel dvířka vozu. Quinn se usadil na sedadle spolujezdce, Weintraub za volantem.

"Vy zůstáváte tady," řekl Sneedovi. "Postaráte se mu o sklizeň."

"Cože?" vydechl překvapeně Sneed.

"Slyšel jste. Ráno zajdete do vsi, najmete si nějaké pracovní síly a sklídíte mu jeho hrozny. Ohlásím do Madridu, že je všechno v pořádku."

Pak vysílačkou přivolal vrtulník, který už se vznášel nad Casares, když přijížděli. Nastoupili a sametovou tmou odletěli na základnu Rota a odtud do Washingtonu.

5.

David Weintraub byl z Washingtonu jen čtyřiaadvacet hodin. Při osmihodinovém letu z Roty na Andrewsovu základnu přeletěl šest časových pásem a přistál u marylandského velitelství 89. perutě. Dvě vlády, washingtonská a londýnská, byly mezitím doslova v obležení.

Jen málo hrůzoplých výjevů předčí pohled na spojené síly světového tisku, které ztratily poslední zbytky zábran.

Jejich hlad po informacích je neukojitelný, jejich metody drsné.

Letadla ze Spojených států do Londýna, ale i na další britská letiště, byla nacpána od vstupních dvířek až po toalety, jak každé americké noviny, hodné toho jména, vyslaly své lidi do britského hlavního města. Tady byli novináři téměř nepřičetní. Minuty do uzávěrek utíkaly a nic nového se k novinářům nedostávalo. Londýn souhlasil s Bílým domem, že se budou držet původního stručného prohlášení. A to bylo pochopitelné pro novináře málo.

Reportéři a televizní štáby se usídlily před domem na Woodstock Road, jako by čekali, že se dveře zničehonic otevrou a v nich se objeví ztracený mladík. Dveře však zůstávaly zavřené, neboť příslušníci Tajné služby si na rozkaz

Creightona Burbanka balili věci a chystali se k odchodu.

Oxfordský koroner předal podle odstavce 20 doplňku zákona o práci koronerů těla dvou mrtvých agentů Tajné služby hned, jakmile patolog z ministerstva vnitra skončil svou raci. Za velvyslance Charlese Fairweathera je v zastoupení nejbližších příbuzných oficiálně převzal vysoký úředník velvyslanectví, který je dopravil na Andrewsovu leteckou základnu, kde čekala nastoupená čestná jednotka. Odtud s nimi odlétali do vlasti zbylí agenti, kteří byli málem ušlapáni novináři, když vyšli ze summertownského domu.

Ve Spojených státech už na ně čekal Creighton Burbank, který je dlouze vyzpovídal, aby zjistil, kde se stala chyba.

I když byl dům v Oxfordu uzamčen, postávala před ním stále skupinka zoufalých reportérů, kteří čekali, zda se něco přece jen nepříhodi. Ostatní pronásledovali v univerzitním městečku kohokoliv, kdo se kdy setkal se Simonem Cormackem - profesory, studenty, kolejni personál, čišníky, atlety. Dva další američtí studenti, přestože byli z jiných kolejí, se museli ukrýt. Matka jednoho z nich, kterou novináři vyčenichali v Americe, prohlásila, že si svého synka okamžitě odveze do bezpečí do Miami. Věnovali jí sloupek v novinách a rozhovor v místní televizi.

Tělo seržanta Dunna bylo předáno jeho rodině a Thames Valley Police se chystala na pohřeb se všemi poctami.

Všechny nalezené důkazy byly převezeny do Londýna. Nábojnice byly předány Královskému zbrojnímu výzkumnému a vývojovému ústavu, kde byly snadno identifikovány jako munice do samopalu Škorpion. Tím se ještě zvýšilo podezření, že v únosu mají prsty evropské teroristé. Nález však nebyl zveřejněn.

Ostatní důkazy byly převezeny do laboratoří Metropolitní policie ve Fulhamu. Byla to polámaná stébka trávy se stopami krve, kusy hlíny, odlitky otisků pneumatik, hever, odlitky stop, kulky vyjmuté ze všech tří těl a úlomky z rozbitého čelního skla vozu, který Simona Cormacka sledoval. Ještě před setměním vypadala Shotover Plain, jako by ji někdo důkladně přejel vysavačem.

Vůz byl převezen na tahači do dílen Jednotky vážných zločinů, ale větší pozornost zde byla věnována Transitu, který byl objeven ve vyhořelé stodole. Odborníci přehrabali trosky stodoly, až byli černí jako saze. Byl prozkoumán i farmářův prezivělý řetěz, ale odborníci zjistili pouze to, že byl přefříznut běžnou pilkou na železo. Významnější stopou byl vzorek pneumatiky vozu, jímž únosci odjeli.

Ohořelý Transit putoval v bedně do Londýna, kde byl pomalu a pečlivě rozebrán na kousky. Poznávací značka byla falešná, ale únosci si dali záležet - shodovala se s rokem výroby.

Vůz byl důkladně prozkoumán zkušeným mechanikem. Někdo se pokoušel vybrousit čísla podvozku a motoru a použil k tomu úhlové brusky s kotoučem ze slinutých karbidů, která se dá nasadit na vrtačku a dostane se v kterémkoliv železářství. Tím však ničeho nedocílili, neboť čísla jsou otištěna hluboko ve struktuře kovu a dají se zjistit spektroskopickou zkouškou.

Ústřední počítač s evidencí vozidel prozradil původní poznávací značku a posledního majitele, který byl hlášený v Nottinghamu. Tam však bylo zjištěno, že se přestěhoval. Další adresa nebyla známa. V naprosté tajnosti se rozběhl rozsáhlé pátrání.

Nigel Cramer podával výboru COBRA každou hodinu hlášení, která členové výboru zpracovávali pro své složky. Z Langley pověřili Loua Collinse, rezidenta v Londýně, aby aktivoval veškeré nasazené agenty, které měla CIA v evropských teroristických skupinách. Bylo jich však jen pár. Pomoc také nabídly kontrašpionážní a protiteroristické složky zemí, v nichž se takové skupiny vyskytovaly. Pátrání se rozjelo naplno, ale zatím nedocházelo k žádnému obratu. A únosci se neozývali. Od prvního zveřejnění zprávy byly linky do Kidlingtonu, Scotland Yardu, na americké velvyslanectví na Grosvenor Square a do všech vládních úřadů přetíženy. Musely být povolány další telefonistky. Britská veřejnost se skutečně snažila pomoci. Mezi tisíci volajících však byli také narkomani, podivíni, vtipálkové, optimisté; přicházely zprávy nadějně, přínosné i šílené.

První síto tvořily telefonistky, další pak tisíce policistů, kteří pečlivě naslouchali a přitakávali, že předmět doutníkového tvaru na obloze může být skutečně velice důležitý a že si zaslouží pozornost samotné ministerské předsedkyně.

Poslední třídění informací prováděli policejní důstojníci, kteří osobně prověřovali věrohodně vypadající svědky. Mezi takové patřili dva řidiči, kteří časně ráno zahlédli mezi Wheatley a Stanton St. John zelenou dodávku. Všechny stopy však končily u stodoly.

Nigel Cramer svého času rozlouskl hezkých pár případů; vypracoval se z obchůzkáře na detektiva, jímž byl třicet let.

Věděl, že zločinci zanechávají stopy; kdykoliv se něčeho dotknete, zanecháte za sebou nepatrnou stopu. A dobrý policajt ji dokáže najít, zvláště když má k dispozici moderní techniku a umí se dobře dívat. Chce to čas - který v té chvíli

ovšem neměl. Znal už pár horkých případů, ale tomuhle se nepodobal žádný.

Věděl, že bez ohledu na nejmodernější techniku je obvykle neúspěšnější ten detektiv, který má největší štěstí. Téměř vždycky se vyskytl v případě zlomu, který byl stejně šťastný pro detektiva jako nešťastný pro zločince. Kdyby tomu v tomto případě bylo naopak, zločinci by unikli. Každý však je svého štěstí strůjcem, a tak přikázal svým porůznu rozptýleným lidem, aby prověřovali všechno, naprosto všechno, jakkoliv nepravděpodobné a marné jim to mohlo připadat. Po čtyřicetihodinovém únosu ale začal společně s kolegy z Thames Valley Police dospívat k přesvědčení, že tohle nebude „rychlówka“. Únosci zmizeli takřka beze stopy a najít je bude tvrdá dřina.

Byl tu ještě další faktor – rukojmí. Prezidentův syn posunul případ do oblasti politické, nikoliv policejní. Muselo se k němu přistupovat jinak, než kdyby bylo šlo o zahradníkovu chlapce. Kdyby se jednalo o pronásledování lupičů s pytlíkem peněz, kteří za sebou případně zanechali mrtvolu, vyšetřování by bylo vedeno přímočaře. Pokud se jedná o rukojmí, musí se však vždy postupovat obezřetně a v naprosté tichosti. Vystrašit únosce znamenalo vystavit se riziku, že bez ohledu na investovaný čas a peníze všeho nechají a utečou, a za nimi zůstane mrtvý rukojmí. Tohle všechno říkal Nigel Cramer krizovému výboru těsně před půlnocí londýnského času; za hodinu nato si dal ve Španělsku David Weintraub s Quinmem sklenici vína. O tom však Cramer, britský policajt, nic nevěděl. Zatím.

Lidé ze Scotland Yardu by v soukromí přiznali, že mají s tiskem lepší vztahy, než se někdy zdá. V menších případech dochází někdy ke střetu, ale pokud jde o něco většího, redaktori a majitelé tiskovin se u vědomí závažnosti situace sjednotí s policejním postupem a umírní se. Závažná situace je taková, kdy je v sázce lidský život nebo národní bezpečnost. Z toho důvodu jsou některé případy únosců naprosto bez publicity, ačkoliv redaktori často znají podrobnosti.

V tomto případě, díky zvědavému mladému redaktorovi z Oxfordu, však už byla liška vypuštěna a utíkala pryč; už se dalo dělat jen málo, aby se britský tisk udržel na uzdě. Přesto se komisař Sir Peter Imbert osobně sešel s osmi majiteli, dvaceti redaktory a vedoucími zpravodajských redakcí dvou televizních a dvanácti rozhlasových stanic. Byl toho názoru, že bez ohledu na to, co se tiskne nebo říká v zahraničních sdělovacích prostředcích, je tu ještě velká šance, že únosci, schovaní dosud někde v Británii, budou poslouchat britský rozhlas, sledovat britskou televizi a číst britské noviny. Požádal novináře, aby se vystříhali dohadů o tom, že policie už je na stopě a co nevidět pochyť zločince v jejich úkrytu. Přesně taková zpráva by je mohla zpanikařit tak, že by zabili rukojmí a zmizeli. Novináři přislíbili mlčenlivost.

V Londýně byla ještě noc. Daleko na jihu přelétalo letadlo VC20A ztemnělé Azory a mířilo k Washingtonu.

Únosci byli skutečně zalezení v úkrytu. Předchozího rána projeli Buckinghamem a pak východně od Milton Keynes přejeli dálnici M1 a zatočili na jih k Londýnu. Během hodiny se stali součástí obrovského ocelového hada, který mířil k hlavnímu městu. Ztratili se mezi tiráky a vozy těch, kteří dojížděli do zaměstnání z hrabství Buckinghamshire, Bedfordshire a Hertfordshire. Severně od Londýna zahnilo volvo na M25, okružní dálnici, která vede asi pětadvacet mil od středu města. Z ní se rozbíhají menší silnice, které vedou z provincií k hlavnímu městu a připomínají loukotě kola. Únosci nakonec na jednu z těchto silnic sjeli a v deset hodin dopoledne zaparkovali v garáži osamělého domu na stromy lemované ulici poblíž středu malého města, necelých čtyřicet mil vzdušnou čarou od sídla Scotland Yardu. Dům byl dobře vybrán: nebyl tak úplně osamělý, aby jeho koupě budila pozornost, a přesto dost osamělý na to, aby unikl zrakům všetečných sousedů. Dvě míle před cílem nařídil vůdce skupiny, aby ostatní muži zalehli na sedadla pod úroveň okének. Dva muži vzadu si přes sebe hodili pokrývku. Náhodný pozorovatel by viděl jediného, dobře oblečeného vousatého muže, který se svým vozem zajíždí do garáže.

Vrata garáže se otevřela automaticky na signál vyslaný z vozu a stejným způsobem se zase zavřela. Teprve pak dovolil vůdce svým pomocníkům vstát a vylézt z vozu. Z garáže se dalo vejít rovnou do domu.

Všichni čtyři muži si znovu navlékli černé teplákové soupravy a masky. Otevřeli kufr. Simon Cormack byl omámený a měl rozostřené vidění. Křečovitě zavřel oči před světlem, které ho oslepovalo. Než se mohl vzpamatovat, přetáhli mu přes hlavu černou keprovou kapuci. Ze svých únosců nezahlédl vůbec nic.

Stále zpola omámeného ho vedli spojovacími dveřmi do domu a po schodech dolů do sklepa. Byl už připravený; čistá bílá betonová podlaha, klenutý strop s lampou z nerozbitného skla, kovová postel přišroubovaná k podlaze, místo toalety kbelík s plastickým víkem. Ve dveřích bylo kukátko, zástrčka byla zvenčí, stejně jako dvě ocelové závory. Muži nebyli suroví, jen mladíka položili na postel a obrátiv ho přidržel, zatímco ostatní mu kolem kotníku upevnili ocelový náramek, dost volně na to, aby nedostal gangrénu, ale dost pevně na to, aby jím noha neproklouzla. Druhým zamčeným náramkem pout byl provlečen třímetrový řetěz, který dále vedl kolem nohy postele a na koncích byl uzamčen visacím zámkem. Když byl Simon takto zajištěn, únosci odešli. Neřekli před ním žádné slovo a ani v budoucnu říct nehodlali.

Vyčkával půl hodiny, než se odvážil sejmut kapuci. Nevěděl, zda ještě nejsou v místnosti, přestože slyšel zavírání dveří a závor. Ruce měl volné, ale kapuci sundával velice pomalu. Nikdo ho nebil, nikdo nekřičel. Tak konečně to měl za sebou. Zamrkal proti světlu, pak se vzpamatoval a rozhlédl se kolem. Měl zamženou paměť. Vzpomněl si na běh po měkké pružné trávě, na zelenou dodávku, na muže vyměňujícího kolo; vybavil si dvě černě oblečené postavy, které se k němu blížily, suchý štěkot samopalu, náraz, pocit tíhy na zádech a trávu v ústech.

Vzpomněl si na otevřená dvířka dodávky, na to, jak se pokusil křičet, na údery, na mohutného muže, který ho přidržel, i na něco sladkého a aromatického přes ústa. Pak nic. Až do této chvíle. Pak mu to došlo. S uvědoměním se dostavil strach. A pocit osamělosti, naprosté izolace. Pokoušel se sebrat, ale vyhrkly mu slzy strachu a stékaly po tvářích.

"Tati," zašeptal. "Tati, promiň. Pomoz mi."

Jestliže Whitehall měl problémy se zvládnutím přílivu telefonátů a novinářských dotazů, nápor na Bílý dům byl trojnásobný. První oficiální prohlášení k události bylo vydáno v sedm hodin londýnského času a Bílý dům byl varován hodinu předem, že se tak stane. V době vydání zprávy byly ve Washingtonu teprve dvě hodiny odpoledne a reakce amerických médií byla dost hysterická.

Craig Lipton, tiskový tajemník Bílého domu, strávil hodinu v Kabinetu s krizovým štábem, od kterého byl instruován, co má sdělit veřejnosti. Potíž byla v tom, že toho bylo málo. Únos měl být potvrzen, stejně jako smrt dvou mužů z Tajné služby. Plus skutečnost, že prezidentův syn byl dobrý atlet, který se specializoval na přespolní běh a v době únosu trénoval.

To přirozeně nemohlo stačit. Nikdo nevnímá věci tak ostře, jako rozzlobený novinář. Creighton Burbank souhlasil s tím, že nebude kritizovat prezidenta ani obviňovat Simona, a jeho Tajná služba nebude na oplátku kritizována za to, že selhala při ochraně. Byl vypracován kompromis, který však nemohl nikoho ošálit.

Jim Donaldson poukázal na to, že jako ministr zahraničí musí udržovat vztahy s Londýnem a že jakékoliv tření mezi oběma hlavními městy by mohlo napáchat značné škody; trval na tom, aby Lipton zdůraznil, že při únosu byl zabit také seržant britské policie. To bylo odsouhlaseno, ačkoliv mrtvolu schválené Bílým domem vzbudily nakonec jen malou pozornost.

Lipton se postavil před běsnící novináře ve čtyři hodiny odpoledne a přečetl jim oficiální prohlášení. Bylo živě vysíláno televizí i rozhlasem. Jakmile skončil, nastala vřava. Prosil, aby nemusel odpovídat na žádné otázky. Zrovna tak mohla oběť v římském Koloseu vysvětlovat lvům, že je jen velmi vládným křesťanem. Vřava vzrůstala. Mnoho otázek v ní zaniklo, ale některé z nich pronikly k miliónům Američanů a dopadly na úrodnou půdu. Viní Bílý dům z únosu Britů? Hm ... ehm ... ne. A proč ne? Nezodpovídali snad za Simonovu bezpečnost? Ano, ale ... Obviňuje tedy Bílý dům Tajnou službu? Ne tak docela... Proč prezidentova syna střežili jen dva muži? Jak to, že běžel skoro sám opuštěnou krajinou? Je pravda, že Creighton Burbank nabídl svou rezigaci? Už se únosci ozvali? Na tuto otázku odpověděl vděčně „ne“, a vzápětí oznámil, že už přetahuje čas určený brífinku. To byl konec. Reportéři cítí mluvčího v úzkých jako limberský sýr. Lipton nakonec unikl kamerám, zkoupaný v potu a rozhodnutý, že se vrátí zpátky do Grand Rapids. Romantická představa o práci v Bílém domě se rychle rozplynula. Novináři řekli, co chtěli, bez ohledu na to, kolik odpovědí na své otázky dostali. Po setmění už byl tón sdělovacích prostředků vůči Británii značně nepřátelský.

Tiskový tajemník britského velvyslanectví na Massachusetts Avenue, který také znal systém DSS, vydal rovněž prohlášení. Zdůraznil, že jeho země je zděšena a šokována touto událostí. Do svého prohlášení vpravil dva body. Působnost britské policie byla na žádost americké strany velice omezena a seržant Dunn byl jediný, komu se na únosce podařilo vystřelit, což ho stálo život. Nebylo to úplně ono, ale svého účelu to dosáhlo. Creighton Burbank u obrazovky vztekle zavrčel. Stejně jako tiskový mluvčí britského velvyslanectví věděl, že omezení policejní ochrany způsobil Simon Cormack přes svého otce. Nikdo z nich to však nesměl říct.

Profesionálové z krizového štábu se setkali v podzemním operačním středisku, aby zpracovali informace z výboru COBRA z Londýna a případně je předali nahoru.

Národní bezpečnostní agentura NSA začala monitorovat všechna telefonická spojení s Británií pro případ, že by únosci volali přes satelit. Psychologové z FBI v Quanticu vypracovali psychologické charakteristiky předchozích únosců a možné alternativy jejich chování, spolu s doporučenými reakcemi britských a amerických úřadů. Psychologové z Quantica najisto očekávali, že budou en masse povoláni do Londýna, a byli překvapeni, že se tak neděje, ačkoliv nikdo z nich v Evropě dosud nepracoval.

V Kabinetu se vynervovaný ministerský štáb živil kávou a antacidovými tabletkami. Byla to první krize od zvolení prezidenta a politikové středního věku se učili prvnímu pravidlu práce v krizovém štábu; spánek je vzácný a tak urvi, co můžeš, kdykoliv můžeš. Vstávali ve čtyři hodiny ráno a o půlnoci byli ještě vzhůru.

V tuto hodinu bylo letadlo VC20A nad Atlantikem, daleko na západ od Azor, tři a půl hodiny letu vzdálené od pevniny a čtyři hodiny od přistání. V prostorném zadním oddělení se Weintraub s Quinnem pokoušeli dohnat spánek. V jiném oddělení spali tři muži z posádky, která pilotovala letadlo do Španělska; na zpáteční cestu je vystřídal čerstvá posádka.

Muži v Kabinetu listovali spisem muže jménem Quinn, který byl vytažen z kartotéky v Langley a doplněn poznámkami Pentagonu. Narodil se na farmě v Delaware, psalo se tam; v deseti letech ztratil matku. Nyní mu je šestačtyřicet. V roce 1963 narukoval jako osmnáctiletý k pěchotě, po dvou letech byl převelen k zvláštním jednotkám a za čtyři měsíce nato odjel do Vietnamu, kde strávil pět let.

"Zdá se, že nikdy neužívá křestní jméno," poznamenal Reed z ministerstva financí. "Tady se píše, že i jeho blízcí přátelé mu říkají Quinn. Prostě jen Quinn. To je zvláštní."

"On je vůbec zvláštní," řekl Bili Walters, který seděl za Reedem. "Píše se tu taky, že nesnáší násilí."

"Na tom není nic zvláštního," reagoval na jeho slova Jim Donaldson, právník z New Hampshire, který nyní zastával funkci ministra zahraničí. "Já taky nesnáším násilí."

Na rozdíl od svého předchůdce George Schultze, který nikdy nešel pro hutný výraz daleko, byl Jim Donaldson neochvějně upjatý a tato vlastnost z něj činila častý terč žertů Michaela Odella.

Donaldson byl hubený a kostnatý, dokonce vyšší než John Cormack. Svým vzezřením připomínal plameňáka na pohřbu. Vždy nosil tmavěšedý oblek s vestou, v jejíž kapsičce měl hodinky se zlatým řetězem, a košili s naškrobeným bílým límcem. Kdykoliv chtěl Odell upjatého novoanglického právníka podráždit, použil nějakého jadrnějšího výrazu, na který Donaldson reagoval znechuceným pokrčením úzkého dlouhého nosu. A jeho postoj k násilí byl podobný.

"Ano," ujal se znovu slova Donaldson. "A to jste si ještě nepřečetli stranu osmáct."

Donaldson a Michael Odell zalistovali ve spisu. Viceprezident hvízdal.

"To vážně dokázal?" zeptal se. "Za to by si zasloužil Čestnou medaili Kongresu."

"Na to by musel mít svědky," upozornil Walters. "Jak jste se mohli dočíst, tu bitvu v deltě Mekongu přežili jen dva muži a Quinn toho druhého nesl čtyřicet mil na zádech. Ten však potom podlehl svým zraněním ve vojenské nemocnici amerického námořnictva v Da Nangu."

"I tak," vmísil se nesměle Hubert Reed, "si vysloužil Stříbrnou hvězdu, dvě Bronzové medaile a pět Purpurových srdcí."

"Ten chlap musí mít čtyři řady stužek," řekl Odell. "Nicméně se tady nepíše, jak se setkal s Weintraubem."

O jejich setkání se spis skutečně nezmiňoval. Weintraubovi bylo čtyřiapadesát, byl o osm let starší než Quinn. Ve čtyřiaadvaceti letech, rovnou z univerzity, vstoupil do CIA, podstoupil výcvik na Farmě, jak se říká výcvikovému středisku Camp Peary na řece York ve Virginii, a odjel jako provinciální důstojník do Vietnamu. To bylo v roce 1965, přibližně v té době, kdy mladý příslušník Zelených baretů jménem Quinn přijel z Fort Braggu.

V letech 1961 a 1962 bylo v provincii Dac Lac rozmístěno deset týmů ze Zvláštních jednotek, které měly společně s rolníky budovat strategické opevněné vesnice podle teorie 'olejové skvrny', která se osvědčila při porážce prokomunistických partyzánů v Malajsku. Teroristům měla být odmítnuta podpora ze strany obyvatelstva, znemožněno zásobování a možnosti úkrytu, měli být odříznuti od informací a finančních zdrojů. Tato politika prováděná pod vedením Zvláštních jednotek nesla své ovoce.

V roce 1964 se dostal k moci Lyndon Johnson. Armáda chtěla, aby Zvláštní jednotky podléhaly jejímu velení, nikoliv CIA. Tento spor armáda vyhrála a dosavadní strategie byla silně narušena, i když trvalo ještě dva roky, než se zhroutila docela. V těchto dvou letech se setkali Weintraub s Quinem. Weintraub shromažďoval informace o Vietkongu. Tuto práci dělal velmi obratně a vyhýbal se metodám lidí jako byl Irving Moss (s nímž se nesetkal, neboť byli v rozdílných částech Vietnamu), ačkoli věděl, že takové metody jsou v rámci programu Phoenix používány.

Zvláštní jednotky byly postupně stahovány z budování strategických opevněných vesnic a vysílány na ničivé nájezdy do hluboké džungle. Ti dva se setkali u piva v baru; Quinnovi bylo jedenadvacet a byl ve Vietnamu rok, muži ze CIA bylo devěťadvacet a měl za sebou také rok služby v Jihovýchodní Asii. Oba se shodli na tom, že pouhým nasazením dělostřelectva nemůže vrchní velení tuhle válku vyhrát. Weintraubovi se nebojácný mladý voják líbil. Jakkoliv se vzdělával pouze sám, měl bystrý mozek a naučil se plynule vietnamsky, což byla mezi vojáky rarita.

Weintraub s Quinem udržovali kontakt. Naposled se viděli při útoku na Son Tay.

"Tady se říká, že ten chlápek byl u Son Tay," promluvil Michael Odell. "To je teda ďábel."

"Divím se, že s takovým rejstříkem to nedotáhl na důstojníka," řekl Morton Stannard. "V Pentagonu je pár lidí s podobnou sadou vyznamenání z Vietnamu, ale ti je dokázali při první příležitosti prodat za důstojnickou hodnost."

David Weintraub by jim byl o tom řekl víc, ale do přistání mu chyběla ještě hodina. Když ortodoxní vojáci dostali pod kontrolu Zvláštní jednotky, které nenáviděli, protože jim nerozuměli, celých šest let až do roku 1970 snižovali jejich význam a uskutečňovali svou strategii stále více prostřednictvím jednotek Jihovietnamské armády - se zoufalými výsledky.

Zelené barety však nadále bojovaly, využívající ve střetech s Vietkongem spíše lsti, než masového ostřelování a odlštění krajiny, kde se nepřítel skrýval, po kterém Vietkong pouze doplnil stavy o nováčky. Existovaly projekty Omega, Sigma, Delta a Blackjack. Quinn se účastnil projektu Delta, jemuž velel Charlie Beckwith, který později v sedmadesátém budoval ve Fort Braggu jednotky Delta a naléhal na Quinna, aby se vrátil z Paříže do armády. Potíž s Quinem byla v tom, že považoval rozkazy za prosby. Někdy se rozhodl jim nevyhovět a řídit se vlastním rozumem - a s tímto postojem to na důstojníka mohl dotáhnout jen stěží. Po půl roce byl desátníkem, po deseti měsících seržantem. Pak se vrátil k vojínovi, pak znovu seržant, vojín... Jeho vojenská kariéra byla jako jojo.

"Myslím, že tady máš odpověď na svou otázku, proč se nestal důstojníkem, Mortone," řekl Odell. "Právě v tom, jak se choval po Son Tay." Zasmál se. "Dlabal na generály."

Pátý pluk Zvláštních jednotek odjel 31. prosince 1970 konečně z Vietnamu. Bylo to tři roky před úplným vojenským stažením (tehdy odjel i plukovník Easterhouse) a pět let před překotnou evakuací posledních Američanů, kteří museli utéct přes americké velvyslanectví. Ofenzíva u Son Tay se odehrála v listopadu 1970.

Přišly zprávy, že v sontayské věznici, pouhých čtyřiaadvacet mil od Hanoje, je mnoho amerických válečných zajatců.

Bylo rozhodnuto, že Zvláštní jednotky na věznici zaútočí a zajatce osvobodí.

Byla to složitá a odvážná operace. Z Fort Braggu v Severní Karolině přijelo přes Eglinovu Leteckou základnu na Floridě všech osmapadesát dobrovolníků, kteří měli ještě podstoupit výcvik v džungli. Mimo jiné potřebovali dobrého tlumočníka. Weintraub, který byl v záležitosti angažován ze strany CIA, jim o jednom řekl. Quinn se k jednotce připojil v Thajsku, odkud přiletěli všichni společně.

Operaci velel plukovník Arthur 'Bull' Simons, ale čelní oddíl, který měl proniknout do věznice, podléhal přímému velení kapitána Dicka Meadowse. V tomto oddílu byl i Quinn. Díky jeho obratnosti v jednání se zaskočenými strážemi se dozvěděli, že zajatci byli před čtrnácti dny přemístěni jinam. Vojáci zvláštních jednotek vyvázli z akce jen s několika modřinami.

Když se Quinn vrátil na základnu, vynadal Weintraubovi za mizernou zpravodajskou službu. Weintraub tvrdil, že jejich agent o přemístění zajatců věděl a že to sdělil i velícímu generálovi. Quinn si došel do důstojnického klubu, prodral se k baru a přerazil generálovi čelist. Celá záležitost byla pochopitelně ututlána. Dobrý obhájce by si na takové kauze mohl vybudovat kariéru. Quinn byl znovu degradován na vojína a odletěl domů. Za týden vystoupil z armády a stal se zaměstnancem pojišťovny.

"Ten člověk je rebel," řekl Donaldson znechuceně, když sklápěl desky. "Je to samotář, individualista a násilník k tomu."

Myslím, že jsme udělali chybu, když jsme ho najali."

"Je to ovšem jedinečný vyjednávač," upozornil generální prokurátor Bili Walters. "Píše se tu, že v jednání s únosci si

počiná obratně a rafinovaně. Dosáhl čtrnácti osvobození rukojmích v Irsku, Francii, Holandsku, Německu a Itálii, ať už jako přímý vyjednavatel, nebo jako poradce."

"Chceme od něj jen to," řekl Odell, "aby nám pomohl dostat Simona Cormacka domů celého. A mě nezajímá, jestli přeráží čelisti generálům nebo si to rozdává s ovčema."

"Neříkej takové věci, prosím," obrátil se k němu Donaldson. "Mimochodem, na něco jsem zapomněl. Proč toho nechal?"

"Odešel do důchodu," řekl Brad Johnson. "Mělo to něco společného se zabitím malé holčičky před třemi lety na Sicílii. Při odchodu do důchodu pobral zvláštní odměnu, k ní si vybral pojistky a koupil si farmu na jihu Španělska."

Do dveří strčil hlavu pobočník z Operačního střediska. Byly čtyři hodiny ráno. Všichni už byli vzhůru čtyřicet hodin.

"Weintraub se svým společníkem právě přistáli na Andrewsově letecké základně," řekl.

"Okamžitě je sem přivezte," rozkázal Odell. "Zároveň sem zavolejte ředitele CIA a FBI a pana Kellyho."

Quinn byl stále oblečen tak, jak odletěl ze Španělska. Jen si natáhl svetr, který vylovil ze svého pytle. Černé kalhoty, které byly součástí jeho jediného obleku, mu sloužily k návštěvám kostela v Alcantaře del Rio. Lidé v Andalusii chodili na mše v černém. Kalhoty však byly dost pomačkané a svetr také pamatoval lepší časy. Navíc měl Quinn třídní strniště.

Členové krizového štábu vypadali o něco líp. Koupelna byla po ruce a z domova jim poslali čisté prádlo, nažehlené košile a obleky. Weintraubův vůz na cestě z Andrewsovy základny do Bílého domu ani jednou nezastavil. Quinn vypadal jako pobuda.

Weintraub vešel první, počkal na Quinna a zavřel za nimi dveře. Washingtonští politikové na Quinna němě zírali.

Vysoký muž došel k židli na konci stolu a bez dovolení se usadil.

"Jmenuju se Quinn," řekl.

Viceprezident Odell si odkašlal.

"Pane Quinne, pozvali jsme vás sem, protože zvažujeme možnost, že vás pověříme vyjednáváním v případě osvobození Simona Cormacka."

Quinn přikývl. Předpokládal, že když ho sem táhnou z takové dálky, nebude to proto, aby si popovídali o fotbale.

"Máte poslední zprávy z Londýna?" zeptal se.

Pro štáb bylo úlevou, že se tak brzy dostali k praktickým záležitostem. Brad Johnson přistrčil Quinnovi dálnopis a ten si jej v tichosti pročetl.

"Dáte si kávu, pane Quinne?" zeptal se ho Hubert Reed. Ministři financí obvykle kávu nenosí, ale Reed vstal a odešel ke kávovaru, který stál u zdi. Kávy se tu vypilo neuvěřitelné množství.

"Černou," řekl Quinn, aniž zvedl oči od čtení. "Ještě se neozvali?"

Nebylo třeba se ptát, koho tím myslí.

"Ne," řekl Odell. "Ticho po pěšině. Samozřejmě volalo spoustu šilenců. Někteří z Británie. Jen tady ve Washingtonu jsme zaznamenali sedmáct set hovorů. Cvokové mají posvácení."

Quinn se znovu ponořil do četby. Weintraub už ho obšírně informoval za letu. Nyní se jen seznamoval s nejčerstvějšími zprávami. A těch bylo jen málo,

"Pane Quinne, máte představu, kdo to mohl udělat?" zeptal se Donaldson.

Quinn se na něj podíval.

"Pánové, jsou čtyři druhy únosů. Jen čtyři. Z našeho hlediska by bylo nejjednodušší, kdyby to udělali amatéři. Ti neumějí plánovat. Pokud se jim únos podaří, nechávají za sebou stopy. Obvykle se podaří je vystopovat. Mají slabé nervy, což ovšem může být nebezpečné. Policii se obvykle podaří je zajmout a bez újmy osvobodit rukojmí. Jenže tohle nebyli amatéři."

Nikdo nic nenamítal. Quinnova řeč je zaujala.

"Nejhorší ze všeho jsou šilenci, jako lidé z Mansonova gangu. Jsou nepřístupní, jednají nelogicky. Nechtějí žádné peníze, zabíjejí pro zábavu. Dobré je, že tihle lidé jako šilenci nevypadají. Příprava únosu byla pečlivá, provedení dokonalé."

"A ty ostatní dva druhy?" zeptal se Bili Walters.

"Z těch jsou horší fanatici, ať už političtí, nebo náboženští. Jejich požadavkům je mnohdy doslova nemožné vyhovět. Sláva a publicita jsou pro ně prvotní. Jednají ve jménu Posvátné věci. Někteří pro ni zemřou, všichni jsou ochotni pro ni zabít. My si o jejich myšlenkách můžeme myslet, že jsou šílené; oni si to nemyslí. A nejsou hloupí, jsou jen plni nenávisti vůči vládnoucí vrstvě, a tudíž i vůči oběti, která z té vrstvy pochází. Nevraždí v sebeobraně, jejich vraždy jsou gestem."

"A ten poslední druh?" zeptal se Morton Stannard.

"Profesionální zločinci," řekl Quinn bez zaváhání. "Chtějí peníze, v tom je to jednoduché. Vkládají do věci velké investice, které chtějí prostřednictvím rukojmí zúročit."

"O kterých druh únosů se jedná v našem případě?" zeptal se Odell.

"Ať je to kdokoli, mají jednu velkou nevýhodu, která se proti nim může i nemusí obrátit. Partyzáni ve Střední a Jižní Americe, mafie na Sicílii, Camorra v Kalábrii, horálé na Sardinii nebo Hizballáh v jižním Bejrútu - ti všichni operují v domácím prostředí. Nemusejí zabíjet, protože nemají spěch. Můžou si rukojmí držet libovolně dlouho. Naši únosci zřejmě nebudou z Británie, jsou tedy obklopeni cizím prostředím. Už teď jsou pod tlakem. Budou chtít co nejdříve dosáhnout dohody a zmizet, a to je pro nás dobré. Mohou však být vyděšeni hrozcím nebezpečím odhalení, se vším skoncovat a utéct. A nechat za sebou mrtvolu, a to je pro nás špatné."

"Ujmete se vyjednáváním s nimi?" zeptal se Reed.

"Pokud to bude možné. Jestli se ozvou, někdo s nimi bude muset vyjednávat."
"Je mi proti srsti dávat peníze takovým grázlům," řekl Phillip Kelly z oddělení pro vyšetřování zločinů FBI. Do jeho organizace přicházejí lidé z různých zaměstnání; Kelly přišel od newyorské policie.
"Jsou profesionální zločinci méně nelítostní než fanatici?" zeptal se Brad Johnson.
"Žádní únosci neznají slitování," řekl Quinn stručně. "Únos je ten nejodpornější zločin."
Michael Odell se rozhlédl po svých kolezích. Všichni zvolna přikýkli.
"Pane Quinne, pokusil byste se vyjednat chlapcovo propuštění?"
"Ano, pokud se únosci ozvou. Mám však několik podmínek."
"Prosím, hovořte."
"Nepracuju pro vládu Spojených států. Budu s ní všestranně spolupracovat, ale dělám to pro rodiče. Pro nikoho jiného."
"Souhlasím."
"Budu pracovat v Británii, ne tady. Tady odsud je to moc daleko. Zůstanu v anonymitě, nechci žádnou publicitu, nic. Dostanu byt s telefonními linkami, které budu potřebovat. V procesu vyjednávání budu mít hlavní slovo. Tohle musí být předem dohodnuto s Londýnem. Nemám zapotřebí hádat se se Scotland Yardem."
Odell se podíval na ministra zahraničí.
"Myslím, že bychom mohli přesvědčit britskou vládu, aby na to přistoupila," řekl Donaldson. "Oni budou mít hlavní slovo ve vyšetřování, které bude pokračovat současně s vyjednáváním. Ještě něco?"
"Všechno si dělám podle svého, sám se rozhoduju, jak s těmi lidmi jednat. Pokud budou chtít peníze, chci je mít k dispozici. Mým úkolem je osvobodit chlapce. To je všechno. Pak už si je můžete honit, jak budete chtít."
"To taky uděláme," řekl Kelly. V jeho hlase zazněla tichá hrozba.
"Peníze nejsou problém," řekl Hubert Reed. "Můžete to chápat tak, že pro nás neexistuje limit."
Quinn tiše seděl. Uvědomoval si, že tohle únosům říct nesmí.
"Nechci žádný kompars, žádné fyzly v patách, žádné soukromé iniciativy. A než odjedu, chci se setkat s prezidentem Cormackem. Soukromě."
"Mluvíte o prezidentovi Spojených států," řekl Lee Alexander ze CIA.
"Mluvim taky o otci oběti únosu," řekl Quinn. "Jsou věci, které potřebuju vědět a které mi může říct jen on. Týká se to Simona."
"Prezident je hluboce nešťastný," řekl Odell. "Nemůžete ho toho ušetřit?"
"Vím ze zkušenosti, že otcové si mnohdy potřebují s někým promluvit, dokonce i s cizím člověkem. Možná dokonce nejrádši s cizím člověkem. Věřte mi."
Už když to Quinn říkal, věděl, že v tomto bodě mu moc nevěří. Odell si povzdychl.
"Uvidím, co se v tom dá dělat. Jíme, můžeš to zařít s tím Londýnem? Řekni jim, že Quinn je na cestě. Řekni jim taky, že ho tam chceme mít. Někdo by mu měl sehnat nějaké oblečení. Pane Quinne, nechcete se osvěžit v koupelně? Zavolám zatím prezidentovi. Jaké je nejbližší spojení do Londýna?"
"Z Dullesu tam za tři hodiny letí concorde," řekl Weintraub pohotově.
"Rezervujte mu letenku," poručil Odell a vstal. Po něm vstali všichni ostatní.

Nigel Cramer dostal poslední zprávy pro výbor COBRA v deset hodin dopoledne. Ze Swansea mu z evidence motorových vozidel sdělili, že bývalý majitel Transitu před měsícem koupil a zaregistroval novou dodávku značky Sherpa. V současné době žil v Leicesteru. Kapitán Williams, který stál v čele SO 13 a který velel vyšetřování, už byl na cestě policejní helikoptérou. Pokud už ten člověk nebyl veden jako majitel Transitu, musel vůz někomu prodat, protože nikdy nebyl ohlášen jako ukradený.
Když Cramer skončil se svou zprávou, vzal si ho stranou Sir Harry Marriot.
"Washington chce vést vyjednávání, pokud k nějakému dojde," řekl. "Posílají sem svého člověka."
"Pane ministře, musím trvat na tom, že Met bude mít hlavní slovo ve všech oblastech," řekl Cramer. "Chtěl bych k vyjednávání použít dvou mužů z kriminálního zpravodajského oddělení. Tohle není americké teritorium."
"Je mi líto," řekl Sir Harry, "ale budete se s tím muset smířit. Už jsem to projednal s Downing Street. Pokud si to tak přejí, musíme je poslechnout."
Cramer to pocíťoval jako urážku, ale nic víc než protestovat nemohl. Ztráta pravomocí při vyjednávání ho jen utvrdila v rozhodnutí, že policejní detektivní práci se mu podaří vyřešit tento případ únosu a únosce najít.
"Mohu se vás zeptat, koho nám sem posílají, pane ministře?"
"Zřejmě se jmenuje Quinn."
"Quinn?"
"Ano, vy už jste o něm slyšel?"
"Jistě, pane ministře. Pracoval pro nějaký závod Lloydovy pojišťovny. Myslel jsem, že odešel do důchodu."
"Ve Washingtonu mi řekli, že se zase vrátil. Je nějak dobrý?"
"Mimořádně dobrý. Úspěšně vyjednával v pěti zemích, včetně Irska před lety. Tehdy jsem se s ním setkal - obětí byl britský občan, obchodník, kterého unesli nějakí renegáti z IRA."
Cramerovi se v nitru duše ulevilo. Obával se nějakého teoretického psychologa, jehož by překvapilo, že Britové jezdí vlevo.
"To je skvělé," řekl Sir Harry. "Můžeme jim to tedy přepustit se ctí. Mají náš příslib spolupráce, ano?"
Ministru vnitra, znalému systému DSS, nebyla žádost Washingtonu proti srsti. Koneckonců, kdyby se někde stala chyba...

Quinna zavedli do soukromé pracovny v prvním patře obytné části Bílého domu hodinu poté, co odešel z Kabinetu. Šel s ním osobně Odell a vedl ho nikoliv přes hradby cesmíny a zimostrázu v Růžové zahradě, jejíž magnólie už v chladném podzimu shodily listy; neboť tady všude slídily teleobjektivy fotografů, ale provedl ho sklepní chodbou, odkud vedly schody do přízemí.

Prezident Cormack měl na sobě tmavý oblek a vypadal bledý a unavený. Kolem úst se mu táhly vrásky úzkosti a kruhy pod očima prozrazovaly nevyspání. Potřásl oběma mužům rukama a pokývl na viceprezidenta, který je na tento pokyn nechal o samotě.

Ukázal Quinnovi na židli a sám se usadil za psací stůl. Bylo to defenzivní gesto, které vytvářelo bariéru a prozrazovalo, že se prezident nehodlá odpoutat. Už se málem chystal promluvit, když ho předešel Quinn.

"Jak se daří paní Cormackové?"

Ne První dámě. Jen paní Cormackové, jeho manželce. Prezident byl překvapen.

"Spí. Byl to pro ni strašlivý šok. Je pod sedativy." Prezident se odmlčel. "Už jste něco podobného dělal, pane Quinne?" zeptal se.

"Mockrát, pane."

"No vidíte, za celou tou okázalostí a pompézním prostředím se skrývá jen člověk. Velice ztrápený člověk."

"Ano, pane, já vím. Vyprávějte mi prosím o Simonovi."

"O Simonovi? Co chcete vědět?"

"Jaký je. Jak bude na tuhle situaci reagovat. Proč jste ho měli tak pozdě?"

V Bílém domě nebyl nikdo, kdo by se na tohle opovážil zeptat. John Cormack se podíval přes psací stůl. Sám byl vysoký, ale tenhle člověk ho se svými sto devadesáti centimetry překonával. Elegantní šedý oblek, pruhovaná kravata, bílá košile - všechno bylo půjčené, ale to prezident nevěděl. Čistě oholený, do bronzova opálený. Drsná tvář, klidné šedé oči, obraz síly a trpělivosti.

"Tak pozdě? Já vlastně nevím. Oženil jsem se ve třiceti; Myře bylo jednadvacet. Byl jsem mladý profesor... mysleli jsme si, že s rodinou dva tři roky počkáme. A tak jsme čekali, a ono se nic nedělo. Doktorů říkali, že není důvod... Pak, po deseti letech manželství, přišel Simon. Mně bylo čtyřicet, Myře jednatřicet. A tak už zůstalo jen při jednom dítěti - Simonovi."

"Vy ho máte hodně rád, co?"

Prezident Cormack se na Quinna překvapeně zahleděl. Otázka byla příliš nečekaná. Věděl, že Odellovi se jeho dvě dospělé děti naprosto odcizily, ale nikdy si neuvedomil, jak moc miluje svého jediného syna. Vstal, obešel stůl a sedl si na kraj židle, blíž Quinnovi.

"Pane Quinne, on pro mě znamená úplně všechno, pro nás oba. Pomozte nám."

"Povídejte mi o jeho dětství, o jeho raném mládí."

Prezident vyskočil.

"Mám tu fotografii," řekl vítězoslavně. Odešel ke skříni a vrátil se se záramovanou fotografií. Byl na ní zdatný čtyř nebo pětiletý kluk v plavkách na pláži. Držel kyblíček a lopatičku. Nad ním se skláněl pyšný otec a usmíval se.

"To bylo v pětasedmdesátém na Nantucketu. Zrovna mě zvolili kongresmanem za New Haven."

"Povězte mi o Nantucketu," řekl Quinn jemně.

Prezident Cormack hovořil hodinu. Zdálo se, že se mu ulevuje.

Když se Quinn zvedl k odchodu, načmáral prezident do bloku číslo a podal mu je.

"To je má soukromá linka. To číslo má jen pár lidí. Zastihnete mě na něm ve dne i v noci..." Podal Quinnovi ruku.

"Mnoho štěstí, pane Quinne. Bůh s vámi." Bylo vidět, že se usilovně kontroluje. Quinn přikývl a rychle odešel.

Podobné situace už zažil.

Když byl Quinn ještě v koupelně, Phillip Kelly byl už na cestě do budovy J. Edgara Hoovera, kde na něj měl čekat náměstek, jemuž podléhalo oddělení pro vyšetřování zločinů. Kelly měl s Kevinem Brownem mnoho společného, a z toho důvodu se také postaral o jeho jmenování do funkce.

Když přišel do kanceláře, náměstek už na něj čekal. Četl si Quinnův spis. Kelly souhlasně pokýval hlavou a usadil se.

"To bude náš trumf, co říkáš?"

"Ve válce se osvědčil," připustil Brown. "Jinak bude asi pěkně namyšlený. Téměř jediná věc, která se mi na něm líbí, je jeho jméno."

"No," řekl Kelly. "Jeho jmenování schválil sám velký šéf Don Edmonds. Možná si říká, že kdyby to dopadlo špatně..."

Ale stejně, ti šupáci, kteří tohle jmenování spískali, překročili aspoň tři americké zákony. FBI má ještě nějaké pravomoci, i když se to stalo na britském území. Nechci, aby si tam volně pobíhal, jen tak bez dohledu, ať si říká kdo chce co chce."

"Správně," souhlasil Brown.

"Znáš toho našeho člověka v Londýně, Patricka Seymoura?"

"Vím, že existuje," zabručel Brown. "Slyšel jsem, že je s Anglány jedna ruka. Jako rodný bratr."

Kevin Brown přišel z bostonské policie a byl původem Ir jako Kelly. Jeho obdivný vztah k Britům by se dal písemně vyjádřit na rubu poštovní známky, a ještě by zbylo místo. Ne že by přímo sympatizoval s Irskou republikánskou armádou; zatknul dokonce dva obchodníky se zbraněmi, kteří IRA dodávali, a poslal je před soud; do vězení však nešli. Byl to policista ze staré školy, který pro žádného zločince neměl pochopení. Pamatoval si také, jak jako malý chlapec v bostonském slumu naslouchal s vyvalenýma očima vyprávění své babičky o lidech, kteří za hladomoru v roce 1849 umírali v Irsku s ústy zelenými od trávy, a o věšení a střelení v roce 1916. Představoval si Irsko, které nikdy nenavštívil, jako zemi mlžných oparů a mírně zvlněných pahorků, obydlenou houslisty a zpěváky, kde žili a tvořili básníci jako

Yeats a O'Faoláin. Věděl, že v Dublinu je plno útulných hospůdek, kde u kamen s rašelinou posedávají nad silným pivem mírumilovní lidé a jsou pohrouženi do četby Joyce a O'Caseyho.

Řekli mu, že v Dublinu je nejhorší situace s drogami u mládeže v celé Evropě, ale on věděl, že to je jen londýnská propaganda. Slyšel irské ministerské předsedy na americké půdě prosit, ať už se IRA neposílají žádné peníze; no, ti lidé měli právo na svůj názor. A on zase na svůj. Jeho úloha ochránce zákona od něj nevyžadovala, aby miloval lidi, kteří škodí zemi jeho předků.

Kelly na druhé straně stolu dospěl k rozhodnutí.

"Seymour má blízko k Bucku Revellovi, ale ten je teď nemocný. Ředitel mě pověřil, ať to ze strany FBI pojistím. A já nechci Quinna pustit z dohledu. Chci, abys dal dohromady schopné lidi a v poledne odletěl za ním. Bude mít pár hodin náskok, ale to nevadí. Usad' se na velvyslanectví - řeknu Seymourovi, že jsem tě pověřil."

Brown potěšeně vstal.

"Ještě jednu věc, Kevine," řekl Kelly. "Chci, aby se jeden zvlášť vyčleněný člověk stále držel Quinna. Ve dne v noci. Chci vědět o každém jeho pohybu."

"Znám jednu takovou dívku," řekl Brown. "Je to dobrá agentka, spolehlivá a chytrá. A taky hezká. Jmenuje se Sam Somervillová. Hned jí to osobně oznámím."

V Langley zatím David Weintraub přemýšlel, jestli se ještě vůbec někdy vyspí. Za jeho nepřítomnosti se mu na stole nakupila hromada práce: Většinou se jednalo o spisy s údaji o všech známých evropských teroristických skupinách: poslední informace, nasazení agenti, místa pobytu vedoucích členů, možné operace v Británii v předchozích čtyřiceti dnech... Jen seznam skupin byl téměř nekonečný.

McCrea byl instruován šéfem evropské sekce CIA.

"Setkáte se s Louem Collinsem z našeho velvyslanectví," řekl mu, "ale on se bude snažit držet nás stranou. Musíme mít někoho, kdo se na toho Quinna přilepí. Potřebujeme ty únosce identifikovat, a já bych neměl nic proti tomu, kdybychom to dokázali před Brity. A taky před FBI. Dobrá, Britové jsou kamarádi, ale já chci, aby to dokázala CIA. Pokud jsou únosci cizinci, jsme ve výhodě, protože o cizincích máme lepší záznamy než FBI, a možná dokonce lepší, než mají Britové. Jestliže se jim Quinn nějak dostane na stopu, nějak je vyčlení, a něco mu uklouzne, okamžitě nás budete informovat."

Agent McCrea strnul v posvátné hrůze. Byl u CIA už deset let, poté co ho naverbovali venku - jeho otec působil tehdy jako obchodník ve Střední Americe - a dvakrát už byl na akci v zahraničí, ale nikdy v Londýně. Byla to obrovská zodpovědnost, ale také úžasná příležitost.

"Můžete se na mě spolehnout, p-p-pane."

Quinn trval na tom, že ho na Dullesovo mezinárodní letiště nesmí doprovázet žádná známá osobnost. Z Bílého domu ho odvezl důstojník Tajné služby v civilu obyčejným malým autem. Quinn se skrčil na zadním sedadle, až téměř k podlaze, když míjeli novináře sročené u Alexander Hamilton Place na nejvýhodnějším konci komplexu Bílého domu. Novináři se podívali na vůz, neviděli nic zvláštního, a tak si ho přestali všimát.

Na letišti se Quinn nepohodl se svým průvodcem, který ho odmítl opustit, dokud nenastoupí do letadla. Pasovou kontrolou prošli tak, že průvodce důležitě zdvihl obočí a zamával průkazem zaměstnance Bílého domu. Nakonec byl však Quinnovi přece jen k něčemu dobrý - zavedl ho do prodejny bezcelního zboží. Quinn si nakoupil toaletní potřeby, košile, kravaty, spodní prádlo, ponožky, boty, plášť do deště, kufřík a malý magnetofon s tuctem baterií a kazet. Když došlo na placení, ukázal palcem na muže z Tajné služby.

"Tady můj přítel to vezme na svou úvěrovou kartu," řekl.

Jeho věrný stín ho opustil až u dvířek concordu. Britská letuška zavedla Quinna na sedadlo v přední části a věnovala se mu víc než ostatním cestujícím. Za malou chvíli se někdo usadil na sedadle přes uličku. Quinn se tam zběžně podíval. Blondýna, krátké lesklé vlasy, kolem pětatřiceti, hezká tvář výrazných rysů. Poněkud upjaté oblečení, podpatky na její postavu příliš nízké.

Concorde udělal otočku, zastavil se, zachvěl se a vyrazil po rozjezdové dráze. Zobák letadla se zvedl a drápy kol se pustily země, která se naklonila o pětatřicet stupňů. Washington se rychle vzdaloval.

Bylo na ní ještě něco zvláštního. Dvě nepatrné dírký v klopě, které mohly být od spínacího špendlíku. Takového spínacího špendlíku, na který se upevňuje identifikační karta. Naklonil se k ní přes uličku.

"Z kterého jste odboru?"

Vypadala překvapeně.

"Prosím?"

"FBI. Z kterého odboru FBI jste?"

Půvabně se začervenala. Kousla se do rtu a přemýšlela. Jednou to muselo přijít.

"Promiňte, pane Quinne. Jmenuju se Somervillová. Agentka Sam Somervillová. Řekli mi -"

"To je v pořádku, slečno Sam Somervillová, já vím, co vám řekli."

Nápis NEKURTE zhasl. Náruživí kuřáci v zadní části letadla si zapálili. Přišla letuška a roznesla sklenice šampaňského. Poslední si vzal obchodník, který seděl u okénka vedle Quinna. Letuška se obrátila k odchodu. Quinn ji s omluvou zastavil, vzal si od ní stříbrný podnos a směl ubrousek. Vzápětí se pro něj sehnul a zároveň prozkoumal cestující za sebou. Celá akce trvala sedm vteřin. Pak poděkoval zmatené letušce a vrátil jí podnos.

"Až nám dovolí se odpoutat, měla byste dojít k tomu cucákovi z Langley v jedenadvacáté řadě a říct mu, ať se u mě zastaví," řekl agentce Somervillové. Za pět minut mu přivedla mladíka ze zadní části letadla. Byl uzardělý a tvářil se

omluvně. Odhrnul si z čela světlé vlasy a pokusil se o přátelský úsměv.

"Promiňte, pane Quinne. Nechtěl jsem být dotěrný. To jen proto, že mi řekli -"

"Jo, já vím. Sedněte si." Ukázal na prázdné sedadlo v řadě před nimi. "Někoho prostě otravuje kouř z cigaret, a tak si přisedne."

"Ano." Mladík se zaraženě usadil.

Quinn se podíval okénkem ven. Concorde přelétal pobřeží Nové Anglie a chystal se přejít na nadzvukovou rychlost. Ještě nebyli z Ameriky, a inkognito dvou agentů bylo odhaleno. Bylo čtvrt na jedenáct dopoledne východoamerického času, čtvrt na čtyři odpoledne londýnského času, a letiště Heathrow bylo tři hodiny letu vzdálené.

6.

Simon Cormack strávil prvních čtyřia dvacet hodin svého zajetí v naprosté izolaci. Odborníci vědí, že to je součást takzvaného změkčovacího procesu. Rukojmí má dost času, aby si uvědomil svou osamocenost a bezmocnost. Dostaví se hlad a únava. Rukojmí plný elánu je schopný se hádat a stěžovat si, nebo dokonce plánovat útěk. Prostě je pro únosce stálým zdrojem obtíží. Naproti tomu oběť zpracovaná do stavu beznaděje a pohnutého vděku za každou sebemenší laskavost je mnohem přístupnější.

V deset hodin druhého dne věznění, přibližně v době, kdy Quinn vkročil do Kabinetu, Simon neklidně spal, když uslyšel klapnutí špehýrky ve sklepních dveřích. Podíval se tam a rozeznal oko, které si ho prohlíželo. Jeho postel stála přímo proti dveřím, a i kdyby ustoupil kamkoliv v dosahu třímetrového řetězu, byl by stále v zorném úhlu.

Po několika vteřinách uslyšel skřípění odstrkovaných závor. Dveře se nepatrně pootevřely a dovnitř se vsunula ruka v černé rukavici. Držela bílou kartičku, na které byl fixem velkými písmeny vzkaz, nebo spíše pokyn: AŽ USLYŠÍTE TROJÍ ZAKLEPÁNÍ, NASAĎTE SI KAPUCI. ROZUMÍTE? POTVRĎTE TO.

Několik vteřin váhal, co má dělat.

Kartička se netrpělivě zatřepetala.

"Ano," řekl. "Rozumím. Po trojím zaklepání na dveře si nasadím kapuci."

Ruka zmizela a vzápětí se objevila s novou kartičkou. DVOJÍ ZAKLEPÁNÍ ZNAMENÁ, ŽE SI KAPUCI MŮŽETE ZASE SUNDAT. JAKÝKOLIV ÚSKOK BY ZNAMENAL VAŠI SMRT.

"Rozumím," zavolal směrem ke dveřím. Ruka zmizela. Dveře se zavřely. Za několik vteřin se ozvaly tři silné údery na dveře. Mladík poslušně sáhl pro černou kápi, která ležela v nohách postele. Přetáhl si ji přes hlavu a ramena, položil ruce na kolena a čekal. Měl strach a chvěl se. Přes silnou látku moc neslyšel, jen cítil, jak někdo v botách na měkké podrážce vešel do sklepa.

Ve skutečnosti byl únosce stále oblečen od hlavy k patě v černém a měl i masku, pod níž byly viditelné jen oči. Ani ty však Simon Cormack vidět nemohl. Tak rozhodl vůdce skupiny únosců. Muž něco položil vedle postele a vzdálil se. Simon pod kapuci zaslechl zavírání dveří, skřípění závor a pak dvojí zřetelné zaklepání. Pomalu stáhl kapuci. Na zemi ležel plastický podnos. Na něm byl talíř, nůž, vidlička a pohárek ze stejného materiálu. Na talíři byly párky, pečené fazole, šunka a patka chleba. V poháru byla voda.

Simon byl vyhladovělý, protože jeho posledním jídlem byla večere den před jeho osudným ranním během.

Bezmyšlenkovitě zavolal na dveře 'Díky'. Vzápětí by se byl nakopl. Těm parchantům by přece neměl děkovat. Ve své nevinosti si neuvědomil, že se na něm začíná projevovat 'stockholmský syndrom' - podivné soucítění obětí s únosci, přičemž se hněv uneseného postupně obrací proti úřadům, které k tomu nechaly dojít a nic proti tomu nedělají. Snědl jídlo do posledního sousta, pomalu a spokojeně je zapil vodou a usnul. O hodinu později se celý ceremoniál opakoval a podnos byl odnesen. Simon počtvrté použil toaletního kbelíku, pak se natáhl na postel a myslel na domov a na to, co tam pro něj asi dělají.

V téže době se z Leicesteru do Londýna vrátil kapitán Williams a podal zprávu zástupci komisaře Cramerovi v jeho kanceláři v Novém Scotland Yardu. Yard jako sídlo velitelství Met leží v příhodné vzdálenosti necelých čtyř set metrů od Úřadu vlády.

Bývalý majitel Transitu byl zadržován na leicesterské policejní stanici. Byl celý vyděšený a jak se ukázalo úplně nevinný. Protestoval, že jeho dodávka nebyla ani ukradena, ani prodána - byla odepsána při nehodě před dvěma měsíci. Vzhledem k tomu, že se v kritické době zrovna stěhoval, zapomněl to oznámit na evidenci vozidel ve Swansea. Kapitán Williams krok za krokem rozplétal tento dílčí případ. Bývalý majitel vozu byl příležitostný stavitel a jel si k jednomu obchodníkovi do jižního Londýna pro dva mramorové krby. Když zahnul za roh demolice, odkud krby pocházely, střetl se s bagrem. Transit, tehdy ještě modrý, byl na odpis. Přestože viditelné poškození nebylo velké, byl deformovaný podvozek.

Vrátil se do Nottinghamu bez vozu; pojišťovna si prohlédla vůz na pozemku patřícím demoliční společnosti, prohlásila jej za neopravitelný, ale odmítla mu zaplatit, protože jeho pojistka se nevztahovala na poškození vozu vlastní vinou. Cítil se poškozen, ale pak dostal telefonickou nabídku od demoliční firmy, že vrak za dvacet liber odkoupí, a už se do Londýna nevracel.

"Někdo vůz znovu zprovoznil," řekl Williams.

"Dobrá," řekl Cramer. "To svědčí o tom, že jsou práskaní. Ale ještě se uvidí. Chlapci z laboratoří si na podvozku zapracovali se svářečkou. Taky se ukázalo, že přes původní modrou barvu byl vůz přestříkán na zeleno. Jen tak sprejem. Musíme zjistit, komu byl vůz prodán a kdo jej nastříkal."

"Sjedu do Balhamu," řekl Williams. "Tam sídlí ta demoliční firma."

Cramer se vrátil ke své práci. Musel prohlédnout hlášení od tuctu týmů, které na případu pracovaly. Technické expertízy už byly téměř všechny hotové. V rámci daných možností byly brilantní. Potíž byla v tom, že to zdaleka nestačilo. Kulky vytažené z těl mrtvých odpovídaly nábojnicím ze škorpiónu, což nikoho nepřekvapilo. V okolí Oxfordu se nenašli další svědkové. Únosci nezanechali žádné otisky prstů, ani žádné další stopy kromě otisků pneumatik. Ty však byly nepoužitelné. Měli sice dodávku, ale zničenou ohněm a se spálenými pneumatikami. V okolí stodoly nikdo nikoho neviděl. Otisky pneumatik limuzíny v okolí stodoly prozrazovaly výrobce a druh, ale hodily se na půl miliónů vozů.

Policisté dvanácti hrabství prověřovali realitní kanceláře, které mohly v minulém půlroce pronajmout dům, skýtající únoscům dostatek prostoru a soukromí. Totéž dělala Met v Londýně pro případ, že by se únosci usídlili přímo v hlavním městě. Znamenalo to prověřit tisíce pronajatých domů. Policisté se soustředili na hotovostní platby, kterých však stále byly stovky. Bylo odhaleno dvanáct diskrétních hnízdeček lásky, z nichž dvě měly v pronájmu známé celebrity.

Spolupracovníci policie z podsvětí, práškači, dostali za úkol prověřit, jestli se nešeptá něco o skupině zločinců, kteří chystali 'velkou ránu', nebo jestli se najednou neztratilo pár es. Práškači prověřovali, až se z nich kouřilo, ale výsledek byl nulový.

Cramer měl několik hlášení od lidí, kteří údajně viděli Simona Cormacka. Některá vypadala věrohodně, jiná přijatelně, další byla naprosto vyšinitá. Všechna se však prověřovala. Na další hromadě ležely přepsané telefonické vzkazy od lidí, kteří tvrdili, že zadržují prezidentova syna. Některé z nich byly opět šílené a některým by se dalo uvěřit. Se všemi volajícími bylo jednáno zcela vážně. Policisté všechny poprosili, ať zůstanou ve styku. Cramer však měl instinktivní pocit, že opravdoví únosci stále mlčí a nechávají úřady dusit se ve vlastní šťávě. To bylo od nich chytré. Telefonní linky byly svedeny do jedné sklepní místnosti, kde seděli zkušení psychologové z kriminálního zpravodajského oddělení, kteří měli zkušenosti s vyjednáváním v případech britských únosů. Trpělivě a klidně hovořili se všemi vtípálky, z nichž několik už bylo dopadeno a chystalo se jejich obvinění podle zákona.

Nigel Cramer odešel k oknu a podíval se dolů. Chodník na Victoria Street byl plný reportérů. Kdykoliv jel do Whitehallu, musel jim unikat v pevně uzavřeném voze. Přesto však přes zavřená okénka žebroňovali o sebemenší informaci. Tiskové oddělení Metropolitní policie se určitě může zbláznit, pomyslel si Cramer.

Podíval se na hodinky a vzdychl. Jestli únosci vydrží ještě pár hodin mlčet, do věci se pravděpodobně vloží ten Američan, Quinn. Cramer se vůči němu cítil ukrivděn a celá situace se mu nelíbila. Pročetl si Quinnův spis, který mu půjčil Lou Collins ze CIA, a dvě hodiny hovořil s vysokým úředníkem Lloydovy pojišťovací společnosti, která Quinna zaměstnávala. Úředník potvrdil jeho podivinství i jeho mimořádné schopnosti, prověřené deseti lety u jeho pobočky. Cramer měl z rozhovoru smíšené pocity. Ten chlap byl dobrý, ale měl příliš nezvyklé metody. Rozhodl se, že nepůjde na letiště Quinnovi naproti. Uvidí se s ním později a rovnou mu představí dva vrchní inspektory, kteří mu budou k ruce během vyjednávání - pokud k nějakému vůbec dojde. Byl čas zajet do Whitehallu a zpravit výbor COBRA - o tom málu. Ne, tenhle případ určitě nevypadá na rychlovku.

Ve výšce dvaceti tisíc metrů nabral concorde nadzvukovou rychlost a do Londýna přiletěl o patnáct minut dříve, v šest hodin odpoledne. Quinn si vzal svůj kufřík a zamířil tunelem do areálu přiletů. Somervillová a McCrea ho následovali v závěsu. Pár metrů od vstupu do tunelu trpělivě čekali dva nenápadní muži v šedých oblecích. Jeden vykročil proti Quinnovi.

"Pan Quinn?" řekl tiše.

Quinn přikývl.

Muž nezamával legitimací, jak to dělají Američané; prostě předpokládal, že jeho způsoby a chování prozradí, koho zastupuje.

"Čekáme tu na vás, pane. Byl byste tak laskav a následoval mě? Můj kolega vám může vzít kufřík."

Aniž čekal na námitky, zamířil do tunelu a u východu se oddělil od davu cestujících. Po chvíli je dovedl do malé kanceláře za dveřmi označenými pouze číslem. Větší muž, který každým pohybem prozrazoval bývalého vojáka, na Quinna přátelsky kývl a vzal mu zavazadlo. V kanceláři si první muž zběžně prohlédl Quinnův pas i pasy jeho asistentů, z kapsy u saka vytáhl razítko, všechny tři orazítkoval a řekl: "Budte vítáni v Londýně, pane Quinne."

Z kanceláře odešli jinými dveřmi a po schodech sešli k čekajícímu autu. Jestliže si Quinn myslel, že pojedou přímo do Londýna, pak se mýlil. Nejprve museli zajet do uvítací haly pro prominenty. Quinn vešel a zachmuřeně se rozhlédl kolem sebe. To jsou průtahy, pomyslel si. Potrvá to věčnost. Byli tu zástupci amerického velvyslanectví, ministerstva vnitra, Scotland Yardu, ministerstva zahraničí, CIA, FBI a snad i Woolworthe a Coca-Coly. Trvalo to dvacet minut. Kolona vozů do Londýna byla ještě horší. Jel na předním sedadle americké limuzíny dlouhé přes půl bloku a s vlaječkou na chladiči. Cestu v časně večerním provozu jim dělali dva motocyklisté. Za jeho vozem jel Lou Collins, který vezl a instruoval svého kolegu ze CIA Duncana McCrea. O dva vozy za nimi si počínal stejně Patrick Seymour se Sam Somervillovou. Doprovázeli je Britové ve svých roverech, jaguárech a granadách.

Jeli po dálnici M 4, zahrnuli na Severní okruh a sjeli na Finchley Road. Oklikou se dostali k Regent's Parku, chvíli se drželi Outer Circle a pak přijeli k oficiálnímu vjezdu, kde jim salutovali dva strážci.

Quinn cestou pozoroval světla města, které znal stejně jako jiné světové metropole, snad lépe než většinu z nich. Mlčel tak dlouho, dokud nezmlkl i veledůležitý ministerský rada, který jel s ním. Až když vozy zamířily k osvětlenému portálu výstavního sídla, Quinn promluvil. Spíše vyštěkl. Přímě do řidičova ucha.

"Zastavte!"

Řidič, americký námořník, byl tak překvapen, že ho poslechl. Velice rychle. Vůz za nimi nebyl tak pohotový. Ozvalo se řinčení skla ze zadních a předních světel. Další vůz v koloně - řízený řidičem ministerstva vnitra, zajel do

rododendronových keřů, aby se vyhnul srážce. Řada vozů se scvrkla jako měch harmoniky. Quinn vystoupil a zahleděné na palác. Na posledním schodu vstupního schodiště stál nějaký člověk.

"Kde to jsme?" zeptal se Quinn, ačkoliv to přesně věděl. Ze zadního sedadla vozu za ním se zvedl jeden diplomat. Už ho před Quinnem varovali, ale nevěřil jim. Z vozů začaly vystupovat další postavy a kráčely k nim.

"Toto je Winfield House, pane Quinne. Čeká na vás velvyslanec Fairweather, aby vás přivítal. Všechno je připraveno; máte tu své apartmá... všechno jsme zařídili."

"Tak to zrušte," řekl Quinn. Otevřel si kufr vozu, vzal si své zavazadlo a vydal se po příjezdové cestě k bráně.

"Kam jdete, pane Quinne?" zaúpěl diplomat.

"Zpátky do Španělska," zavolal na něj Quinn.

Lou Collins mu zastoupil cestu. Ještě když byl Quinn na palubě concordu, mluvil na zašifrované lince s Davidem Weintraubem.

"Je to podivín," řekl mu zástupce ředitele CIA, "ale dejte mu, co bude chtít."

"Máme pro vás byt," řekl tiše. "Budete tam mít klid a soukromí. Někdy jej využíváme k prvním výsledkům dezertérů ze sovětského bloku. Jindy slouží k ubytování návštěv z Langley. Bydlívá tam i zástupce ředitele."

"Adresu," řekl Quinn.

Collins mu ji dal. Nenápadná ulička v Kensingtonu. Quinn pokývnutím poděkoval a šel dál. Na Outer Circle zavolal projíždějící taxi. Nastoupil, dal řidiči pokyny a zmizel.

Trvalo čtvrt hodiny, než se lidé na příjezdové cestě k sídlu velvyslance dohodli.

Nakonec Lou Collins naložil McCreu a Somervillovou do vlastního vozu a odvezl je do Kensingtonu.

Quinn zaplatil taxikáři a prohlédl si obytný blok. Stejně ho tu vyslídí; ale aspoň tu bude dokonalé technické vybavení a on si ušetří nepřesvědčivé omluvy a čas věnovaný případnému zařizování jiného bytu. Dveře našel podle čísla bytu ve druhém patře. Po zazvonění mu otevřel statný agent. Správce. Nižší úředník.

"Kdo jste?" zeptal se.

"Já tu bydlím," řekl Quinn a prošel kolem něho. "Vy ne."

Prohlédl si obývací pokoj, pánskou ložnici a dva další pokoje. Správce mezitím horečně telefonoval. Spojili ho s Louem Collinsem, který byl na cestě autem. Po rozhovoru s ním rezignoval a podrážděně si začal balit věci. Collins s dvěma slídiči dorazil tři minuty po Quinnovi, který si pro sebe vybral největší ložnici. Za Collinsem přijel Patrick Seymour. Quinn si je všechny čtyři prohlížel.

"To musí tihle dva bydlet se mnou?" zeptal se a ukázal hlavou na zvláštní agentku Somervillovou a agenta GS 12 McCreu.

"Poslyšte, buďte rozumný, Quinne," řekl Collins. "Pokoušíme se najít prezidentova syna. Všichni chtějí vědět, co se děje. Nespokojí se s nějakými nepodstatnými informacemi. Prostě vás tu nenechají žít jako mnicha s tím, že jim nebudete podávat žádné informace."

Quinn se zamyslel.

"Tak dobrá, co vy dva umíte kromě šmírování?"

"Můžeme vám být užiteční, pane Quinne," řekl McCrea prosebně. "Být vám k ruce ... pomáhat."

Se svými poddajnými vlasy, plachým úsměvem a ostýchavým chováním vypadal na mnohem méně než na svých čtyřiatřicet let, spíš jako vysokoškolák než jako agent CIA.

Do hovoru se vmísila Sam Somervillová.

"Jsem dobrá kuchařka," řekla. "Když jste odmítl personál velvyslanectví, budete potřebovat někoho, kdo umí vařit. A tady to nemůže být nikdo jiný než špiónka."

Poprvé od chvíle, kdy se s ním setkali, se usmál. Sam Somervillová si pomyslela, že to s ním nebude tak zlé.

"Tak dobrá," řekl Collinsovi a Seymourovi, "stejně budete mít napíchnutý každý telefon i každý pokoj. Vy dva," obrátil se k agentům, "se zabydlete ve volných ložnicích."

Když odešli, obrátil se zpět ke Collinsovi a Seymourovi.

"Ale to bude všechno. Žádní další hosté. Potřebuju si promluvit s britskou policií. Na koho se mám obrátit?"

"Případem je pověřen ředitel 2. odboru Met, Cramer. Nigel Cramer. Muž číslo dvě, odbor zvláštních operací. Znáte ho?"

"On zavolá," řekl Quinn.

V tu chvíli zazvonil telefon. Collins vzal sluchátko, chvíli poslouchal a pak zakryl mikrofon.

"To je Cramer," řekl. "Volá z Winfield House. Šel tam, aby se s vámi spojil. Slyšel, co se stalo. Chce přijet sem. Souhlasíte?"

Quinn přikývl.

Collins řekl Cramerovi, aby přijel. Dostavil se za dvacet minut v neoznačeném policejním voze.

"Pan Quinn? Nigel Cramer. Už jsme se jednou krátce setkali."

Do bytu vstoupil obezřetně. Neměl o něm vědět, ale věděl o něm. Věděl také, že jakmile případ skončí, CIA byt uvolní a najme si jiný.

Quinn si Cramera vybavil, když uviděl jeho obličej.

"Irsko, před lety. Případ Dona Tideyho. Byl jste tehdy šéfem protiteroristického oddělení."

"SO 13, ano. Máte dobrou paměť, pane Quinne. Myslím, že bychom si měli promluvit."

Quinn odvedl Cramera do obývacího pokoje, usadil ho, sedl si proti němu a ukázal po místnosti na znamení, že je určité odposlouchávání. Lou Collins je nepochybně milý hoch, ale zas tak milý není žádný agent. Britský policista chmurně přikývl. Uvědomoval si, že je vlastně v Američanově teritoriu, byť ve středu svého hlavního města. Obsah rozhovoru bude stejně muset reprodukovat výboru COBRA v plném znění.

"Musím s vámi mluvit na rovinu, jak říkáte vy Američané, pane Quinne. Vyšetřování zločinu vede Metropolitní policie.

Vaše vláda s tím souhlasila. Zatím jsme moc nepokročili, ale od únosu uplynula krátká doba a my na tom nepřetržitě pracujeme."

Quinn přikývl. Už pracoval v odposlouchávaných místnostech, dokonce mnohokrát, a mluvil odposlouchávanými telefony. Vždycky šlo o to, udržet normální konverzaci. Uvědomoval si, že Cramer mluví pro záznam, proto byl tak upjatý.

"Chtěli jsme, aby nám bylo svěřeno také vyjednávání s únosci, ale to si vymínil Washington do své kompetence. Musím se s tím smířit, ale nemusí se mi to líbit. Rovněž jsem byl instruován, že vám mám poskytnout veškerou spolupráci, kterou může Met a vládní úřady nabídnout. Tuto spolupráci zajistím. Máte mé slovo."

"Jsem vám za to velice vděčný, pane Cramere," řekl Quinn.

Věděl, že to zní příšerně škrobeně, ale někde se otáčely cívky magnetofonu.

"Takže co přesně chcete?" zeptal se Cramer.

"Nejdřív informace. Poslední zprávy jsem četl ve Washingtonu," podíval se na hodinky, které ukazovaly osm hodin večer londýnského času, "před více než sedmi hodinami. Už se ozvali únosci?"

"Pokud víme, tak ne," řekl Cramer. "Přirozeně někdo volal. Někteří si zjevně dělali legraci, u jiných to zas tak jasné nebylo, pár jich vypadalo opravdu věrohodně. Z těch posledních jsme se snažili vydolovat nějaký důkaz toho, že skutečně drží Simona Cormacka..."

"Jak?" zeptal se Quinn.

"Ptali jsme se jich na nějaké detaily z jeho devítiměsíčního pobytu v Oxfordu, které mohli těžko zjistit od někoho jiného než od něho. Nikdo už se neozval se správnou odpovědí."

"Osmáctyřicet hodin není na první kontakt nijak nezvyklá doba," řekl Quinn.

"Souhlasím," řekl Cramer. "Mohou taky poslat dopis nebo magnetofonový záznam, a v tom případě může být zásilka na cestě. Nebo se mohou ozvat telefonicky. Pokud půjde o poštovní zásilku, přineseme vám ji, ačkoliv bych chtěl, aby naši technici nejdřív prozkoumali papír, obálku nebo obal balíčku, jestli únosci nezanechali stopy slin, otisky prstů nebo jiné stopy. To je v pořádku, ne? Vy tu žádné laboratorní vybavení nemáte."

"Naprostě v pořádku," řekl Quinn.

"Ale jak to chcete zařídit, když se nám ozvou telefonicky, pane Quinne?"

Quinn mu sdělil své požadavky. Chce, aby v televizním zpravodajství v deset hodin bylo oznámeno, že ten, kdo drží Simona Cormacka v zajetí, má se ozvat pouze na udaná čísla amerického velvyslanectví. Ve sklepě velvyslanectví bude nepřetržitá telefonická služba, která bude filtrovat zjevné cvoky a jemu do bytu přepojovat pouze věrohodně znějící telefonáty.

Cramer se podíval na Collinse a Seymoura, kteří přikývl. Během půldruhé hodiny, která zbývá do televizního zpravodajství, zajistí telefonickou službu.

Quinn pokračoval.

"Vaši lidé z telekomunikací mohou zjistit, odkud telefonáty na velvyslanectví pocházejí. Třeba zavřete pár vtipálků, kteří budou tak pitomí a nepoužijí telefonní budky, nebo zůstanou na drátě moc dlouho. Nemyslím si, že by skuteční únosci byli takhle hloupí."

"Souhlasím," řekl Cramer. "Určitě jsou chytřejší."

"Spojení musí proběhnout hladce, bez jakýchkoliv doprovodných zvuků, a pouze na jednu jedinou linku v tomhle bytě. Jsou tu tři, ne?"

Collins přikývl. Jeden telefon byl přímou linkou do jeho kanceláře, která byla stejně v budově velvyslanectví.

"Použijeme právě tuhle linku," řekl Quinn. "Po prvním hovoru se skutečnými únosci jim dám nové číslo, na kterém budu pouze a jediné já."

"Do devadesáti minut vám nechám zřídit zvláštní linku," řekl Cramer. "Takovou, jejíž číslo nebylo jistě nikdy použito. Přirozeně ji musíme napichnout, ale neuslyšíte jediný zvuk. Ještě bych byl rád, kdyby tu s vámi byli dva detektivní inspektoři, pane Quinne. Jsou dobří a zkušení. Můžou držet nepřetržitou službu."

"Promiňte, to ne," řekl Quinn.

"Mohli by vám být velice užiteční," přesvědčoval ho Cramer. "Pokud jsou únosci britského původu, vyvstane otázka nářečí, slangu, náznaků úzkosti nebo zoufalství. Takové jemné náznaky může slyšet jen ucho rodilého Brita. Nic neřeknou, budou jen poslouchat."

"Můžou sedět na odposlechu," řekl Quinn. "Stejně budete všechno nahrávat. Nechte udělat jazykovou expertizu, přidejte k tomu komentář, jak blbě to dělám, a pak mi to doneste. Ale tady budu pracovat sám."

Nigel Cramer pevně sevřel rty. Měl však své rozkazy. Zvedl se k odchodu. Quinn vstal také.

"Doprovodím vás k vozu," řekl. Všichni věděli, co tím myslí. Na schodech není odposlouchávací zařízení. Ve dveřích naznačil Quinn hlavou Seymourovi a Collinsovi, aby se drželi vzadu. Zdráhavě ho poslechli. Na schodech šeptal Cramerovi do ucha.

"Já vím, že se vám to takhle nelíbí. Já z toho taky nejsem nijak odvázaný. Zkuste mi věřit. Pokud to bude v mých silách, tak toho kluka zachráním. V telefonu uslyšíte každou slabiku mých rozhovorů s únosci. Mí vlastní lidé mě uslyší, i když budu na záchodě. Ten byt je jak rozhlasové studio s permanentně zapnutým mikrofonom."

"Tak dobrá, pane Quinne. Udělám pro vás, co budu moci. Berte to jako slib."

"Ještě jednu věc..." Došli na chodník. Policejní vůz už čekal. "Nevydeště je. Pokud budou telefonovat z budky a zůstanou tam dost dlouho, nežeňte tam hned pohotovostní vozy."

"Tohle je nám jasné, pane Quinne. Na pátrání po místu, odkud je telefonováno, nasadíme muže v civilu. Budou velice nenápadní, téměř neviditelní. Pokud se nám podaří zachytit číslo vozu... získat fyzický popis únosce ... to všechno by pomohlo zkrátit vyšetřování na pár dní."

"Nesměj vás vidět," varoval ho Quinn. "Ten muž v telefonní budce bude strašně vyjukaný. Nikdo z nás nechce, aby se kontakt přerušil. To by nejspíš znamenalo, že vezmou nohy na ramena a nechají za sebou mrtvolu."

Cramer přikývl, podal Quinnovi ruku a nastoupil do vozu.

Za půl hodiny přijeli neuniformovaní technici z telekomunikací a ukázali Quinnovi své legitimace. Přátelsky na ně kývl. Věděl, že jsou z MI 5, Bezpečnostní služby. Hned se dali do práce. Byli šikovní a rychlí. Většinu práce však už udělali v kensingtonské telefonní centrále.

Jeden z techniků při prohlídce telefonu v obývacím pokoji nepatrně zvedl obočí. Quinn předstíral, že to nevidí.

Znamenalo to, že muž objevil štenici. Rozkaz je však rozkaz, umístil vlastní štenici vedle americké - na důkaz dobrých angloamerických vztahů. Kolem půl desáté večer měl Quinn svou zvláštní, přísně soukromou (ve vztahu k veřejnosti) linku, na níž by měl hovořit se skutečným únoscem. Druhá linka byla napojena na ústřednu velvyslanectví, odkud mu měly být přepojovány věrohodnější hovory. Třetí linka sloužila běžným hovorům.

Víc práce bylo zapotřebí udělat ve sklepě velvyslanectví na Grosvenor Square. Bylo napojeno deset linek. U všech seděly mladé telefonistky, Američanky i Angličanky, a čekaly.

Třetí operace proběhla v Kensingtonské telefonní ústředně, kde policie zřídila zvláštní kancelář pro monitorování hovorů, které půjdou na Quinnovu zvláštní linku. Vzhledem k tomu, že kensingtonská ústředna byla vybavena nejmodernější elektronikou, vystopování místa, odkud se ozve volající, by mělo být velmi rychlé - mezi osmi a deseti vteřinami. Odbočky zvláštní linky byly vyvedeny ještě na komunikační středisko MI 5 v Cork Street na Mayfair a do sklepa amerického velvyslanectví, který bude po lokalizaci únosec přeměněn z centrály na odposlechovou místnost.

Americký technik Loua Collinse dorazil půl minuty po tom, co odjela britská skupina, odstranil všechny nově instalované britské štenice a doladil americké. Pokud by tedy Quinn mluvil jinak než do telefonu, slyšeli by ho jen zasvěcení Američané, jeho kolegové.

"To se jim povedlo," zhodnotil to o týden později Seymour, který seděl nad sklínkou v Brooksově klubu se svým kolegou z MI 5.

V deset hodin, když doznívaly údery Big Benu, vzhlédl televizní komentátor ITN ke kameře a přečetl výzvu únoscům. Číslo, na která měli volat, zůstala na obrazovce po celou dobu, kdy běžely zprávy o únosu Simona Cormacka, které pochopitelně nebyly nijak obsažné.

V obývacím pokoji tichého domu čtyřicet mil od Londýna sledovali napjatě zprávy čtyři muži. Pro dva z nich překládal jejich vůdce do francouzštiny. Ve skutečnosti byl jeden z nich Belgičan, druhý Korsičan. Ten čtvrtý překlád nepotřeboval. Mluvil anglicky dobře, ale s těžkým jihoafrickým přízvukem.

Dva Evropané nemluví anglicky vůbec. Vůdce zakázal všem vycházet z domu, dokud celá záležitost neskončí. On sám vyjížděl z domu vždy ve volvu, které mělo vyměněné pneumatiky i poznávací značku: tentokrát byla původní a pravá. Nikdy nevycházel bez paruky, vousů a tmavých brýlí. Během jeho nepřítomnosti se ostatní měli držet uvnitř domu, neukazovat se u oken a přirozeně nikomu neotevírat.

Když začal hlasatel číst zprávy o situaci na Středním východě, jeden z Evropanů se na něco zeptal. Vůdce zavrtěl hlavou.

"Demain," odpověděl francouzsky. "Zítřka ráno."

Té noci zaznamenalo středisko ve sklepě velvyslanectví přes dvě stě telefonických hovorů. Všechny byly vyřízeny opatrně a zdvořile, ale Quinnovi jich bylo přepojeno jen sedm. Quinn jednal s volajícími přátelským tónem, oslovoval je „příteli“ nebo „kamaráde“ a vysvětloval jim, že se bohužel musí podrobit té únavné proceduře a prostřednictvím dotazu u Simona Cormacka odpovědět na jednoduchou otázku, aby bylo zřejmé, že ho opravdu drží v zajetí. Nikdo z nich už zpátky nezavolal. Mezi třetí hodinou ranní a východem slunce si Quinn čtyři hodiny zdríml.

Sam Somervillová a Duncan McCrea s ním v noci bděli. Sam ocenila jeho přístup k volajícím.

"Ještě to pořádně nezačalo," řekl tiše. Ale úzkost už se dostavila. Dva mladší lidé už ji pocíťovali.

Krátko po poledni přiletěl na letiště Heathrow jumbojetem, který startoval z Washingtonu v poledne místního času, Kevin Brown s osmi agenty FBI. Naproti jim přišel podrážděný Patrick Seymour, který byl na jejich přilet předem upozorněn. Informoval velitele skupiny o vývoji situace až do jedenácté hodiny večer, kdy odjížděl na letiště. Řekl jim, jak se Quinn odmítl nastěhovat na velvyslanectví a jak si nechal zřídit zvláštní linku.

"Já věděl, že je to chytrák," zabručel Brown, když uslyšel o zmatku na příjezdové cestě k Winfield House. "Musíme se na toho parchanta nalepít, protože on je všeho schopný. Jedeme na velvyslanectví, usteleme si na lehátkách přímo ve sklepě. Jestli se ten cvok uprdne, chci to slyšet. Jasně a nahlas."

Seymour vnitřně záupěl. Už o Kevinu Brownovi slyšel a byl by se rád obešel bez něj. Pomyslel si, že je to ještě horší, než se obával. Když dojeli v půl druhé ráno na velvyslanectví, v centrále brali sto šestý hovor.

I další lidé toho té noci moc nenaspali. Patřili k nim kapitán Williams z SO 13 a muž jménem Sidney Sykes. Temnou noc trávili konfrontací v hovorně Wandsworthské policejní stanice na jihu Londýna. Rozhovoru byl přítomen také policista z evidence motorových vozidel při odboru vážných zločinů, jehož lidé se dostali na stopu Sykesovi.

Přestože se jednalo o bezvýznamného podvodníka, dva muži sedící za stolem naproti Sykesovi vyvíjeli silný nátlak, takže po hodině byl značně vyděšený. Pak to s ním bylo ještě horší.

Oddělení evidence motorových vozidel vystopovalo podle popisu, který jim dal příležitostný stavitel z Leicesteru, demoliční firmu, která vyprostila havarovaný Transit ze smrtícího objetí bagru. Jakmile bylo jasné, že vůz má deformovaný podvozek a je na odpis, nabídla jej firma majiteli k vrácení. Odmítl, neboť cena za přepravu vozu tahačem

by byla vyšší než jeho zůstatková hodnota. Demoliční firma prodala vůz Sykesovi na šrot, protože vlastnil sběrnou ve Wandsworthu. Lidé z evidence strávili jeden den tím, že převraceli sběrnou naruby.

Našli sud ze tří čtvrtin naplněný špinavým černým olejem, v jehož temných hlubinách se ukrývalo čtyřicet poznávacích značek automobilů, dvanáct dokonale stejných dvojic, všechny vyrobené v Sykesově sběrně a všechny pravé jako třílibrová bankovka. V úkrytu pod podlahovými prkny v Sykesově omšelé kanceláři bylo třicet technických průkazů k osobním automobilům a dodávkám, které existovaly právě jen na těchto průkazech.

Sykes sháněl havarované vozy, jejich vlastníkům namluvil, že se postará o úřední odpis vozidla z evidence a sešrotuje je. Udělal však pravý opak. Evidenci ve Swansea informoval, že koupil vozidlo od předchozího majitele. Tato informace byla zapsána do paměti počítače. Pokud byl vůz skutečně na odpis, Sykes prostě jen koupil platné doklady, použitelné u vozidla podobného typu, které na nějakém parkovišti opatřili Sykesovi dlouhoprstí společníci. Ukradené auto, opatřené novou poznávací značkou z odepsaného vozu s odpovídajícími doklady, pak mohlo být znovu prodáno. Před tím se ovšem musela přebrousit čísla motoru a podvozku, vyrazit nová a směsí mastnoty a špíny jim dodat patinu. Tato opatření mohla obelstít běžného zákazníka; policii samozřejmě nikoliv. Jenže veškeré platby probíhaly v hotovosti, takže Sykes mohl v budoucnu popřít, že by dotyčné auto kdy viděl, natož je pak sám prodal.

Podobně naložil Sykes s Transitem, kterému až na deformovaný podvozek nic moc nebylo. Vyměnil nabouranou část karosérie a poslal vůz zpátky na silnici. Bylo to protiprávní a nebezpečné, ale takový vůz může najet ještě pár tisíc mil, než se rozpadne na kusy.

Po konfrontaci s leicesterským stavitelem, demoliční firmou, která mu vrak za dvacet liber prodala, a spektroskopickým odhalením původních čísel karosérie a motoru si Sykes uvědomil, v jaké bryndě se ocitl, a kápnul božskou, zvláště když se ještě dověděl, k jakému účelu byl vůz použit.

Když trochu potýral paměť, vzpomněl si, že kupec se potloukal kolem sběrný asi před šesti týdny, a na dotaz, co si přeje, odpověděl, že nějakou levnou dodávku. Šťastnou náhodou Sykes právě dokončil opravu Transitu včetně přestřikání nazeleno. Za hodinu už vůz odjížděl a podvodník měl v kapse tři sta liber na hotovosti. Toho člověka už nikdy neviděl. A těch patnáct dvacetilibrověk už dávno utratil.

"Jak vypadal?" zeptal se kapitán Williams.

"Přemějšlím, až se mi kouří z hlavy," řekl Sykes.

"Dobře děláte," pochválil ho Williams. "Mohlo by vám to usnadnit zbytek života."

Střední výška, střední postava. K padesátce. Drsný obličej i chování. Žádná nóbl mluva, určitě ne Londýňan od narození. Zrzavé vlasy, mohla to být paruka, ale dobrá. A ještě čepice, přestože bylo srpnové vedro. Knír, tmavší než vlasy, mohl být přilepený, ale dobře. A brýle. Ne přímo sluneční, jen modře tónované, s kostěnými obroučkami.

Tři muži strávili další dvě hodiny s policejním malířem. Kapitán Williams odnesl výsledný obrázek těsně před snídaní do Scotland Yardu a ukázal jej Nigelu Cramerovi. Ten jej vzal v devět hodin na zasedání výboru COBRA. Potíž byla v tom, že obrázek mohl znázorňovat kohokoliv. A tak se ztratila i tato stopa.

"Víme, že po Sykesovi vůz opravil ještě další a lepší mechanik," řekl Cramer krizovému výboru, "a pracoval na něm také písmomalíř, který po stranách namaloval znak Barlowových sadů. Vůz musel někde stát - nejspíš v nějakých garážích, kde měli svářečku na opravu podvozku. Jenže pokud bychom vydali výzvu veřejnosti, únosci ji uslyší a mohou ztratit nervy. Pak by mohli zabít Simona Cormacka."

Shodli se na tom, že popis muže bude rozeslán na všechny policejní stanice v zemi, ale nebude zveřejněn ve sdělovacích prostředcích.

Andrew 'Andy' Laing strávil noc zahloubán do záznamů bankovních transakcí. Byl z nich stále zmatenější, až konečně nad ránem začal získávat jistotu, že měl pravdu a jiné vysvětlení nepřichází v úvahu.

Andy Laing stál v čele úvěrového a marketingového oddělení džiddské pobočky Saúdskoarabské investiční banky, která byla vládou Saudské Arábie pověřena správou astronomických částek plynoucích z ropného bohatství země. Ačkoliv je SAIB v majetku státu a správní rada je složena převážně z domorodců, personál je postaven na zahraničních úřednících, jejichž největším dodavatelem je newyorská banka American Rockman-Queens, odkud také přišel Laing. Byl mladý, horlivý, svědomitý a ctižádostivý, prahнул po kariéře v bankovníctví a líbila se mu práce v Saudské Arábii. Plat byl lepší než v New Yorku, měl nádherný byt, několik přítelkyň z velké cizinecké komunity v Džiddě, nedělal si starosti s prohibicí a dobře vycházel se svými kolegy.

Ačkoliv ředitelství SAIB sídlilo v Rijádu, nejrušnější pobočka byla v Džiddě, obchodním a finančním centru Saudské Arábie. Za normálních okolností by byl odešel z bílé budovy s cimbuřím, která vypadala spíše jako pevnost cizinecké legie než jako banka, a zašel by si před šestou na sklínku do Hyatt Regency. Musel však uzavřít ještě dvě operace a nechtěl si je nechávat na další den.

A tak ještě seděl za psacím stolem, když přišel starý arabský poslíček s vozíkem plným papírů z ústředního počítače, které předkládal každý den na stůl vedoucím úředníkům. Byly na nich údaje o denních transakcích několika oddělení banky. Stařec pečlivě položil složku na Laingův psací stůl, uklonil se a odcházel.

"Šukran," zavolal na něj Laing, který si zakládal na své zdvořilosti k arabskému služebnictvu, a pokračoval v práci. Když skončil, podíval se na papíry po straně stolu a rozzlobeně zavrčel. Dostal špatnou složku. Tahle patřila provoznímu řediteli, ne oddělení úvěru a marketingu. Vzal papíry a spěchal s nimi po chodbě k provoznímu řediteli, panu Aminovi, svému pakistánskému kolegovi.

Po cestě se na ně zběžně podíval a cosi upoutalo jeho pozornost. Zastavil se, vrátil se zpět a začal procházet záznamy stránku po stránce. Všechny svědčily pouze o jednom. Zapnul svůj počítač a vyvolal si záznamy o kontech dvou klientů. Nemohl se mylit.

V časných ranních hodinách získal naprostou jistotu. Stál tu tvář v tvář obrovské zpronevěře. Donesl složku na psací

stůl pana Amina a rozhodl se, že při první příležitosti zaletí do Rijádu a osobně si promluví se svým americkým krajanem, generálním ředitelem Stevem Pylem.

Když se Laing vracel domů ztemnělými ulicemi Džiddy, osm časových pásem západně odtud naslouchal krizový štáb v Bílém domě doktoru Nicholasi Armitageovi, zkušenému psychiatrovi, který jen přešel z obytné části do západního křídla.

"Pánové, musím vám říci, že šok poznamenal První dámu mnohem více než prezidenta. Stále je pod dohledem svého lékaře a bere léky. Prezident má nepochybně tužší kořínky, ale prožívaná úzkost už se bohužel začíná projevovat a začínají se projevovat i zřetelné příznaky poúnosového rodičovského traumatu."

"Jaké příznaky, doktore?" zeptal se přímo Odell.

Psychiatr si odkašlal. Nesnášel vyrušení a od svých studentů na ně nebyl zvyklý.

"Jistě pochopíte, že matka v takových chvílích propadá slzám, bezmála hysterii. Otec často trpí více a kromě normálního strachu o unesené dítě si prožívá vinu, sám se obviňuje, bere na sebe zodpovědnost, vyčítá si, že mohl udělat více, že měl být opatrnější, udělat více preventivních opatření."

"To je zcela nelogické," protestoval Morton Stannard.

"Tady nehovoříme o logice," řekl doktor. "Mluvíme o symptomech traumatu, které jsou o to horší, že prezident byl... je si se svým synem blízký a opravdu hluboce ho miluje. Přidejte si k tom pocit bezmoci, neschopnosti cokoliv podniknout. A to ještě samozřejmě nemůže vědět, zda je jeho syn živý nebo mrtvý, protože únosci se dosud neozvali. Je sice ještě brzy, ale to už se nezlepší."

"Tyhle únosy se vlečou celé týdny," řekl Jim Donaldson. "Prezident je šéfem exekutivy. Jaké změny můžeme očekávat?"

"Úzkost nepatrně pomine, jestliže dojde k prvnímu kontaktu s únosci a bude předložen důkaz, že Simon je stále naživu," řekl doktor Armitage. "Úleva však nebude mít dlouhého trvání. Postupem času dojde k dalšímu zhoršení. Hluboký stres povede k předrážděnosti. Bude následovat nespavost, která se však dá lékařsky snadno zvládnout. Konečně se dostaví nezájem o práci..."

"Což je v tomhle případě řízení téhle zatracené země," řekl Odell.

"A nedostatek soustředění a ztráta paměti v profesionálních záležitostech. Jedním slovem, pánové, až do další změny bude prezident věnovat polovinu, nebo více než polovinu svých myšlenek synovi, a druhou polovinu své manželce. V některých případech trvá zotavení rodičů za pomoci posttraumatické terapie celé měsíce, ba roky, přestože oběť byla úspěšně osvobozena."

"Jinými slovy," řekl generální prokurátor Bili Walters, "máme jen půl prezidenta, možná ještě méně."

"Ale jděte," vyjekl ministr financí Reed, "tahle země už měla prezidenty na operačních stolech, naprosto vyřazené z práce v nemocnicích. Prostě musíme převzít řízení a dělat všechno tak, jak by si přál on. Budeme našeho přítele obtěžovat co nejméně."

Jeho optimismus se nesetkal s přílišným ohlasem. Brad Johnson vstal.

"Proč se ti parchanti sakra neozývají?" zeptal se. "Už je to skoro osmačtyřicet hodin."

"Aspoň jsme měli čas vyslat vlastního vyjednaváče, který už čeká na jejich první zavolání," řekl Reed.

"A máme silné zastoupení v Londýně," dodal Walters. "Pan Brown a jeho tým z FBI přistáli před dvěma hodinami."

"A co sakra dělá britská policie?" bručel Stannard. "Proč ty parchanty nemůže najít?"

"Jak už tu bylo řečeno, uplynulo teprve necelých osmačtyřicet hodin," řekl ministr zahraničí Donaldson. "Británie není tak velká jako Státy, ale i při čtyřiapadesáti miliónech lidí se tu najde spousta úkrytů. Jen si vzpomeňte, jak dlouho držela Symbionická osvobozenecká armáda Patty Heartstovou, když měla v patách FBI. Celé měsíce!"

"Postavme se k tomu čelem, chlapi," řekl s protáhlou texaskou výslovností Odell. "Víc toho dělat nemůžeme."

A v tom byl ten problém. Nikdo nemohl nic dělat.

Chlapec, okolo něhož se všechno točilo, prožíval druhou noc v zajetí. Ačkoliv o tom nevěděl, měl za dvěma své celý po celou noc stráž. Sklep předměstského domku byl sice z litého betonu, ale pokud by se rozhodl rvát, únosci byli připraveni ho zkrotit a umlčet roubíkem. Takovou chybu však neudělal. Rozhodl se potlačit svůj strach a chovat se důstojně, jak jen to půjde. Udělal dva tucty kliků a hlubokých předklonů. Kukátkem ho pozorovalo nedůvěřivé oko. Neměl hodinky - na běh si je nevzal - a ztratil pojem o čase. Světlo svítilo nepřetržitě, ale usoudil, že může být kolem půlnoci - pletl se o dvě hodiny - a tak se schoulil na posteli, přetáhl si přes hlavu tenkou přikrývku, aby ho nerušilo světlo, a spal. Tou dobou doznávaly na americkém velvyslanectví na Grosvenor Square poslední falešné telefonáty.

Kevin Brown a jeho osmičlenný tým neměli na spánek pomýšlení. Jejich těla, tak narychlo dopravená přes Atlantik, pracovala stále v rytmu washingtonského času, který byl pět hodin za londýnským.

Brown trval na tom, aby mu Seymour s Collinsem ukázali sklepní telefonní ústřednu a odposlouchávací místnost na velvyslanectví, kam američtí technici - britským nebyl povolen přístup - instalovali reproduktory, které sem přenášely zvuky zachycované různými štenicemi v kensingtonském bytě.

"Dva mikrofony jsou v obývacím pokoji," vysvětlil mu Collins zdrženlivě. Neviděl důvod, proč má někoho z Úřadu poučovat o technikách Společnosti, ale měl své rozkazy, a kromě toho byl kensingtonský byt z operačního hlediska už prakticky odepsaný.

"Pokud tam sídlí vysoký důstojník z Langley, jsou pochopitelně vypnuty, ale když tam vyslyšíme nějakého Sověta, je lepší neviditelná štenice než zapnutý magnetofon na stole. V obývacím pokoji se vyslyšelo nejvíce. V hlavní ložnici jsou další dva mikrofony - tam spí Quinn, ale ne zrovna teď, jak slyšíte - a další ve zbývajících dvou ložnicích a v

kuchyni.

Dvě menší ložnice jsme z ohledu na slečnu Somervillovou a našeho vlastního člověka odpojili, ale pokud by si k někomu z nich Quinn zašel důvěrně pohovořit, můžeme mikrofony těmito vypínači opět aktivovat."

Ukázal na dva vypínače na ovládacím panelu.

Brown přikývl.

"A i kdyby si s nimi chtěl promluvit někde, kde není odposlech, předpokládáme, že nám o tom sami podají zprávu, ne?"

Collins a Seymour přisvědčili.

"Od toho tam jsou," dodal Seymour.

"V tom bytě máme tři telefony," pokračoval Collins. "Jeden z nich je nová přímá linka. Quinn ji použije pouze tehdy, když bude přesvědčen, že mluví se skutečnými únosci; v žádném jiném případě. Všechny hovory z této linky budou monitorovány britskou stranou v Kensingtonské telefonní ústředně a odtud reprodukovány sem k nám. Druhý telefon je propojený ke Quinnovi odsud a slouží k sporným hovorům, kdy není jisté, zda se jedná o vtip, nebo zda volají skuteční únosci. Tento spoj jde také přes Kensingtonskou ústřednu. Pak je tam třetí linka, která slouží k běžnému oboustrannému telefonickému styku a je také odposlouchávána, ale pravděpodobně ji bude využívat jen on ke spojení s vnějším světem."

"Myslíte, že Britové tohle všechno budou také odposlouchávat?" zeptal se Brown zarytě.

"Jen telefony," řekl Seymour. "Tam potřebujeme jejich spolupráci - jde to přes jejich ústředny. Kromě toho jsou doma a mají lepší přehled o hlasech, řečových defektech a dialektech. A taky mohou pochopitelně hovor vystopovat, přímo v Kensingtonské ústředně. Nemáme bohužel linku, kterou by nám nemohli napíchnout."

Collins zakašlal.

"Ale máme," řekl, "ale týká se jen odposlechu místností. V tom domě máme dva byty. Odposlechy ze všech místností jsou svedeny do menšího bytu v přízemí, kde teď mám jednoho člověka. Tam se informace kódují a na velmi krátkých vlnách vysílají sem, kde se dekodují a tlumočí."

"Vy je vysíláte na vzdálenost jedné jediné míle?" zeptal se Brown.

"Pane, CIA vychází s Brity velice dobře, ale žádná tajná služba na světě by vám nevysílala tajné informace v cizím městě telefonními linkami, když je nemá pod kontrolu."

To se Brownovi líbilo.

"Takže Britové slyší telefonické hovory, ale ne to, co se povídá v místnosti."

Ve skutečnosti se však mýlil. Jakmile se MI 5 jednou dověděla, že v kensingtonském bytě nesmí mít své dva inspektory a že její vlastní odposlech je omezen, snadno si spočítala, že tam někde musí být další americký byt, kde by CIA mohla monitorovat výslechy sovětských přeběhlíků. Během hodiny je plány domu dovedly k malé garsonce v přízemí. O půlnoci našla četa instalatérů dráty vedené systémem ústředního topení. Nájemník byl zdvořile přinucen, aby si v zájmu Jeho Veličenstva vzal krátkou dovolenou, a ráno už každý odposlouchával každého.

Collinsův člověk u ovládacího panelu sundal sluchátka.

"Quinn právě dokončil hovor," řekl. "Teď o tom mluví mezi sebou. Chcete si to poslechnout, pane?"

"Jisté," řekl Brown.

Technik přepnul hovor ze sluchátek na hlasitý odposlech. Bylo slyšet Quinnův hlas.

"... byl bych rád. Díky, Sam. Mléko a cukr."

"Myslíte, že zavolá znovu, pane Quinne?" (McCrea)

"Ne. Bylo to celkem věrohodné, ale zaváňelo to." (Quinn)

Muži ve sklepe velvyslanectví se obrátili k odchodu. Lůžka byla rozmístěna v přilehlých kancelářích. Brown chtěl být stále v pohotovosti. Dvěma svým lidem přidělil noční službu. Bylo půl třetí ráno.

Stejně rozhovory, jak z telefonu, tak z obývacího pokoje, slyšeli ve spojovacím středisku MI 5 v Cork Street. V Kensingtonské telefonní ústředně slyšela policie jen telefonický hovor a během osmi vteřin byla lokalizována telefonní budka poblíž Paddingtonu, kam byl vyslán policista z policejní stanice Paddington Green v civilu. Měl to dvě stě metrů. Zatkl duševně nemocného staříka.

V devět hodin ráno třetího dne od únosu brala jedna z dívek na Grosvenor Square další hovor. Drsný a odměřený hlas řekl anglicky: "Spojte mě s vyjednavatelem."

Dívka zbledla. Toho slova ještě nikdy nepoužil. Ovládla svůj hlas.

"Přepojuji, pane."

Quinn zvedl sluchátko uprostřed prvního zazvonění. Dívka rychle šeptala.

"Někdo chce mluvit s vyjednavatelem. Řekl jen tohle."

Ve zlomku vteřiny byli spojeni. V telefonu zazněl Quinnův hluboký, uklidňující hlas.

"Buďte zdrav, kamaráde, chtěl jste se mnou mluvit?"

"Jestli chcete zpátky Simona Cormacka, bude vás to něco stát. Teď mě poslouchajte."

"Ne, kamaráde, vy mě poslouchajte. Už jsem dneska mluvil se spoustou vtipálků. Dovedete si představit, kolik je na světě šilenců, ne? Tak mi udělte tu laskavost a odpovězte mi na jednoduchou otázku ..."

V Kensingtonské telefonní ústředně hovor během osmi vteřin vystopovali. Hitchinský okrsek, Hertfordshire ... veřejná telefonní budka ... nádraží. Za deset vteřin poslal Cramer zprávu do Yardu; na hitchinské policejní stanici to však trvalo déle. Během třiceti vteřin nasedl jejich člověk do vozu, za dvěma rohy od policejní stanice vystoupil a normální chůzí dorazil k telefonním budkám za sto jedenačtyřicet vteřin od zavolání. Příliš pozdě. Volající ukončil hovor za půl minuty a byl už o tři ulice dál, ztracen v ranním davu.

McCrea ohromeně zíral na Quinna.

"Vy jste mu to zavěsil," řekl.

"Musel jsem," řekl Quinn lakonicky. "I tak jsem to přetáhl."

"Ale kdybyste ho držel u telefonu," namítla Sam Somervilleová, "policie ho mohla chytit."

"Pokud je to náš člověk, chci, aby k nám získal důvěru, a ne aby se vyděsil - prozatím," řekl Quinn a odmlčel se.

Vypadal naprosto uvolněně, zatímco jeho společníci byli napjatí a nespouštěli oči z telefonu, jako by měl znovu zazvonit. Quinn věděl, že to může trvat celé hodiny, než únosce zavolá z jiné budky. Před lety ho válka naučila, že pokud se nedá dělat nic jiného než čekat, má se odpočívat.

Na Grosvenor Square vzbudil Kevina Browna jeden z jeho lidí. Brown okamžitě vyběhl k odposlechu, ale zachytil už jen konec Quinnova rozhovoru.

"... se jmenuje ta knížka? Zjistíte odpověď a zavolejte mi. Budu čekat, kamaráde. Zatím nashle."

Přišli Collins se Seymourem a společně si poslechli nahraný hovor. Hned nato si pustili hlasitý odposlech a slyšeli výčitku Sam Somervilleové.

"To máš pravdu," zavrčel Brown.

Slyšeli Quinnovu odpověď.

"Blbec," ulevil si Brown. "Za pár minut mohli toho parchanta dostat."

"Dostali by jednoho," řekl Seymour, "ale těm ostatním by zůstal zajatec."

"My už bysme ho přesvědčili, aby nám prozradil jejich úkryt," řekl Brown a udeřil svou obrovskou pěstí do dlaně druhé ruky.

"Mají nejspíš nějaký signál nebo časový termín. Něco jako používáme my, když chytanou našeho agenta. Když se dejme tomu do devadesáti minut nevrátí, s rezervou pro zdržení v dopravní zácpě, druzí vědí, že byl chycen. Zabijí oběť a zmizí."

Podívejte, pane, ti lidé nemají co ztratit," dodal ještě Seymour v reakci na Brownovo podráždění. "I kdyby Simona vrátili, jde jim o život stejně. Zabili dva agenty Tajné služby a britského poldu."

"Stejně by si ten Quinn měl dobře rozmyslet, co dělá," řekl Brown a vyšel z místnosti.

Ve čtvrt na jedenáct se ozvalo trojí hlasité zaklepání na dveře Simonova sklepního vězení. Nasadil si kapuci. Když si ji pak sundal, uviděl o stěnu vedle dveří opřenou cedulku:

KDYŽ JSTE BYL JAKO DÍTĚ NA PRÁZDINÁCH V NANTUCKETU, VAŠE TETA EMILY VÁM ČÍTÁVALA Z VAŠÍ OBLÍBENÉ KNÍŽKY. CO TO BYLO ZA KNIHU?

Simon zíral na cedulku. Převalila se přes něj vlna úlevy. Jsou s někým ve styku. Někdo mluvil s jeho otcem ve Washingtonu. Je tu někdo, kdo se ho pokouší osvobodit. Slzy se mu vedraly do očí, ačkoliv se pokoušel je zadržet. Někdo ho pozoroval kukátkem. Popotáhl, neměl u sebe kapesník. Vybavil si tetu Emily, otcovu starší sestru, vždy upjatou, v dlouhých bavlněných šatech. Vodívala ho na procházky po pláži; vždycky ho posadila do trávy a předčítala mu o zvířátkách, která mluvila jako lidé a slušně se chovala. Znovu popotáhl a zavolaal odpověď směrem ke kukátku. To se zavřelo, dveře se pootevřely, ruka v černé rukavici zašmátrala u stěny a vzápětí zmizela i s cedulkou.

Muž s drsným hlasem se znovu ozval v půl druhé odpoledne. Spojení s velvyslanectvím bylo bleskové. Za jedenáct vteřin se podařilo hovor vystopovat - budka v obchodním středisku v Milton Keynes, hrabství Buckinghamshire. Ve chvíli, kdy k budce dorazil policista v civilu, byl už volající půldruhé minuty pryč. Neztrácel čas zbytečně dlouhým hovorem.

"Ta kniha," zachraplal. "Jmenuje se Vitr ve vrboví."

"Výborně, příteli, vy jste ten, na kterého jsem čekal. Teď si запиšte tohle číslo, zavěste a zavolejte mi z jiného automatu. Na téhle lince jsem jen a jediné já. Tři sedm nula nula nula čtyři nula. Zůstaňte prosím v kontaktu. Zatím nashle."

Znovu zavěsil. Tentokrát však zvedl hlavu a promluvil ke zdi.

"Collinsi, můžete oznámit do Washingtonu, že se nám ozvali. Simon žije. Chtějí s námi mluvit. Centrálu na velvyslanectví můžete zrušit."

Slyšeli a rozuměli. Slyšeli všichni. Collins použil své zakódované bleskové linky k Weintraubovi do Langley. Přes Odella se vzkaz dostal k prezidentovi. Za několik minut byly telefonistky z Grosvenor Square uvolněny. Přišel však ještě poslední hovor. Hlas byl tklivý a nařikavý.

"Jsme Proletářská osvobozená armáda. Máme v držení Simona Cormacka. Dokud Amerika nezničí všechny své jaderné zbraně ..."

Telefonistka nasadila medový tón.

"Chlapečku," řekla, "jdi se vycpat."

"Vy jste to udělal zase," řekl McCrea. "Vy jste mu zase zavěsil."

"Duncan má pravdu," řekla Sam. "Tihle lidé jsou nevyzpytatelní. Nemůže je takový přístup rozčítit tak, že by ublížili Simonu Cormackovi?"

"Možná," odpověděl Quinn, "ale doufám, že dělám dobře a stojím si za tím. Nevypadají na politické teroristy. Modlím se, aby to byli jen profesionální zabijáci."

Duncan se Samužasli.

"Co je tak dobrého na profesionálních zabijácích?" zeptala se Sam.

"Nic moc," připustil Quinn, který vypadal, jako by mu spadl kámen ze srdce. Jen to, že pracují pro peníze. Zatím žádné nemají."

7.

Až do šesti hodin večer se únosce neozval. Sam Somervillová a Duncan McCrea téměř nespouštěli oči z telefonu a modlili se, aby se únosce znovu ozval, ať už je to kdokoliv.

Quinn měl zřejmě mimořádnou schopnost odpočívat. Ležel na pohovce v obývacím pokoji se zutými botami a četl si knihu. Kýrovo tažení od Xenofonta, jak Sam rychle referovala telefonem ze svého pokoje. Přivezl si ji ze Španělska.

"O té jsem nikdy neslyšel," zavrčel Brown ve sklepě velvyslanectví.

"Je to o vojenské taktice," napověděl mu Seymour. "Napsal to řecký generál."

Brown odfrkl. Věděl, že Řecko je členem NATO, ale to bylo tak všechno.

Policie mezitím usilovně pracovala. Dvě budky, jednu v Hitchinu, malém a hezkém provinčním městečku v severním cípu hrabství Hertfordshire, druhou v nové zástavbě Milton Keynes; navštívili nenápadní muži ze Scotland Yardu a sejmulí otisky prstů. Byly jich tu desítky, ale žádný z nich, a to nemohli vědět, nepatřil únosci, který měl růžové chirurgické gumové rukavice.

Detektivové se v okolí budek nenápadně poptali ve snaze objevit svědka, který by v kritickém čase něco zpozoroval.

Nikdo si ničeho nevšiml. Obě budky byly v řadě s dvěma nebo třemi dalšími a všechny byly velice frekventované.

Kromě toho byly v kritické době na obou místech davy lidí.

Cramer si povzdychl.

"Využívá času, kdy je na ulicích nejvíce lidí. Ráno a v poledne."

Nahrávky telefonických rozhovorů byly dány k rozboru profesorovi filologie specializovanému na dialektologii, ale většinou na nich stejně mluvil Quinn, takže akademik zavrtěl hlavou.

"Určitě si dává před mikrofon několik papírových ubrousků nebo hadříků," řekl. "Je to primitivní, ale docela účinné."

Řečové oscilátory to neošálí, ale já, stejně jako stroje, potřebuji rozsáhlejší rozlišovací materiál."

Kapitán Williams mu slíbil další nahrávky, jakmile únosce znovu zavolá. Během dne začala policie nepřetržitě sledovat šest domů. Jeden byl v Londýně, zbylých pět v okolních hrabstvích. Všechny byly pronajaté na půl roku. Do soumraku byly dva z nich vyloučeny. V jednom bydlel francouzský bankovní úředník, ženatý, s dvěma dětmi, legálně zaměstnaný v londýnské pobočce Societe Générale; v druhém pak německý profesor, který prováděl výzkum pro Britské muzeum.

Do konce týdne byly prověřeny i ostatní čtyři domy. Realitní kanceláře však neustále nabízely další možnosti. A všechny musely být prověřeny. "Jestli ti zločinci dům koupili," uvažoval Cramer před výborem COBRA, "nebo si jej vypůjčili od důvěryhodného vlastníka, obávám se, že je nenajdeme. V tom druhém případě nemáme absolutně žádnou stopu; a i v tom prvním by nám pátrání po prodaných domech jen v jihovýchodní části Anglie zabralo celé měsíce."

Osobně se Nigelu Cramerovi líbila Quinnova domněnka (kterou slyšel z nahrávky odposlechu), že únosci budou spíš profesionální zločinci než političtí teroristé. Přesto však byly prověřovány obě tyto zločinecké skupiny, a tak tomu mělo být až do uzavření případu. I kdyby únosci pocházeli z podsvětí, mohli české samopaly získat od nějaké teroristické skupiny. Tyto dva světy se občas stýkaly a obchodovaly spolu.

Jestliže britská policie byla zahlcena prací, problémem amerického týmu ve sklepě velvyslanectví byla nečinnost. Kevin Brown přecházel po dlouhé místnosti jako lev v kleci. Čtyři jeho muži leželi na lehátkách, zbylí čtyři sledovali kontrolku, která by se rozsvítila, kdyby někdo volal na kensingtonskou linku, jejíž číslo teď únosci měli. Kontrolka se rozsvítila dvě minuty po šesté.

K všeobecnému údivu nechal Quinn telefon čtyřikrát zazvonit. Pak zvedl sluchátko a okamžitě se ujal slova.

"Buďte zdrav. Jsem rád, že voláte."

"Jak už jsem říkal, jestli chcete Simona Cormacka zpátky živého, bude vás to něco stát." Byl to týž hlas, hluboký, chraplavý, hrdelní a zkreslený papírovými ubrousky.

"Dobrá, promluvíme si o tom," řekl Quinn vstřícně. "Jmenuju se Quinn. Jen Quinn. Můžete říct své jméno?"

"Jdi se vycpat."

"Ale no tak, já nemyslím pravé. Nikdo z nás není blázen. Prostě nějaké jméno. Jen abych mohl říct ‚Nazdar Smithi, nebo Jonesi...‘"

"Zack," řekl hlas.

"Zet á cé ká? Tak vidíte. Poslouchejte, Zacku, musíme tyhle hovory omezit do dvaceti vteřin, ano? Já nejsem kouzelník."

Někdo je může odposlouchávat a vysledovat, odkud voláte. Zavolejte mi znovu za pár hodin a promluvíme si. Oukej?"

"Jo," řekl Zack a položil sluchátko.

Čarodějové z Kensingtonské telefonní ústředny vystopovali hovor za sedm vteřin. Opět telefonní budka, tentokrát v centru města Great Dunmow v hrabství Essex, devět mil západně od dálnice Mil, která spojuje Londýn s Cambridgi.

Opět severně od Londýna, stejně jako obě předchozí místa. Malé město s malou policejní stanicí.

Policista v civilu se dostal k řadě tří budek osmdesát vteřin po ukončení hovoru. Příliš pozdě. V tuto hodinu zavíraly obchody a otvíraly hospody, takže všude bylo plno lidí a nikdo z nich nevypadal podezřele, nikdo z nich neměl zrzavou paruku, knír a tónovací brýle. Zack si vybral třetí denní špičku, kdy se stmívalo, ale nebyla ještě tma, kdy se v telefonních budkách svítí.

Ve sklepě velvyslanectví se rozčiloval Kevin Brown.

"Na čí straně si ten Quinn myslí, že stojí?" řval. "Zachází s tím parchantem jako s Šípkovou Růženkou."

Jeho čtyři agenti současně přikýkli.

V Kensingtonu se Sama a Duncan zeptali Quinna na totéž. Quinn se vrátil na pohovku, pokrčil rameny a pokračoval ve čtení. Na rozdíl od nováčků věděl, že musí udělat dvě věci: pokusit se vetřít do mysli muže na druhém konci telefonní

linky a pokusit se získat jeho důvěru.

Věděl už, že Zack není žádný blázen. Udělal pár chyb a už ho mohli chytit. Musel se tedy dovědět, že hovory jsou odposlouchávány. Quinn mu neřekl nic, co by sám nevěděl. Svou radou zajistil Zackovi bezpečnost, ale získal také jistotu, že Zack neudělá nic bez jeho pokynu.

Quinn prostě stavěl most. Bylo nepříjemné, že musel první cihly pokládat se zločincem, ale doufal, že ho proti jeho vůli přiměje mu důvěřovat a získat pocit, že mají společný cíl - výměnu - a že lidé na odpovědných místech jsou skutečně ničemové.

Za svého pobytu v Anglii, poznal, že britskému uchu připadá americká angličtina jako velice přátelský a žoviální jazyk. Mělo to zřejmě co dělat s protahováním samohlásek, které působilo přívětivěji než úsečná britská angličtina. Mluvil proto ještě američtěji než obvykle. Bylo důležité přesvědčit Zacka, že ho nechce potopit nebo na něj ušít nějakou boudu. Stejně tak nesměl prozradit, jak se mu hnusil člověk, který týral tři tisíce mil vzdálené rodiče. Quinn hrál svou roli tak přesvědčivě, že oklamal Kevina Browna.

Ne tak Cramera.

"Přál bych si, aby toho parchanta udržel na drátě ještě chvíli," řekl kapitán Williams. "Jeden z našich venkovských kolegů by si mohl prohlédnout jeho nebo jeho vůz."

Cramer zavrtěl hlavou.

"Zatím to nejde," řekl. "Problém spočívá v tom, že tihle konstáblové na menších okrscích nejsou žádní cvičení agenti, co se týče sledování lidí. Quinn bude hovory postupně prodlužovat a doufat, že si toho Zack nevšimne."

Zack už toho večera nezavola. Ozval se až ráno.

Andy Laing si vzal den volna a odletěl vnitrostátní linkou do Rijádu, kde si dal schůzku s generálním ředitelem Stevem Pylem.

Budova SAIB v hlavním městě Saudské Arábie se naprosto lišila od pevnosti v Džiddě. Banka tu skutečně utratila spoustu peněz a postavila mrakodrap ze žlutohnědého mramoru, pískovce a leštěné žuly. Laing prošel, rozlehlým přízemním atriem. Bylo slyšet jen klapot jeho podpatků a šumění fontán.

I v polovině října panovalo venku nelítostné vedro, ale v atriu bylo jako v jarní zahradě. Po půlhodinovém čekání uvedli Lainga do kanceláře generálního ředitele v horním patře. Byla tak přepychově zařízená, že i prezident Rockman-Queens, který se tu před půl rokem zastavil na návštěvě, ji prohlásil za luxusnější než jeho newyorský podkrovní byt.

Steve Pyle byl velký a drsně otevřený muž, který si zakládal na svém otcovském jednání s mladšími úředníky všech národností. Jeho lehce zarudlá pleť svědčila o tom, že i kdyby celé Saúdskoarabské království vyschlo, jeho bar bude stále dobře zásobený.

Bodře, i když trochu překvapeně Lainga přivítal.

"Pan Al-Haroun mě neupozornil, že přijedete, Andy," řekl. "Byl bych pro vás poslal na letiště vůz."

Pan Al-Haroun byl ředitel džiddské pobočky, Laingův saudský šéf.

"Neřikal jsem mu to, pane. Vzal jsem si prostě na den volna. Myslím, že tam máme problém, na který bych vás chtěl upozornit."

"Andy, Andy, jmenuju se Steve, ano? Jsem rád, že jste přišel. Tak o co jde?"

Laing si s sebou nepřivezl kopie; kdyby byl někdo z Džiddy v tom podvodu zapletený, mohlo by ho zmizení kopií vyplašit. Laing však měl poznámky. Celou hodinu vysvětloval Pyleovi, co zjistil.

"To nemůže být shoda okolností, Steve," horlil. "Nedá se to vysvětlit ničím jiným než zpronevěrou."

Steve Pyle ztratil během Laingovy řeči svou bodrost. Seděli v hlubokých křeslech ze španělské kůže u nízkého konferenčního stolu z tepané mosazi. Pyle vstal a odešel ke stěně z kouřového skla, odkud byl pozoruhodný výhled na desítky mil pouště. Nakonec se obrátil a vrátil se ke stolu. Jeho široký úsměv zmizel. Podával mladíkovi ruku.

"Andy, jste velice všímavý. A velice loajální. Vážím si toho. Vážím si taky toho, že jste za mnou s tím ... problémem přišel." Doprovodil Lainga ke dveřím. "Teď už to nechtě na mně. Víc už na to nemyslete. Vyřídím to osobně. Věřte mi, máte před sebou budoucnost."

Andy Laing opustil budovu banky a vrátil se do žaru Džiddy s pocitem sebeuspokojení. Udělal správnou věc.

Generální s tím podfukem skončuje

Když odešel, Steve Pyle několik minut bubnoval prsty o stůl a pak jednou zatelefonoval.

Zackův čtvrtý hovor přišel ve čtvrt na devět ráno. Bylo zjištěno, že volal z Roystonu, který je na severní hranici k hrabství Hertfordshire. Policista, který se tam dostal za dvě minuty, měl devadesát vteřin zpoždění. Otisky se žádné nenašly.

"Quinne, zkrátme to. Chci pět miliónů dolarů, a rychle. V malých a použitých bankovkách."

"Hele, Zacku, to je dost nárez. Víš, kolik by to jen vážilo?"

Odmlka. Zack byl zaskočen neočekávaným poukazem na váhu peněz.

"Chci to takhle, Quinne. Nehádej se. Něco zkusíte a my vám pošlem pár prstů, který vás vzpomatujou."

V Kensingtonu vydal McCrea dávivý zvuk a odporoučel se na záchod. Po cestě narazil do konferenčního stolu.

"Kdo je tam s tebou," zavrčel Zack.

"Odposlech," řekl Quinn. "Víš, jak to chodí. Ti parchanti mě nenechají na pokoji."

"S těmi prsty jsem to myslel vážně."

"Ale jdi, Zacku, to přece není třeba. Jsme oba profíci, ne? Necháme to, jak to je, co říkáš? Uděláme, co udělat musíme, nic míň nic víc. A teď už to zavěs."

"Sežeň ty peníze, Quinne."

"Musím si pohovořit s jeho otcem. Zavolej mi tak za čtyřiaadvacet hodin. Mimochodem, jak se mu vede?"

"Dobře. Tak zatím." Zack zavěsil a vyšel z budky. Hovor trval jedenatřicet vteřin. Quinn pověsil sluchátko. McCrea se vrátil do pokoje.

"Jestli mi tohle uděláte ještě jednou," řekl Quinn tiše, "oba vás vyhodím a pošlu do háje CIA a FBI."

McCrea vypadal, že se rozplácne.

Ve sklepě velvyslanectví pohlédl Brown na Collinse.

"Ten tvůj to pěkně zkurvil," řekl. "Ale co to bylo za ten zvuk potom?"

Aniž počkal na odpověď, zavolal přímou linkou do bytu. Telefon vzala Sam Somervilleová, vysvětlila, že vyhrožovali useknutím prstů a že McCrea narazil do stolku. Když položila telefon, Quinn se zeptal:

"Kdo to byl?"

"Pan Brown," odpověděla stroze. "Pan Kevin Brown."

"Kdo je to?" zeptal se Quinn.

Sam se nervózně rozhlédla po stěnách.

"Náměstek ředitele FBI, vyšetřovací odbor," řekla nedbale u vědomí toho, že Brown poslouchá.

Quinn popuzeně mávl rukou. Sam pokrčila rameny.

V poledne byla v bytě porada. Předpokládalo se, že Zack zavolá až nazítří ráno, aby si Američané mohli promyslet jeho požadavky.

Přijel Kevin Brown s Collinsem a Seymourem. Byl tu i Nigel Cramer, který přivezl kapitána Williamse. Quinn znal všechny kromě Browna a Williamse.

"Můžete říct Zackovi, že Washington souhlasí," řekl Brown. "Volali před dvaceti minutami. Mě osobně to pěkně štvě, ale oni s tím souhlasí. Pět miliónů dolarů."

"Ale já s tím nesouhlasím," řekl Quinn. Brown se na něj zahleděl, jako by nemohl uvěřit svým uším.

"A tak, vy nesouhlasíte, Quinne. Vy nesouhlasíte. Americká vláda souhlasí, ale pan Quinn nesouhlasí. Můžeme se zeptat proč?"

"Protože je velice nebezpečné souhlasit s první nabídkou únosců," řekl Quinn tiše. "Jestliže to uděláme, budou si myslet, že si měli říct o víc. A jestliže si to budou myslet, budou se cítit jakoby podvedeni. Pokud je Zack psychopat, může ho to rozzlobit. A svůj hněv si může vybit jen na zajatci."

"Vy si myslíte, že Zack je psychopat?" zeptal se Seymour.

"Možná ano, možná ne," řekl Quinn. "Stačí, když bude psychopat jeden z jeho kompliců. I kdyby tomu Zack velel - a to taky nemusí - psychopat se může vymknout z ruky."

"Tak co radíte?" zeptal se Collins. Brown pohrdavě zasupěl.

"Je ještě brzo," řekl Quinn. "Simon Cormack bude mít největší šanci na vyvážnutí, když únosci uvěří dvěma věcem: že nakonec vymáčkli z rodiny maximum, které si může dovolit zaplatit, a že ty peníze uvidí jen tehdy, když vydají Simona živého a zdravého. K těmhle závěrům nedospějí za několik vteřin. Mezitím ještě může dojít ke zlomu ve vyšetřování a policie je může najít."

"Souhlasím s panem Quinnem," řekl Cramer. "Může to trvat pár týdnů. Zní to drsně, ale je to lepší než uspěchaný a zrušovaný případ, který vede k chybě v úsudku a zanechá za sebou mrtvou oběť."

"Čím víc budu mít času, tím líp," řekl kapitán Williams.

"Tak co mám říct Washingtonu?" zeptal se Brown.

"Řekněte jim," odpověděl Quinn klidně, "že mě požádali, abych vyjednal Simonův návrat, a že se o to pokouším. Pokud mě budou chtít z případu stáhnout, tak fajn. Ale musí to říct prezidentovi."

Collins zakašlal. Seymour se díval do země. Porada skončila.

Když Zack zavolal znovu, Quinnův hlas zněl omluvně.

"Podívej, pokoušel jsem se promluvit s prezidentem Cormackem osobně. Nejde to. Většinu času je pod sedativy. Chci říct, že si prožil peklo -"

"Zkrat' to a sežeň mi ty peníze," vyštěkl Zack.

"Pokoušel jsem se, přísahám Bohu. Podívej, pět miliónů je trochu moc. Tolik peněz na hotovosti nemá - jeho peníze jsou všechny ve fondech a může trvat týdny, než se odblokují. Chci ti říct, že ti můžu dát devět set tisíc dolarů, a to bych mohl zařídít rychle -"

"Ztichni," zavrčel hlas ve sluchátku. "Vy Amíci si dokážete sehnat prachy odjinud. Můžu počkat."

"Jo jasně, já chápu," řekl Quinn vážně. "Jsi za vodou. Pátrání nikam nevede, to je jasný... zatím. Kdybys mohl trochu slevit... Kluk je v pořádku?"

"Jo."

Quinn byl přesvědčen, že Zack přemýšlí.

"Musím se tě na něco zeptat, Zacku. Ti parchanti v pozadí na mě strašně tlačí. Zeptej se toho kluka, jak se říkálo jeho psovi - tomu, co ho dostal jako batole a měl ho asi do deseti let. Jen abysme věděli, že je v pořádku. To tě nic stát nebude. A mně to pomůže."

"Čtyři milióny," vypálil Zack. "To je konečná suma."

Telefon oněměl. Zack volal ze St. Neots, města na jih od Cambridge, severně od hranice s hrabstvím Bedfordshire.

Nenašel se svědek, který by viděl někoho vycházet z budky, jedné z řady před hlavní poštou.

"Co sledujete?" zeptala se Sam zvědavě.

"Stupňuju tlak," řekl Quinn a víc se k tomu nevyjadřoval.

Už před několika dny si uvědomil, že má výhodu, jakou vyjednávači obvykle nemívají. Bandité v horách Sardinie nebo

Střední Ameriky se mohou skrývat celé měsíce i roky podle libosti. V horách provrtaných jeskyněmi a podzemními chodbami je nenajde žádná armáda, žádná policie. Nebezpečí jim hrozí jediné od helikoptér, ale to je minimální. V hustě osídleném jihovýchodním cípu Anglie byl Zack se svými muži v prostředí, kde se dodržují zákony, tedy v prostředí nepřátelském. Čím déle se skrývali, tím větší nebezpečí odhalení jim hrozilo. V jejich zájmu bylo dosáhnout dohody a zmizet. Quinn je chtěl přinutit, aby si mysleli, že dosáhli nejlepší možné dohody a neměli potřebu před útekem zabít rukojmí.

Spoléhal ve svých úvahách na zbytek Zackova týmu - policie z různých svědectví soudila, že gang je nejméně čtyřčlenný - který byl odkázán na úkryt. Mohli ztrácet trpělivost, trpět klaustrofobií a nakonec naléhat na svého vůdce, aby už s tím skoncoval, což Quinnovi nahrávalo. Pod tímto oboustranným tlakem musí Zack přemýšlet o tom, že pobere, co se dá, a bude se poohlížet po cestíčkách k úniku. K tomu ovšem dospěje, až se tlak ještě vystupňuje. Quinn se úmyslně snažil přesvědčit Zacka o dvou věcech: že jedná se solidním člověkem, který se snaží dosáhnout rychlé dohody, ale úřady mu házejí klacky pod nohy - vybavil si tvář Kevina Browna a říkal si, že to zas taková lež není - a že Zack je poměrně v bezpečí... zatím. Tím chtěl dosáhnout pravého opaku. Čím bude Zack neklidnější z možného dopadení policií, tím lépe.

Profesor lingvistiky usoudil, že Zack je téměř určitě muž kolem padesátky a nejspíš vůdce gangu. V jeho jednání nebylo znatelné zaváhání, které by prozrazovalo, že před dohodnutím konečných podmínek musí s někým konzultovat. Je dělnického původu, nemá příliš dobré vzdělání a téměř určitě je poznamenaný dlouholetým pobytem mimo rodiště, nejspíš v zahraničí.

Psychiatr se snažil vypracovat Zackovu charakteristiku. Prodělával velké vypětí, které se stupňovalo s prodlužujícím se hovorem. Jeho nepřítelství ke Quinnovi postupem času ochabovalo. Byl uvyklý násilí - když hovořil o useknutí Simonových prstů, nebyl v jeho hlase ani stín zaváhání či nejistoty. Na druhé straně uvažoval logicky a chytře, projevoval obavy, ale nebál se. Byl nebezpečný, ale ne šílený. Ani psychotik, ani politický terorista.

Tyto zprávy se dostaly k Nigelu Cramerovi, který je přetlumočil výboru COBRA. Jejich kopie okamžitě putovaly do Washingtonu, přímo do krizového štábu v Bílém domě. Další kopie byly určeny pro obyvatele kensingtonského bytu. Quinn si je přečetl a předal je Sam.

"Jedné věci nerozumím," řekla, když odložila poslední list papíru. "Proč unesli zrovna Simona Cormacka? Prezident sice pochází z bohaté rodiny, ale po Anglii se musí potulovat daleko víc dětí boháčů."

Quinn, který si tohle vyřešil už při sledování zpravodajské relace ve španělské televizi, se na ni podíval, ale neřekl nic, přestože zjevně čekala na odpověď. To ji popudilo, ale zároveň to vzbudilo její zájem. Jak plynuly dny, zjišťovala, že ji stále víc zajímá i Quinn sám.

Sedmý den únosu a čtvrtý od Zackova prvního zavolání měly CIA a britská SIS zprávy od svých nasazených agentů v síti evropských teroristických organizací. Nebylo zjištěno, jakým způsobem a odkud byl získán samopal Škorpión a padla teorie, že by se na únosu podíleli političtí teroristé. Mezi prošetřenými skupinami byly i IRA a INLA - v obou těchto irských organizacích měly CIA i SIS nasazené agenty, jejichž totožnost si vzájemně nehodlaly prozradit - dále německá Frakce Rudé armády, následníci skupiny Baader-Meinhofová, italské Rudé brigády, francouzská Přímá akce, španělskobaskická ETA a belgická CCC. Existovaly ještě další, daleko výstřednější skupiny, ale ty byly tak malé, že by zřejmě nedokázaly zorganizovat tak velkou akci, jakou byl únos Simona Cormacka.

Následujícího dne se Zack ozval znovu. Během osmi vteřin bylo zjištěno, že volá od benzinové pumpy na dálnici M 11 jižně od Cambridge. Policistovi v civilu trvalo sedm minut, než se tam dostal. Při tamní frekvenci vozů byla mizivá naděje, že by tam v tu dobu ještě byl.

"Ten pes," řekl úsečně, "jmenoval se Pan Spot."

"Díky, Zacku," řekl Quinn. "Dohlídni na to, aby byl kluk v pořádku, a uzavřeme obchod dřív, než se naděješ. A mám pro tebe dobrou zprávu; Cormackovi lidé můžou opravdu rychle vyzvednout milion dvě stě tisíc dolarů. Takže Zacku -" "Jdi se vycpat," zavrčel hlas v telefonu. Zack však spěchal, neboť čas běžel. Snížil svůj požadavek na tři milióny dolarů a zavěsil.

"Proč jsi na to nepřistoupil, Quinne?" zeptala se Sam. Seděla na kraji židle; Quinn zrovna vstal a chystal se odejít do koupelny. Po rozhovoru se Zackem se vždycky umyl a převlékl. Věděl, že má na nějakou chvíli pokoj.

"To není jen otázka peněz," odpověděl Quinn na odchodu do koupelny. "Zack ještě není zralý. V téhle chvíli by zase začal zvyšovat požadavky, protože by si myslel, že jsme ho podvedli. Musím ho ještě trochu nahlodat, musím ještě přitlačit."

"A víš, pod jakým tlakem je Simon Cormack?" zavolala na něj Sam do předsíně. Quinn se zastavil a vrátil se ke dveřím.

"Jo," řekl věčně. "I jeho matka a otec. Nezapomínám na to. Jenže v těchto případech zločinci nakonec musí uvěřit, skutečně uvěřit, že všechno je za nimi. Jinak dostanou vztek a ublíží oběti. Už jsem to zažil. Je lepší jednat pomalu a v klidu, než útočit jako kavalerie. Pokud případ neskončí do osmačtyřiceti hodin rychlým zatčením, dojde k válce nervů, v níž hraje roli únava a opotřebení - únosce stojí proti vyjednávači. Pokud nedostane nic, zešílí; pokud dostane hodně a rychle, řekne si, že to podělal, a jeho komplicové mu to ještě potvrdí. A to je špatné pro rukojmí."

Jeho slova si z pásku o několik minut později vyslechl Nigel Cramer, který souhlasně přikývl. Měl obdobnou zkušenost ze dvou případů, v nichž byl zainteresován. V jednom z nich byl rukojmí objeven živý a zdravý, v druhém ho zabil rozzlobený psychopat.

V přímém přenosu sledovali hovor ve sklepech amerického velvyslanectví.

"To je pitomec," řekl Brown. "Vždyť už se s ním mohl dohodnout. Musí už toho kluka přece dostat zpátky. A já si to pak s těma šupákama rozdám sám."

"Jestli zmizí, nechte to na Met," radil mu Seymour. "Oni už je najdou."

"Jo, a britský soudy jim dají doživotí v pohodlný věznici. A to tady taky může znamenat čtrnáct let. Leda hovno. Poslouchejte, pane, nikdo, ale skutečně nikdo nemůže tohle beztrestně udělat mému prezidentovi. Jednoho dne to dostane do ruky FBI, tak jak to má být. A já už si s tím poradím - podle bostonských zákonů."

Toho večera zašel Nigel Cramer osobně do kensingtonského bytu. Neměl žádné převratné novinky. V tichosti bylo vyslechnuto čtyři sta lidí, bezmála pět set prověřováno sledováním. Bylo pozorováno sto šedesát dalších domů a bytů. Nenastal žádný zlom ve vyšetřování.

Birminghamská kriminálka probrala své záznamy padesát let nazpět a hledala zločince se sklony k násilí, kteří mohli už před lety město nebo jeho okolí opustit. Vyšlo z toho osm podezřelých, kteří byli prověřeni; byli buď mrtví, nebo ve vězení, nebo prokazatelně někde jinde.

Veřejnosti není příliš známo, že Scotland Yard má hlasovou banku. Za pomoci moderní technologie dokáže analyzovat lidský hlas, jeho nejnížší a nejvyšší polohy, způsob nadechování a vydechování, melodii a základní polohu hlasu, tvoření slov i výslovnost. Záznam na oscilografu je srovnatelný s otiskem prstu - může být porovnáván, a pokud je v kartotéce, tak také identifikován.

Mnozí zločinci mají v hlasové bance záznam, aniž to sami tuší. Jsou mezi nimi obscénní telefonisté, anonymní informátoři a další, kteří byli zatčeni a jejichž hlasy byly při výsleších zaznamenány. Zack však mezi nimi nebyl.

Další stopy byly také liché. Prázdné nábojnice, olovené kulky, otisky bot a pneumatik ležely bez užitku v policejních laboratořích a odmítaly vydat svědectví.

"V okruhu padesáti mil od Londýna, včetně hlavního města, je osm miliónů bytových jednotek," řekl Cramer. "Plus suché kanály, skladiště, sklepení, hrobky, tunely, katakomby a opuštěné budovy. Jednou jsme měli případ vraha a násilníka, kterému se říkalo Černý panter. Žil v opuštěných důlních šachtách pod národním parkem. Své oběti si tahal do podzemí. Dostali jsme ho... nakonec. Promiňte, pane Quinne, děláme, co můžeme."

Osmého dne bylo napětí v kensingtonském bytě téměř hmatatelné. Podlehli mu především oba mladí lidé; pokud je Quinn nějak pociťoval, nedával to na sobě znát. Mezi telefonickými hovory a návštěvami hodně polehával v posteli, díval se do stropu a pokoušel se proniknout do Zackova myšlení a postavit strategii dalšího hovoru s ním. Kdy by to měl uzavřít? A jak zařídít výměnu?

McCrea byl stále přátelský, ale začínal být unavený. Vyvinula se u něj téměř psí oddanost ke Quinnovi. Byl stále ochotný někam zajít, něco přinést, udělat kávu nebo se podílet na běhu domácnosti.

Devátého dne požádala Sam Grosvenor Square o povolení vycházky s nákupem. Kevin Brown jí je neochotně udělil. Po více než týdně odešla poprvé z bytu, vzala si taxi na Knightsbridge a strávila nádherné čtyři hodiny bloumáním po obchodních domech Harvey Nicols a Harrods. V tom druhém si koupila hezkou kabelku z krokodýlí kůže.

Když se vrátila, oba muži kabelku velice obdivovali. Měla také dárek pro každého z nich: zlatou propisovačku pro McCrea a kašmírový svetr pro Quinna. Mladý agent CIA projevoval až dojemnou vděčnost; Quinn si natáhl svetr a vykoulil jeden ze svých řídkých, ale oslnivých úsměvů. Byla to jediná srdečnější chvíle, kterou v bytě společně prožili.

Téhož dne naslouchal krizový štáb ve Washingtonu zachmuřeně zprávě doktora Armitage.

"Začínám mít obavy o prezidentovo zdraví," řekl viceprezidentovi, bezpečnostnímu poradci, generálnímu prokurátorovi, třem tajemníkům a ředitelům FBI a CIA.

"Ve vládě vždycky dochází a bude docházet k určitým krizovým situacím. Jenže tahle je příliš osobní a mnohem hlubší. Lidská mysl, když pomíneme tělo, není schopna snášet příliš dlouhou dobu takový nápor úzkosti a strachu."

"Jak je na tom fyzicky?" zeptal se Bili Walters.

"Je mimořádně unavený, potřebuje prášky na spaní. Viditelně schází."

"A duševně?" zeptal se Morton Stannard.

"Viděli jste ho vyřizovat běžné státní záležitosti," připomněl jim Armitage. Všichni věcně přikývli. "Ztrácí porozumění, jeho soustředění ochabuje, začíná mu selhávat paměť."

Morton Stannard soucitně přikývl, ale jeho přivřeně oči toho moc neprozrazovaly. Byl o deset let mladší než Donaldson nebo Reed. Než nastoupil jako ministr obrany, měl za sebou zkušenost mezinárodního bankéře s působností po celém světě, byl známým milovníkem dobrého jídla, starých vín a francouzského impresionismu. Při práci pro Světovou banku si získal pověst obratného a výkonného vyjednavče, tvrdého muže, jehož je těžko přesvědčit, o čemž se přesvědčily zejména země třetího světa, které hledaly vysoké úvěry a nedávaly přílišnou naději na jejich splacení.

V Pentagonu se jevil jako šéf náročný na pracovní výkonnost a věrný představě, že americký daňový poplatník musí mít za každý dolar na daních za dolar ochrany. Nadělal si nepřátele mezi generalitou i lobbisty ze zbrojního průmyslu. Pak přišla Nantucketská smlouva, která poněkud změnila vztahy na obou březích Potomacu. Stannard se ocitl na straně vojenskoprůmyslového komplexu a generálů a v opozici snižování výdajů.

Zatímco Michael Odell bojoval proti smlouvě z vnitřního pocitu, Stannard spíše přemýšlel o dělení moci a vlivu na washingtonském žebříčku a jeho výhrady ke smlouvě nebyly zcela věci vnitřního přesvědčení. Když prohrál svůj spor v Kabinetu, zachoval naprosto kamennou tvář, stejně tak teď, když poslouchal vyprávění o prezidentově stavu.

"Chudák. Panebože, chudák chlap," mumlal ministr financí Hubert Reed.

"Další problém spočívá v tom, že prezident není otevřeně emocionální člověk. Nedává nic najevo. Vnitřně však... ale to všichni známe. Takhle se chovají v podstatě všichni normální lidé. On si v sobě věci ukládá, nevykřičí je ze sebe. První dáma je jiná; není zatížena úřadem, bere více léků. I tak si však myslím, že její stav je stejně špatný, ne-li horší. Simon je její jediné dítě. Její stav pak ještě navíc ovlivňuje prezidenta."

Když psychiatr odešel zpět do obytné části Bílého domu, zanechal za sebou osm velice ustaraných mužů.

Byla to spíš zvědavost než cokoliv jiného, která přiměla Andyho Lainga zůstat ve své kanceláři v džiddské pobočce Saúdskoarabské investiční banky dva dny za sebou přes čas a konzultovat počítač. Velice ho překvapilo, co se dověděl.

Podvody neustávaly. Od jeho rozhovoru s generálním ředitelem, který jim mohl udělat přítrž jediným telefonem, se uskutečnily čtyři další transakce. Falešné konto přetékalo penězi, převedenými ze saúdskoarabských veřejných zdrojů. Laing věděl, že zpronevěra není v Saudské Arábii ničím novým, ale tady se jednalo o obrovské sumy, z nichž se daly financovat obrovské obchodní i jiné operace.

S hrůzou si začal uvědomovat, že Steve Pyle, jehož si vážil, o tom musí vědět. Nebylo by to poprvé, kdy by se bankovní úředník nechal uplácet. Přesto z toho byl otřesen. A to ještě šel se svým podezřením rovnou k pachateli! Zbytek noci strávil ve svém bytě u kufříkového psacího stroje. Když jej najímali, nebylo to v New Yorku, ale v Londýně, kde pracoval pro jinou americkou banku, z níž byl vyreklamován prostřednictvím Rockman-Queens. Londýn byl bankovním centrem pro Evropu a Střední východ a největším světovým bankovním centrem po New Yorku. Sidlil tam také hlavní účetní pro zámořské operace. Laing znal své povinnosti; svou zprávu musel poslat přímo jemu. Musel také přiložit čtyři listy z tiskárny počítače jako důkaz svého tvrzení.

Kdyby byl trochu chytřejší, poslal by balíček normální poštou. Jenže to bylo pomalé a ne vždy spolehlivé. Hodil jej do bankovní pošty, kterou vozil kurýr z Džiddy přímo do Londýna. Za běžných okolností. Jenže po Laingově návštěvě v Rijádu před týdnem nařídil generální ředitel, že veškerá bankovní pošta musí být posílána přes Rijád. Následujícího dne se Steve Pyle probral poštou, vyndal z ní Laingovu zprávu a zbytek odeslal. Laingovu zprávu si pak pečlivě přečetl. Když skončil, zvedl telefon a vytočil místní číslo.

"Plukovníku Easterhouse, máme tady problém. Myslím, že bychom se měli setkat."

Sdělovací prostředky na obou stranách Atlantiku už sdělily vše, co se sdělit dalo. Pak to opakovaly znovu a znovu a stále chrlily táž slova. Odborníci všeho druhu nabízeli své analýzy a rady. Senzibilové komunikovali před kamerami s neviditelným světem a dostávali různé kontradiktorní zprávy. Hrnuly se nabídky k zaplacení výkupného od jednotlivců i bohatých nadací. Televizní hlasatelé stupňovali své projevy; na schodech kostelů a katedrál se konaly vigilie.

Amatérští detektivové měli hody. Několik stovek lidí se nabídlo za rukojmí místo Simona Cormacka (v jistotě, že k výměně nikdy nedojde). Desátého dne od prvního hovoru Zacka s Quinnem se do zpravodajství amerických médií vloudil nový tón.

Jeden texaský kazatel, jehož pokladna dostala znenadání vysokou částku od naftařské společnosti, prohlásil, že měl božské vidiny. Násilí na prezidentovu synovi se dopustili komunisté, o tom nebylo pochyb. Božího poselství se chopili zpravodajové a neprodleně je odvyšili. Byly učiněny první krůčky k uskutečnění plánu Crockett.

Když si zvláštní agentka Sam Somervilleová svlékla své upjaté pracovní šaty, které na sobě stejně od prvního večera v bytě neměla, byla to úžasně krásná žena. Dvakrát za svou kariéru využila své krásy, aby urychlila vyřešení případu. Poprvé se několikrát sešla s vysokým úředníkem Pentagonu a při poslední schůzce v jeho bytě předstírala opilost. Nechal se ukolébat jejím bezvědomím a uskutečnil jeden velice kompromitující telefonický hovor, který prokázal, že dává zbrojní zakázky preferovaným firmám, od nichž si bere procenta ze zisku.

Podruhé přijala od mafiánského bosse pozvání na večeři. Po cestě jeho vozem mu umístila v čalounění štěníci. FBI mohla díky monitorovaným hovorům pohnat mafiána před soud pro porušení několika zákonů.

Toho všeho si byl dobře vědom Kevin Brown, když ji vybral jako agentku, která bude sledovat vyjednavče vyslaného Bílým domem. Doufal, že na Quinna udělá stejný dojem, jako už na několik mužů před ním, takže změkne a svěří se jí s myšlenkami a záměry, které nemohou zachytit mikrofony.

Nemohl však počítat s opačným vývojem událostí. Jedenáctého večera se ti dva setkali v úzké chodbičce kensingtonského bytu mezi koupelnou a obývacím pokojem. Dva lidé se v ní sotva mohli vyhnout. Sam Somervilleová z náhlého popudu objala Quinna kolem krku a políbila ho na ústa. Chtěla to udělat už týden. Quinn ji neodmítl ani nezklamal, naopak, byla překvapena jeho vstřícnou reakcí, když jí polibek dlouze vracel.

Objetí trvalo několik minut, dokud McCrea neupustil v kuchyni za obývacím pokojem pánev. Quinn těžkou rukou pohladil Sam po lesklých světlých vlasech. Cítila, jak z ní opadá únava a vyčerpání.

"Jak dlouho to ještě bude trvat, Quinne?" zašeptala.

"Už moc ne," zabručel. "Pár dní, když všechno půjde dobře. Možná týden."

Když se vrátili do obývacího pokoje a McCrea je zavolal k jídlu, bylo zřejmé, že si ničeho nevšiml.

Plukovník Easterhouse dokulhal po vysokém koberci k oknu Pyleovy kanceláře a Laingovu zprávu nechal na konferenčním stolku za sebou. Pyle ho ustaraně pozoroval.

"Obávám se, že ten mladík může značně poškodit zájmy naší země tady," řekl Easterhouse tiše. "Nevědomky, samozřejmě. Určitě je to svědomitý pracovník. Nicméně..."

Ve skutečnosti si dělal větší starosti, než dával najevo. Jeho plán na zmasakrování Saúdovců byl ve fázi, kdy citlivě reagoval na jakoukoliv trhlínu.

Imám z řad šíitských fundamentalistů byl bezpečně ukryt, neboť záznamy v ústředním policejním počítači byly vymazány, včetně údajů o jeho stycích, přátelích, přívržencích a možných místech pobytu. Kontakt s ním udržoval fanatik z Mutawainské náboženské policie. Mezi šíity probíhal nábor. Hlásili se horliví dobrovolníci, jimž bylo řečeno, že jsou připravováni pro akci, v níž získají nehynoucí slávu ve službách imámových a potažmo Alláhových.

Nový stadión byl dokončen podle plánu. Jeho mohutné dveře, okna, boční východy a klimatizace, to všechno bylo kontrolováno ústředním počítačem podle Easterhouseova programu. Úspěšně pokračovaly přípravy na pouštní manévry, které měly v době kostýmové zkoušky stáhnout z hlavního města většinu pravidelné saúdskoarabské armády. Egyptský generálmajor s dvěma palestinskými zbrojními byli podplaceni, aby v kritický den dali Královské gardě při běžném výdeji munice defektní střelivo.

Americké automaty Piccolo, zásobníky a munice měly dorazit lodí počátkem roku, a už se zařizovalo jejich uskladnění a ošetření, než budou vydány šíitům. Jak Easterhouse slíbil Cyrusi Millerovi, americké dolary potřeboval pouze na zahraniční nákupy. Vnitřní platby obstarával v rijálech.

Tohle všechno nevyprávěl Stevu Pyleovi. Generální ředitel SAIB slyšel o Easterhouseovi a jeho záviděníhodnému vlivu na královskou rodinu. Byl polichocen, když ho plukovník před dvěma měsíci pozval na večeři. Hluboký dojem na něj udělala také jeho nádherně padělaná legitimace CIA. Když si jen pomyslel, že tenhle člověk není žádný poradce na volné noze, ale že skutečně pracuje pro svou vlast! A ví to o něm jen on, Steve Pyle.

"Proslýchá se, že se připravuje svržení Saúdoců," řekl mu Easterhouse chmurně. "Dověděli jsme se to a informovali jsme krále Fahda. Jeho Veličenstvo souhlasilo, že jeho bezpečnostní složky budou na odhalení pachatelů spolupracovat se CIA."

Pyle přestal jíst a otevřel ústa v úžasu. To byl ten nejvhodnější okamžik.

"Jak víte, za peníze se v téhle zemi dá koupit úplně všechno, včetně informací. A ty právě potřebujeme, jenže běžné policejní zdroje nemohou být použity pro případ, kdyby se spiklenci vyskytli i v řadách policie. Znáte prince Abdula?" Pyle přikývl. Králův bratranec, ministr veřejných prací.

"Král ho ustanovil spojkou mezi námi," řekl plukovník. "Princ souhlasil s tím, že peníze, které potřebujeme, abychom odhalili spiknutí, půjdou z jeho rozpočtu. Musím podotknout, že nejvyšším místům ve Washingtonu záleží na tom, aby se této spřátelené vládě nic nestalo."

A tak banka přistoupila na to, že se za pomoci jediného, značně důvěřivého úředníka bude spolupodílet na vytvoření potřebného fondu. Easterhouse udělal jen to, že do počítače na ministerstvu veřejných prací, který sám instaloval, vpašoval čtyři nové instrukce.

První zněla, aby byl jeho vlastní terminál upozorněn, když ministerstvo vydalo příkaz k platbě kontrahentovi. Měsíčně bylo fakturami vypláceno obrovské množství peněz, protože ministerstvo financovalo v oblasti Džiddy silnice, školy, nemocnice, přístavy, sportovní stadióny, mosty, silniční a železniční nadjezdy, sídliště a obytné domy.

Druhá instrukce počítači ukládala, aby si ke každé platbě přiřazil deset procent, ale aby těch deset procent převedl na jeho vlastní konto v džidské pobočce SAIB. Třetí a čtvrtá instrukce byly ochranné: pokud by ministerstvo chtělo znát výši plateb, počítač by automaticky připočítal deset procent. Pokud by někdo položil přímou otázku, došlo by k zablokování odpovědi a vymazání paměti. Easterhouseovo konto zatím dosáhlo výše čtyř miliard rijálů.

A Laing si povšiml podivné skutečnosti, že při každé platbě ministerstva kontrahentovi, uskutečňované přes SAIB, jde deset procent celkové sumy z ministerského konta na jiné konto u téže banky.

Easterhouseův podvod byl obměnou podvodu s takzvanou čtvrtou pokladnou, a mohl být odhalen pouze při celoroční ministerské revizi, která se měla uskutečnit až příští rok na jaře. Tento systém podvodu se traduje od příběhu jednoho amerického majitele baru, který byl přesvědčen, že přichází o čtvrtinu tržeb, ačkoliv má stále plno. Najal si nejlepšího soukromého detektiva, který se usídlil v místnosti nad barem, vyvrtil do podlahy díru a strávil týden na břiše pozorováním dění pod sebou. Nakonec referoval: "Je mi líto, ale váš personál jsou samí poctiví lidé. Každý dolar, každý centík, který přejde přes barový pult, ukládají do jedné ze čtyř pokladen." "Jak to, čtyř?" podivil se majitel. "Nechal jsem instalovat jen tři."

"Člověk tomu mladíkovi nepřeje nic špatného," řekl Easterhouse, "ale pokud si bude počínat takhle, pokud odmítne o věci mlčet, nebylo by rozumnější přeložit ho zpátky do Londýna?"

"To nebude tak jednoduché. Myslíte, že nebude protestovat?" zeptal se Pyle.

"Jistěže ne," řekl Easterhouse, "věří přece, že se jeho balíček dostal do Londýna. A jestliže ho Londýn obešle - protože přesně tohle mu řeknete - půjde jako ovce. Vy musíte Londýnu říct jediné to, že si přejete jeho přeložení. Důvody?

Nepřípustibil se zdejšími podmínkám, je hrubý na personál a demoralizuje své kolegy. Důkaz máte v rukách. Pokud bude stejně vyvádět v Londýně, bude to jen potvrzení vašich slov."

Pyle byl potěšen. Easterhouseův plán pamatoval na všechny eventuality.

Quinn byl natolik soudný, že nepředpokládal ve své ložnici jednu, ale spíše dvě štěnice. Trvalo mu hodinu, než našel první; nalezení té druhé už bylo dílem okamžiku. Velká mosazná stolní lampa měla v podstavci vyvrtný milimetrový otvor. Zjevně nesloužil žádnému rozumnému účelu, protože šňůra byla vyvedena bokem, zatímco otvor byl na spodní základně. Quinn několik minut zpracovával žvýkačku - jednu z těch, které dostal na cestu přes oceán od viceprezidenta Odella - a pak jí otvor utěsnil.

Ve sklepe velvyslanectví se od ovládacího panelu odvrátil technik, který měl službu, a zavolal muže z FBI. Brzy nato se k odposlechu dostavili i Brown s Collinsem.

"Jedna z těch štěnic v ložnici odešla," řekl technik. "Ta ve stolní lampě. Zřejmě jde o poruchu."

"Mechanickou?" zeptal se Collins. I přes proklamace výrobce technika v pravidelných intervalech vypovídala poslušnost.

"Možná," řekl technik. "Nedá se to určit. Zdá se, že žije, ale hladina zvuku při odposlechu se blíží nule."

"Mohl ji objevit?" zeptal se Brown. "A něčím ji zacpat? Je to pěkně lstivej parchant."

"Je to možné," řekl technik. "Máme se na to podívat?"

"Ne," řekl Collins. "Stejně v ložnici nikdy nemluví. Jen leží na zádech a přemýšlí. A kromě toho je tam ještě druhá - v

zásuvce ve zdi."

Té noci, dvanácté od Zackova prvního zavolání, přišla Sam do Quinnovy ložnice. McCrea spal na opačném konci bytu. Západka dveří při otvírání klapla.

"Co to bylo?" zeptal se muž z FBI, který měl noční službu s technikem u ovládacího panelu. Technik pokrčil rameny.

"Bylo to z Quinnovy ložnice. Dveře nebo okno. Třeba šel do koupelny. Potřeboval na čerstvý vzduch. Hlasy není slyšet."

Quinn ležel na posteli. V ložnici byla tma, narušovaná jen odrazy světla z kensingtonských ulic. Quinn ležel nehybně a díval se do stropu. Až na sarong kolem pasu byl nahý. Když uslyšel klapnutí dveří, otočil hlavu. Sam stála u dveří a neřekla jediné slovo. I ona věděla o štenicích. Věděla také, že její ložnice není odposlouchávána, jenže v té vedlejší zase spal McCrea.

Quinn spustil nohy na podlahu, zavázal si sarong a výmluvně zdvihl prst ke rtům. Neslyšně vstal z postele, vzal z nočního stolku magnetofon, zapnul jej a položil na podlahu poblíž zásuvky, asi dva metry od postele. Stále ještě beze slova vzal z rohu ložnice velké křeslo, překlopil je a dal přes magnetofon. Mezery ještě utěšnil polštáři.

Křeslo zakrývalo magnetofon ze čtyř stran, zbylé dvě tvořily podlaha a zeď.

"Teď už můžeme mluvit," řekl.

"Mně se nechce," zašeptala Sam a vztáhla k němu ruce.

Quinn ji vzal do náruče a odnesl ji na postel. Posadila se a svlékla si noční košilku. Quinn si k ní přilehl.

Ve sklepe velvyslanectví poslouchal technik s dvěma muži z FBI zvuk vycházející ze zásuvky Quinnovy ložnice.

"Je v limbu," řekl technik. Všichni tři slyšeli pravidelné oddechování tvrdě spícího muže, které nahrál Quinn předchozí noci, když si nechal magnetofon na polštáři. K odposlechu se znovu přišli podívat Brown a Seymour. Od toho večera už nikdo nic neočekával; Zack volal v šest hodin během večerní špičky - nádraží v Bedfordu žádní svědkové.

"Já nechápu," řekl Patrick Seymour, Jak může ten chlap takhle spát, když je pod takovým tlakem. Já jsem za posledních čtrnáct dní skoro nespál a mám pocit, že už nikdy neusnu. Musí mít nervy jak struny od piána."

Technik zažíval a přikývl. Jeho práce pro CIA v Británii i na kontinentě obvykle nevyžadovala práci v noci, a když už, tak ne tolik nocí zas sebou.

"Jo, já bych si teď nejvíc přál být na jeho místě."

Brown se beze slova obrátil a odešel do kanceláře, která mu sloužila jako byt. Už byl v tomhle zatraceném městě skoro čtrnáct dní a stále více se utvrzoval v tom, že britská policie nic nevyšetří a že Quinn si jen planě pohrává s krysou, která se nedá počítat mezi lidi. Ať si tedy Quinn a jeho britští kamarádičky sedí na prdelích: jeho už přešla trpělivost. Rozhodl se, že ráno si svolá své lidi a společně se podívají, jestli by tady nebylo na místě trochu klasické detektivní práce. Nebylo by to poprvé, kdy všemocná policie přehlédla nějakou drobnost.

8.

Quinn se Sam spolu strávili bezmála tři hodiny. Střídavě se milovali a šeptali si. Většinou mluvila ona, vyprávěla mu o sobě a o své práci v FBI. Varovala také Quinna před neomaleným Kevinem Brownem, který ji pro tento úkol vybral a sám přijel do Londýna s osmi „dozorčími“.

Pak upadla do hlubokého bezesného spánku; poprvé za těch čtrnáct dní pořádně usnula. Quinn ji však probudil.

"Ten pásek je jen tříhodinový," zašeptal. "Za čtvrt hodiny dojde."

Znovu ho políbila, natáhla si noční košilku a odplížila se do své ložnice. Quinn odstranil křeslo, párkrát zachroptěl, jakoby ze spaní, vypnul magnetofon, stočil se na postel a tentokrát už opravdově usnul. Na odposlechu to znělo, jako by se ve spánku převrátil na posteli a znovu klidně usnul. Technik a dva muži z FBI se podívali na ovládací panel a vrátili se ke svým kartám.

Zack zavolal v půl desáté. Jeho hlas zněl oproti předchozímu dni příkře a nepřátelsky, jako by mu začínaly povolovat nervy. Byl to hlas člověka, na kterého je vyvíjen zvýšený nátlak a který se rozhodl, že musí postupovat tvrději.

"Tak teď mě poslouvej, ty všiváku. Těch sladkejš řečiček už bylo dost. Mám toho po krk. Dáš mi dva milióny dolarů, ale tím končím. Dáš si ještě jednu jedinou podmínku a pošlu ti pár prstů - vezmu si kladívko a odsekám mu je dlátem.

Uvidíme, jak tě po tomhle bude Washington milovat ..."

"Zacku, zabrzdí," řekl Quinn vážným hlasem. "Máš je mít, vyhrál jsi. Včera večer jsem jim řekl, ať vyvalí dva milióny dolarů, jinak jsem vyřízený. Panebože, jsi taky tak unavený? Já skoro nespím, kdybys náhodou zavolal ..."

Zack se zřejmě uklidnil pomyslením, že někdo je na tom s nervy hůř než on.

"Ještě něco," zavrčel. "Nechci prachy. Žádnou hotovost. Mohli byste napíchnout kufr. Chci to v diamantech. Uděláme to takhle ..."

Mluvil ještě asi deset vteřin a zavěsil. Quinn si nedělal žádné poznámky. Nepotřeboval poznámky. Všechno nahrával.

Tentokrát Zack volal z řady tří budek v Saffron Walden, městečku v západním Essexu, kde se konají trhy, poblíž dálnice M 11 z Londýna do Cambridge. Policista v civilu se dostal k budkám za tři minuty, ale byly prázdné. Vojající byl pohlčen davem.

Andy Laing obědval v úřednické jídelně džiddské pobočky SAIB se svým přítelem a kolegou, pákistánským provozním ředitelem panem Aminem.

"Jsem celý zmatený, milý příteli," řekl mladý Pákistánec. "Co se to jen děje?"

"To nevím," odpověděl Laing. "To bys mi snad mohl říct ty."

"Víš, že denně odsud jde pošta do Londýna. Já měl naléhavý dopis pro Londýn, přikládal jsem nějaké dokumenty. Potřebuju rychlou odpověď. Co s tím? Já se ptám. Proč odpověď nikde nepřichází? Ptám se v podatelně, proč nemám odpověď. A oni mi řeknou něco moc zvláštního."

Laing položil nůž a vidličku.

"A co ti řekli, starý brachu?"

"Řekli, že všechno se zdržuje. Všechna pošta do Londýna musí napřed na den do Rijádu, než jde zas dál."

Laing ztratil chuť k jídlu. V žaludku mu něco zahlodalo, ale hlad to nebyl.

"Jak dlouho říkali, že už to takhle funguje?"

"Asi týden, řekl bych já."

Laing odešel z jídelny do své kanceláře. Na psacím stole měl vzkaz od ředitele pobočky, pana Al-Harouna. Pan Pyle se s ním chce neprodleně setkat v Rijádu.

Ještě chytil poslední spoj. V letadle na sebe dostal vztek. Obezřetnost je dobrá věc, ale kdyby byl poslal balíček normální poštou ... A to ještě dopis adresoval přímo hlavnímu účetnímu, obálku nadepsal svým charakteristickým rukopisem ... ten dopis musí Steva Pylea praštit do očí, jakmile si rozloží poštu na stole.

Laing byl uveden ke generálnímu řediteli, hned jak se zavřely dveře banky pro veřejnost.

Nigel Cramer se přišel na Quinna podívat kolem poledního.

"Tak jste skončil na dvou miliónech dolarů," řekl.

Quinn přikývl.

"Gratuluju," pokračoval Cramer. "Třináct dní je na takovou akci poměrně krátká doba. Mimochodem, ten ranní hovor slyšel náš psycholog. Domnívá se, že ten chlap to myslí vážně. Je pod obrovským tlakem a chce z toho vyváznout."

"Bude muset ještě pár dní počkat," řekl Quinn. "Všichni budeme muset počkat. Slyšel jste, že chce diamanty místo hotovosti. Bude to nějaký čas trvat, než je shromáždíme. Je něco nového v pátrání po jejich úkrytu?"

Cramer zavrtěl hlavou.

"Bohužel ne. Prověřili jsme všechny možné pronájmy. Buď nejsou v obytných prostorách, nebo to museli koupit. Nebo si to půjčit."

"Je vůbec možné prověřit prodeje za hotové?" zeptal se Quinn.

"Bohužel ne. Celkový objem koupí a prodejů v jihovýchodní Anglii je obrovský. Tisíce nemovitostí tu vlastní cizinci nebo cizí společnosti, a při prodeji figurovali jejich zástupci - právníci, banky atakdále. Stejně jako u koupě tohoto bytu."

Lou Collins a jeho lidé z CIA na odposlechu zbystřili.

"Mimochodem, mluvil jsem s jedním z našich lidí v okrsku Hatton Garden. Ptal se prostřednictvím spojky na poměry v obchodu s diamanty. Ať je ten únosce kdokoliv, vyzná se. On, nebo jeden z jeho kompliců. Diamanty jsou snadno prodejné a kdykoliv k dispozici. A jsou lehké. Za dva milióny je jich kilo, možná trochu víc. Už jste promýšlel, jak provedeme výměnu?"

"Samozřejmě," řekl Quinn. "Rád bych to zařídil sám. Ale nechci, aby mi tam vpašovali nějaké ukryté štenice. Únosci na tohle budou myslet. Nemyslím, že by na schůzku rovnou přivedli Simona, takže pokud by zjistili nějaký uskok, stále by ho ještě mohli zabít."

"Nedělejte si starosti, pane Quinne. Samozřejmě, že bychom je chtěli dostat, ale respektujeme vaše požadavky. Z naší strany k žádným uskokům ani k žádnému pokusu o hrdinský čin nedojde."

"Děkuju," řekl Quinn. Podali si ruce a muž ze Scotland Yardu odešel zpravit výbor COBRA o nejnovějším vývoji situace.

Kevin Brown strávil dopoledne zavřený ve své kanceláři v podzemí velvyslanectví. Když otevřely obchody, poslal dva ze svých lidí na nákup věcí podle připraveného seznamu: měli mu přinést podrobnou mapu okolí severu Londýna do padesáti mil od města, odpovídající průhledné plastické pouzdro, špendlíky ke značení na mapě a různobarevné fixy. Pak shromáždil svůj detektivní tým a položil před ně mapu v plastickém pouzdře.

"Podíváme se nejdřív na ty budky, z kterých ten hňup volal. Chucku, čti mi jednu za druhou."

Chuck Moxon se podíval do seznamu.

"První hovor, Hitchin, hrabství Hertfordshire."

"Oukej, tak Hitchin máme ... tady." Brown označil místo špendlíkem.

Zack volal během třinácti dnů osmkrát - na devátý hovor se právě chystal. Brown postupně označoval špendlíky místa, odkud bylo voláno. Před desátou hodinou nahlédl dovnitř jeden ze dvou agentů FBI, kteří měli službu na odposlechu.

"Právě volal znovu. Vyhrožoval, že Simonovi useká prsty dlatem."

"Doprdele," zaklel Brown. "Ten pitomec Quinn to nakonec posere. Já to věděl. Odkud zas volal?"

"Z městečka Saffron Walden," odpověděl agent.

Když Brown rozmístil všech devět špendlíků, vyznačil kritickou oblast spojnici. Nepravidelně zasahovala do pěti hrabství. Brown vzal pravítko a spojil mezi sebou všechny nejvzdálenější body. V přibližném středu se utvořila jakási pavučina čar. Nejvzdálenějším jihovýchodním bodem byl Great Dunmow v hrabství Essex, severním St. Neots v hrabství Cambridgeshire a západním Milton Keynes v hrabství Buckinghamshire.

"Nejhustěji se nám to prolíná tady," ukázal Brown prstem, "severně od Biggleswade v hrabství Bedfordshire. Odsud nepřišel žádný telefonát. Proč?"

"Je to moc blízko úkrytu?" zkusil to jeden z jeho mužů.

"Možná, chlapče, možná. Chci, abyste se podívali do těchhle dvou měst, Biggleswade a Sandy, která jsou nejbliž

geografického středu podezřelé oblasti. Navštívíte tam všechny realitní kanceláře. Budete se tvářit jako perspektivní klienti, kteří mají zájem o pronájem nějakého odlehlejšího domu, kde chcete psát knihu nebo něco podobného. Poslouchejte, co budou říkat. Třeba se něco uvolní v nejbližší době, třeba jim uklouzne, že před čtvrt rokem jste mohli mít parádní barák, ale někdo vás předešel. Je to jasný?"

Všichni přikývli.

"Neměli bychom dát vědět panu Seymourovi, že tam jedeme?" zeptal se Moxon. "Třeba už je tam Scotland Yard."

"Pana Seymoura nechť mně," uklidňoval je Brown. "Však my už se dohodnem. I kdyby tam už bobíci byli, mohli něco přehlédnout. Možná přehlídli, možná nepřehlídli. To právě musíme prověřit."

Steve Pyle se při přivítání Lainga pokusil o svou obvyklou bodrost.

"Já... é... jsem si vás zavolal, Andy, protože jsem právě dostal z Londýna žádost, abyste se tam na ně přijel podívat. Zdá se, že vám začíná nová kariéra."

"Jistě," řekl Laing. "Má ta žádost z Londýna nějakou souvislost s tím balíčkem se zprávou, který jsem posílal a který nikdy nedorazil, protože byl zadržen přímo tady, v téhle kanceláři?"

Pyle v sobě posbíral poslední zbytky bodrosti.

"Tak dobrá. Jste chytrý. Možná až moc chytrý. Ale pletl jste se do věcí, do kterých vám nic není. Pokoušel jsem se vás varovat, ale vy jste si musel hrát na soukromého detektiva. Oukej, teď se s vámi vypořádám. To já jsem vás nechal přeložit do Londýna. Sem se nehodíte, Laingu. Nejsem spokojen s vaší prací. Vráťte se zpátky. Máte sedm dní na to, abyste si dal své věci do pořádku. Letenku máte objednanou. Ode dneška za týden."

Kdyby byl starší, vyzrálejší, hrál by Andy Laing tuhle hru chladnokrevněji. Byl však rozčilený, že člověk Pyleova postavení v bance používá peněz klientů k vlastnímu obohacení. Měl v sobě naivitu a horlivost mládí, přesvědčení, že právo vítězí. Ve dveřích se ještě obrátil.

"Týden? To by vám mělo stačit, abyste to v Londýně všechno zařídil? Tak to ne. Vráťm se tam, v pořádku, ale poletím hned zítra."

Měl právě čas, aby stihnul poslední letadlo do Džiddy. Z letiště jel rovnou do banky. V horní zásuvce psacího stolu měl uložený pas spolu s dalšími doklady. Krádeže jsou v tomto prostředí něčím neslýchaným. Přesto však pas v zásuvce nebyl.

Toho večera vypukla mezi únosci ostrá hádka.

"Mluvte sakra potichu," zasyčel na ně Zack několikrát. "Baissez le voix, merde."

Věděl, že jeho mužům dochází trpělivost. Bylo vždycky riskantní brát si takové lidi. Po obrovském vypětí při samotném únosu byli dnem i nocí odkázáni na pobyt v osamělém domě, popijeli pivo z plechovek, které jim kupoval u benzínových pump, nesměli se ukázat u okna, slyšali vytrvalé zvonění na dveře. Žili v neustálém nervovém napětí a nikdo z nich nebyl ten typ, který by se uklidňoval četbou nebo přemýšlením. Korsičan poslouchal celé dny francouzské hudební programy, prokládané krátkými zprávami. Jihoafričan si dlouhé hodiny falešně hvízdal stále tutéž melodii, 'Sarie Marais'. Belgičan se díval na televizi, přestože nemohl rozumět jedinému slovu. Nejraději měl kreslené filmy.

Hádka se rozpoutala po Zackově sdělení, že chce uzavřít dohodu s vyjednavatelem jménem Quinn a ukončit celou záležitost s dvěma milióny dolarů výkupného.

Korsičan měl námítky, a s nimi i Belgičan, který mu rozuměl. Jihoafričan toho měl plné zuby, chtěl domů a souhlasil se Zackem. Hlavním argumentem Korsičana bylo, že mohli ještě vydržet. Zack věděl, že to není pravda, ale byl si vědom toho, že by se vystavil velkému nebezpečí, kdyby jim vykládal, že se u nich začínají projevovat trhliny a že je během dalších několika dnů ochromí nuda a nečinnost.

A tak je uklidnil, usmířil, řekl jim, že si vedli skvěle a že za pár dní budou všichni ohromně bohatí. Myšlenky na peníze je uklidnily. Zack byl rád, že se to obešlo bez rvačky. Na rozdíl od svých druhů neměl problémy s nudou, ale se stresem. Pokaždé, když projížděl svým volvem po rušných silnicích, si uvědomoval, že stačí jedna náhodná silniční kontrola, kolize s jiným vozem, chvíle nepozornosti, a do okénka mu strčí hlavu policajt v modré čepici a podívá se, proč má paruku a falešný knír. Jeho maskování se dalo přehlédnout na lidnaté ulici, ale ne na vzdálenost dvaceti centimetrů. Pokaždé, když vstupoval do telefonní budky, ho zachvátila utkvělá představa, že dělá něco špatně, že hovor vystopují příliš brzy, že někde nablízku je policajt v civilu, který vysílačkou vyhlásí poplach a chytne ho ještě v budce. Zack nosil pistoli a věděl, že by ji použil, kdyby musel utíkat. Kdyby k tomu došlo, musel by nechat na místě volvo, které zaparkoval vždycky v těsné blízkosti budky, a utíkat po svých. V tu chvíli by se ho mohl pokusit zastavit nějaký uvědomělý idiot. Dospěl tak daleko, že kdykoliv na rušných místech, která si vybral pro své telefonáty, uviděl policajta, zvedl se mu žaludek.

"Odes tomu chlapci večeři," řekl Jihoafričanovi.

Simon Cormack prožíval patnáctý den věznění v podzemní cele. Uplynulo už třináct dní od chvíle, kdy odpověděl na otázku o tetě Emily a poznal, že otec se ho snaží vysvobodit. Uvědomil si, jak strašná je samota, a divil se, jak ji někteří lidé mohou snášet měsíce, nebo dokonce roky. V západních věznicích mohou vězni na samotce psát, číst knihy, někdy se mohou dívat na televizi, mají se čím zabývat. A on nemá nic. Měl však tvrdou náuru a rozhodl se, že se nepoloží. Pravidelně cvičil, a tím se nutil překonávat vězeňskou letargii; desetkrát denně dělal kliky, tucetkrát běhal na místě. Stále měl na sobě trenky, ponožky, trenýrky a běžecké tílko a uvědomoval si, že musí příšerně páchnout. Toaletní kbelík používal opatrně, aby nezmáčel podlahu, a byl vděčný, když mu jej každý druhý den vynesli.

Strava byla jednotvárná, převážně smažená nebo studená, ale nedostatkem netrpěl. Pochopitelně mu nedali nic na holení, a tak mu narostly řídké vousy a knír. Rostly mu také vlasy, pokoušel se je pročešávat prsty. Požádal o kbelík se

studenou vodou a mycí houbu a únosci mu nakonec vyhověli. Nikdy si neuvědomil, jak vděčný může být člověk za možnost umytí. Svlekl se donaha a trenýrky posunul do poloviny řetězu, aby zůstaly suché. Pak se vydrhl od hlavy k patě. Dřel si kůži houbou, aby získal pocit čistoty. Po umytí se cítil jako znovuzrozený. O útěk se však nepokoušel. Řetěz byl bytelný a dveře pevné a zastrčené zvenčí.

Mezi cvičením se pokoušel různými způsoby zaměstnávat mysl. Recitoval si všechny básně, na které si vzpomněl, předstíral, že diktuje svůj životopis neviditelné stenografce, aby se pokusil vzpomenout si na všechno, co se mu do jeho jednadvaceti let přihodilo. Přemýšlel o domově, o New Havenu, Nantucketu, Yale a Bílém domě. Myslel na matku a otce a na to, jak se jim vede; doufal, že se pro něj netrápí, ale věděl, že je to naopak. Kdyby jim jen mohl říct, že je v pořádku, v dobré kondici, že myslí... Ozvaly se tři údery na sklepní dveře. Sáhl po černé kápi a nasadil si ji. Večeře, nebo je to snídaně ...?

Téhož večera, když Simon Cormack už usnul a Sam Somervillová ležela v Quinnově náruči, zatímco magnetofon dýchal do zásuvky, se o pět časových pásem na západ sešel v pozdním večeru v Bílém domě krizový štáb. Kromě stálých členů se zasedání tentokrát zúčastnili i Phillip Kelly z FBI a David Weintraub ze CIA.

Poslechli si nahrávky Zackova rozhovoru s Quinnem, jak to dělávali v posledních dvou týdnech bezmála každý den. Slyšeli skřípavý hlas britského zločince a uklidňující tón Američanova hlasu.

Po Zackových posledních slovech Hubert Reed otřesen zbledl.

"Panebože," řekl, "dláto a kladivo. Ten člověk je zvíře."

"Ano, to víme," řekl Odell. "Přinejmenším však už známe konečnou sumu. Dva milióny dolarů. V diamantech. Někaké připomínky?"

"Žádné," řekl Jim Donaldson. "Tahle země to lehce zaplatí, za prezidentova syna. Jen mě překvapuje, že to trvalo dva týdny."

"To je v podstatě velice krátká doba, aspoň pokud jsem informován," řekl generální prokurátor Bili Walters. Don Edmonds z FBI souhlasně přikývl.

"Poslechneme si znovu ještě ty zbylé nahrávky z bytu?" zeptal se viceprezident Odell.

Nikdo neměl potřebu.

"Má někdo z vašich lidí nějaké poznámky k tomu, co řekl pan Cramer ze Scotland Yardu Quinnovi?"

Don Edmonds se podíval po Phillipu Kellym, ale pak za FBI odpověděl sám.

"Naši lidé v Quanticu souhlasí se svými britskými kolegy," řekl. "Ten Zack se dostal na hranici svých možností a chce to skončit, provést výměnu. Z jeho hlasu číší napětí, proto zřejmě taky ty hrozby. Naši lidé souhlasí s britskými analytiky i v další věci; jsou přesvědčeni, že Quinnovi se podařilo vnuknout tomu animálnímu Zackovi představu, že s ním cítí. Za těch čtrnáct dní," podíval se na Jima Donaldsona, "se mu podařilo profilovat se jako člověk, který chce Zackovi pomoci, zatímco my ostatní jsme ti špatní, kteří mu házejí klacky pod nohy. Zack v podstatě důvěřuje Quinnovi, ale nikomu jinému. To může být rozhodující pro bezpečnou výměnu. Tak alespoň soudí hlasoví analytici a psychologové."

"Panebože, kam jsme se to dostali, když se musíme vlichocovat takovému vyvrhelovi," řekl znechuceně Jim Donaldson.

David Weintraub, který se dosud díval do stropu, obrátil zraky k ministru zahraničí. Abyste vy zůstali na svých vysokých postech, chtělo se mu říct, musím se já se svými lidmi bavit s takovými kreaturami, jako je Zack.

"Oukej, přátelé," řekl Odell. "Musíme se na něčem dohodnout. Záleží to tady na nás, tak se s tím rychle vypořádáme. Osobně bych řekl, že ten Quinn odvedl výbornou práci. Jestli toho kluka dostane zpátky živého a zdravého, budeme mu hodně dlužit. A teď k těm diamantům. Kde je seženeme?"

"V New Yorku," řekl Weintraub, "to je centrum obchodu s diamanty."

"Mortone, ty jsi z New Yorku. Máš nějaké diskrétní kontakty, přes které by se to dalo rychle vyřídit?" obrátil se Odell k bývalému bankéři Morton Stannardovi.

"Jistě," řekl Stannard. "Když jsem pracoval u Rockman-Queens, měli jsme spoustu klientů, kteří obchodovali s diamanty. Diskrétní? To oni musí být. Chceš, abych to zařídil? A co peníze?"

"Prezident trval na tom, že výkupné zaplatí sám, a odmítá cokoliv jiného," řekl Odell. "Jen nechápu, proč bychom ho s těmihle detaily měli unavovat. Huberte, může ministerstvo financí poskytnout půjčku, než si to prezident zařídí se svými fondy?"

"Bez problému," řekl Hubert Reed. "Ty peníze dostaneš, Mortone."

Všichni se zvedli. Odell ještě musel navštívit prezidenta v jeho bytě.

"Zaříd' to co nejrychleji, Mortone," řekl. "Sejdeme se tady zase za dva nebo tři dny."

Ve skutečnosti to trvalo sedm dní.

Andymu Laingovi se podařilo smluvit si schůzku s panem Al-Harounem, ředitelem pobočky, až na ráno. Noc však nepromarnil.

Pan Al-Haroun hovořil mírně omluvně, jak jen to dokáže dobře vychovaný Arab v konfrontaci s rozčileným člověkem ze Západu. Bylo mu velice líto, že k takové události vůbec došlo; byla to nešťastná situace, jejíž řešení bylo v milosrdných rukách Alláhových; nic mu neučiní větší potěšení, než vrátit panu Laingovi jeho pas, který byl na zvláštní žádost pana Pylea přes noc uložen v trezoru.

Al-Haroun došel k svému trezoru a štíhlými hnědými prsty vytáhl americký pas, který podal Laingovi.

Laing se zklidnil, poděkoval formálním „Aškurak“ a odešel. Hned když se vrátil do své kanceláře, napadlo ho pas si prolistovat.

V Saudské Arábii potřebují cizinci nejen vstupní, ale i výstupní víza. Jeho vlastní výstupní vízum, které dříve platilo bez omezení, bylo zrušeno. Razítko džiddského Imigračního úřadu bylo dokonale pravé. Pan Al-Haroun má na tom úřadu nepochybně nějakého přítele, přemítal Laing zahořkle. Takhle se to tu tedy dělá.

U vědomí toho, že se zatím vrátit nemůže, rozhodl se Andy Laing jednat. Vzpomněl si, co mu kdysi říkal provozní ředitel Amin.

"Amine, kamaráde, neříkal jsi mi kdysi, že máš nějakého příbuzného na Imigračním úřadě?" zeptal se ho.

Amin nevytušil v otázce žádnou past.

"No jistě. Bratrance."

"A kde sedí?"

"Tady ne, kamaráde. Je v Dammánu."

Dammán nebyl blízko Džiddy, u Rudého moře, ale úplně přes celou zemi na východním pobřeží u Perského zálivu. K polednímu zavolal Andy Laing panu Zulfikaru Aminovi do jeho kanceláře v Dammánu.

"Tady je Steve Pyle, generální ředitel Saúdskoarabské investiční banky," řekl. "Jeden z mých úředníků právě letí služebně do Dammánu a v nutné záležitosti se potřebuje večer dostat do Bahrajnu. Naneštěstí má propadlé výstupní vízum. Víte sám dobře, jak dlouho se taková věc vyřizuje normální cestou. Myslel jsem si, že když váš bratranec u nás zastává tak významné místo ... Uvidíte, že pan Laing je velkorysý člověk..."

V polední přestávce se Andy Laing vrátil do svého bytu, sbalil si věci a ve tři hodiny odpoledne odletěl vnitrostátní linkou do Dammánu. Pan Zulfikar Amin už na něj čekal. Obnovení výstupního víza trvalo dvě hodiny a Andyho to stálo tisíc rijálů.

Pan Al-Haroun si všiml nepřítomnosti svého zaměstnance přibližně ve chvíli, kdy ten už odlétal do Dammánu. Zavolal na letiště v Džiddě, ale prověřil si jen mezinárodní linky. Zde o panu Laingovi nevěděli. Zmaten zavolal do Rijádu. Pyle se zeptal, zda by se Laingovi dalo zabránit v tom, aby použil jakéhokoli leteckého spoje, i vnitrostátního.

"Obávám se, drahý kolego, že tohle se zařídít nedá," řekl Al-Haroun, který trpěl pomyšlením, že by měl někoho zklamat.

"Ale můžu se zeptat svého přítele, jestli neodletěl nějakou vnitrostátní linkou."

Laingova stopa byla zachycena v okamžiku, kdy už byl za hranicí se sousedním Bahrajnem. Tam bez obtíží chytil linku British Airways do Londýna. Pyle netušil, že Laing získal nové výstupní vízum, a tak čekal do příštího dne. Pak zavolal do pobočky SAIB v Dammánu, aby jeho lidé zjistili, co tam Laing dělá. Zjišťování trvalo tři dny a bylo naprosto bezvýsledné.

Tři dny poté, co byl ministr obrany pověřen krizovým štábem zajistit diamanty pro Zacka, přišel se zprávou, že splnění úkolu bude trvat déle, než předpokládal. Peníze byly k dispozici, v tom problém nespočíval.

"Podívejte," řekl svým kolegům, "já osobně o diamantech nic nevím, ale mám dobré známé - kontaktoval jsem tři, kteří jsou velice diskrétní a chápaví - a ti mi řekli, že se jedná o skutečně velké množství kamenů."

Únosce požádal o neopracované drobné diamanty o váze od jedné pětiny do jedné poloviny karátu, střední kvality. Bylo mu řečeno, že takový kamínek má hodnotu mezi dvěma sty padesáti a třemi sty dolary za karát. Pro jistotu počítali základní cenu dvě stě padesát dolarů. Takže se tu bavíme o nějakých osmi tisících karátů."

"A v čem je problém?" zeptal se Odell.

"V čase," řekl Morton Stannard. "Při pětina karátu by se jednalo o čtyřicet tisíc kamenů. Při polovině karátu o šestnáct tisíc. A to je hodně, mají-li se nashromáždit takhle rychle. Tři lidé zuřivě nakupují a snaží se nedělat vlny."

"A jaký je závěr?" zeptal se Brad Jonnson. "Kdy budou diamanty připraveny k odeslání?"

"Za den, možná za dva," řekl ministr obrany.

"Šlapej po tom, Mortone," vybědl ho Odell. "Udělal jste dohodu. Nemůžeme už nechat toho kluka a jeho otce déle čekat."

"Ve chvíli, kdy ty diamanty budou zvážené a ověřené v pytlíku, dostanete je," řekl Stannard.

Následujícího dne zavolal Kevinu Brownovi na velvyslanectví jeden z jeho lidí.

"Možná jsme narazili na žílu, šéfe," řekl agent sručně.

"Po telefonu už nic neříkej, hochu. Zvedni prdel a přijď sem. Řekneš mi to přímo."

Agent se dostal do Londýna kolem poledne. Jeho zpráva byla více než zajímavá. Východně od měst Biggleswade a Sandy, která obě leží na dálnici A1 z Londýna na sever, je hranice hrabství Bedfordshire a Cambridgeshire. Tato oblast je protkána okresními silnicemi a nejsou v ní žádná velká města. Obyvatelé se věnují převážně zemědělství. U hranic mezi oběma hrabstvími je jen pár vesnic se staroanglickými názvy jako Potton, Tadlow, Wrestlingworth a Gamlingay. Mezi dvěma těmito vesnicemi leží u neudržované cesty stará farma, částečně zničená ohněm. Jedno křídlo domu je však zařízené a obyvatelné. Farma je v nehlubokém údolí.

Agent zjistil, že před dvěma měsíci byl dům pronajat skupince takzvaných rustikálních bláznů, kteří prohlašovali, že se chtějí vrátit k přírodě, žít jednoduchým životem, věnovat se hrnčířství a pletení košů.

"Divné je," pokračoval agent, "že peníze za pronájem složili v hotovosti a nezdá se, že by prodávali nějak moc hrnčířských výrobků, zato si jezdí ve dvou terénních džípech, které parkují ve stodolách. A s nikým se nestýkají."

"Jak se to tam jmenuje?" zeptal se Brown.

"Farma Green Meadow, šéfe."

"Oukej, do tmy je ještě daleko, když se nebudeme flákat. Jedem se na tu farmičku podívat."

Do tmy zbývaly ještě dvě hodiny, když Kevin Brown a jeho agent zaparkovali vůz na začátku příjezdové cesty a vydali se k farmě pěšky. Postupovali mimořádně obezřetně a skrývali se za stromy, dokud nevystoupili ze stromové nad údolím. Odtud se doplazili posledních deset metrů k terénnímu zlomu a podívali se dolů. Pod nimi ležela farma. Vyhořelé

křídlo bylo v podzimním odpoledni temné, z okna obyvatelné části vycházelo slabé světlo, jakoby od petrolejky. Z domu vyšel rozložitý muž a zamířil k jedné ze tří stodol. Strávil v ní deset minut a pak se vrátil do domu. Brown si pečlivě prohlížel všechny budovy silným dalekohledem. Zleva přijížděl silný japonský terénní vůz s náhonem na všechna kola. Zaparkoval před farmou. Vystoupil z něj nějaký muž. Opatrně se rozhlédl kolem sebe a pozorně si prohlédl i okraj údolí. Neviděl žádný podezřelý pohyb.

"Sakra," řekl Brown. "Zrzavé vlasy, brýle."

Řidič džípu vešel do domu a za chvíli vyšel s rozložitým mužem. Tentokrát je doprovázel velký rotvajler. Odešli do téže stodoly, strávili tam deset minut a vrátili se. Rozložitý muž zajel s džípem do jiné stodoly a zavřel vrata.

"Hrnčířství, to mě poser," řekl Brown. "V té stodole něco nebo někdo je. Vsadím se, že je to ten kluk."

Odplazili se zpátky mezi stromy.

Začal padat soumrak.

"Přines si z kufru deku," řekl Brown. "Zůstaneš tady. Budeš tady vartovat celou noc. Já vezmu pár lidí a přijedem sem před východem slunce, jestli v tyhle zatracené zemi nějaký slunce vůbec vychází."

Na druhé straně údolí ležel na větvi mohutného dubu nehybně muž v maskovací uniformě. Měl také silný dalekohled, kterým pozoroval pohyb mezi stromy na opačné straně údolí. Když mu Kevin Brown a jeho agent zmizeli z dohledu, vytáhl z kapsy malou vysílačku a několik vteřin do ní tiše a naléhavě mluvil. Bylo dvacátého osmého října. Od únosu Simona Cormacka uplynulo devatenáct dní, od Zackova prvního zavolání sedmáct dní.

Toho večera zavolał znovu, skrývaje se ve spěchajících davech ve středu Lutonu.

"Co se sakra děje, Quinne? Už je to tři dny."

"Hej, Zacku, neber si to tak. To ty diamanty. Tady jsi nás nachytil na švestkách, starý brachu. Naplnit takový pytlík zabere trochu času. Dal jsem to za úkol těm ve Washingtonu, a tlačil jsem na pilu. Dělají, co můžou, ale sakra, Zacku, pětadvacet tisíc kamenů, dobrých, nezjistitelných, to trvá."

"Jo, jasně, jen jim řekni, že na to mají ještě dva dny, a pak jim pošlu kluka v pytli. Tohle jim řekni."

Zavěsil. Odborníci se po rozboru shodli na tom, že byl silně nervózní. Začínal se dostávat do stadia, kdy mohl podlehnout pokušení chlapci ublížit, ať už z celkového vypětí, nebo proto, že se mohl cítit podváděn.

Kevin Brown měl schopný tým. Všichni byli ozbrojeni. Přiblížili se k farmě po dvojicích ze čtyř stran, odkud se dalo na farmu zaútočit. Jedna dvojice postupovala po cestě; přebíhala od úkrytu k úkrytu. Ostatní tři dvojice se neslyšně přiblížily po svazích údolí. Bylo to v onu hodinu před úsvitem, kdy je světlo nejošidnější, kdy duchové pronásledované kořisti spí, bylo to v hodinu lovece.

Překvapení bylo dokonalé. Chuck Moxon se svým partnerem měli na starosti podezřelou stodolu. Moxon odstříhl zámek, jeho partner se kotoulem vrhl dovnitř, aby se vzápětí postavil na prašnou podlahu s namířenou pistolí. Ve stodole byl jen benzínový generátor, něco jako vypalovací pec a police obložená chemickým sklem. Šest mužů s Brownem, kteří vzali útokem obytné křídlo farmy, pochodilo lépe.

Dvě dvojice vnikly dovnitř okny, aniž se obtěžovaly jejich otvíráním. Muži se vrhli rovnou po schodech nahoru k ložnicím.

Brown s poslední dvojicí vnikl do domu hlavními dveřmi. Zámek vyrazili jediným úderem perličky.

U dohasínajícího ohně v kuchyňském krbu podřimoval v křesle rozložitý muž. Měl noční hliďku, ale nečinnost a únava ho přemohly. Při úderu na zámek hlavních dveří vyskočil a sáhl po brokovnici, která ležela na stole z borového dřeva. Málem to dokázal. Zarazil ho však varovný výkřik ode dveří a pohled na velkého, nakrátko ostříhaného muže, který se křčil za namířeným koltem ráže pětáctičet. Rozložitý muž si odplivl a pomalu zvedl obě ruce nad hlavu.

Nahoře byl zrzavý muž v posteli s jedinou ženou ze skupiny. Oba dva se vzbudili hlukem způsobeným vyražením oken a dveří. Žena vykřikla a muž se vrhl ke dveřím ložnice, kde narazil na prvního agenta FBI. Byli příliš blízko u sebe, než aby mohli použít střelných zbraní. Začali ve tmě zápasit, dokud další Američan nerozpoznal, kdo je kdo, a nepraštil zrzka pažbou svého koltu do hlavy.

Čtvrtý člen skupiny, vychrtlý mladík se zplihlými vlasy, se rozespale nechal vyvést ze své ložnice o chvíli později.

Všichni agenti měli za pasem baterky, jichž využili při prohledání zbylých obytných místností. Další lidi už nenašli.

Kevin Brown nechal všechny odvést do kuchyně, kde byly rozsvícené lampy. S odporem čtveřici prohledal.

"Oukej, tak kde máte toho kluka?" vybafl na ně.

Jeden z agentů vyhlédl oknem.

"Šéfe, máme společnost."

Asi padesát mužů sestupovalo k farmě do údolí ze všech stran. Všichni měli vysoké boty, modré uniformy, a asi tučet jich vedlo na vodítkách vlčáky. V jedné stodole hlasitě zuřil rotvajler. Asi deset metrů od rozbitých hlavních dveří zastavil bílý range rover s modrým značením. Vystoupil z něj muž středních let v modré uniformě se stříbrnými knoflíky a insigniemi. Na hlavě měl pletenou námořnickou čepici. Beze slova vešel do domu a do kuchyně a upřel pohled na čtyři vězně.

"Oukej, tak vám je teda předáme," řekl Brown. "Kluk je někde tady, a ti všiváci vědí kde."

"Tak dobře," řekl muž v modrém, "a kdo jste vy?"

"No jo, jasně." Kevin Brown vytáhl legitimaci. FBI. Angličan si ji pečlivě prohlédl a vrátil mu ji.

"Koukněte," řekl Brown, "provedli jsme-"

"Provedli jste to, pane Browne," řekl velitel bedfordshirské policie, "že jste překazili největší zátah proti výrobcům a překupníkům drog, jaký se kdy v tomhle hrabství plánoval. Tihle lidé jsou jen chemici, malé ryby. Ty velké měly uvíznout v sítích každým dnem i s drogami. Takže, vrátil byste se teď laskavě do Londýna?"

V tu dobu seděl Steve Pyle v kanceláři u pana Al-Harouna v Džiddě, kam přiletěl po onom poplašném telefonátu.

"Co všechno vzal s sebou?" ptal se už počtvrté.

Pan Al-Haroun pokrčil rameny. Tihle Američané jsou kolikrát horší než Evropané, stále jen spěchají.

"Nevyznám se bohužel v počítačích," řekl, "ale noční hlídač říká, že..."

Obrátil se k arabskému nočnímu hlídači a vychrlil na něj proud arabských slov. Muž odpověděl s významně rozpráženými rukama.

"Říká, že ten den, co jsem vrátil panu Laingovi jeho pas, už řádně upravený, strávil pan Laing téměř celou noc u počítače a odešel před úsvitem se spoustou papírů. Do práce přišel načas a bez papírů."

Steve Pyle se ustaraně vrátil do Rijádu. Služba své vládě a zemi byla ušlechtilá věc, ale nesměla se navenek projevit účetními nesrovnalostmi. Požádal plukovníka Easterhouse o naléhavou schůzku.

Arabista ho klidně vyslechl a několikrát pokýval hlavou.

"Myslíte, že už je v Londýně?" zeptal se.

"Nevím sice, jak se tam mohl dostat, ale kde jinde by sakra mohl být?"

"Hm. Mohl bych se na chvíli dostat k vašemu ústřednímu počítači?"

Plukovník strávil u ústředního počítače rijádské banky čtyři hodiny. Neměl problémy, protože znal všechna vstupní data. Když končil svou práci, byly všechny počítačové záznamy vymazány a nahrazeny novými.

Nigel Gramer dostal první telefonickou zprávu z Bedfordu uprostřed dopoledne, dlouho předtím, než dorazila písemná zpráva. Když volal Patricku Seymourovi na velvyslanectví, byl bez sebe hněvem. Brown se svým týmem byli ještě na cestě.

"Patricku, vždycky jsme spolu vycházeli zatraceně dobře, ale tohle překročilo všechny meze. Kdo si sakra myslí, že je? A kde si sakra myslí, že je?"

Seymour byl v nepříjemné pozici. Tři roky těžil z výborné spolupráce mezi FBI a Scotland Yardem, která se datovala už od dob jeho předchůdce Darrella Millse. Dobré vztahy utužoval organizováním vzájemných výměn a měl za to, že v případě krize mohou být snadno překonány byrokratické bariéry.

"Co se na té farmě vlastně stalo?" zeptal se.

Cramer se uklidnil a pověděl mu to. Yard dostal už před několika měsíci tip na to, že se chystá akce výrobců a distributorů drog v Anglii. Po trpělivém vyšetřování zjistili, že banda má základnu na farmě. Jeho lidé z Tajného oddílu odboru zvláštních operací v součinnosti s bedfordskou policií týden po týdnu farmu pozorovali. Chtěli dostat heroinového krále, rodilého Novozélandčana, který jako úhoř unikl zatykačům v mnoha zemích. Dostali zprávu, že se má ukázat s velkou zásilkou surové drogy, která měla být zpracována a distribuována; bylo však jasné, že teď se k farmě ani nepřiblíží.

"Promiň, Patricku, požádám ministra vnitra, aby ho poslal zpátky do Washingtonu."

"Když myslíš, že je to nutné," řekl Seymour. A dobře uděláš, pomyslel si, když pokládal sluchátko.

Cramer měl ještě jeden, naléhavější úkol.

Nesměl dopustit, aby se celá záležitost objevila v tisku, rozhlase nebo televizi. Musel přesvědčit spoustu majitelů a redaktorů, aby mu v tomto směru vyšli vstříc.

Washingtonský krizový štáb dostal Seymourovu zprávu téhož dne na prvním ranním zasedání v sedm hodin.

"Ale měl přece horkou stopu a šel po ní," protestoval Phillip Kelly. Don Edmonds ho zpražil pohledem.

"Měl spolupracovat se Scotland Yardem," řekl ministr zahraničí Jim Donaldson. "Nemůžeme si prostě zrovna teď dovolit narušené vztahy s britskými úřady. Co mám proboha říct Siru Harrymu Marriottovi, až mě požádá o Brownovo odvolání?"

"Proč mu nenavrhnout kompromis?" řekl ministr financí Reed. "Brown byl přespříliš horlivý a my toho litujeme. Přesto však věříme, že Quinn ve spolupráci s Brity zabezpečí vrácení Simona Cormacka. Až k tomu dojde, budeme potřebovat silnou eskortu, která dopraví chlapce do Ameriky. Brown a jeho muži by mohli dostat ještě pár dní, aby to zařídili.

Řekněme do konce týdne?"

Donaldson přikývl.

"Ano. Na tohle by Sir Hany mohl přistoupit. Mimochodem, jak se daří prezidentovi?"

"Mnohem líp," řekl Odell. "Tváří se téměř optimisticky. Asi před hodinou jsem mu sdělil, že Quinn získal další důkaz, že Simon je naživu a zřejmě i v dobré kondici - to bylo už po šesté, co Quinn přinutil únosce, aby to dokázali. A co ty diamanty, Mortone?"

"Večer budou připraveny," řekl Morton Stannard.

"Připrav rychlé letadlo," přikázal viceprezident Odell.

Ministr obrany Stannard přikývl a udělal si poznámku.

Andy Laing konečně dosáhl schůzky s hlavním účetním. Sešli se hned po obědě. Byl to také Američan, který v předchozích třech dnech objížděl evropské poobočky.

Pozorně a s rostoucím úžasem naslouchal mladému bankovnímu úředníkovi z Džiddy. Zkušeným okem přehlédl papíry z počítače. Když skončil, zaklonil se v židli, nafoukl tváře a hlasitě vypustil vzduch.

"Panebože, to jsou skutečně velice vážná obvinění. A vypadá to, že nejsou neopodstatněná. Kde tady v Londýně bydlíte?"

"Stále mám byt v Chelsea," odpověděl Laing. "Jsem tam už od svého přiletu. Majitelé se našťestí před dvěma týdny

odstěhovali."

Účetní si poznamenal adresu a telefonní číslo.

"Musím to prokonzultovat s naším generálním ředitelem, možná i s prezidentem banky v New Yorku, než s tím vyrukujeme na Steva Pylea. Pár dní zůstaňte na telefonu."

Nikdo z nich nevěděl, že ranní pošta z Rijádu obsahovala důvěrný dopis Steva Pylea londýnskému generálnímu řediteli pro zámořské operace.

Britský tisk byl ukázněný a držel slovo, ale Rádio Luxembourg sídlí v Paříži a pro francouzské posluchače byla historka s nedorozuměním mezi jejich anglosaskými sousedy a Američany příliš pikantní, než aby se dala propást.

Nikdy později nebylo objasněno, odkud pocházel zdroj informací. Redakce byla telefonicky upozorněna anonymem. Londýnská redakce RL si vše ověřovala a dospěla k závěru, že zarputilé mlčení bedfordské policie dodává zprávě na důvěryhodnosti. Den byl chudý na události, a tak se zpráva objevila ve zpravodajské relaci o čtvrté hodině odpolední. V Anglii ji sotva kdo slyšel, ale Korsičan ji zachytil. Udiveně hvízdal a šel vyhledat Zacka. Angličan ho pozorně vyslechl, položil mu pár otázek ve francouzštině a zbledl hněvem.

Quinn už to našťěstí věděl, takže měl čas připravit si odpovědi pro případ, že by Zack zavolał. Rozčilelý Zack skutečně po sedmé hodině večer zavolał.

"Ty prolhaneš parchante. Říkal jsi, že si tady nikdo nebude hrát na kovbojičky. Ty jsi mě sprostě obelhal..."

Quinn protestoval, že neví, o čem Zack mluví - bylo by příliš průhledné, kdyby přiznal, že zná všechny podrobnosti. Zack ho tedy informoval ve třech zlostných větách.

"Jenže to s tebou nemá nic společného," křičel Quinn. "Ti pitomci to zvorali jako obvykle. To byla protidrogová brigáda. Každý z nich si hraje na Ramba, a pak to takhle dopadne. Nehledali tebe, hledali kokain. Před hodinou byl u mě člověk ze Scotland Yardu a bylo mu z toho na blití. Proboha, Zacku, vždyť znáš novináře. Kdybys jim věřil, tak Simona už viděli asi na osmi stech místech a tys už byl padesátkrát zabásnutej."

Bylo to účinné. Quinn spoléhal na to, že Zack za ty tři týdny přečetl spoustu naprostých nesmyslů a měl o novinářích své mínění. Zack se v telefonní budce na linsladeském autobusovém nádraží uklidnil. Jeho čas už téměř vypršel.

"Já chci, aby to nebyla pravda, Quinne. Modli se, aby nebyla," řekl a zavěsil.

Sam Somervillová a Duncan McCrea zbledli při jeho posledních slovech strachem.

"Kde vězí ty zatracené diamanty?" řekla Sam.

To nejhorší však mělo teprve přijít. Stejně jako ve většině zemí, i v Británii vysílají ranní rozhlasové pořady, které jsou směsicí bezduchého žvanění moderátora, pop music, útržkovitých zpráv a krátkých telefonických rozhovorů. Kratičké zprávy agentur přepisují redakční elévové a strkají je pod nos diskžokejovi, který je čte. Tempo těchto relací je tak závratné, že pečlivé prověřování jednotlivých zpráv, jaké praktikují reportéři nedělních 'vážných' zpravodajských relací, tu prostě nemá místo.

Když do Londýnského rozhlasu, kde probíhala ranní relace Good Morning Show, zavolał nějaký Američan, brala telefon redakční elévka, která později s pláčem přiznala, že ji ani nenapadlo ověřit si tvrzení, že volající je tiskovým tajemníkem amerického velvyslanectví. Za sedmdesát vteřin už zprávu dramatickým hlasem přečetl diskžokej.

Nigel Cramer ji neslyšel, ale zachytila ji jeho dospívající dcera.

"Tati," zavolała z kuchyně, "vy už je dneska chytíte?"

"A koho?" zeptal se otec, který si v předsíni oblékal kabát.

"Ty únosce přece."

"Pochybuju. Proč se ptáš?"

"Říkali to v rádiu."

Cramera jako by něco prudce udeřilo do břicha. Otočil se ve dveřích a vrátil se do kuchyně. Jeho dcera si mazala topinku máslem.

"Co přesně říkali?" vypravil ze sebe ztěžka.

Dcera mu to řekla. Výměna výkupného za Simona Cormacka je otázkou jednoho dne a úřady jsou přesvědčeny, že se jim při tom podaří dopadnout únosce. Cramer vyběhl k svému vozu, popadl sluchátko na palubní desce a začal za jízdy zuřivě telefonovat.

Bylo příliš pozdě. Zack relaci neslyšel, ale Jihoafričan ano.

9.

Zack tentokrát zavolał později než obvykle, pět minut po čtvrt na jedenáct dopoledne. Jestliže byl předchozího dne rozzlobený zátahem na bedfordshirské farmě, teď byl vzteky téměř nepřičetný.

Nigel Cramer měl po cestě vozem do Scotland Yardu čas varovat Quinna. Když Quinn položil sluchátko, Sam ho viděla poprvé ztuhlou otřeseného. Přecházel tiše po bytě a ostatní dva ho úzkostlivě sledovali. Pochopili podstatu Cramerova telefonátu a cítili, že někde něco selhává.

Při čekání na zazvonění zvláštního telefonu se Sam udělalo špatně, přestože nemohla vědět, zda únosci rozhlasovou relaci vůbec slyšeli, nebo jak na ni budou reagovat. Když telefon konečně zazvonil, Quinn na sobě nedal nic znát. Zack se nezdržoval nějakými úvody.

"Tak jo, tentokrát jsi to definitivně posral, ty americkéj parchante. Ty si snad myslíš, že ti budu pro srandu, ne? Jenže ten pitomec jseš tady ty. A jako pitomec budeš vypadat, až budeš pohřbívat tělo Simona Cormacka..."

Quinnův předstíraný údiv byl přesvědčivý.

"O čem to zas sakra mluvíš, Zacku? Co se stalo?"

"Neoblbnj mě," zařval únosce a jeho drsný hlas přešel do vyšší tóniny. "Jestli jsi neposlouchal zprávy, tak se zeptej svých policajtských kamarádů. A nechtěj mi nakecat, že v rádiu lhali, protože ta zpráva přišla z tvýho vlastního zkurvenýho velvyslanectví..."

Quinn přesvědčil Zacka, aby mu řekl, co slyšel, přestože to samozřejmě věděl. Zack se při tom trochu uklidnil. Čas hovoru se nachýlil.

"Zacku, to je kec, falešná hláška. Jakákoliv výměna proběhne jen mezi tebou a mnou. O samotě a beze zbraní. Žádné naváděcí zařízení, žádné finty, žádná policie, žádné vojsko. Ty si určíš podmínky, místo a čas. To je jediný možný způsob."

"Jo, jenže už je pozdě. Tví lidé chtěli mrtvolu, a tu taky dostanou."

Už chtěl zavěsit. Naposled. Quinn věděl, že by to byl konec. Za pár dní nebo týdnů by někdo přišel do bytu nebo do domu, uklízečka, správce, realitní agent, a tam by ho našel. Jediného prezidentova syna, s prostřelenou hlavou, nebo uškrceného, v rozkladu ...

"Zacku, prosím tě, vydrž ještě chvilinku ..."

Pot stékal Quinnovi po obličeji; poprvé za těch dvacet dní se na něm viditelné projevilo vnitřní napětí. Věděl, jak blízko je ke katastrofě.

V Kensingtonské telefonní ústředně zírali technici a policisté na reproduktory a poslouchali hněvivé výlevy z telefonní linky; v Cork Street, pod chodníky elegantní Mayfair, byli k židlím přimrazeni čtyři muži z MI 5, kteří nehybně vnímali, co se děje, zatímco cívky magnetofonu se tiše točily ve sklepe amerického velvyslanectví na Grosvenor Square byli dva technici, tři agenti FBI, Lou Collins ze CIA a představitel FBI Patrick Seymour. Všechny je sem přihnaly ranní zprávy. Ačkoliv předpokládali, že uslyší něco podobného, byli zděšení. Přestože všechny národní rozhlasové stanice včetně Londýnského rozhlasu odsuzovaly už dvě hodiny falešný telefonát, nebylo to nic platné. Všichni věděli, že ani stálé dementování zprávy nic nezmění. Jak už řekl Hitler, velká lež je taková, již všichni uvěří.

"Prosím tě, Zacku, nech mě, abych si s prezidentem Cornackem promluvil osobně. Dej mi ještě čtyřadvacet hodin."

Přece to nechceš vzdát po takové době. Prezident může říct těm pitomcům, aby odsud zmizeli a nechali to jen na tobě a na mně. Jen nám dvěma se dá věřit, že to dovedeme zdárně do konce. Po těch dvaceti dnech, Zacku, chci jen jeden den navíc... Čtyřadvacet hodin, Zacku, dej mi je ..."

Na lince nastalo ticho. Někde v ulicích Aylesbury v hrabství Buckinghamshire se mladý konstábl nenápadně přibližoval k místu, kde stála řada telefonních budek.

"Zítra touhle dobou," řekl Zack konečně a zavěsil.

Vyšel z budky a zahnul za roh, když se z jedné uličky vynořil policista v civilu a podíval se na řadu telefonních budek.

Všechny byly prázdné. Ještě před osmi vteřinami mohl Zacka zahlédnout.

Quinn položil sluchátko, došel k dlouhé pohovce, natáhl se na záda, ruce sepal za hlavou a zahleděl se do stropu.

"Pane Quinne," řekl McCrea váhavě. Přes opakovaná Quinnova ujištění, že toho 'pána' může klidně vynechat, se plachý agent CIA choval ke Quinnovi jako ke svému učiteli.

"Drž hubu," řekl Quinn zřetelně.

Schlíplý McCrea, který se jen chtěl zeptat, jestli Quinn nechce kávu, odešel do kuchyně a stejně udělal tři šálky. Při nalévání třetího zazvonil 'normální' telefon. Byl to Cramer.

"Všichni jsme to tu slyšeli," řekl. "Jak se cítíte?"

"Příšerně," řekl Quinn. "Máte nějaké zprávy o původu té kachny?"

"Zatím ne," řekl Cramer. "Ta elévka, která hovor brala, je stále na policejní stanici v Holbornu. Přisáhá, že podle hlasu to byl Američan, ale co může vědět. Dušuje se, že ten hlas zněl strašně úředně a byl přesvědčivý. Chcete tu zprávu písemně?"

"To už je trochu pozdě," řekl Quinn.

"Co chcete dělat?" zeptal se Cramer.

"Budu se trochu modlit. Něco vymyslím."

"Hodně štěstí. Musím teď do Whitehallu. Ozvu se."

Další hovor byl z velvyslanectví. Seymour. Blahopřál Quinnovi, jak si s tím poradil... Jestli můžeme něco udělat... V tom je ta potíž, pomyslel si Quinn. Někdo toho dělá až moc. Ale neřekl to.

Když byl asi v polovině svého šálku kávy, náhle vstal a zavolal na velvyslanectví.

Telefon okamžitě zdvihl Seymour.

"Chci mluvit na kódované lince s viceprezidentem Odellem," řekl. "A chci s ním mluvit hned."

"Hm, podívejte, Quinne, ve Washingtonu bude zrovna teď největší rozruch, protože se právě dovídají, co se tu stalo. Myslím, že bychom je to měli nechat strávit a prodiskutovat."

"Do deseti minut budu mít na drátě Michaela Odella, nebo ho zavolám normální linkou," řekl Quinn důrazně.

Seymour si to nechal projít hlavou. Běžná linka nebyla bezpečná. Hovor by mohly zachytit špiónážní agentury, dokonce i Rusové ...

"Zavolám mu a požádám ho, aby s vámi promluvil," řekl Seymour.

Za deset minut se v telefonu ozval Michael Odell. Ve Washingtonu bylo čtvrt na sedm ráno, takže byl ještě ve své rezidenci na námořní observatoři. Už půl hodiny však byl vzhůru.

"Quinne, co se to tam u vás sakra děje? Slyšel jsem nějaké kecy o nějakém pitomci, který volal do rádia ..."

"Pane viceprezidente," řekl Quinn klidně, "máte po ruce zrcátko?"

V telefonu se rozhostilo ticho.

"Jo, to mám," řekl po chvíli překvapený Odell.

"Když se do něj podíváte, vidíte svůj nos, ano?"

"Podívejte, Quinne, o co vám jde? No dobrá, vidím svůj nos."

"To, že vidíte svůj nos, je stejně jisté jako to, že Simona Cormacka do čtyřiačtyřiceti hodin zabijí..."

Odmlčel se a nechal svá slova působit na muže, který seděl na kraji své postele ve Washingtonu.

"Pokud ovšem..."

"Oukej, Quinne, vybalte to rovnou."

"Pokud nebudu mít do svítání, do londýnského svítání, balíček diamantů v tržní hodnotě dvou miliónů dolarů. Tenhle hovor si nahrávám, abych měl záznam. Buďte zdravý, pane viceprezidentě."

Položil sluchátko. Na druhém konci po dobu několika minut nadával viceprezident Spojených států amerických takovým způsobem, že kdyby ho mohli slyšet řádní občané, ztratil by většinu jejich hlasů. Když skončil, zavolal na ústřednu.

"Spojte mě s Mortonem Stannardem," řekl. "Ať už je doma nebo kdekoli jinde. Prostě mi ho sežeňte."

Andy Laing byl překvapen, že si ho předvolávají do banky tak rychle. Schůzka byla stanovena na jedenáctou hodinu dopoledne, a on přišel o deset minut dříve. Když ho uvedli, nebylo to k hlavnímu účetnímu, ale ke generálnímu řediteli. Účetní seděl po jeho boku. Generální ředitel beze slova pokynul Laingovi na židli proti psacímu stolu. Pak vstal, odešel k oknu a zahleděl se na chvíli na londýnské věže. Poté se otočil a promluvil. Jeho hlas byl vážný a chladný.

"Včera, pane Laingu, jste navštívil tady mého kolegu, když jste předtím podivným způsobem utekl ze Saudské Arábie a učinil jste závažná obvinění týkající se poctivosti pana Pylea."

Lainga zachvátily obavy. Pane Laingu? Kde zůstal Andy? Vždycky každého oslovoval křestním jménem, to byla součást přátelské atmosféry, kterou prosazoval New York.

"A přinesl jsem mnoho důkazů," řekl opatrně, ale žaludek mu poskakoval. Něco tu nehrálo. Generální ředitel na Laingovu zmínku o důkazech odmítavě mávl rukou.

"Včera jsem dostal také dopis od Steva Pylea. Dneska jsem s ním dlouze telefonicky hovořil. Mně je to naprosto jasné, a tady hlavnímu účetnímu taky. Jste ničema a defraudant, Laingu."

Laing nemohl uvěřit svým uším. Hledal očima oporu u účetního, ten však zíral do stropu.

"Já znám pravdu," řekl generální ředitel, "celou pravdu. Skutečnou pravdu."

Pro případ, že by ji Laing neznal, ho s ní neprodleně seznámil. Laing zpronevěřoval peníze z konta klienta, ministerstva veřejných prací. V celostátním měřítku to nebyla velká suma, ale bylo to dost, jedno procento z každé faktury placené ministerstvem kontrahentům. Pan Amin bohužel zanedbal kontrolu, ale pan Al-Haroun si všiml nesrovnalostí a upozornil Steva Pylea.

Generální ředitel v Rijádu se loajálně snažil zachránit Laingovu kariéru s tím, že každý rijál bude vrácen na konto ministerstva, což už se stalo.

A Laingovou odpovědí na tak mimořádný projev solidarity byl jen vztek nad ztracenými penězi, který projevil tím, že celou noc falšoval v džiddské pobočce záznamy, aby dokázal, že za účasti Steva Pylea byla zpronevěřena mnohem větší suma.

"Ale ten záznam, který jsem přinesl..." protestoval Laing.

"Podvrh, samozřejmě. My tady máme pravé záznamy. Dnes ráno se na můj příkaz napojil náš ústřední počítač na ústřední počítač v Rijádu a provedl kontrolu. Pravé záznamy teď leží tady na mém stole. Dá se z nich snadno poznat, co se stalo. Jedno procento, které jste ukradl, bylo vráceno. Žádné další peníze nechybějí. Pověst banky v Saudské Arábii byla zachráněna, díky Bohu - lépe řečeno díky Stevu Pyleovi."

"Ale to není pravda," protestoval tvrdošíjně Laing. "Pyle se svým neznámým společníkem přece čerpali deset procent z ministerských peněz."

Generální ředitel se chladně podíval na Lainga a vzápětí na materiály z Rijádu.

"Ale," oslovil účetního, "vidíš tady nějaký důkaz o tom, že bylo čerpáno deset procent?"

Účetní zavrtěl hlavou.

"To je naprostý nesmysl," řekl. "Jedno procento se v těch částkách, s nimiž ministerstvo operuje, ještě ztratí, ale deset procent nikdy. Roční prověrka v dubnu by takový podvod určitě odhalila. A kde byste byl pak? Shnil byste v nějaké špinavé arabské cele. Copak víte, jestli tam tahle vláda bude ještě příští duben?"

Generální ředitel se mrazivě usmál. Případ byl naprosto jasný.

"To bohužel vědět nemůžeme," uzavřel svou řeč účetní.

"Jasně je však to, že Steve Pyle prokázal laskavost nejen nám, ale i vám, pane Laingu. Zachránil vás od dlouhého vězení."

"Které si myslím nezasloužíte," dodal generální ředitel. "Takhle my vás postihnout nemůžeme. Také si nemůžeme dovolit žádný skandál. Dodáváme své úředníky mnoha bankám Třetího světa, a z toho důvodu je skandál nežádoucí. Vy však, pane Laingu, mezi bankovní úředníky od této chvíle nepatříte. Máte před sebou svou výpověď. Žádné odchodné pochopitelně nepřichází v úvahu, stejně jako doporučení. A teď prosím odejděte."

Laing věděl, že nad ním vynesli rozsudek. Nikdy už nebude smět pracovat v bankovnímnictví, nikde na světě. Za minutu byl na chodníku Lombard Street.

Morton Stannard ve Washingtonu poslouchal záznam Zackova výbuchu zlosti. Výbor tentokrát zasedal v Operační místnosti, aby se vyhnul zvědavým teleobjektivům, neustále namířeným do oken Kabinetu.

Zprávy z Londýna o tom, že výměna je ohrožena, ať už byly pravdivé či ne, znovu oživily horečnou činnost novinářů ve Washingtonu. Už před rozbřeskem byl Bílý dům zaplaven telefonickými dotazy a tiskový tajemník byl znovu v

úzkých.

Když pásek dohrál, osm přítomných členů štábu zůstalo oněměle sedět.

"Diamanty," zachroptěl Odell. "Kde sakra jsou?"

"Jsou připraveny," odpověděl Stannard okamžitě. "Omlouvám se za svůj prvotní optimismus. Nic o těchto věcech nevím; myslel jsem si, že sehnat takové množství zabere méně času. Ale teď už jsou připraveny - je jich k pětadvaceti tisícům, všechny jsou pravé a mají celkovou hodnotu přes dva milióny dolarů."

"Kde jsou?" zeptal se Hubert Reed.

"V trezoru šéfa newyorské kanceláře Pentagonu, která zařizuje nákupy systémů na Východním pobřeží. Z pochopitelných důvodů je to velmi bezpečný trezor."

"A jejich doprava do Londýna?" zeptal se Brad Johnson.

"Navrhují, abychom k přistání v Anglii použili jedné z našich základen. Nepotřebujeme žádné komplikace s novináři, kteří by čekali na Heathrow, kdyby letadlo mělo přistát tam."

"Za hodinu mám schůzku s odborníkem od letectva," řekl Stannard. "Poradí nám, jakým způsobem tam zásilku co nejbezpečněji dopravit."

"U přiletu musí čekat vůz CIA, který ji doručí Quinnovi do bytu," řekl Odell. "Lee, zaříd' to. Koneckonců je to tvůj byt."

"Samozřejmě," řekl ředitel CIA Lee Alexander. "Diamanty převezme Lou Collins."

"Než bude v Londýně svítat, musí být v Kensingtonu," řekl viceprezident. "Jsou už známy podrobnosti výměny?"

"Ne," zavrtěl hlavou ředitel FBI. "Quinn je nepochybně vypracuje v součinnosti s našimi lidmi."

Letectvo vybralo pro přepravu diamantů jednomístný bojový letoun F-15 Eagle.

"Když jej vybavíme přídatnými nádržemi, bude mít potřebný dolet," řekl Morton Stannardovi v Pentagonu generál letectva. "Zásilka musí být na základně Air National Guard v Trentonu v New Jersey nejpozději do druhé hodiny odpolední."

Pilot vybraný ke splnění tohoto úkolu byl zkušený podplukovník, který nalétal na F-15 více než sedm tisíc hodin. V pozdním dopoledni byl letoun prohlédnut tak důkladně, jako málokdy předtím. Po obou stranách trupu byly připevněny přídatné nádrže, které zajišťovaly prodloužení doletu.

Bez nich nese Eagle necelých deset a půl tuny paliva, na které ulétne přes čtyři a půl tisíce kilometrů. Přídatné nádrže prodlužují dolet na pět a půl tisíce kilometrů.

V navigační místnosti se podplukovník Bowers zamýšlel při poledním sendviči nad svým letovým plánem. Z Trentonu na americkou leteckou základnu Upper Heyford u Oxfordu to bylo 4 928 kilometrů. Od meteorologů si zjistil povětrnostní podmínky v zamýšlené letové výšce patnácti kilometrů a vypočítal si, že při rychlosti 0,95 macha dosáhne cíle asi za pět a půl hodiny a zbude mu kolem dvou tun paliva.

Ve dvě hodiny odpoledne odstartoval z Andrewsovy letecké základny u Washingtonu velký tanker KC 135 a zamířil nad východní pobřeží, kde měl ve výšce třináct a půl kilometru dostaveníčko s Eaglem.

V Trentonu došlo ke zdržení. Plukovník Bowers byl kolem třetí hodiny v kombinéze, připraven odstartovat, když na letiště dorazila dlouhá černá limuzína z newyorské kanceláře Pentagonu. Civilní úředník doprovázený generálem letectva předal pilotovi obyčejný plochý příruční kufřík a papír s číselnou kombinací.

Vzápětí nato přijela na základnu další neoznačená limuzína. Nastalo zmatené dohadování. Nakonec kufřík podplukovníkovi Bowersovi zase vzali a odnesli jej na zadní sedadlo jednoho z vozů.

Tam jej otevřeli a jeho obsah, plochý balíček z černého sametu, pětadvacet krát třicet sedm a půl centimetru byl uložen do jiného kufříku. Ten pak byl předán netrpělivému podplukovníkovi.

Stíhací bojové letouny nejsou zařízení na přepravu nákladů, ale zde už byl připraven prostor pod pilotovým sedadlem, kam byl kufřík uložen. Podplukovník odstartoval ve tři hodiny třicet jednu minutu odpoledne.

Rychle se dostal na výšku patnácti a půl kilometru, přivolal tanker a nechal naplnit nádrže pro let do Anglie. Poté vystoupal na patnáct kilometrů, nasadil kurs na Upper Heyford a zvýšil rychlost na 0,95 macha. Nad Nantucketem zaznamenal očekávaný západní vítr.

Když se na rozjezdové dráze Trentonu dohadovaly nad kufříkem dvě posádky vozů, startovala z Kennedyho letiště pravidelná linka na londýnské letiště Heathrow. První třídou letěl mladý, nakrátko ostříhaný muž, který začal svou cestu v Houstonu. Pracoval tam pro naftářskou společnost Pan-Global a cítil se vyznamenán důvěrou svého zaměstnavatele, majitele společnosti, který mu svěřil tak diskrétní poslání.

Ne že by měl nejmenší ponětí, co obsahuje obálka, kterou měl v náprsní kapse saka. Ani si to nepřál vědět. Tušil jen, že obsahuje doklady, které jsou pro společnost vysoce důležité, neboť jejich obsah nemůže být odeslán faxem nebo poštou, ba ani prostřednictvím obchodního kurýra.

Měl přesné instrukce, které si mnohokrát opakoval. Musel v určitý den zajít na určitou adresu - bylo to nazítří - a tam dopis v určitou hodinu hodit do schránky. Pak se vrátit na letiště Heathrow a odletět zpátky do Houstonu. Únavné, ale jednoduché. Do večere bylo ještě daleko. Roznášely se koktajly, ale protože mladík nepil alkohol, díval se z okna.

Když letíte v zimě ze západu na východ, rychle vás pohltí tma. Po dvou hodinách letu dostala obloha odstín temného purpuru a bylo vidět hvězdy. Mladík mezi nimi rozpoznal malý ohnivý bod, který letěl týž směrem. Netušil, a nikdy se to nedověděl, že sleduje Eagle podplukovníka Bowerse, který stejně jako on veze do Londýna zásilku, o jejímž obsahu nic neví.

První přistál podplukovník. Na základnu Upper Heyford přiletěl na čas pět minut před druhou hodinou ranní. Z věže mu řekli, kam má rolovat. Zastavil se až v jasně osvětleném hangáru. Dveře se za ním zavřely ve chvíli, kdy vypnul motory. Když odsunul kryt kabiny, přistoupil k letadlu velitel základny s jedním civilistou. Byl to právě civilista, kdo promluvil jako první.

"Podplukovník Bowers?"

"To jsem já, pane."

"Máte pro mě zásilku?"

"Mám příruční kufřík. Pod svým sedadlem."

Ztuhle vstal, vylezl z kabiny a po kovovém žebříku sestoupil na podlahu hangáru. Civilista vylezl po žebříku nahoru a vyzvedl kufřík. Pilot mu předal číselnou kombinaci. Za deset minut už Lou Collins seděl ve služebním voze CIA, který mířil do Londýna. Do kensingtonského bytu přijel deset minut po čtvrté hodině. Světla dosud svítila, nikdo nespál.

Quinn popíjel v obývacím pokoji kávu.

Collins položil kufřík na nízký stůlek, podíval se na papír a nastavil zámky. Z kufříku vyndal plochý, hranatý, v sametu zabalený balíček, který podal Quinnovi.

"Do vašich rukou, před úsvitem," řekl.

Quinn balíček potěžkal. Něco přes kilogram, odhadl.

"Chcete jej otevřít?" zeptal se Collins.

"Není třeba," odpověděl Quinn. "Jestli jsou skleněné všechny nebo jen část, tak někdo zmamíl Simonův život."

"To by neudělali," řekl Collins. "Ne, jsou určité pravé. Myslíte, že zavolá?"

"Modlete se, aby zavolal," řekl Quinn.

"A ta výměna?"

"Dohodneme ji dneska."

"Jak to chcete zařídít, Quinne?"

"To je moje věc."

Vyšel z pokoje, aby se vykoupal a převlékl. Poslední den v říjnu měl být pro mnoho lidí tvrdou zkouškou.

Mladík z Houstonu přistál ve tři čtvrtě na sedm ráno londýnského času. S malou taškou, kde měl jen toaletní potřeby, prošel celníci a ocitnul se v hale třetí letištní budovy. Podíval se na hodinky a zjistil, že má tři hodiny času. Stačí se umýt a osvěžit, nasnídat se a odjet taxikem do středu londýnské čtvrti West End.

Za pět minut deset stál přede dveřmi velkého, bezvýrazného obytného domu poblíž Marble Arch, jeden blok od Great Portland Street. Měl ještě pět minut. Bylo mu řečeno, že má být přesný. Ze zaparkovaného vozu na druhé straně ulice ho pozoroval nějaký muž, ale mladík o něm nevěděl. Pět minut přecházel před domem a s úderem desáté vhodil naditou obálku do příslušné schránky. V domě nebyl vrátný, který by zásilku vyzvedl. Mladý Američan byl spokojen, že splnil svůj úkol přesně podle instrukcí, odešel pěšky na Bayswater Road a brzy chytil taxíka na letiště Heathrow.

Sotva zahrnul za roh, ze zaparkovaného vozu vystoupil muž, přešel ulici a vešel do domu, kam se před několika týdny přistěhoval. Z vozu pouze pozoroval, zda posel dodržuje instrukce a zda není sledován.

Vyzvedl obálku, vyjel do sedmého patra, vešel do svého bytu a obálku otevřel. Při četbě se tvářil spokojeně a pofrkával. Jeho zúžené nosní přepážky vydávaly při dýchání hvízdavý zvuk. Irving Moss měl v rukou poslední instrukce.

V kensingtonském bytě bylo po ránu ticho. Napětí bylo téměř hmatatelné. V telefonní ústředně na Cork Street i na Grosvenor Square seděli u odposlechu lidé, kteří čekali, že Quinn nebo McCrea nebo Sam Somervillová něco řeknou. Slyšeli však jen ticho. Quinn jasně řekl, že pokud Zack nezavolá, je po všem. Zbývalo by už jen najít dům s mrtvolou. A Zack se neozýval.

V půl jedenácté vyšel Irving Moss z bytu poblíž Marble Arch, vyzvedl na parkovišti svůj najatý vůz a odjel k Paddingtonskému nádraží. Vousy, které si nechal narůst při plánování akce v Houstonu, změnily jeho obličej. Skvěle padělaný kanadský pas mu pomohl k bezproblémové cestě do Irska, odkud se dostal lodí do Anglie. Nad jeho řidičským průkazem, také kanadským, se v půjčovně aut při sjednávání dlouhodobého pronájmu také nikdo nepozastavil. Tiše a nenápadně žil celé týdny v bytě poblíž Marble Arch, jeden z více než miliónu cizinců v britském hlavním městě.

Byl natolik zkušený, že by dokázal nenápadně žít téměř v kterémkoliv městě. Londýn však dobře znal. Věděl, jak to tu chodí, kde získat, co člověk chce nebo potřebuje, měl tu kontakty s podzemím a byl dostatečně chytrý na to, aby neudělal chybu, kterou by na sebe upozornil úřady.

Dopis z Houstonu obsahoval poslední informace, které se nedaly odvíjet zakódovanými zprávami ve formě ceníků. Nejzajímavější z celého dopisu byla situační zpráva z Bílého domu, která konstatovala značné zhoršení stavu prezidenta Cormacka za poslední tři týdny.

K dopisu byl také přiložen lístek z úschovny Paddingtonského nádraží, který mohl jít přes Atlantik pouze prostřednictvím posla. Moss nevěděl, jak se dostal z Londýna do Houstonu, a ani ho to nezajímalo. Nepotřeboval to vědět. Věděl, jak se lístek dostal k němu, a nyní jej držel v ruce. V jedenáct hodin dopoledne lístek předložil. Zaměstnanec Britských železnic si o tom nic nemyslel. V průběhu dne sem lidé dali k bezpečnému uložení stovky balíků, tašek a kufrů a stovky dalších si vyzvedli. Teprve tehdy, když si někdo nevyzvedl zavazadlo do tří měsíců, bylo otevřeno, aby mohl být případně identifikován majitel. Lístek, který zřízenci předložil nenápadný muž v šedém gabardénovém plášti, byl prostě jedním z mnoha. Rozhlédl se po policích, našel podle čísla malou dřevěnou bedničku a předal ji. Úschovné bylo zapláceno předem. Večer už si tuto transakci nepamatoval.

Moss si bedničku odnesl do bytu, otevřel ji a prohlédl její obsah. Bylo tam všechno, co tam mělo být. Podíval se na hodinky. Do zahájení akce mu zbývaly tři hodiny času.

V jednom městě, vzdáleném necelých čtyřicet mil od středu Londýna, v tiché předměstské ulici stál dům. Okolo tohoto

domu v určitou hodinu projede, jak to ostatně dělal obden, a polohou okénka na straně řidiče sdělí pozorovateli, co ten potřebuje vědět. Okénko mohlo být vytažené, naplň, či úplně stažené. Toho dne mělo být poprvé úplně stažené. Moss vložil do videopřehrávače kazetu, kterou získal ze soukromých zdrojů, a usadil se ke sledování tvrdého sadomasochistického filmu.

Když Andy Laing odešel z banky, byl téměř v šoku. Jen málo lidí zažije, že se jim celá kariéra, budovaná letitým úsilím, rozpadne najednou na neslepitelné kousky. První reakcí na takový zážitek bývá nepochopení, druhou nerozhodnost. Laing bezcílně bloumal úzkými uličkami a skrytými zákoutími londýnského City, nejstarší části města a centra obchodního a bankovního života země. Míjel zdi klášterů, za nimiž kdysi zněly písně františkánů, dominikánů a karmelitánů, míjel cechovní domy, v nichž se shromažďovali k obchodním jednáním kupci v dobách, kdy Jindřich VIII. nechával popravovat v Toweru své manželky, míjel hezké kostelíčky, projektované Wrenem v období po velkém požáru v roce 1666.

Potkával se s muži i krásnými ženami, kteří mysleli na ceny zboží, na výhodné a nevýhodné nákupy, na nepatrné záchvěvy na burze, které mohly naznačovat trend, nebo zůstat pouhými záchvěvy. Používali místo brků počítače, ale výsledkem jejich práce byl stejně jako před staletími obchod - koupě a prodej věcí, které vyrobili jiní lidé. Byl to svět, který Andyho Lainga pohltil koncem studií před deseti lety, a do něhož už se nikdy nevrátí.

V bistru v uličce Crutched Friars si dal lehký oběd. Kdysi se tu belhávali mniši s jednou nohou ohnutou v kolenu a svázanou, aby trpěli pro větší slávu boží. Andy Laing se rozhodl, co udělá.

Dopil kávu a metrem dojel do svého chelseaského bytu v Beaufort Street, kde si obezřele schoval fotokopie dokumentů přivezených z Džiddy. Když člověk nemá co ztratit, může se stát velice nebezpečný. Laing se rozhodl od začátku do konce všechno sepsat, přiložit fotokopie a obeslat všechny členy správní rady banky v New Yorku.

Členství ve správní radě není tajné, obchodní adresy členů si tedy mohl najít v americké informační knize Kdo je kdo. Neviděl důvod, proč by měl tiše trpět. Ať se pro změnu zase trápí Steve Pyle. Generálnímu řediteli do Rijádu poslal osobní dopis, kde mu sděloval, co udělá.

Zack se konečně ozval ve čtvrt na dvě a pět minut, kdy vrcholila polední špička, kdy Laing dopíjel svou kávu a Moss se bavil u nového filmu o zneužívání dětí v Amsterdamu. Zack volal z jedné z řady čtyř budek, které stály za poštou v městečku Dunstable, opět severně od Londýna.

Quinn byl od východu slunce umyt a převlečen, a toho dne slunce opravdu svítilo z modré oblohy, i když vzduch byl chladný. Ani McCrea ani Sam se ho nezeptali, jestli je mu chladno, když si oblékl džíny, nový kašmírový svetr a koženou bundu na zip.

"Quinne, teď už telefonuju naposled ..."

"Zacku, starý brachu, koukám tady na roh hojnosti, na obrovský poklad. A víš, co to je? Samé diamanty. Třpytí se a pomrkávají na mě, jako by byly živé. Pojdme se dohodnout, Zacku. Hned teď."

Představa diamantů Zacka vykojila.

"Dobře," řekl hlas v telefonu, "uděláme to takhle -"

"Ne, Zacku, uděláme to podle mě, nebo se to zase posere ..."

V Kensingtonské ústředně, na Cork Street a na Grosvenor Square posluchači napjatě mlčeli. Buď Quinn ví, co dělá, nebo vyprovokuje únosce, aby položil telefon. Quinn bez přestávky pokračoval.

"Možná jsem parchant, Zacku, ale jsem jedinej parchant v týhle ztracené záležitosti, kterému můžeš důvěřovat a kterému musíš důvěřovat. Máš tužku?"

"Jo. Poslouchej mě, Quinne -"

"Ty mě poslouchej, kamaráde. Chci, aby ses přesunul do jiný budky a zavolal mě za čtyřicet vteřin na tohle číslo. Tři sedm nula jedna dva nula čtyři. A teď jdi..."

Poslední slova Quinn vykřikl. Sam Somervillová a Duncan McCrea později přiznali, že byli stejně překvapeni jako ti u odposlechu. Quinn položil telefon, vzal kufřík - diamanty byly stále uvnitř, nikoliv v rohu hojnosti - a vyběhl z obývacího pokoje. Cestou se otočil a zařval: "Zůstaňte tady."

Překvapení, výkřik i rezolutnost jeho rozkazu je na důležitých pět vteřin přišpendlila do židlí. Když doběhli ke dveřím bytu, slyšeli jen, jak se z druhé strany otáčí klíč. Musel si jej tam připravit už v noci.

Quinn se vrhl se schodů v okamžiku, kdy McCrea za dveřmi poprvé zařval a pokusil se vykopnout zámek. Mezi lidmi u odposlechu začal propukát chaos, který se měl brzy změnit ve vřavu.

"Co to sakra dělá?" zašeptal v Kensingtonské ústředně jeden policista druhému, který pokrčil rameny.

Quinn seběhl troje schody a ocitl se v hale. Američan v druhém bytě měl příkaz nehnout se z místa, a tak se nehýbal. Měl pouze nahrávat všechno, co se povídalo v horním bytě, zakódovat to a odeslat na Grosvenor Square, kde to bylo dekódováno a předloženo posluchačům ve sklepě ke strávení.

Quinn přeběhl halu patnáct vteřin poté, co práskl s telefonem. Vrátný vyhlédl ze své kukaně, pokýval hlavou a vrátil se ke svým novinám. Quinn vrazil do vchodových dveří, které se otevřely ven, zavřel je za sebou, strčil pod ně dřevěný klín, který si vyřezal na záchodě, a prudkým kopnutím jej upevnil.

Sam Somervillová se vrátila do pokoje a zakřičela směrem ke štenicím: "Je pryč. Quinn je pryč."

Brownovu otázku slyšeli u odposlechu, ale Sam ji slyšet nemohla. Brown horečně vytočil číslo do Kensingtonu.

"Agentko Somervillová," zařval, když se ohlédla, "jděte za ním!"

V tu chvíli se McCreovi podařilo pátým kopem vyrazit dveře. Utíkal ke schodům, následován Sam. Oba byli v pantoflích.

Zelinářství a lahůdkářství na druhé straně ulice, jehož telefonní číslo si Quinn zjistil v londýnském telefonním seznamu, neslo jméno původního majitele pana Bradshawa, i když současným majitelem byl Ind jménem Patel. Quinn ho pozoroval z okna, jak upravuje výlohu nebo mizí uvnitř, aby obsloužil zákazníka.

Triatřicet vteřin poté, co položil telefon, vběhl Quinn na protější chodník. Vyhnul se dvěma chodcům a vřít se do obchodu jako tornádo. Telefon byl na pultě vedle pokladny, za kterou stál pan Patel.

"Nějaké děti vám kradou pomeranče," řekl Quinn bez okolů.

V tu chvíli zazvonil telefon. Pan Patel zaváhal, zda má zvednout sluchátko, nebo chytat zloděje, ale nakonec se zachoval jako správný Gudžaráťan a vyběhl ven. Quinn se chopil telefonu.

Kensingtonská telefonní ústředna reagovala rychle a technici dělali, co mohli. Několik z těch čtyřiceti vteřin však ztratili překvapením z nenadálého zvratu situace a vzápětí vyvstal technický problém. Měli napíchnutou přímou linku v bytě, takže kdykoliv někdo zavolal na dané číslo, elektronické vyhledávací zařízení určilo místo, odkud bylo voláno. Počítač pak podle čísla určil konkrétní telefonní budku na konkrétním místě. Trvalo to šest až deset vteřin.

Měli už napíchnutou budku, z níž Zack volal poprvé, ale když přešel do jiné, třebaže byla vedle té první, ztratili ho. A nejhorší na tom bylo, že volal další londýnské číslo, na které nebyli napojeni. Jedinou záchranou bylo, že číslo, které Quinn Zackovi nadiktoval, patřilo pod Kensingtonskou ústřednu. Sledování však muselo začít znovu od samého začátku. Vyhledávací mechanismus se horečně probíral dvaceti tisíci čísly v ústředně. Na telefon pana Patela se dostal osmapadesát vteřin poté, co Quinn nadiktoval jeho číslo, a následně odhalil druhou budku v Dunstablu.

"Zapiš si tohle číslo, Zacku," řekl Quinn bez úvodu.

"Co se sakra děje?" vrčel Zack.

"Devět tři pět tři dva jedna pět," řekl Quinn. "Máš to?"

Nastalo ticho, jak Zack dopisoval číslo.

"A teď si to dohodneme sami, Zacku. Vyběhl jsem s nima. Jen ty a já, diamanty za kluka. Žádný podrazy, máš moje slovo. Zavolej mi na to číslo přesně za hodinu, případně za devadesát minut, když se ti poprvé neozvu. Tohle nenajdou."

Položil telefon. V ústředně slyšeli pouze závěr hovoru: "... hodinu, případně devadesát minut, když se ti poprvé neozvu. Tohle nenajdou."

"Ten parchant mu dal další číslo," řekl technik v Kensingtonské ústředně dvěma policistům z Metropolitní. Jeden z nich už telefonoval do Yardu.

Quinn vyšel z obchodu a uviděl McCreu, jak se snaží dostat přes zaklíněné dveře. Sam stála za ním, mávala a gestikulovala. Přišoural se k nim i vrátň a drbal se v řidnoucích vlasech. Na opačné straně jela dvě auta; na Quinnově straně se blížil motocykl. Quinn vkročil do vozovky přímo motocyklistovi do cesty se zdviženými rukama. V levé ruce se mu houpal kufřík. Motocyklista zabrzdil, uhnul stranou, dostal smyk a klouzavě zastavil.

"Kruci, co se ...?"

Quinn se na něj nevinně usmál, když se skláněl nad řidítky. Vzápětí ho vyřídil krátkým úderem do ledvin. Když se mladík v přílbě zkroutil bolestí, Quinn ho shodil z motorky, rychle nasedl a odstartoval. McCreova ruka ho minula jen o vlasek.

McCrea stál na ulici a vypadl smutně a sklesle. Sam došla k němu, podívali se na sebe a rychle se vrátili do domu.

Nejrychlejší spojení na Grosvenor Square bylo z bytu.

"Tak takhle to je," řekl Brown o pět minut později, když si vyposlechl McCreu a Somervillovou. "My toho parchanta najdem. To je náš úkol."

Vzápětí na Brownově stole zazvonil další telefon. Byl to Nigel Cramer ze Scotland Yardu.

"Tak váš vyjednávač na vás ušil boudu," řekl bezvýrazně. "Můžete mi říct, jak se to stalo? Zkoušel jsem volat do bytu, ale obvyklá linka je obsazená."

Brown mu podal stručný výklad událostí. Cramer prskal. Měl stále ještě vztek, když si vzpomněl na události na farmě Green Meadow, ale teď už by Browna a celý tým z FBI nejraději uklidil někam do ústraní.

"Zaznamenali vaši lidé číslo toho motocyklu?" zeptal se. "Nechal bych po něm pátrat."

"Mám ještě něco lepšího," řekl Brown spokojeně. "Ten kufřík má vysílačku."

"Cože má?"

"Zabudovanou nezjistitelnou vysílačku," řekl Brown. "Vyměnili jsme kufřík Pentagonu včera těsně před odletem."

"Aha," řekl Cramer zamyšleně. "A přijímač?"

"Ten mám tady u sebe," řekl Brown. "Ráno ho přivezlo obchodní letadlo. Jeden z mých chlapců ho vyzvedl na Heathrow. Chytá signály do dvou mil, tak sebou musíme mrsknout. Tak padáme."

"Zůstal byste protentokrát v kontaktu s vozy Met, prosím? Vy v tomhle městě nesmíte zatýkat, pane Browne, to je moje věc. Máte ve voze vysílačku?"

"Jasně."

"Nechte ji zapnutou, prosím. Naladíme ji na vaši frekvenci a dojedeme za vámi, když nám řeknete, kde jste."

"Bez problému, máte my slovo."

Za minutu nato vyjel z Grosvenor Square vůz velvyslanectví. Chuck Moxon řídil, jeho kolega na sedadle spolujezdce ovládal přijímač, který vypadal jako miniaturní televizor, na jehož obrazovce se místo obrazu pohyboval světelný bod. Když anténa upevněná na okapním žlábk u spolujezdce zachytila signál vysílačky zabudované v Quinnově kufříku, z bodu na obrazovce vyšlehl světelná linka k obvodu obrazovky. Řidič pak musel vést vůz tak, aby předek vozu sledoval linku. Vysílačka v kufříku se zapínala dálkově přímo z vozu.

Jeli po Park Lane přes Knightsbridge do Kensingtonu.

"Zapni to," řekl Brown. Spolujezdec stiskl tlačítko. Obrazovka nereagovala.

"Zapínej to každých třicet vteřin, dokud nechytíš signál," řekl Brown. "Chucku, objížděj Kensington."
Moxon zajel na Cromwell Road a pak zamířil po Gloucester Road k jihu na Old Brompton Road. Anténa zachytila signál.
"Je za námi," řekl Moxonův kolega. "Asi míli a čtvrt."
Za půl minuty byl Moxon zpátky na Cromwell Road a mířil k severu na Exhibition Road a k Hyde Parku.
"Jed' pořád na sever," řekl spolujezdec.
"Oznamte těm modrým klukům, že ho máme," řekl Brown.
Moxon informoval vysílačkou velvyslanectví a v polovině Edgware Road se na ně přilepil rover Metropolitní policie.
V prvním voze seděli s Brownem na zadním sedadle Collins a Seymour.
"Já pitomec," řekl Collins s lítostí v hlase, "měl jsem si tenkrát všimnout té časové nesrovnalosti."
"Jaké časové nesrovnalosti?" zeptal se Seymour.
"Po té zácpě na příjezdové cestě u Winfield House vyrazil Quinn čtvrt hodiny přede mnou, ale do Kensingtonu dojel s náskokem pouhých tří minut. A já přece ve špičce nedokážu jet rychleji než londýnský taxikář. Quinn se někde musel zastavit a všechno si předem připravit."
"Přece tohle neplánoval už před třemi týdny," namítl Seymour. "Nevěděl, jak se věci vyvinou."
"To nemusel," řekl Collins. "Četls přece jeho spis. Byl ve válce dost dlouho na to, aby věděl, že se musí jistit pro případ, že se něco nepovede."
"Zahnul doprava do St. John's Wood," řekl spolujezdec.
Na kruhovém objezdu se policejní vůz zařadil vedle nich a stáhl okénko.
"Jede tudy na sever," ukázal Moxon do Finchley Road.
Vzápětí se k nim připojil další policejní vůz a společně jeli přes Swiss Cottage, Hendon a Mill Hill. Vzdálenost se zmenšila na tři sta metrů. Upřeně pozorovali provoz před sebou a snažili se najít vysokého motocyklistu bez ochranné přilby.
Projeli Mili Hill Circus a zamířili do kopce na Five Ways Corner. Vzdálenost se zmenšila na sto metrů. Pak si uvědomili, že Quinn musel změnit vozidlo. Minuli dva motocykly, které nevydávaly signál, a další dva silné motocykly je předjely, ale přístroj ukazoval stále stejně.
Když se ocitli na dálnici A1 do Hertfordshiru, zjistili, že signál vychází z kabrioletu Volkswagen Golf GTi, jehož řidič měl na hlavě kožešinovou beranici přes uši.

Cyprian Fothergill si z událostí onoho dne pamatoval nejprve to, jak ho při cestě na jeho nádhernou chatičku za Borehamwoodem náhle předjelo obrovské černé auto, které mu bezohledně zablokovalo cestu, takže vykřikl a musel zastavit na krajině. Za pár vteřin u něj byli tři obrovští chlapi, jak později vykládal v klubu svým ohromným přátelům, a mířili na něj obrovskými pistolemi. Pak za ním zastavil policejní vůz, pak ještě jeden, a vystoupili čtyři roztomilí bobíci a řekli těm Američanům - museli to být Američané, a jak byli hrozně velcí - aby položili ty pistole, nebo jim je vezmou. Dál si ještě vybavoval - to už ho poslouchal celý bar - že jeden z Američanů mu strhl jeho kožešinovou čepičku a zakřičel na něj: "Oukej, křápíku, tak kde ho máš?", zatímco jeden bobík sáhl na zadní sedadlo a vytáhl odsud takový kufřík, který on doopravdy nikdy předtím neviděl.
Pak velikánský šedovlasý Američan, který tomu zřejmě velel, vytrhl bobíkovi z ruky ten kufřík, rychle otevřel zámky a podíval se dovnitř. Kufřík byl prázdný. Po tom všem byl ten kufřík úplně prázdný. Takový strašlivý zmatek kvůli prázdnému kufříku ... Ale ti Američané strašně ošklivě kleli a nadávali. Takový ošklivý jazyk on, Cyprian, ještě nikdy neslyšel a doufá, že už nikdy neuslyší; pak se do toho vmísil britský seržant, který vypadal jako z jiného světa...

Ve dvě hodiny dvacet pět minut se seržant Kid vrátil do svého hlídkového vozu, aby se ohlásil do neodbytně signalizující vysílačky.

"Tango Alfa..." začal.

"Tango Alfa, tady je zástupce komisaře Cramer. S kým mluvím?"

"Tady je seržant Kid, pane. Oddělení F."

"Co tam máte, seržante?"

Kid se podíval na zablokovaný volkswagen, na jeho vyděšeného řidiče a tři agenty FBI, kteří zkoumali prázdný příruční kufřík, na další dva Američany, kteří stáli v pozadí a s nadějí zírali na oblohu, a na jejich tři kolegy, kteří se snažili učinit nějaké rozhodnutí.

"Je tu trochu zmatek, pane."

"Seržante Kide, dobře mě poslouchajte. Zajali jste velmi vysokého Američana, který ukradl dva milióny dolarů?"

"Ne, pane," odpověděl Kid. "Zajali jsme velmi teplého kadeřníka, který se právě pomohl."

"Tím chcete říct, že ... zmizel?" Kensingtonským bytem, Scotland Yardem, Whitehallem, ministerstvem vnitra, Downing Street, Grosvenor Square a Západním křídlem Bílého domu se celou hodinu nesly výkřiky různého zabarvení a intenzity.

"Nemůže přece jen tak zmizet."

Ale Quinn skutečně zmizel.

10.

Quinn hodil kufřík do kabrioletu hned, jak zahnul za první roh. Neviděl na něm sice žádné stopy po montáži naváděcího zařízení, ale stejně kufříku nevěřil. V laboratoři techniků by přece nebyli tak hloupí, aby po sobě zanechali viditelné

stopy. Quinn vsadil na to, že v kufříku je něco, co by mohlo přivést policii a vojsko na místo setkání se Zackem. Na světelné křižovatce otevřel zámky, dal si balíček s diamanty pod zip za koženou bundu a rozhlédl se. Golf stál vedle něj. Řidič měl mohutnou beranici a ničeho si nevšiml.

Po půl míli se Quinn rozloučil s motocyklem - bez povinné ochranné přílby by zřejmě upoutal pozornost nějakého policisty. Před Bromptonskou oratoří si vzal taxi, odjel na Marylebone a nechal zastavit na George Street, kde zaplatil. Zbytek cesty došel pěšky.

Ještě v bytě si do kapes nastrkal všechno, co potřeboval a co by bezprostředně neupoutalo pozornost; svůj americký pas a řidičský průkaz, ačkoliv ty budou po vyhlášení poplachu nepoužitelné, svazek britských bankovek ze Saminy peněženky, mnohaúčelový kapesní nůž a ze skříňky s náradím kleště. V maryleboneské High Street si koupil brýle s mohutnými kostěnými obroučkami a obyčejnými skly a v pánské konfekci ještě klobouk a nepromokavý plášť z koverkotu.

Udělal ještě pár dalších nákupů v cukrárně, v železářství a v brašnářství. Podíval se na hodinky; uplynulo pětapadesát minut od okamžiku, kdy v obchodě pana Patela položil sluchátko. Zabočil do Balandford Street a vešel do jedné ze dvou telefonních budek na rohu s Chilton Street. Telefonní číslo té budky se naučil z paměti před třemi týdny a před hodinou je nadiktoval Zackovi.

Zack byl přesný.

"Tak co je, ty parchante, o co ti sakra jde?"

Zack byl ostražitý, nedůvěřivý a rozzlobený.

Quinn mu v několika krátkých větách vysvětlil svůj postup. Zack tiše naslouchal.

"Hraješ na rovinu?" zeptal se, "protože jestli ne, tak dostaneš toho kluka mrtvého v pytli."

"Podívej, Zacku, mně je úplně ukradený, jestli tě zatknou nebo ne. Já mám jen jeden zájem, vrátit toho kluka živého a zdravého rodně. A pod bundou mám dva milióny dolarů v neopracovaných diamantech, který tě určitě zajímají. Teď jsem setřásl ty slídily, protože by se do toho pořád motali a předváděli by, jak jsou chytrý. Tak chceš se dohodnout na výměně, nebo ne?"

"Už dlouho kecáme," řekl Zack. "Přesunuju se."

"Tohle je náhodou budka v Marylebone," řekl Quinn, "ale máš právo tomu nevěřit. Zavolej mi večer na tohle číslo podrobnosti. Přijdu kamkoliv, sám a neozbrojený, jen s diamantama. Víš, že jsem na útěku, tak zavolej po setmění. Řekněme v osm."

"Tak dobře," zavrčel Zack. "Buď tam."

V téže chvíli se seržant Kid hlásil vysílačkou Nigelu Cramerovi. Zanedlouho poté měla každá stanice v dosahu působnosti Metropolitní policie popis Quinna s pokynem, že každý pochůzkář musí chodit s otevřenýma očima a v případě spatření podezřelé osoby okamžitě hlásit vysílačkou na policejní stanici, sledovat, ale nezasahovat. V pokynu nebylo uvedeno jméno muže ani důvod, proč je hledán.

Quinn vyšel z budky a vrátil se po Blandford Street k hotelu Blackwood. Byl to jeden z těch starých hotýlků uklizených v postranních uličkách, které nebyly pohlcné a zmodernizovány velkými společnostmi. Za břečťanem porostlým průčelím se skrývalo dvacet pokojů s dřevěným obložením a arkýřovými okny, recepce s cihlovým krbem, v němž plápolal oheň, a hrbatou prkennou podlahou s koberečky. Quinn přistoupil k recepčnímu pultu, za nímž stála hezká dívka.

"Zdravíčko," řekl s tím nejoslnivějším úsměvem.

Podívala se na něj a usmála se. Vysoký, nahrbený, s tvrdým kloboukem, v koverkotovém plášti a s kufříkem z teletiny - typický americký turista.

"Dobré odpoledne, pane. Mohu pro vás něco udělat?"

"No samozřejmě, slečno. Jasně že můžete. Víte, právě jsem dorazil ze Států. Letěl jsem s British Airways - to je moje oblíbená společnost - a víte, co mi provedli? Ztratili mi kufr. Jo, madam, poslali ho omylem až do Frankfurtu ..."

Dívka účastně svařila obličej.

"Podívejte, oni mi ho vrátí, maximálně do čtyřiačtyřiceti hodin. Mám jediný problém, všechny podrobnosti o své cestě jsem měl v takovém kufříčku a - věřila byste tomu? - teď si zaboha nemůžu vzpomenout, v kterém hotelu jsem si objednal rezervaci. Strávil jsem hodinu s tou dámou z aerolinek, která mi přefíkala všechny hotely v Londýně - víte vůbec, kolik jich je? - ale já si to nemohl za nic na světě vybavit, a tak jsem si nakonec vzal taxíka do města a šofér mi řekl, že tohle je skutečně parádní hotýlek... Hmm... neměla byste náhodou pokoj na jednu noc? Mimochodem, jmenuju se Harry Russell..."

Dívka mu naprosto uvěřila. Ten dlouhán vypadal tak bezradný ze ztráty zavazadla a ze své neschopnosti vzpomenout si, kde měl bydlet; viděla spoustu filmů a pomyslela si, že vypadá jako ten pán, který stále chtěl po lidech, aby mu pomáhali a bavili ho, ale mluvil jako ten člověk s tím legračním pírkem na klobouku z 'Dallasu'. Vůbec ji nenapadlo mu nevěřit, nebo ho žádat, aby předložil nějaký průkaz totožnosti. Hotel Blackwood zpravidla nepřijímal hosty bez zavazadel a rezervace, ale když někdo ztratí zavazadlo a zapomene, kde bydlí, a to všechno kvůli British Airways... Podívala se do knihy hostů. Většina z nich byli pravidelní návštěvníci z venkova, dalších pár bylo stálých hostů.

"Je tu jeden jediný pokoj, pane Russelle - bohužel je to takový krcálek až vzadu ..."

"To mi bude znamenitě vyhovovat, mladá dámo. A můžu dokonce zaplatit v hotovosti, vyměnil jsem si na letišti pár dolarů ..."

"Stačí zítra ráno, pane Russelle." Sáhla pro omšelý mosazný klíč. "Nahoru po schodech do prvního patra."

Quinn vyšel po hrbatých schodech, našel pokoj číslo jedenáct a vstoupil. Malý, čistý a útulný. Více než postačující. Svlékl se, nastavil budík na šestou hodinu odpolední a usnul.

"Ale proč to proboha udělal?" zeptal se ministr vnitra, Sir Harry Marriot. Byl čerstvě zpraven Nigelem Cramerem. Před deseti minutami mu volala do kanceláře premiérka z Downing Street a nebyla zrovna nejlépe naladěna.

"Nejspíš proto, že někomu nedůvěřoval," řekl Cramer opatrně.

"Snad tím nemyslel nás," řekl ministr. "Udělalí jsme všechno, co jsme mohli."

"Ne, nemyslel nás," řekl Cramer. "Byl už blízko dohody s tím Zackem. To je při únosech ta nejnebezpečnější fáze. Musí se postupovat nanejvýš obezřetně. A po těch dvou informacích z francouzského a britského rozhlasu se zřejmě rozhodl, že to vezme do vlastních rukou. To přirozeně nemůžeme dopustit. Musíme ho najít, pane ministře."

Cramer měl stále pocit křivdy, že mu byla vzata možnost vyjednávat a že byl odkázán pouze na vyšetřování.

"V první řadě vůbec nechápu, jak mohl utéct," nařikal ministr vnitra.

"Kdybych měl v tom být dva své lidi, nemohlo se mu to podařit," připomněl mu Cramer.

"No dobře, to už je pláč nad rozlitém mlékem. Najděte mi ho, ale tiše, bez rozruchu."

Ministr vnitra si osobně myslel, že nejlepší ze všeho by bylo nechat všechno na Quinnovi. Británie by je už jen oba poslala zpátky do Ameriky, a to co nejrychleji. Američané do toho ale chtěli stále mluvit, tak ať si s tím poradí sami.

Tou dobou měl Irving Moss telefon z Houstonu. Zapsal si ceny z nabídkového seznamu texaských zelinářství, položil sluchátko a dešifroval zprávu. Překvapeně hvízdal. Čím víc nad ní přemýšlel, tím víc zjišťoval, že ve svých plánech musí udělat skutečně jen nepatrnou změnu.

Po fiasku u Mill Hill se Kevin Brown rozzuřeně vrátil do kensingtonského bytu. Patrick Seymour a Lou Collins přijeli s ním. Společně pak několik hodin vyslyšali své dva mladé kolegy.

Sam Somervillová a Duncan McCrea dlouze vysvětlovali, co se tam dopoledne přihodilo, jak se to přihodilo a proč to nepředvídali. McCrea mluvil jako vždy bezelstně omluvným tónem.

"Jestli se znovu spojil se Zackem, absolutně ho nemůžeme kontrolovat," zuřil Brown. "Jestli si volají z budky do budky, tak je Angláni nemůžou napíchnout. Nevíme, co si mezi sebou ušijou."

"Třeba chystají výměnu Simona Cormacka za diamanty," řekl Seymour.

Brown zavrčel.

"Až tohle skončí, tak si toho vychcána podám."

"Jestli se vrátí se Simonem Cormackem," upozornil ho Collins, "budeme ještě rádi, když mu budeme moct odnést kufry na letiště."

Bylo dohodnuto, že Somervillová a McCrea zůstanou v bytě pro případ, že by Quinn zavolal. Všechny tři linky budou připraveny a odposlouchávány. Všichni tři se vrátili na velvyslanectví. Seymour měl zůstat ve spojení se Scotland Yardem a ostatní dva měli čekat a naslouchat. Jedno pátrání se rozvětvilo ve dvě.

Quinn se vzbudil v šest hodin, umyl se a oholil, dal si lehkou večeři a k budce na rohu Chiltern Street dorazil pěšky deset minut před osmou. Volala z ní nějaká stará paní, ale za pět minut skončila. Quinn vešel do budky a s obličejem odvráceným od ulice předstíral, že hledá v telefonním seznamu, dokud telefon dvě minuty po osmé hodině nezazvonil.

"Quinn?"

"Jo."

"Možná, že jsi jim vážně foukl, možná taky ne. Jestli na mě něco zkoušíš, tak tě to přijde draho."

"Nic nezkouším. Řekni kdy a kde."

"Zejtra v deset dopoledne. V devět ti zavolám na tohle číslo a řeknu ti kde. Budeš mít tak akorát čas, aby ses tam do deseti dostal. Moji lidi budou to místo celou noc hlídat. Jestli tam nastane nějaký podezřelý cvrkot, tak se stáhnem a Simon Cormack je mrtvej muž. Ty nás neuvidíš, ale my budeme vidět tebe, nebo kohokoliv, kdo se tam ukáže. Jestli se pokusíš mě oblafnout, vyříd' sjejm kamarádíčkům, že možná dostanou jednoho nebo dva z nás, ale pro toho kluka už bude zatraceně pozdě."

"V pořádku, Zacku. Přijdu sám. Nepodfouknu tě."

"Žádný elektronický zařízení, žádný naváděčky, žádný mikrofony. My si tě proklepnem. Jestli budeš napíchnutej, tak to odskáče ten kluk."

"Jak jsem řekl, nepodfouknu tě. Přijdu sám s diamantama."

"V devět buď v ty svý budce."

Ve sluchátku klaplo. Quinn vyšel z budky a vrátil se do hotelu. Chvilí se díval na televizi, pak vysypal kufřík a dvě hodiny se zabýval tím, co odpoledne nakoupil. Ve dvě hodiny ráno spokojeně vydechl.

Znovu se osprchoval, aby ze sebe smyl ten nepříjemný pocit z pronásledování, lehnul si do postele a zahleděl se do stropu. Ležel zcela nehybně a přemýšlel. Před bitvou nikdy moc nespál, proto také odpočíval tři hodiny odpoledne.

Trochu zdříml před svítáním. V sedm hodin ho vzbudil budík.

Když v půl deváté sešel k recepci, byla ve službě ona hezká dívka z předešlého dne. Měl své kostěné brýle, tvídový klobouk a koverkotový plášť upnutý až ke krku. Řekl jí, že si jede na letiště vyzvednout svá zavazadla, a tak by rád zaplatil a uvolnil pokoj.

Ve tři čtvrtě na devět šel volně po ulici směrem k telefonní budce. Tentokrát ji nehodlal postoupit žádné starší dámě. Stál v ní celých patnáct minut, dokud nezazvonil telefon. Bylo přesně devět hodin. Zackův hlas byl chraplavý a plný napětí.

"Jamaica Road, Rotherhithe," řekl.

Quinn tu oblast neznal, ale věděl, kde je. Staré doky, částečně zastavěné elegantními novými domy, kde bydleli yuppies, kteří odsud dojížděli do City. Byly tu však také téměř opuštěná zákoutí, nepoužívaná přístaviště a prázdné

sklady.

"Pokračuj."

Zack mu dal další instrukce. Z Jamaica Road uličkou vedoucí k Temži.

"Je tam přízemní plechový skladiště, otevřený po obou stranách. Nad vratama se dá ještě přečíst nápis Babbidge. Taxíkem dojed' jen na začátek uličky. Odtud už jdi sám. Vejdi jižním vchodem. Dojdi doprostředka a čekej. Jestli se tam vyskytne někdo jinej, jdeme od toho."

Zack zavěsil. Quinn vyšel z budky a hodil svůj prázdný kufřík do popelnice. Rozhlédl se po taxíku. Nic; byla ranní špička. Za deset minut se mu podařilo jeden chytit na High Street. Dojel na stanici metra Marble Arch. V tuhle hodinu by to vozem trvalo věčnost.

S jedním přestupem se dostal na druhou stranu Temže. U stanice London Bridge bylo stanoviště taxíků. Za padesát pět minut od rozhovoru se Zackem byl na Jamaica Road.

Ulička, kterou měl jít k řece, byla úzká, špinavá a liduprázdná. Po jedné straně opuštěná skladiště čaje, čekající na zvelebení. Na druhé opuštěné továrny a kůlny z vlnitého plechu. Věděl, že je odněkud pozorován. Dostal se do poloviny uličky. Plechový hangár s nápisem Babbidge byl na jejím konci. Vešel dovnitř.

Hangár byl asi sedmdesát metrů dlouhý a třicet široký. Ze střešních nosníků visely zrezivělé řetězy; podlaha byla betonová, notně nahlodaná léty opuštěnosti. Dveře, jimiž vešel, byly určeny pro osoby, nikoliv pro vozidla; vrata na protější straně skladiště byla dostatečně široká i vysoká, aby jimi mohlo projet nákladní auto. Došel doprostřed a zastavil se. Sundal si falešné brýle a tvídový klobouk a odhodil je stranou. Nadále už je nepotřeboval. Buď odsud vyjde s dohodou o vydání Simona Cormacka, nebo bude stejně potřebovat policejní doprovod.

Hodinu nehybně prostál. V jedenáct hodin se ve vratech hangáru objevilo volvo a pomalu přijíždělo k němu. Zastavilo asi patnáct metrů před ním. Řidič nechal motor běžet. Vepředu seděli dva muži, oba maskovaní tak, že jim byly vidět jen oči.

Více cítil než slyšel kroky sportovních bot za sebou. Nedbale se ohlédl a uviděl třetího muže v černé teplákové soupravě bez jakýchkoliv nápisů a ozdob. Přes hlavu měl přetaženou vlněnou punčochu s vystříhanými otvory pro oči. Byl ve střehu. Šikmo přes prsa držel automatickou pušku a pohupoval se na špičkách.

U vozu se otevřely dveře spolujezdce a vystoupil z nich muž. Střední výška, střední postava.

"Quinn?" řekl.

Byl to Zackův hlas. Nezaměnitelný.

"Máš diamanty?"

"Samozřejmě."

"Podej mi je."

"Máš chlapce, Zacku?"

"Jsi blázen? Abych ho vyměnil za pytlík skleněných úlomků? Musím prvně nechat ověřit pravost kamenů. To chvilku potrvá. Jedině kousek skla - a všechno jsi poslal. Když budou dobrý, dostaneš kluka."

"To jsem si myslel. Jenže tak to nejde."

"Nehraj si se mnou, Quinne."

"Já si nehraju, Zacku. Chci vidět chlapce. Mohl jsem ti dát kousky skla - ale nedal. Chceš se o tom přesvědčit. Dobrá. Jenže já můžu dostat mrtvolu."

"Nedostaneš."

"Já se taky potřebuju přesvědčit. Proto teď musím jet s tebou."

Zackovy oči se na něj nevěřícně dívaly. Zack se pronikavě zasmál.

"Vidíš toho chlapa za sebou? Stačí jediný slovo a odpráskne tě. Pak si ty šutry stejně odnesem."

"To můžeš zkusit," připustil Quinn. "Ale nejdřív ti něco ukážu."

Rozepjal si kabát odshora dolů, sáhl po něčem, co mu volně viselo od pasu a zdvihl to nad hlavu.

Zack si pozorně prohlížel Quinna a zařízení, které měl přes košili připevněné na prsou. Tiše a sprostě zaklel.

Od prsou k pasu měl Quinn leukoplasti připevněnou dřevěnou krabici od bonboniéry bez víka. Uprostřed byl sametový sáček s diamanty, lemovaný po obou stranách čtvrtkilovými kvádry běžové hmoty. K jednomu z nich vedl jasně zelený drát, jehož druhý konec byl upevněn k jedné čelisti obyčejného dřevěného kolíčku na prádlo, který držel Quinn ve zdvižené levé ruce. Do čelisti byl zaveden malým vyvrtaným otvorem.

V krabici byla také devítivoltová baterie, od níž vedl další jasně zelený drát. Na jednom konci propojoval drát oba kvádry běžové hmoty, na druhém byl upevněn k druhé čelisti kolíčku. Mezi čelistmi byl zaklíněn špaček tužky. Quinn sevřel prsty a špaček spadl na podlahu.

"Imitace," řekl Zack nepřesvědčivě. "To není pravý."

Pravou rukou uždíbl Quinn kousek hmoty, uhnětl do kuličky a hodil před Zacka. Zločinec se sehnul, sebral kuličku a přičichl k ní. Nozdry mu naplnila vůně marcipánu.

"Semtex," řekl.

"To je český výrobek," řekl Quinn. "Já dávám přednost RDX."

Zack věděl, že všechny plastické výbušniny voní a vypadají nevině jako cukrářský marcipán. Kdyby jeho muž vystřelil, všichni by zemřeli na místě. V té krabici bylo dost výbušniny, aby vyklidila celé skladiště, odnesla střechu a rozprášila diamanty po druhém břehu Temže.

"Já věděl, že jsi hajzl," řekl Zack. "Tak co chceš?"

"Teď seberu tu tužku, dám ji, kde byla, vlezu si do kufru tvého vozu a ty mě odvezeš k chlapci. Nikdo mě nesledoval, ani mě sledovat nebude. Tvůj obličej nikdy neuvidím. Jsi v bezpečí. Až uvidím chlapce živého, sundám ze sebe tohle zařízení a dám ti kameny. Ty si je prohlídneš, a když budeš spokojenej, odejdeš. Mě s klukem zamkneš. Za čtyřiařicet

hodin anonymně zavolaš. Nějakej polda nás přijde osvobodit. Je to jasný, jednoduchý, a tobě to umožní vyváznout." Zack vypadal nerozhodně. Nebyl to jeho plán. Quinn ho vyšachoval a on si toho byl vědom. Sáhł do kapsy tepláků a vytáhl plochou černou krabičku.

"Nech ruku nahoře a ten kolíček otevřenej. Podívám se, jestli nejseš napíchnutej."

Přistoupil ke Quinnovi a od hlavy k patě ho přejel detektorem. Při jakémkoli zjištění elektrického zdroje, který je nutný pro provoz miniaturní vysílačky nebo štenice, by detektor pronikavě zabzučel. Baterie u výbušniny nebyla aktivovaná. Původní kufřík by detektor zalarmoval.

"Dobrý," řekl Zack. Ustoupil o krok. Quinn cítil jeho pot. "Jsi čistej. Dej tam zpátky tu tužku a vlez si do kufru."

Quinn ho poslechl. Obdélníkové víko kufru se za ním zaklaplo. Vzduchové otvory v podlaze kufru byly vyvrtány už před třemi nedělemi pro převoz Simona Cormacka. Bylo tam těsno, ale dalo se to snést. Při Quinnově výšce tu musel člověk zaujmout fetální polohu. V důsledku toho se Quinnovi málem udělalo zle z mandlové vůně.

Ačkoliv neviděl, cítil, jak se vůz otočil a jak muž s puškou nastoupil dozadu. Všichni tři muži ve voze si sundali masky a teplákové bundy, pod nimiž měli košile s kravatami a saka. Teplákové bundy odhodili na zadní sedadlo a přikryli jimi samopal Škorpíon. Když byli takto připraveni, vyjeli s vozem ze skladiště. Za volantem teď seděl Zack. Vůz zamířil k úkrytu únosců.

Trvalo hodinu a půl, než vjeli do garáže domu, vzdáleného čtyřicet mil od Londýna. Zack dodržoval povolenou rychlost, jeho společníci seděli vzpřímeně a tiše na sedadlech. Oba se poprvé po třech týdnech dostali z domu. Když se za nimi zavřely dveře garáže, všichni tři si znovu natáhli teplákové bundy a masky. Jeden z nich odešel do domu, aby informoval čtvrtého muže. Potom teprve Zack otevřel kufr volva. Quinn byl celý ztuhlý a mžoural do elektrického osvětlení garáže. Vyndal z kolíčku tužku a vložil si jej mezi zuby.

"No dobře, dobře," řekl Zack. "To není zapotřebí. Ukážeme ti teď kluka. Ale když budeš procházet domem, vem si na sebe tohle." Ukázal mu kápi.

Quinn přikývl. Zack mu ji přetáhl přes hlavu. Kdyby se pokusili na něj zaútočit, mohl ve zlomku vteřiny pustit kolíček. Vedli ho domem a krátkou chodbou ke schodům do sklepa. Když sešli dolů, uslyšel Quinn trojí hlasité zaklepání na nějaké dveře. Pak nastalo ticho. Za chvíli uslyšel, jak se dveře otvírají, a někdo ho postrčil do místnosti. Nikdo ho nenásledoval. Quinn uslyšel zavírání závor.

"Můžeš si to sundat," řekl Zackův hlas.

Mluvil přes kukátko ve sklepních dveřích. Quinn si pravou rukou sundal kápi. Byl v holé sklepní místnosti: betonová podlaha, betonové zdi, snad vinný sklípek předělaný k jinému účelu. Na kovové posteli u protější zdi seděla vytáhlá postava. Přes hlavu a ramena měla také černou kápi. Ozvalo se dvojí zaklepání. Jako na povel si postava kápi stáhla. Simon Cormack zíral udiveně na vysokého muže, který stál poblíž dveří a v levé ruce držel kolíček na prádlo. Quinn se mu podíval do očí.

"Ahoj, Simone. Jsi v pořádku, chlapče?" Hlas domova.

"Kdo jste," zašeptal.

"No, vyjednávač. Měli jsme o tebe starosti. Jsi v pořádku?"

"Ano, jsem."

Ozvalo se trojí zaklepání. Mladík si natáhl kápi. Dveře se otevřely. Stál v nich Zack. Maskovaný. Ozbrojený.

"Tak tady ho máš. Ted' naval diamanty."

"Jasně," řekl Quinn, "dodržel jsi slovo, já ho dodržím taky."

Vložil do kolíčku tužku a nechal jej volně viset na drátech. Svlekl si kabát a oddělal si z prsou dřevěnou krabici. Z jejího středu vyňal plochý sametový sáček s diamanty a podal jej Zackovi. Ten ho předal muži, který stál v chodbě za ním. Nepřestával mířit na Quinna pistolí.

"Tu bombu si vezmu taky," řekl. "Mohla by ti pomoci ven."

Quinn složil dráty a kolíček do uvolněného prostoru v krabici a vytáhl dráty z hmoty. Neměly na koncích žádné detonátory. Quinn znovu uždíbl z jednoho kusu a ochutnal.

"Já si na marcipán nikdy nepotrpěl," řekl. "Je na mě moc sladký."

Zack se zahleděl na obsah krabice.

"Marcipán?"

"Nejlepší, jaký se dá koupit na marylebonské High Street."

"Měl bych tě zabít, Quinne."

"To bys mohl, ale myslím, že to neuděláš. Nemáš to zapotřebí, Zacku. Dostals, cos chtěl. Jak říkám, profici zabíjejí jen tehdy, když musí. V klidu si prověř pravost diamantů, zdejchni se a nás tu nech až do chvíle, kdy sem na tvoje zavolání přijde policie."

Zack zavřel dveře a zajistil je závorami. Promluvil kukátkem.

"Něco ti musím říct, Amíku. Jseš zatraceně odvážnej."

Kukátko se zavřelo. Quinn došel k posteli a sejmul sedícímu Simonovi kápi. Pak se posadil vedle něj.

"Musím tě trochu uvést do obrazu. Za pár hodin, pokud všechno dobře půjde, už budeme venku a na cestě domů."

Mimochodem, pozdravuje tě táta s mámou."

Pocuchal mladíkovi neupravené vlasy. Simonovy oči se naplnily slzami a on začal nekontrolovatelně plakat. Snažil se otřít slzy rukávem kostkované košile, ale nepomohlo to. Quinn ho objal jednou rukou kolem útlých ramen a vzpomněl si na jeden den v džungli v deltě Mekongu. Tehdy se poprvé v životě ocitl v boji, přežil, zatímco ostatní kolem něj umírali. Po akci se mu hruly z očí slzy úlevy, které nedokázal zastavit.

Když Simon přestal plakat a začal se vyptávat na domov, mohl si ho Quinn dobře prohlédnout. Měl vousy a knír, byl špinavý, ale jinak v dobrém stavu. Krmili ho a měli tu slušnost, že mu dali nové šaty - košili a džínys s širokým opaskem

a kovovou přezkou. Celkem dostatečné oblečení proti listopadovému chladu.

Shora k nim pronikly nezřetelné zvuky nějaké hádky. Quinn slyšel zvýšené hlasy, v nichž dominoval ten Zackův. Slově nebylo rozumět, ale tóny hlasů byly výmluvné. Zack se rozčiloval. Quinn sraštil obočí. Sám diamanty nekontroloval - nedokázal odlišit pravé kameny od dobrých padělků - a teď se modlil, aby se mezi nimi nevyskytly napodobeniny, které by tam byl dal nějaký pitomec.

Diamanty však ve skutečnosti nebyly příčinou hádky. Po několika minutách se hlasy zklidnily. V ložnici v patře - únosci se za denního světla vyhýbali pobytu v přízemí - zasedl Jihoafričan ke stolu, který mu sem přinesli, aby mohl prohlédnout diamanty. Na stole bylo prostřené prostěradlo; splasklý sametový sáček ležel na posteli. Čtyři muži obdivně zírali na hromádku surových diamantů.

Jihoafričan špachtlí rozdělil hromádku na několik menších, které pak rozdělil na ještě menší, dokud na stole nebylo pětadvacet hromádek. Pokynul Zackovi, aby jednu z nich vybral. Zack pokrčil rameny a ukázal doprostřed stolu na hromádku s přibližně tisíci kameny z celkového počtu pětadvaceti tisíc.

Jihoafričan začal beze slova shrnovat zbylých čtyřadvacet hromádek do pevného plátěného pytlíku, který byl nahoře opatřen stahovací šňůrkou. Když na stole zůstala jen vybraná hromádka, rozsvítil silnou bodovou stolní lampu, vyndal z kapsy klenotnickou lupu, vzal do pravé ruky pinzetu a podržel si první kámen proti světlu.

Po několika vteřinách zabručel a přikývl. Nato odložil kámen, do otevřeného plátěného pytlíku. Prohlídka celé tisícovky kamenů trvala šest hodin.

Únosci volili dobře. Diamanty špičkové kvality, i ty malé, jsou normálně opatřeny certifikátem, když je uvolní do oběhu Ústřední prodejní organizace, která vládne trhu s diamanty, jemuž předává osmdesát pět procent vytěžených kamenů. Ani Sovětský svaz, který těží na Sibiři, se nepokouší rozbít tento lukrativní kartel. Velké kameny horší kvality jsou také prodávány s certifikátem původu.

Tím, že únosci zvolili směs kamenů střední kvality o váze mezi pětinou a polovinou karátu, stali se při prodeji téměř nekontrolovatelní. Tyto kameny tvoří základ klenotnické výroby a obchodu po celém světě a prodávají se po stovkách bez certifikátu. Každý klenotník jich bez rozpaků pár stovek koupí, zvláště když mu poskytnou deseti či patnáctiprocentní slevu. Když se po opracování použijí na zdobení větších kamenů, už se prakticky nedají vystopovat. Takhle mohli únosci uvažovat, pokud byly diamanty pravé. Neopracované diamanty se netřpytí a nelesknou jako řezané a vyleštěné v konečné fázi zpracování. Vypadají jako bezvýrazné kousky skla s mléčným, matným povrchem. Znalec je však naprosto bezpečně pozná.

Pravé diamanty mají na povrchu zřetelnou strukturu a odpuzují vodu. Když namočíte do vody kousek skla, kapky tekutiny vydrží na povrchu několik sekund; z diamantu opadne okamžitě - kámen je po vytažení z vody suchý jako troudu.

Pod lupou je navíc vidět krystalová struktura diamantu. Jihoafričan sledoval právě toto kritérium, aby se přesvědčil, že jim nebyly podstrčeny úlomky matového lahového skla nebo jiná náhražka, křemičitan zirkoničitý.

Senátor Bennett R. Hapgood se vzpřímeně postavil na pódium vybudované pod širým nebem v Hancockově centru ve středu Austinu a spokojeně přehlédl shromážděné davy.

Přímo před sebou měl vzhledem stavbu texaského Kapitolu, největšího v zemi hned po washingtonském. Budova se típytila v pozdní dopolední slunci. Pomyslel si, že mohlo přijít víc lidí, když bylo do reklamy investováno tolik peněz, ale na druhé straně ho potěšila přítomnost místních, státních i národních sdělovacích prostředků.

Zdvihl ruce jako vítězný boxer, aby odpověděl na mohutný aplaus, který začali najatí povzbuzovači ve chvíli, kdy skončilo velebení senátora, které jej uvádělo na scénu. Při popěvcích dívek, které vysoko vykopávaly nohy a šly tím příkladem jásajícímu davu, který se k nim připojoval, senátor v dobře hraném gestu nevěřicně zavrtěl hlavou nad těmi počty a vysoko zdvihl ruce dlaněmi ven, aby publiku naznačil, že není třeba vítat bezvýznamného senátora z Oklahomy takovými ovacemi.

Když jásot ustal, vzal si mikrofon a začal mluvit. Neměl žádné poznámky; svou řeč si mnohokrát nazkoušel. Zabýval se její přípravou od chvíle, kdy dostal nabídku se stát prezidentem nového hnutí, které mělo brzy zaplavit Ameriku.

"Přátelé, spoluobčané, ať už jste tady nebo jinde."

Ačkoliv jeho současné publikum bylo složeno převážně z Texasanů, snažil se prostřednictvím televizních kamer oslovit daleko širší okruh lidí.

"Můžeme pocházet z různých částí této veliké země. Můžeme mít rozdílná zázemí, odlišné životní návyky, můžeme mít rozličné naděje, strachy a tužby. Ale jedna věc je nám společná, ať už jsme kdekoli a děláme cokoliv: my všichni, muži, ženy i děti, jsme hrdí na tuto velkou zemi..."

Poslední výrok vyvolal bouři jásotu.

"Všichni také chceme, aby byl náš národ silný" - další jásot - "a hrdý." Extatické třeštění.

Senátor mluvil hodinu. Večerní zpravodajské televizní relace vysílaly podle vkusu půlminutové až dvouminutové šoty.

Když senátor skončil a usadil se - vánek mu nepatrně čechral sněhově bílé, vyztužené vlasy nad opáleným čelem - bylo jasné, že hnutí 'Občané za silnou Ameriku' odstartovalo dobře.

Obecně usilovalo o obnovení národní hrdosti a cti - bylo jaksi přehlédnuto, že tyto vlastnosti nikdy nezdegenerovaly - a mělo oponovat Nantucketské smlouvě a požadovat její neuznání v Kongresu.

Nepřítel hrdosti a cti byl jasně a nevyvratitelně identifikován; byl to komunismus, tedy vlastně socialismus, který začínal u lékařské péče, dotýkal se sociální péče a způsoboval zvyšování daní. Stoupenci těchto idejí, kteří chtěli Američany uvrhnout do pochybného projektu snižování zbrojních arsenálů, nebyli označeni, neboť se předpokládalo, že jsou známi. Kampaň proti nim měla být vedena na všech úrovních: od místních úřadů, přes informace ve sdělovacích prostředcích, jítření nacionálních citů a ovlivňování voličstva, až po veřejná vystoupení skutečných vlastenců, kteří

budou mluvit proti smlouvě a jejímu původci, jak byl nepřímo označován muž z Bílého domu.

Na závěr shromáždění byli lidé sezváni na pohoštění k ohňům, roztroušeným po obvodu parku. Velkolepé zakončení umožnil místní filantrop a vlastenec.

Plán Crockett, druhý projekt k destabilizaci Johna Cormacka a jeho následné rezignaci, vstoupil do úvodní fáze.

Quinn a prezidentův syn strávili ve sklepech neklidnou noc. Chlapec si na Quinnovo naléhání lehl na postel, ale nemohl usnout. Quinn seděl na podlaze a opíral se zády o betonovou zeď. Nemohl usnout už jen proto, že ho Simon neustále bombardoval otázkami.

"Pane Quinne?"

"Říkej mi Quinne. Jen Quinne."

"Setkal jste se s mým otcem? Osobně?"

"Jistě. Vyprávěl mi o tetě Emily... a panu Spotovi."

"Jak na tom byl?"

"Dobře. Přirozeně si dělal starosti. Bylo to bezprostředně po únosu."

"Viděl jste matku?"

"Ne, byl u ní doktor. Byla ustaraná, ale v pořádku."

"Vědí, že jsem v pořádku?"

"Před dvěma dny jsem jim říkal, že jsi naživu. Zkus trochu spát."

"Dobře ... Kdy si myslíte, že se odtud dostanem?"

"To záleží na okolnostech. Doufám, že ráno nás tu nechají a utečou. Jestliže dvanáct hodin nato zavolají, britská policie tu může být v několika minutách. To záleží na Zackovi."

"Na Zackovi? To je jejich vůdce?"

"Jo."

Ve dvě hodiny ráno se přetažený mladík konečně přestal vyptávat a usnul. Quinn zůstal vzhůru a pokoušel se rozpoznat tlumené zvuky shora.

Bylo ke čtvrté hodině, když se ozvalo trojí zaklepání na dveře.

Simon shodil nohy z postele a zašeptal: "Kapuci."

Oba muži si přetáhli kápě přes hlavu, aby neviděli únosce. Poté vstoupil do sklepa Zack se dvěma muži v patách.

Každý z nich nesl pouta. Zack pokynul směrem k zajatcům. Muži oba obrátili a spoutali jim ruce za zady.

Zajatci nemohli vědět, že prověřování diamantů skončilo před půlnocí k plné spokojenosti Zacka a jeho společníků.

Zbytek noci strávili únosci důkladným úklidem domu od půdy po sklep. Všechny plochy, na nichž mohly zůstat otisky prstů, byly očištěny, každá myslitelná stopa zahlazena. Neobtěžovali se vystěhovat ze sklepa přišroubovanou postel a dlouhý řetěz, který k ní Simona poutal tři týdny. Nestarali se o to, že někdo přijde a zjistí, že v tomhle domě pobývali únosci, ale spíš o to, aby ten někdo nezjistil, kdo ti únosci byli.

Simona Cormacka odpoutali od řetězu a oba zajatce vyvedli ze sklepa přes dům do garáže. Volvo bylo připraveno. Kufr byl zaplněný zavazadly únosců a nebylo v něm místo. Quinna strčili na podlahu před zadní sedadla a přikryli dekou.

Bylo to nepohodlné, ale Quinn byl optimistický.

Pokud by je únosci chtěli oba zabít, pak sklep byl tím nejpříhodnějším místem. Navrhoval, aby je nechali ve sklepech, kde by je později na telefonické upozornění ze zahraničí našla policie. Bylo zřejmé, že takhle to nebude. Quinn se oprávněně domníval, že únosci nechtějí, aby byl jejich úkryt objeven - alespoň prozatím. Ležel na podlaze vozu a snažil se co nejlépe dýchat, pokud mu to umožňovala silná kápě.

Ucítil tlak čalouněných polštářů, když Simona Cormacka pokládali na zadní sedadlo. Také ho přikryli dekou. Dva menší muži si vlezli dozadu a posadili se na okraj sedadla před štíhlé tělo Simona. Nohy si položili na Quinna. Obr se posadil na sedadlo spolujezdce a Zack za volant.

Na jeho povel si všichni sundali masky a teplákové bundy a odhodili je okénky vozu na podlahu garáže. Zack nastartoval a dálkovým ovládním otevřel dveře. Vycouval na příjezdovou cestu, zavřel dveře garáže a vyjel na ulici. Vůz nikdo neviděl. Do rozednění chybělo ještě dvě a půl hodiny.

Vůz jel bez zastávky dvě hodiny. Quinn neměl představu, kde je nebo kam jede. Nakonec (později bylo odhadnuto, že to muselo být kolem půl sedmé) vůz zpomalil a zastavil. Všichni seděli vzpřímeně na svých sedadlech, v oblecích a kravatách, a mlčeli. Když zastavili, uslyšel Quinn otevírání levých zadních dveří a dva páry nohou se přemístily z jeho těla ven. Někdo ho vytáhl za nohy ven z vozu. Pod spoutanými rukama ucítil vlhkou trávu a domyslel si, že je někde v příkopu u silnice. Namáhavě si klekl a pak se postavil. Slyšel, jak dva muži znovu nastupují do vozu. Pak klapla dvířka. "Zacku," zavolal, "a co chlapec?"

Zack stál vedle vozu u otevřených dveří řidiče a díval se na něj přes střechu.

"Toho vysadíme deset mil odtud," řekl, "na stejné straně silnice jako tebe."

Ozvalo se zavrčení silného motoru a zaskřípění šterku pod koly. Vůz odjel. Quinn pocítil chlad listopadového rána. Měl na sobě jen košili. V okamžiku, kdy vůz zmizel, začal jednat.

Díky tvrdé práci na vinicích měl dobrou fyzickou kondici. Měl úzké boky muže o patnáct let mladšího a dlouhé ruce.

Když mu připevňovali pouta na zápěstí, napjal svaly a šlachy, aby si zachoval co možná nejvíce volnosti. Posunul si pouta co nejnižše a ruce přetáhl pod zadek. Pak se posadil do trávy, dal spoutané ruce pod kolena, kopnutím odhodil boty a jednu nohu po druhé protáhl přes pouta. Měl teď ruce před sebou a mohl si sundat kápi.

V příšeří před svítáním přehlédl silnici. Byla úzká a rovná a naprosto opuštěná. Nabral do plic chladný čerstvý vzduch a rozhlédl se, zda nespátí nějaké známky osídlení. Nic tu nebylo. Obul si boty, vstal a rozběhl se po silnici ve směru, jímž odjelo auto. Asi po dvou mílích uviděl nalevo stářičkou benzinovou pumpu s ručně ovládanými čerpadly a malou

kanceláři. Napotřetí se mu podařilo vykopnout dveře. Telefon byl na polici za pumpařovou židlí. Obouruč zvedl sluchátko, naklonil hlavu, zda uslyší volný tón, položil sluchátko, vytočil směrové číslo Londýna a horkou linku do kensingtonského bytu.

V Londýně trvalo tři vteřiny, než se vzpamatovali. Britský technik v Kensingtonské telefonní ústředně vyskočil ze židle a začal hledat volající stanici. Našel ji za devět vteřin.

Ve sklepe amerického velvyslanectví technik u telefonu nejprve vykřikl, když se rozsvítilo varovné červené světlo a ve sluchátkách se mu ozvalo zazvonění telefonu. Kevin Brown, Patrick Seymour a Lou Collins vyskočili z lehátek, kde pospávali, a běželi k odposlechu.

"Přepněte to do reproduktorů," poručil úsečně Seymour.

V byte spala Sam Somervillová na pohovce, kterou si tak oblíbil Quinn, neboť odtud bylo nejbliž k telefonu. McCrea spal v jednom křesle. Takhle trávili už druhou noc.

Když se ozvalo zazvonění telefonu, Sam se okamžitě probudila, ale v prvním okamžiku nevěděla, který telefon zvoní. Pak uviděla blikající červenou kontrolku a při třetím zazvonění zvedla sluchátko.

"Ano?"

"Sam?"

Okamžitě poznala jeho hluboký hlas.

"Quinne," řekla. "Jsi v pořádku?"

"Seru na to, jestli je Quinn v pořádku. Co je s tím klukem?" soptil Brown u odposlechu.

"V pořádku. Mě už pustili a Simona by měli pustit někdy touhle dobou. Možná už je volný, ale vyhodili ho kus dál."

"Quinne, kde jsi?"

"To nevím. U nějaké zapomenuté pumpy na dlouhé rovné silnici. Číslo telefonu je nečitelné."

"Volá z Bletchley," řekl technik v Kensingtonské úředně. "Poslouchejte ... diktuju. Sedm čtyři pět nula jedna."

Jeho kolega už mluvil s Nigelem Cramerem, který strávil noc ve Scotland Yardu.

"Kde to sakra je?" zaspěl.

"Někde ... tady. Pumpa Tubbs Cross na silnici A 421 mezi Fenny Stratfordem a Buckinghamem."

V tu chvíli Quinn uviděl balíček faktur. Byla na nich adresa pumpy, kterou okamžitě sdělil Sam. Za několik vteřin ukončil hovor.

Sam Somervillová a Duncan McCrea utíkali na ulici, kde jim Lou Collins nechal vůz CIA, kdyby potřebovali někam odjet. McCrea řídil a Sam podle mapy navigovala.

Ze Scotland Yardu vyjely dva vozy s Nigelem Cramerem a šesti policisty. Jejich sirény byly slyšet na Whitehallu, pak na Mail a Park Lane, odkud zamířily na sever Londýna. Z Grosvenor Square vyjízděly v tutéž dobu dvě velké limuzíny s Kevinem Brownem, Louem Collinsem, Patrickem Seymourem a šesti Brownovými agenty.

Silnice A 421 mezi Fenny Stratfordem a dvanáct mil západně vzdáleným hlavním městem hrabství Buckinghamem je dlouhá, téměř přímá okreska, která se vyhýbá městům a vesnicím. Protíná plochou zemědělskou oblast, jen občas zpestřenou skupinkami stromů. Quinn vytrvale běžel na západ. Šedými mraky začaly pronikat první paprsky nadcházejícího dne. Quinn viděl tak tři sta metrů před sebe. Náhle zahlédl štíhlou postavu, která běžela v ranním oparu proti němu, a vzápětí za sebou uslyšel řev příjezdějících vozů. Dva britské policejní vozy, dvě americké limuzíny a v zadu neoznačený vůz CIA. Řidič prvního vozu ho uviděl a začal brzdit. Ostatní vozy zpomalily také.

Ve vozech ještě nikdo neviděl přibíhající klopýtající postavu. Simonu Cormackovi se také podařilo přetáhnout si ruce dopředu a na Quinnovy čtyři a půl míle uběhl svých pět. Ale netelefonoval. Oslabený vězněním a známeným pocitem volnosti běžel pomalu a potácel se ze strany na stranu. První vůz z velvyslanectví už zastavil vedle Quinna.

"Kde je kluk?" zařval Brown z předního sedadla.

Nigel Cramer se vyklonil z červenobílého policejního vozu a zavolal stejnou otázku. Quinn se zastavil, nadýchl se a ukázal hlavou na silnici před sebe.

"Tamhle," vydechl.

V tu chvíli ho uviděli. To už byli z vozů venku na silnici a skupina Američanů a britských policistů vyběhla dvě stě metrů vzdálené postavě naproti. Za Quinnem zastavilo poslední auto se Sam Somervillovou a Duncanem McCreou. Quinnovi nezbývalo než stát a čekat. Ucítit za sebou přibíhající Sam a vzápětí její ruku na své paži. Něco řekla, ale později už si nedokázal vybavit, co to bylo.

Simon Cormack zpomalil běh téměř do kroku, když uviděl přibíhající záchránce. Policisté dvou národností od něj byli necelých sto metrů, když zemřel.

Svědkové později vypovídali, že oslnivé bílé světlo se rozsvítilo na několik vteřin. Vědci by jim byli řekli, že trvalo tři milisekundy - po zbylou dobu přetrvával jeho odraz na sítnici lidského oka. Ohnivá koule, viditelná půl sekundy, zachvátila celou postavu.

Čtyři svědkové, zkušené muži, jimiž jen tak něco neotřese, museli být ošetřeni. Vypovídali, že mladík byl vržen vzduchem jako hadrová panenka a po nárazu na zem se ještě koulel dál se zkroucenými končetinami. Všichni cítili tlakovou vlnu.

Většina svědků se později shodla na tom, že se všechno odehrálo jakoby pomalu, vražda i okamžiky po ní. Vzpomínky byly útržkovité a trpěliví vyšetřovatelé je museli po kouscích skládat do sebe.

Nigel Cramer zůstal nehybně stát, bledý jako stěna, a stále opakoval: "Bože, panebože." Jeden agent FBI, mormon, si klekl na krajnici a začal se modlit. Sam Somervillová vykřikla, opřela se tvář o Quinnova záda a rozplakala se. Duncan McCrea za nimi klečel a s rukama opřenýma ve vodě příkopu zvracel.

Quinn stál klidně a i přes skupinu policistů viděl, co se stalo na silnici. Kroutil nevěřičně hlavou a mumlal: "Ne ... ne ... ne."

První se z nehybnosti a šoku vzpamatoval britský seržant, který vykročil směrem k pokroucenému tělu. Následovalo ho několik mužů z FBI, mezi nimiž byl také bledý a roztřesený Kevin Brown, dále Nigel Cramer a tři další muži z Yardu. V tichosti hleděli na mrtvé tělo, a pak se rozhlédli kolem.

"Uzavřete celou oblast," řekl Nigel Cramer. Tón jeho hlasu nepřipouštěl námitky. "Počínejte si velice opatrně."

Všichni se odebrali zpět k vozům.

"Seržante, spojte se s Yardem. Chci tu mít hlavního pyrotechnika, ať okamžitě přiletí vrtulníkem. Fotografy, techniky, nejlepší lidi, jaké ve Fulhamu seženou. Vy," obrátil se k mužům z druhého vozu, "se rozjeďte na obě strany silnice a zablokujte ji. Zburcujte místní policii - za pumpou na téhle straně a před Buckinghamem na druhé chci mít zátarasy. Na tenhle úsek silnice nevstoupí nikdo bez mého osobního svolení."

Policisté určení k zablokování silnice za mrtvým tělem museli jít pěšky a kritický úsek obcházeli po poli. Pak se vrátili na silnici a rozběhli se, aby zastavili a obrátili příjezdějíci auta.

Opačným směrem zamířil policejní vůz s dalšími policisty, kteří měli zablokovat silnici za benzínovou pumpou. Druhého policejního vozu bylo využito ke spojení vysílačkou.

Během jedné hodiny zablokovala místní policie silnici západně od Buckinghamu a východně od Bletchley ocelovými zátarasy. Jeden oddíl místních policistů se rozptýlil po polích, aby zabránil v přístupu případným zvědavcům. Tím byla aspoň na chvíli eliminována účast tisku. Na zátarasy byly upevněny cedule s upozorněním, že se opravuje vodovodní řád. To mělo odradit místní reportéry.

Za padesát minut přiletěl vrtulník Metropolitní policie, naváděný vysílačkou z policejního vozu. Na silnici za policejními vozy z něj vystoupil malý mužík ptačího vzhledu, hlavní pyrotechnik Met doktor Barnard. Díky bombovým útokům IRA měl tento muž možnost ohledat více míst výbuchu, než by si byl sám přál. Kromě vynikající pověsti si s sebou přivezl 'kouzelný kufřík', jak sám své zavazadlo nazýval.

O doktoru Barnardovi se říkalo, že dokázal z nepatrných úlomků rekonstruovat tak, že mohl určit výrobce jednotlivých komponent a identifikovat člověka, který ji sestavil. Několik minut naslouchal Nigelu Cramerovi, pak přikývl a vydal rozkazy tuctu mužů, kteří vyskákali z druhého a třetího vrtulníku. Byli to technici z fulhamských laboratoří.

V klidu se dali do práce. Vědecká mašinérie vyšetřování zločinu se rozběhla na plné obrátky.

Ještě dlouho před tím se Kevin Brown vrátil od mrtvolky Simona Cormacka k tiše stojícímu Quinnovi. Byl pobledlý šokem a zuřivostí.

"Ty parchante," zasípěl. Oba vysocí muži si hleděli do očí. "Je to tvoje vina. Tak jako tak jsi tohle způsobil ty, a já se postarám, abys za to zaplatil."

Následný úder překvapil dva mladší agenty FBI, kteří stáli Brownovi po boku. Chytili ho za ruce, aby ho zklidnili. Quinn snad mohl postřehnout náprah, ale nepokusil se ráně vyhnout. Brownova pěst ho zasáhla do čelisti. Úder ho narazil na okraj střechy vozu za ním. Quinn ztratil vědomí a sesul se na silnici.

"Odneste ho do vozu," zavrčel Brown, když získal ztracenou sebekontrolu.

Cramer nedokázal nijak Američany zvládnout. Seymour a Collins měli diplomatickou imunitu - za čtvrt hodiny je nechal odjet dvěma vozy do Londýna i s Quinnem a upozornil je, že Quinn, který nemá diplomatický statut, musí zůstat v Londýně, aby mohl být podrobně vyslechnut. Seymour mu na to dal své slovo. Když odjeli, Cramer zatelefonoval od pumpy Siru Harrymu Marriottovi a informoval ho o nejnovějším vývoji události - telefon byl bezpečnější než policejní vysílačka.

Politik byl do hloubi duše otřesen.

"Pane Cramere, byly v tom všem nějak zapleteny britské úřady?"

"Ne, pane ministře. Od chvíle, kdy Quinn utekl z bytu, to bylo zcela v jeho rukou. Zařídil si všechno podle sebe, aniž angažoval nás nebo vlastní lidi. Chtěl jednat sám a tento způsob selhal."

"Rozumím," řekl ministr vnitra. "Budu muset okamžitě informovat ministerskou předsedkyni. Ovšem ..." Měl na mysli to, že se britské úřady na věci nijak nepodílely. "Za každou cenu to zatím utajte před sdělovacími prostředky.

Přínejhorším budeme muset říct, že Simon Cormack byl nalezen zavražděný. Zatím však ne. Samozřejmě chci být informován o každém pokroku ve vyšetřování, byť' sebemenším."

Tentokrát se dostala zpráva o Simonově smrti do Washingtonu z amerických zdrojů v Londýně. Patrick Seymour zatelefonoval viceprezidentovi Odellovi osobně, na tajné lince. Odell si myslel, že mu spojka z Londýna chce oznámit propuštění Simona Cormacka, a tak mu telefon o páté ranní washingtonského času ani nevalil. Když uslyšel Seymourovu zprávu, zbledl.

"Ale jak? A proč? Proboha proč?"

"To nevíme, pane," řekl hlas z Londýna. "Chlapec byl propuštěn a byl zdravý. Běžel k nám, a asi devadesát metrů od nás se to stalo. Nevíme ani, co 'to' bylo. Ale je mrtvý, pane viceprezidente."

Krizový štáb byl svolán během hodiny. Všichni oněměli hrůzou, když uslyšeli tu zprávu. Vyvstal problém, kdo to řekne prezidentovi. Úkol připadl Michaelu Odellovi, jemuž před čtyřiašestidny prezident řekl, aby mu přivedl syna. S těžkým srdcem se viceprezident odebral ze Západního křídla do obytné části Bílého domu.

Prezident Cormack nepotřeboval budit. Za poslední týden spal málo, často se samovolně budil před svítáním, odcházel do pracovny a pokoušel se soustředit na státní záležitosti. Když mu oznámili, že za ním přišel viceprezident, odebral se do Žlutého oválného pokoje, kam nechal Odella uvést.

Žlutý oválný pokoj byl v prvním patře. Byla to prostorná přijímací místnost mezi pracovní a Smluvní místností. Za okny s výhledem na trávníky a Pennsylvania Avenue byl Trumanův balkón, který tvořil geometrický střed obytné

části, neboť byl přímo pod kupolí a nad Jižním sloupořadím.

Odell vešel. Prezident Cormack stál uprostřed místnosti čelem k němu. Odell mlčel. Nemohl se přinutit promluvit. Výraz naděje z prezidentovy tváře zmizel.

"Ano, Michaeli?" řekl mdle.

"On ... Simon ... Našli ho. Bohužel je mrtvý."

Prezident Cormack zůstal nehybně stát. Když promluvil, byl jeho hlas zřetelný, ale bez citového zabarvení.

"Nech mě o samotě, prosím."

Odell se otočil a odešel z místnosti. Zavřel za sebou dveře a zamířil ke schodům. Za sebou zaslechl výkřik, podobný řevu raněného zvířete ve smrtelných bolestech. Otrásl se a šel dál.

Na konci chodby seděl u psacího stolu Lepinsky z Tajné služby a držel v ruce zdvižené sluchátko.

"To je britská ministerská předsedkyně, pane viceprezidente," řekl.

"Vezmu to. Dobrý den, tady je Michael Odell. Ano, paní ministerská předsedkyně, právě jsem mu to řekl. Ne, madam, teď žádné hovory nebere. Vůbec žádné."

V telefonu nastalo ticho.

"Chápu," řekla tiše. "Máte u sebe tužku a papír?"

Odell naznačil gestem Lepinskému, co chce, a ten mu půjčil svůj služební blok. Odell si zapsal, co mu nadiktovala.

Prezident Cormack dostal útržek papíru ve chvíli, kdy si obyvatelé Washingtonu, kteří nemohli vědět, co se stalo, připravovali snídani. Byl ve své pracovně, stále ještě v hedvábném županu, a tupě zíral do kalného rána za okny. Jeho žena ještě spala; měla se to dovědět až po probuzení. Když vešel sluha, pokývl mu a otevřel složený list z Lepinského bloku.

Bylo na něm jen: II, Samuel, 18:33.

Po několika minutách vstal a došel si ke knihovničce, kde měl osobní knihy, mezi nimiž byla rodinná bible s podpisem jeho otce, děda a praděda. Našel verš z konce druhé knihy Samuelovy.

"A král byl velice pohnut, i odešel do komnaty nad vraty a plakal, řka: Ó můj synu Absolóne, můj synu, můj synu Absolóne! Proč Bůh nenechal zemřít mě místo tebe, ó Absolóne, můj synu, můj synu!"

11.

Doktor Barnard odmítl využít služeb sta mladých policejních konstáblů, které mu dávala k dispozici Thames Valley Police k hledání stop na silnici v okolí. Zastával názor, že taková masová akce může být prospěšná v případě hledání mrtvolky zavražděného dítěte, nebo vražedného nástroje - nože, pistole nebo kyje. Avšak pro tuto práci je třeba zkušenosti, trpělivosti a mimořádné citlivosti. Z tohoto důvodu využil pouze svých vycvičených specialistů z Fulhamu.

Důkladně prohledali oblast v okruhu sta metrů od epicentra výbuchu - ukázalo se, že byl zbytečně silný. Nakonec však našli veškeré důkazy v okruhu asi třiceti metrů. Doslova po čtyřech propátrali jeho lidé každou píď označené oblasti.

Všichni byli vybaveni pinzetami a igelitovými sáčky.

Sebrali každé vlákno, kousek látky nebo kůže. Někteří našli vlasy a kousky tkáně. Sbírali i potřísněná stébla trávy.

Mimořádně citlivé detektory kovů prohlédly každý čtvereční centimetr silnice, příkopů i okolních polí a zcela zbytečně odhalily spoustu hřebíků, plechovek, zrezivělých šroubů, maticek, svorníků a dokonce zkorodovanou radlici.

Materiál se měl vytřídit později. Osm velkých plastických popelnic bylo zaplněno igelitovými sáčky a odvezeno vrtulníkem do Londýna. Zvláště pečlivě byl vyšetřen oválný prostor, jehož vrcholy tvořilo místo, kde byl Simon v okamžiku zásahu, a místo, kde po výbuchu skončil. Tělo mohlo být odvezeno až za čtyři hodiny potom.

Nejdříve muselo být ofotografováno ze všech možných úhlů různými expozicemi. Teprve když bylo prozkoumáno každé stéblo trávy kolem těla, a k prohlídce už zůstávala jen země pod ním, dal doktor Barnard souhlas k jeho odnesení.

Vedle mrtvolky položili plastický vak, jemně zdvihli pozůstatky Simona Cormacka a položili je na igelit. Pak přes ně přetáhli klopky vaku, zapnuli zip a přenesli tělo na nosítka, která vložili do koše pod helikoptérou a odvezli na patologii. Smrt nastala v hrabství Buckinghamshire, v jednom ze tří, které patřilo do okruhu působnosti Thames Valley Police. A tak se stalo, že Simon Cormack se po smrti vrátil do Oxfordu. Byl převezen do Radcliffské nemocnice, jejíž vybavení snese srovnání i s londýnskou Guy's Hospital.

Právě z této londýnské nemocnice přijel přítel a kolega doktora Barnarda, který s vrchním pyrotechnikem Met spolupracoval na mnoha případech, při nichž se oba muži sblížili. Ve skutečnosti byli mnohdy považováni za jeden tým, ačkoliv byli rozdílného profesionálního zaměření. Doktor Ian Macdonald pracoval jako starší konzultující patolog ve velké londýnské nemocnici, a také jako patolog ministerstva vnitra. Často byl žádán o spolupráci Scotland Yardem, když byl zrovna volný. Byl to právě on, kdo přijímal tělo Simona Cormacka v Radcliffské nemocnici.

Během dne, kdy se muži plazili trávou v okolí silnice A 421, pokračovaly nepřetržité konzultace mezi Londýnem a Washingtonem, které se týkaly doby, kdy mají být zprávy o smrti prezidentova syna předány sdělovacím prostředkům. Bylo dohodnuto, že konečné rozhodnutí vyjde z Bílého domu a bude okamžitě potvrzeno Londýnem. V prohlášení bude uvedeno, že v podmínkách naprostého utajení došlo k výměně, jak požadovali únosci, bylo zapláceno určité výkupné, ale únosci nakonec porušili slovo. Britské úřady byly navedeny anonymním telefonem na okresní silnici v hrabství Buckinghamshire, a zde našly už jen mrtvolu Simona Cormacka.

Britská královna, vláda i lid pochopitelně projevují co nejupřímnější soustrast prezidentovi i americkému lidu. Rozběhlo se nevidaně rozsáhlé pátrání, jehož cílem je odhalit, najít a spravedlivě potrestat pachatele.

Sir Harry Marriott trval na tom, aby do souvěti týkajícího se výměny bylo vloženo pět dalších slov - „mezi americkými

úřady a únosci' - a Bílý dům na to zdráhavě přistoupil. "Novináři nás sedřou z kůže," vrčel Odell.

"Chtěl jsi přece Quinna," řekl Phillip Kelly.

"To vy jste chtěli Quinna," vyštěkl Odell na Leea Alexandera a Davida Weintrauba, kteří tu s nimi seděli v operační místnosti. "Mimochodem, kde je Quinn teď?"

"Zadrželi ho," řekl Weintraub. "Britové ho odmítají ubytovat na suverénním americkém území na velvyslanectví. Jejich lidé z MI 5 najali venkovský dům v Surrey. Je tam."

"Musí nám toho dost vysvětlit," řekl Hubert Reed. "Diamanty jsou pryč, únosci jsou pryč, a ten ubohý chlapec je po smrti. Jak vlastně zemřel?"

"To se Britové právě pokoušejí zjistit," řekl Brad Johnson. "Kevin Brown říká, že to bylo, jako by byl zasažen bazukou, přímo před jejich očima, jenže oni žádnou bazuku neviděli. Nebo stoupl na nějakou našlápnou minu."

"Na silnici, kde nikde nic není?" zeptal se Stannard. "Říkal jsem vám, že nás o všem bude informovat ředitelství policie."

"Až Britové skončí s jeho vyslýcháním, doufám, že nám ho předají," řekl Kelly. "Potřebujeme si s ním promluvit."

"Tvůj náměstek už má možnost," řekl Weintraub.

"Pokud se odmítne vrátit, můžeme ho k tomu nějak přimět?" zeptal se Bili Walters.

"Ano, pane generální prokurátore, můžeme," řekl Kelly. "Kevin Brown je toho názoru, že by tomu mohl nějak napomoci. Zatím ale nevíme jak. Pokud mu však pošleme soudní obsílku, myslím, že ho Britové posadí do letadla."

"Necháme to ještě čtyřicet hodin uzrát a uvidíme, s čím se Britové vytasí," uzavřel jednání Odell.

Washington vydal prohlášení v pět hodin odpoledne místního času. Spojené státy neprožily takový otřes od dob zavraždění Roberta Kennedyho a Martina Luthera Kinga. Sdělovací prostředky šlely, zvláště když jim tiskový tajemník Craig Lipton odmítl odpovědět na dvě stě doplňujících otázek. Odkud pocházelo výkupné? O jak velkou částku se jednalo? V jaké formě? Jak bylo předáno? Kým? Proč nebyl učiněn pokus zatknout únosce při výměně? Byl balíček s výkupným napíchnutý? Nezabili snad únosci hoča proto, že byli příliš nápadně sledováni? Nakolik je na vině nedbalost úřadů? Viní Bílý dům Scotland Yard - a pokud ne, proč ne? Proč Spojené státy nenechaly pátrání především na Scotland Yardu? Byl získán nějaký popis únosců? Byla jim britská policie na stopě? Otázky pokračovaly do nekonečna. Craig Lipton se rozhodl odejít, než bude lynčován.

V Londýně bylo o pět hodin víc než ve Washingtonu, ale reakce byla podobná. Pozdní televizní pořady byly přerušeny krátkými zprávami, které ohromily celý národ. Telefonní ústředny ve Scotland Yardu, na ministerstvu vnitra, na Downing Street a na Americkém velvyslanectví byly zahlceny. Skupiny novinářů, jimž kolem desáté večer končila práce, zůstaly na pokyny svých zaměstnavatelů v redakcích, aby do páté hodiny ranní připravily zvláštní vydání. Za úsvitu obklíčili novináři Radcliffskou nemocnici, Grosvenor Square, Downing Street i Scotland Yard. V najatých helikoptérách kroužili nad prázdným úsekem silnice mezi Fenny Stratfordem a Buckinghamem a fotografovali asfalt a posledních pár zátarasů a policejních vozů, které tu ještě byly zaparkovány.

Málokdo ze zúčastněných lidí spal. Na osobní prosbu Sira Harryho Marriotta pracoval doktor Barnard se svým týmem přes noc. Technici opustili silnici za soumraku, kdy už bylo stejně zřejmé, že nic dalšího neobjeví. Po deseti hodinách hledání za sebou zanechali ten nejčistější třicetimetový kruh země v celé Anglii. Veškeré nálezy byly vyříděny do třiceti šedých plastických schránek, které byly vyrovnány podél zdi laboratoře. Doktor Barnard a jeho lidé strávili celou noc nad mikroskopy.

Nigel Cramer strávil noc v holé prázdné místnosti tudorovského statku, odděleného od nejbližší silnice stromořadím. Statek ležel ve středu hrabství Surrey. Navzdory svému elegantnímu zevnějšku byl statek dokonale uzpůsoben výsledkům. Britská Tajná služba používala jeho starobyklých sklepů k podobným delikátním účelům při výcviku svých lidí.

Na její žádost byli přítomni Brown, Collins a Cramer. Cramer nic nenamítal - podle pokynu Sira Harryho Marriotta měl spolupracovat s Američany kdekoli a kdykoli to jen bylo možné. O Quinnově výpovědi měly být stejně zpraveny obě dvě vlády.

Quinn měl po straně čelisti dlouhou modřinu a na zátylku bouli a přes ni náplast. Byl stále v košili, teď už špinavé, a kalhotách. Boty mu odebrali, stejně jako pásek a kravatu. Byl neoholený a vypadal vyčerpaně. Na otázky však odpovídal klidně a srozumitelně.

Cramer to vzal od začátku: Proč Quinn odešel z kensingtonského bytu? Quinn mu to vysvětlil. Brown se na něj zlostně podíval.

"Měl jste nějaký důvod k domněnce, pane Quinne, že se nějaká osoba nebo osoby vloží do výměny a ohrozí tím bezpečnost Simona Cormacka?" Tohle měl Nigel Cramer vyčtené.

"Vedl mě instinkt," řekl Quinn.

"Jen instinkt, pane Quinne?"

"Můžu se vás na něco zeptat, pane Cramere?"

"Neslibuji vám ale odpověď."

"Ten kufřík s těmi diamanty byl napíchnutý, ne?" Odpověď mohl vyčíst v jejich obličejích.

"Kdybych s takovým kufříkem přistoupil na jakoukoliv výměnu," řekl Quinn, "okamžitě to zjistí a zabijí rukojmí."

"To udělali stejně, ty chytráku," zavrčel Brown.

"Ano, udělali," řekl Quinn pochmurně. "Musím se přiznat, že jsem to od nich nečekal."

Cramer se vrátil k okamžiku, kdy Quinn opustil byt. Quinn jim řekl o Marylebone, o noci v hotelu, o podmínkách, které si Zack stanovil pro setkání, a jak byla nakonec záležitost uzavřena. Cramer se nejvíce zajímal o setkání v opuštěném skladišti. Quinn mu popsal vůz, limuzínu Volvo, a sdělil mu poznávací značku; oba však oprávněně předpokládali, že

byla před schůzkou i po ní vyměněna. Stejně tak jako nálepka potvrzující zaplacení silniční daně na předním skle. Tihle lidé uměli být opatrní.

Únosce dokázal Quinn popsat jen tak, jak je viděl - maskované, v neforemných tepláčkách. Jednoho neviděl vůbec, toho čtvrtého, který zůstal v úkrytu, připraven zabít Simona Cormacka na telefonický rozkaz, nebo v případě, že se jeho kolegové do určité doby nevrátí. Popsal postavy obou mužů, které viděl stát: Zacka a muže se samopalem: Střední výška, střední postava.

Samopal identifikoval jako Škorpion a pamatoval si také nápis Babbidge na skladišti. Cramer odešel z místnosti, aby si zavolal. Druhý tým techniků z Fulhamu odjel ještě před svitáním do skladiště a strávil tam celé dopoledne. Nenašli nic než malou marcipánovou kuličku a dokonalé otisky pneumatik v prachu. Až za čtrnáct dní se mělo zjistit, že patřily opuštěnému volvu.

Zvláštní pozornost byla věnována domu únosců. Šterková příjezdová cesta - Quinn slyšel skřípání šterku do vzdálenosti asi deseti metrů od garáže - automatické otvírání dveří garáže, spojení garáže s domem, betonový sklep - zde by mohli pomoci realitní agenti. Co se však týče směru od Londýna, nemohl sloužit. Poprvé cestoval v kufru vozu, podruhé na podlaže před zadními sedadly. Čas jízdy: poprvé hodinu a půl, podruhé dvě hodiny. Pokud jeli oklikami, může být dům kdekoliv - v centru Londýna, nebo padesát mil kterýmkoliv směrem.

"Nemůžeme ho z ničeho obvinít, pane ministře," referoval následujícího rána Cramer ministru vnitra. "Nemůžeme ho dokonce nadále zadržovat. A upřímně si myslím, že bychom ani neměli. Nemyslím si, že by byl za Simonovu smrt trestně postižitelný."

"Vypadá to, že v tom udělal naprostý zmatek," řekl Sir Harry. Byl pod narůstajícím tlakem Downing Street, která chtěla nové stopy.

"Ano, zdá se," řekl policejní důstojník. "Ale pokud ti únosci byli rozhodnutí chlapce zabít, a zpětně nahlédnuto zřejmě byli, mohli to udělat kdykoliv, před převzetím diamantů i po něm, ve sklepě, na silnici, v nějaké yorkshirské bažině. A Quinna s ním. Záhada je, proč nechali Quinna naživu, a proč chlapce napřed propustili, a pak ho teprve zabili. To vypadá, jako by si chtěli vybudovat pověst těch nejnenáviděnějších a nejpronásledovanějších lidí na Zemi."

"Tak dobrá," vzdychl ministr vnitra, "o pana Quinna už se dál nebudeme zajímat. Stále ho zadržují Američané?"

"Dalo by se říct, že je jejich dobrovolným hostem," odpověděl Cramer obezřetně.

"Můžou ho nechat odjet do Španělska, když budou chtít."

V době jejich rozhovoru se Sam Somervillová přela s Kevinem Brownem. Byli u toho Collins a Seymour. Vše se odehrávalo v elegantním přijímacím pokoji venkovského sídla.

"A proč ho sakra chcete vidět?" ptal se Brown. "Zklamal. Je provařenej."

"Podívejte," řekla, "za tři týdny jsem ho poznala lépe, než kdokoli jiný. Jestli si něco nechává pro sebe, třeba bych to z něj mohla vytáhnout, pane."

Brown vypadal nerozhodně.

"To nemůže být na škodu," řekl Seymour.

Brown přikývl.

"Je dole. Máte na to půl hodiny."

Ještě dopoledne téhož dne odletěla Sam Somervillová pravidelnou linkou z londýnského letiště Heathrow do Washingtonu, kde přistála brzy po setmění.

Když letadlo Sam Somervillové startovalo z Heathrow, doktor Barnard seděl ve fulhamské laboratoři a prohlížel si sbírku úlomků a útržků, rozprostřených na listu bílého papíru na stole. Byl velice unavený. Od naléhavého telefonátu za úsvitu předešlého dne ještě nepřestal pracovat. Většina jeho práce byla obrovským vypětím pro oči, ať už prohlížel nasbíraný materiál přes lupu nebo přes mikroskop. Když si však v pozdním odpoledni protřel oči, nebylo to ani tak vyčerpáním, jako překvapením.

Už věděl, co se stalo, jak se to stalo, a co to způsobilo. Skvrny na vláknech a kůži byly podrobeny chemické analýze, která odhalila přesné chemické složení výbušniny; rozsah popálení a mechanického poškození mu prozradil množství použité výbušniny, její umístění a způsob odpálení.

Doktor Barnard byl v neustálém kontaktu s Ianem Macdonaldem, který byl v plné práci v Oxfordu. Výsledek pitvy už měl být brzy znám, ale i tak Barnard věděl, na co se právě dívá, i když pro oko laika to byla pouze hromádka smetí.

V této hromádce byly také nepatrné částičky miniaturní baterie, původ identifikován. Dále zde byly částičky PVC z obalu, původ identifikován. Vlákna měděného drátu, původ identifikován. A pokroucené mosazné plíšky, které kdysi tvořily součást malého, ale účinného pulsního kódového přijímače. Žádná rozbuška. Byl si na sto procent jistý, ale chtěl si být ještě jistější. Uvažoval o tom, že se vrátí na silnici a začne znovu. Do dveří strčil hlavu jeden z jeho asistentů.

"Volá pan Macdonald z Radcliffské nemocnice."

Patolog také pracoval od předchozího dne. Mnozí by v jeho práci viděli děsivý úděl, ale pro něj to byla ta nejnapínavější detektivka, jakou si dokázal představit. Žil svou profesí a neomezoval se pouze na pitvy pozůstatků obětí různých výbuchů a atentátů, ale navštěvoval také exkluzivní pyrotechnické kursy ve Fort Halsteadu, přístupné jen několika vyvoleným. Nestačilo mu pouze povrchní zkoumání; vždycky se chtěl dostat až na samý kořen věci.

Tentokrát začal tím, že si dvě hodiny bedlivě prohlížel fotografie, než se vůbec dotkl mrtvoly. Pak pečlivě odstranil veškeré ošacení; ani tuto práci nesvěřil asistentovi. Začal běžecými tretrami, pak sundal ponožky. Na odstranění zbylého ošacení použil nůžky. Všechno uložil do plastických sáčků a poslal neprodleně do Londýna Barnardovi, který převzal zásilku za svítání.

Když bylo tělo odstrojeno, Macdonald je od hlavy k patě zrentgenoval. Hodinu studoval snímky a odhalil čtyřicet

cizích částech. Pak posypal tělo přilnavým práškem a sejmul z povrchu dvanáct částech, přilepených na kůži. Byly mezi nimi i kousky hlíny a stébel trávy. Všechno bylo dalším policejním vozem posláno doktoru Barnardovi do Fulhamu.

Provedl vnější ohledání a výsledek nadiktoval svou skotskou angličtinou do magnetofonu. Řezat začal až před svítáním. Jeho prvním úkolem bylo vyoperovat z mrtvoly 'všechn relevantní materiál'. Ten byl soustředěn ve střední části těla, která byla od spodních dvou žeber po vršek pánve postižena nejvíce. Mezi vyoperovanými částechami byly také úlomky z dvacetcentimetrového úseku dolní páteře, které prošly tělem a břišní stěnou a zachytily se v přední části džín.

Určení příčiny smrti nebylo problém. Masivní zasažení břicha a páteře výbuchem. Celková obdukcce však vyžadovala více. Doktor Macdonald zrentgenoval vyňaté částechy a použil tentokrát jemnějšího fotografického materiálu. Některé z nich byly těžko uchopitelné i pinzetou. Směsice masa a kostí byla nakonec vylouhována v enzymech. Poslední vyřízení proběhlo na centrifuze, která oddělila částechy kovu.

Doktor Macdonald vybral největší kousek kovu, který už znal z druhého rentgenu. Byl zaseknutý v úlomku kosti, který zasáhl slezinu. Doktor si jej chvíli prohlížel, pak hvízdal a zavolal do Fulhamu. Telefon vzal Barnard.

"Iane, to jsem rád, že voláš. Máš pro mě nějaké novinky?"

"Ano. Je tu něco, co musíš vidět. Pokud se nemýlím, ještě jsem nic podobného neviděl. Myslím, že vím, co to je, ale nemůžu tomu uvěřit."

"Pošli mi to hned policejním vozem," řekl Barnard zachmuřeně.

Za dvě hodiny spolu oba muži mluvili znovu.

Tentokrát volal Barnard.

"Pokud jsi měl na mysli to, co předpokládám, že jsi měl na mysli, tak jsi měl pravdu," řekl. Teď už si byl naprosto a dokonale jistý.

"Nemůže to být něco jiného?" zeptal se Macdonald.

"Vyloučeno. Tohle musí pocházet přímo od výrobce."

"A sakra," řekl tiše patalog.

"Nikomu ani muk, kamaráde," řekl Barnard. "Tady jde o život. Do rána předložím svou zprávu ministrovi vnitra. Zvládneš to taky?"

Macdonald se podíval na hodiny. Byl už šestatřicet hodin na nohou. Dalších dvanáct ho čekalo.

"Tak dobře," řekl. "Ráno to bude mít na stole."

Večer předal tělo, či spíše obě jeho části úředníkovi z úřadu koronera. Ráno oxfordský koroner oficiálně ukončí ohledání a předá tělo zástupci příbuzenstva, v tomto případě velvyslanci Fairweatherovi, který reprezentuje prezidenta Johna Cormacka.

V době, kdy oba britští vědci psali přes noc své zprávy, Sam Somervillová byla na vládní žádost přijata krizovým štábem v operační místnosti Západního křídla. Se svou žádostí se obrátila přímo na ředitele FBI, který jí po konzultaci s viceprezidentem Odellem sdělil, že ji vezme s sebou.

Když vstoupila do místnosti, všichni už byli usazeni. Chyběl pouze David Weintraub, který měl v Tokiu rozhovory se svým japonským protějškem. Měla trému, neboť stála před nejmocnějšími muži země, které znala jen z televize a novin. Zhluboka se nadechla, zdvihla hlavu a vykročila ke konci stolu. Viceprezident Odell jí pokynul k židli.

"Posaďte se, slečno."

"Pokud víme, chcete nás požádat, abychom nechali pana Quinna na pokoji," řekl generální prokurátor Bili Walters.

"Můžeme se zeptat proč?"

"Pánové, vím, že někteří z vás mohou podezírat pana Quinna z účasti na smrti Simona Cormacka. Prosím, abyste mi věřili. Byla jsem s ním po tři týdny v bytě v úzkém kontaktu a jsem opravdově přesvědčena, že dělal, co mohl, aby z toho prezidentova syna dostal živého a zdravého."

"A proč utekl?" zeptal se Phillip Kelly. Nebyl nikterak nadšen, že tu jeho mladá agentka vystupuje sama za sebe.

"Protože během osmačtyřiceti hodin došlo ke dvěma unikům falešných zpráv. Protože se celé tři týdny snažil získat důvěru toho grázla a nakonec se mu to podařilo. Protože byl přesvědčen, že Zack mladíka zabije a uteče, pokud se k němu nedostane sám a neozbrojený, bez britských nebo amerických policistů v patách."

Všichni správně pochopili, že mluví o Kevinu Brownovi. Kelly se zamračil.

"Stále je tu ještě podezření, že do toho mohl být nějak zapletený," řekl. "Nevíme sice jak, ale musí se to prověřit."

"Nemohl do toho být zapletený, pane," řekla Sam. "Snad kdyby se sám navrhl za vyjednavače. Ale vybrali jste ho přece vy, přímo tady. Dokonce ani nechtěl přijet. A od chvíle, kdy ho pan Weintraub kontaktoval ve Španělsku, s ním stále někdo byl. Slyšeli jste každé slovo, které s únosci promluvil."

"Až na těch osmačtyřicet hodin, než se objevil na té silnici," řekl Morton Stannard.

"Ale proč by dělal nějakou dohodu s únosci zrovna v téhle době?" zeptala se. "Myslím tím přirozeně jinou dohodu, než vrácení Simona Cormacka."

"Protože dva milióny dolarů znamenají pro chudého člověka hodně peněz," odpověděl Hubert Reed.

"Ale pokud by se pokoušel zmizet s diamanty," argumentovala Sam, "hledali bychom ho ještě teď."

"No," vmísil se do hovoru nečekaně Odell, "skutečně šel za únosci sám a neozbrojený - až na nějaký zatracený marcipán. Kdyby je už neznal, vyžadovalo by to obrovský kus odvahy."

"Podezření pana Browna nemusí být zcela nepodložené," řekl Jim Donaldson. "Quinn se s nimi mohl setkat a uzavřít dohodu. Oni pak zabili chlapce, Quinna nechali naživu, vzali diamanty a domluvili se, že se později setkají a rozdělí si kořist."

"A proč by to dělali?" zeptala se Sam, teď už troufaleji, když na své straně měla zjevně viceprezidenta. "Když už měli diamanty, mohli ho také zabít. I když to neudělali, proč by se s ním dělali? Vy byste jim věřili?"

Nikdo ze zúčastněných by únoscům pochopitelně nevěřil ani slovo. V tichosti o Saminých slovech přemýšleli.

"Pokud bude volný, co chce dělat? Chce se vrátit na svou vinici do Španělska?" zeptal se Reed.

"Ne, pane, chce dostat ty únosce. Chce je uštvat."

"Nechte toho, agentko Somervillová," zarazil ji pobouřeně Kelly. "To je věc FBI. Pánové, nemusíme už zachovávat mlčení, abychom chránili život Simona Cormacka. Ta vražda je podle našich zákonů žalovatelná, podobně jako vražda na té linkové lodi Achille Lauro. Pošleme do Británie a do Evropy své týmy, které budou spolupracovat se všemi národními policejními sbory. My ty únosce dostaneme. Pan Brown kontroluje akce v okolí Londýna."

Sam Somervillová vytáhla svůj poslední trumf.

"Ale pánové," řekla, "jestli v tom Quinn nebyl zapleten, pak k nim má blíž než kdokoliv jiný; viděl je, mluvil s nimi. A jestli v tom byl zapleten, pak ví, kam má jít. On bude naším nejlepším vodičkem."

"Máme ho tedy nechat být a pověsit se mu na paty?" zeptal se Walters.

"Ne, pane, myslela jsem spíš, že bych s ním šla já sama."

"Ale slečno ...," Michael Odell se naklonil, aby si ji lépe prohlédl. "Víte, co říkáte? Ten člověk už zabíjel - oukej, bylo to v boji - a jestli je v tom zapletený, pak skončíte jako mrtvola."

"Jsem si toho vědoma, pane viceprezidente. V tom to všechno vězí. Jsem přesvědčena, že je nevinný, a chci to risknout."

"Mm. Tak dobrá, zůstaňte ve městě, slečno Somervillová. Dáme vám vědět. Musíme to prodiskutovat - v soukromí," řekl Odell.

Ministr vnitra Sir Harry Marriot strávil při čtení zpráv doktora Barnarda a doktora Macdolanda rušné dopoledne. Pak obě zprávy odnesl na Downing Street. Kolem oběda už byl zpátky na ministerstvu vnitra, kde na něj čekal Nigel Cramer.

"Viděl jste tohle?" zeptal se Sir Harry.

"Měl jsem k dispozici kopie, pane ministře."

"To je otřesné, strašlivé. Jestliže se to někdy dostane ven ... Víte, kde je velvyslanec Fairweather?"

"Ano. Je v Oxfordu. Koroner mu před hodinou předal tělo Simona Cormacka. Myslím, že prezidentský speciál už čeká v Upper Heyfordu, aby přepravil rakev do Států. Velvyslanec ji doprovodí k odletu a pak se vrátí do Londýna."

"Hm. Budu si muset promluvit s ministrem zahraničí. Nepřeji si, aby se ty zprávy dostaly do ruky někomu dalšímu. To je příšerné. Máme nějaké novinky o uprchlých únoscích?"

"Skoro nic, pane. Quinn tvrdí, že druzí dva únosci nepronесли za celou dobu ani slovo. Mohli by to být cizinci."

Soustředíme se na pátrání po volvu v hlavních přístavech a letištích, které spojují Británii s Evropou. Bojím se, že už nám proklouzl. Přirozeně pokračujeme v pátrání po tom domě. Teď už nemusíme nic tajit; dnes večer bych vydal veřejné prohlášení, jestli s tím souhlasíte. Uvedu v něm popis domu se zabudovanou garáží a sklepem, u něhož bylo k vidění volvo té barvy - někdo přece musel něco vidět."

"Jistě. Použijte všech prostředků. Stále mě informujte," zakončil rozhovor ministr vnitra.

Toho večera byla velice napjatá Sam Somervillová předvolána ze svého washingtonského bytu v Alexandrii do Hooverovy budovy. Uvedli ji do kanceláře Phillipa Kellyho, jejího nejvyššího šéfa, aby si vyslechala rozhodnutí Bílého domu.

"Tak dobrá, agentko Somervillová, dosáhla jste svého. Mocní tohoto světa rozhodli, že se máte vrátit do Anglie a postarat se o propuštění pana Quinna. Tentokrát však zůstanete s ním a jenom s ním, celou dobu. A budete pana Browna informovat, co dělá a kam má namířeno."

"Ano, pane. Děkuji, pane."

Měla tak právě čas, aby stihla noční letadlo do Heathrow. Při odletu pravidelné linky z Dullesova mezinárodního letiště nastalo nepatrné zdržení. Pár mil odsud, na Andrewsově letecké základně, přistával prezidentský speciál s tělem Simona Cormacka. Všechna americká letiště zastavila provoz a držela dvě minuty ticha.

V Heathrow přistála Sam Somervillová za svítání. Od vraždy uplynuly čtyři dny.

Irvinga Mosse vzbudil toho dne brzy ráno telefon. Mohli mu volat z jediného místa - jen tam měli jeho telefonní číslo. Podíval se na hodinky: čtyři hodiny ráno. V Houstonu je deset večer předchozího dne. Vzal si k ruce dlouhý soupis cen, uvedených v dolarech a centech, vyškrtal nuly, jimiž byla zpráva rozdělena na jednotlivé úseky, a podle dne v měsíci převedl číslice na písmena.

Když zprávu dešifroval, zhluboka se nadechl. Nastala zvláštní, nepředvídaná situace, s kterou se musel vypořádat. Neprodleně.

Aloysius „Al“ Fairweather junior, velvyslanec Spojených států u dvora svatého Jakuba, dostal zprávu od britského ministerstva zahraničních věcí večer po návratu z americké letecké vojenské základny v Upper Heyfordu. Velvyslanec měl špatný, smutný den: od oxfordského koronera dostal povolení k převzetí těla prezidentova syna; musel objednat rakev od místních výrobců, kteří dělali, co mohli, ale výsledek byl žalostný, a zabezpečit dopravu tragického nákladu prezidentským speciálem do Washingtonu.

Zastával místo velvyslance téměř tři roky - byl jmenován novou vládou - a věděl, že si vede dobře, i ve srovnání se svým předchůdcem, který jako člen Reaganovy administrativy získal jedinečnou Charlesovu cenu. Poslední čtyři týdny

však byly noční můrou, kterou by nepřál žádnému kolegovi v diplomatických službách.

Žádost ministerstva zahraničních věcí ho zmátla, neboť neměl jednat s ministrem zahraničí jako obvykle, ale s ministrem vnitra Sirem Harrym Marriottem. Znal Sira Harryho, stejně jako většinu britských ministrů, natolik dobře, že si spolu v soukromí říkali křestními jmény. Návštěva na ministerstvu vnitra v době snídaně však byla naprosto nezvyklá a ministerstvo zahraničních věcí ji nijak nevysvětlilo. Jeho dlouhý černý cadillac přijel na Victoria Street pět minut před devátou hodinou.

"Drahý Ale." Na pozadí Marriottova přátelského hlasu bylo cítit účast, již okolnosti vyžadovaly. "Nemusím ti snad říkat, jak celou naši zemi otřásl události posledních několika dnů."

Fairweather přikývl. Vůbec nepochyboval, že reakce britské vlády a lidí byla opravdová. Celé dny obtáčela Grosvenor Square dvakrát dokola fronta těch, kteří se chtěli zapsat do kondolenční knihy v hale velvyslanectví. Nahoře na první straně knihy byl jednoduchý podpis „Elizabeth R“ následovaný podpisy celé vlády, dvou arcibiskupů, předních činitelů dalších církví a tisíců lidí vysoce postavených i obyčejných. Sir Harry přistrčil velvyslanci dvě obálky se zprávami. "Byl bych rád, kdybyste si to v klidu přečetl, navrhuji hned teď. Před vaším odchodem bychom si o tom ještě mohli popovídat."

Zpráva doktora Macdonalda byla kratší, a tak se jí chopil jako první. Simon Cormack zemřel na následky těžkého zranění páteře a břicha způsobeného výbuchem. Nálož byla malá, ale měla koncentrovaný účinek, neboť ji nesl na vlastním těle. Zpráva obsahovala další podrobnosti, ale jednalo se už jen o odborný popis fyzického stavu, zdraví, posledního jídla a tak dále.

Doktor Barnard toho měl víc. Bomba, kterou Simon Cormack nesl na těle, byla ukryta v širokém koženém opasku, který mu dali únosci k džínám.

Opasek byl sedm a půl centimetru široký, vyrobený ze dvou pruhů hovězí kůže, které byly po stranách sešity. Vepředu byla těžká ozdobná spona, deset centimetrů široká a na výšku mírně přesahující šíři opasku, na níž byla vyryta hlava dlouhorožehého býka. Tento opasek se běžně prodával v obchodech s tábornickými potřebami. Spona vypadala masivně, ale ve skutečnosti byla dutá.

Za výbušninu posloužil pětidekový plátek semtexu, složený z pětačtyřiceti procent pentaerythritetranitrátu (PETN), pětačtyřiceti procent RDX a deseti procent plastifikátoru. Plátek byl sedm a půl centimetru dlouhý a čtyři centimetry široký a byl zašit mezi dvěma pruhy kůže přesně v místě páteře.

V plastické výbušnině byl ukryt miniaturní detonátor, který byl později vyoperován z úlomku obratle zaseknutého ve slezině. Byl deformovaný, ale dal se rozpoznat - a identifikovat. Od výbušniny a detonátoru vedl v pásku drátek na bok k litiové baterii, podobné těm, které se užívají v digitálních hodinkách. V obou pruzích kůže byl pro baterii vydlabán otvor. Stejný drátek vedl na druhou stranu do spony, v níž byl ukryt pulsní kódový přijímač. Od spony vedl drátek dál vnitřkem pásku dokola a sloužil jako anténa.

Pulsní kódový přijímač nebyl větší než krabička od zápalek a byl zřejmě nastavený na frekvenci 72,15 megahertzů.

Vysílačka přirozeně nebyla objevena na místě činu, ale byla to nejspíš plochá plastická krabička, menší než balíček cigaret, opatřená jediným tlačítkem, jehož stlačení vyvolalo výbuch.

Dosah - asi tři sta metrů.

Al Fairweather byl viditelně otřesen.

"Panebože, Harry, to je ... ďábelské."

"Nejmodernější technika," přikývl ministr vnitra. "Pointu najdete na samém konci. Přejděte na závěr."

"Ale proč?" zeptal se velvyslanec, když konečně zvedl oči od četby. "Proboha proč, Harry? A jak to provedli?"

"Co se týče způsobu provedení, máme jen jedno vysvětlení. Ti grázlové předstírali propuštění Simona Cormacka. Chvíli asi pokračovali v jízdě, pak se otočili a pěšky se nějak dostali do polí u silnice. Nejspíš se schovali v nějakém tom háječku, asi dvě stě metrů od silnice. Tedy v dosahu vysílačky. Naši lidé to tam prohledávají, jestli nenajdou nějaké otisky bot.

Co se týče příčiny, tak nevím, Ale. Nikdo z nás netuší. Vědci jsou si však svou pravdou jisti. Byl bych rád, kdybyste prozatím považoval obě zprávy za přísně důvěrné. Dokud nebudeme vědět více. Pokusíme se všechno vypátrat. Vaši lidé také nezůstanou stát se založenýma rukama, než všechno vyjde najevo."

Fairweather vstal a vzal si obě zprávy.

"Neposílám je ani po kurýrovi," řekl. "Letím s nimi dnes odpoledne domů osobně."

Ministr vnitra doprovodil velvyslance do přízemí.

"Jste si nepochybně vědom toho, co by způsobilo zveřejnění těchto zpráv," řekl.

"Není třeba to zdůrazňovat," odpověděl Aloysius Fairweather. "Způsobilo by to nepokoje. Předložím obě zprávy Jimu Donaldsonovi a možná i Michaelu Odellovi. Oni to budou muset říct prezidentovi. Panebože, to je hrozné."

Najatý vůz Sam Somervillové byl tam, kde jej opustila - na parkovišti u letiště Heathrow. Odjela rovnou na venkovské sídlo v Surrey. Kevin Brown si přečetl dopis, který přivezla, a zamračil se.

"Děláte chybu, agentko Somervillová," řekl. "Ředitel Edmonds dělá chybu. Ten chap toho ví víc, než říká - a vždycky to tak dělal a bude dělat. Jeho propuštění mi jde pořádně proti srsti. Měl odletět do Států - a v náramkách."

Jenže dopis rozhodl jinak. Brown poslal Moxona do sklepa, aby odtud přivedl Quinna. Byl stále spoutaný, takže mu nejprve museli odemknout pouta. Byl nemytý, neoholený a hladový. Muži z FBI se připravovali k odchodu. Ve dveřích se Brown obrátil ke Quinnovi.

"Už tě nechci ani vidět, Quinne. Jedině tak za pořádněma ocelovejma mřížema. A toho se doufám jednoho krásného dne dočkám."

Po cestě zpátky do Londýna Quinn mlčel a Sam ho informovala o výsledku své mise do Washingtonu a rozhodnutí

Bílého domu, že může vést své pátrání po únoscích, pokud bude ona s ním.

"Quinne, musíš být opatrný. Ti chlapi jsou zvířata. To, co udělali tomu chlapci, bylo prostě barbarské ..."

"Bylo to ještě horší," řekl Quinn. "Bylo to nelogické. S tím se nemůžu smířit. Nedává to smysl. Měli všechno. Dostali se z toho. Tak proč ho ještě zabíjeli?"

"Protože to byli sadisti," řekla Sam. "Přece znáš tenhle typ lidí, musel jsi s nimi přicházet do styku. Neznají slitování. Rádi působí bolest. Od samého začátku měli v úmyslu ho zabít..."

"Tak proč to neudělali ve sklepě? A proč mě nezabili taky? Proč ho nezastřelili, nezabili nožem nebo neoběsili? Proč, sakra?"

"To se nikdy nedovíme. Pokud se nenajdou. A oni mohli zmizet kamkoliv na světě. Kam se chceš vydat?"

"Do bytu," řekl Quinn. "Mám tam své věci."

"Já taky," řekla Sam. "Do Washingtonu jsem jela jen s tím, co jsem měla na sobě."

Sam vedla vůz po Warwick Road na sever.

"Zajela jsi moc daleko," řekl Quinn, který znal Londýn jako taxikář. "Zahni doprava na Cromwell Road, hned na příští křižovatce."

Sam zastavila na červenou.

Naproti přes křižovatku stál dlouhý černý cadillac s třepotající se americkou vlaječkou. Vzadu seděl velvyslanec Fairweather a po cestě na letiště studoval zprávu. Když se míjeli, vzhledl od zprávy a podíval se na ně, aniž věděl, o koho jde.

Duncan McCrea byl stále v bytě, jako by se na něj v horečném zmatku posledních několika dní zapomnělo. Přivítal Quinna s výrazem štěněte labradora, které vidí vůdce smečky.

Hlásil, že ráno poslal Lou Collins úklidovou četbu. Nepřišli však s pérovými prachovkami, ale uklidili štenice a zařízení odposlechu. Byt už byl pro CIA mrtvý a neměli pro něj další využití. McCrea tu měl ještě zůstat, uklidit a nazítří při odchodu vrátit klíče správci. Právě se chystal sbalit Saminy a Quinnovy šaty.

"No, Duncane, můžeme zůstat tady, nebo jít do hotelu. Nebude ti vadit, když tady tu poslední noc ještě přespíme?"

"Samozřejmě že ne. Jste hosty CIA. Ale ráno to bohužel musíme vyklidit."

"To je v pořádku," řekl Quinn. Byl v pokušení otcovsky pocuchat mladíkovi vlasy. McCreaův úsměv byl nakažlivý.

"Potřebuju se vykoupat, oholit, něco sníst a tak deset hodin spát."

McCrea zašel naproti do obchodu pana Patela a vrátil se s dvěma velkými taškami. Usmažil plátky masa s hranolky, udělal salát a vytáhl dvě lahve červeného vína. Quinna dojalo, že přinesl španělskou rioju, ne přímo z Andalusie, ale z blízké oblasti.

Přes celkovou únavu nemohl spát. Ležel na zádech, stejně jako v mnoha předchozích nocích, díval se do stropu a přemýšlel. Na těch chlapcích ve skladišti bylo něco zvláštního, něco, čeho si nevšiml. Začalo mu to docházet po půlnoci. Ten chlap za ním držel ten samopal se zkušenou nenuceností, ne nijak napjatě, jako by nebyl zvyklý nosit zbraň; byl klidný, uvolněný, sebevědomý; věděl, že může ve zlomku vteřiny zamířit a střílet. Jeho postoj, jeho jistota - tohle Quinn přece znal.

"Byl to voják," řekl tiše do tmy.

"Hm," zamumlala Sam a spala dál.

Bylo tu ještě něco, když míjel dveře volva, než vlezl do kufru. Než si však stačil vzpomenout, ztrápeně usnul.

Ráno vstala Sam první a odešla do své ložnice, aby se převlékla. Duncan McCrea ji možná viděl, když odcházela od Quinna, ale nezmínil se o tom. Více se staral o to, aby udělal svým hostům dobrou snídani.

"Včera večer jsem zapomněl na vejce," vykřikl a už pádil po schodech do mlékárny za rohem.

Sam přinesla Quinnovi snídani do postele. Byl pohroužen v myšlenkách. Nechala ho o samotě. Pomyslela si, že Collinsovi uklízeči si s úklidem zas tak velkou práci nedali. Čtyřtydenní vrstva prachu zůstala nedotčena.

Quinn se prachem nezabýval. Pozoroval ve vzdáleném rohu u stropu své ložnice pavouka, který spředl poslední dvě vlákna dokonalé pavučiny, přesvědčil se, zda je všechno na svém místě, dolezl doprostřed a tam se vyčkávavě usadil. V tu chvíli si Quinn vzpomněl na drobný detail, který si v noci nemohl vybavit.

Krizový štáb v Bílém domě měl před sebou kompletní zprávy doktora Barnarda a doktora Macdonalda. Jednotliví členové ukončili četbu závěrů první zprávy.

"Zatracení parchanti," řekl Michael Odell procítěně. Řekl to za všechny. Na konci stolu seděl velvyslanec Fairweather.

"Je tu ta možnost," zeptal se ministr zahraničí Donaldson, "že by se britští vědci mohli splést?"

"Tvrdí, že ne," odpověděl velvyslanec. "Nabídlí nám, ať pošleme kohokoliv, aby překontroloval jejich závěry, ale oni jsou skutečně dobří. Obávám se, že mají pravdu."

Nejdůležitější informace byla v závěru. Veškeré komponenty, jak prohlásil doktor Barnard ve shodě se svými kolegy z Fort Halsteadu - měděné dráty, semtex, kódový přijímač, baterie, mosaz i nitě v opasku byly východní, převážně sovětské provenience.

Připouštěl, že většina těch věcí se mohla dostat do rukou cizincům. Byl tu však ten miniaturní detonátor. Tyto detonátory jsou používány pouze v rámci sovětského vesmírného programu na kosmodromu Bajkonur. Používají se při infinitezimálních změnách kursu u kosmických lodí Sojuz a Saljut při manévrech na oběžné dráze.

"Ale to nedává smysl," protestoval Donaldson. "Proč by to dělali?"

"V téhle záležitosti je toho víc, co nedává smysl," řekl Odell. "Pokud je to pravda, nechápu, jak o tom Quinn mohl vědět. Vypadá to, že celou dobu jeho i nás tahali za nos."

"Otázka je, co s tím," řekl ministr financí Reed.

"Pohřeb je zítra," připomněl Odell. "Pak se poradíme, jaké stanovisko zaujmeme k našim ruským přátelům."

Během uplynulých čtyř týdnů Michael Odell zjistil, že státnické povinnosti zvolna přecházejí na něj. Muži u stolu si to uvědomovali také.

"Jak je prezidentovi," zeptal se Walters, "po tom ... co se to dověděl?"

"Podle doktora je na tom špatně," řekl Odell. "Velice špatně. Už samotný únos ho dost poznamenal, ale smrt jeho syna na něj zapůsobila, jako by mu někdo vpálil kulku do břicha."

Toto přirovnání vyvolalo ve všech mužích kolem stolu stejnou myšlenku.

Nikdo se ji však neodvážil vyslovit.

Julian Hayman byl stejně starý jako Quinn a znali se spolu od dob, kdy Quinn žil v Londýně a pracoval pro pojišťovnu specializovanou na ochranu a osvobozování rukojmí. Setkali se, neboť Hayman měl firmu, která se zabývala bezpečnostními systémy a ochranou osob. Měl exkluzivní, bohatou a opatrnickou klientelu. Byli to lidé, kteří měli důvody k podezřívosti, jinak by nebyli tak dobře platili za Haymanovy služby.

Kancelářská budova ve Victorii, kam Quinn zavedl Sam, když dopoledne odešli z bytu a definitivně se rozloučili s Duncanem McCreou, byla nenápadná a dobře střežená.

Quinn však svou společnici nechal dovnitř. Usadil ji u okna blízke kavárny a řekl jí, aby na něj počkala.

"Proč nemůžu jít s tebou?" zeptala se.

"Protože on by tě nepřijal. Možná nebude chtít přijmout ani mě. Musím doufat, že se mi podaří k němu proniknout; už jsme se dlouho neviděli. Nemá rád cizí lidi, pokud mu těžce neplatí, a to není náš případ. Pokud se týče agentek FBI, je plachý jako divoké zvíře."

Quinn se ohlásil do mikrofonu u vchodu. Věděl, že je prověřován videokamerou. Když se dveře otevřely, zamířil rovnou dozadu. Minul dvě sekretářky, které se na něj ani nepodívaly. Julian Hayman ho očekával ve své přízemní kanceláři. Byla stejně elegantní jako on. Neměla žádná okna; ta ostatně nikdy neměl ani Hayman.

"Ale, ale, ale," promluvil líně. "To je doba, co jsme se neviděli, vojáku." Pomalým gestem podal Quinnovi ruku. "Co tě přivádí do mé skromné kanceláře?"

"Potřebuju informace," řekl Quinn.

"Dřív by to bylo bez problému, chlapče. Ale svět se mění, nepozoruješ to? Leccos se o tobě povídá, Quinne. Persona non grata, říkají v klubu. Nejseš zrovna v laufu, zvlášť u vlastních lidí. Promiň, starý brachu, nosíš smůlu. Nemůžu sloužit."

Quinn zdvihl telefon na psacím stole a spěšně stiskl několik čísel. Volaná stanice začala vyzvánět.

"Co to děláš?" zeptal se Hayman, zdaleka už ne tak ležerně.

"Když jsem šel sem, nikdo mě neviděl," odpověděl Quinn, "ale až půjdu odsud, bude u toho půlka Fleet Street."

"Daily Mail," ohlásil se hlas v telefonu. Hayman natáhl ruku a hovor přerušil. K jeho nejlepším klientům patřily americké společnosti usazené v Evropě. Asi by jim musel všechno dlouze a pracně vysvětlovat.

"Ty jsi parchant, Quinne," řekl tiše. "Vždycky jsi byl parchant. Tak dobře, skoč si na pár hodin do archivu, ale zamknu tě tam. Nic se mi neztratí."

"Copak bych ti to mohl udělat?" zeptal se Quinn přívětivě. Hayman ho odvedl po schodech do sklepního archivu.

Částečně z profesionálního, částečně z osobního zájmu nashromáždil Julian Hayman lety pozoruhodně ucelený archiv o zločincích všeho druhu. Byli tu vražedci, bankovní lupiči, gangsteři, podvodníci, obchodníci s drogami, kšeftaři se zbraněmi, teroristé, únosci; byli tu i falešní bankéři, účetní, právníci, politikové a policisté; byli tu mrtví i živí, lidé ve výkonu trestu a lidé nezvěstní, lidé, o nichž se psalo v novinách, i ti, o nichž se nepsalo.

"Hledáš někoho konkrétního?" zeptal se Hayman, když rozsvítil. Všude kolem byly kartotéky, které však obsahovaly pouze evidenční čísla a fotografie. Veškeré další údaje byly uloženy v paměti počítače.

"Ukaž mi, kde máš žoldáky," řekl Quinn.

"Z Konga?" zeptal se Hayman.

"Z Konga, Jemenu, Jižního Súdánu, Biafry, Rhodesie."

"Odsud až sem," řekl Hayman a ukázal na třímetrový úsek po bradu vysokých kovových skříněk. "Celkový přehled je na konci."

Quinn hledal celé čtyři hodiny. Nikdo ho nevyrušil.

Na fotografii byli čtyři muži, všichni bílí. Stáli před džípem na úzké prašné cestě, lemované keři. Podle vegetace se dalo soudit na Afriku. Za skupinkou se dalo rozpoznat ještě několik černých vojáků. Všichni měli maskovací bojové uniformy a na nohách kanady. Tři měli čepice. Všichni byli vyzbrojeni belgickými samopaly FLN. Jejich uniformy měly leopardí vzor, používaný Evropany (Britové a Američané dávají přednost odlišnému vzoru).

Quinn si odnesl fotografii ke sílu, položil ji pod lupu a našel si v jedné zásuvce silnou lampu. Tetování na ruce jednoho z mužů teď bylo zřetelné, navzdory zažloutlému odstínu fotografie. Na hřbetě levé ruky byla vytetovaná pavučina, v jejímž středu seděl pavouk.

Ještě jednou prošel zběžně kartotéku, ale nenašel už nic zajímavého. Nic, co by v něm vyvolalo nějakou vzpomínku.

Stiskl tlačítko bzučáku.

Julian Hayman si od něj ve své kanceláři vzal fotografii.

"Kdo je to?" zeptal se Quinn.

Hayman se podíval na rub snímku. Každá položka jeho kartotéky nesla sedmimístné číslo. Hayman je zadal počítači. Na displeji se objevily veškeré údaje.

"Hm, ty sis ale vybral fešáky, starý brachu." Začal číst z obrazovky. "Snímek byl pořízen s největší pravděpodobností v provincii Maniema ve východním Kongu, nyní Zair, někdy v zimě roku 1964. Muž nalevo je Jacques Schramme, zvaný Black Jack Schramme, belgický žoldnér."

Hayman se rozechřál. Byl ve svém živlu.

"Schramme byl jeden z prvních žoldnéřů. Bojoval proti jednotkám Spojených národů v letech 1960 až 1962 při pokusu o odtržení Katangy od Konga. Když byl převrat zmařen, musel utéct do sousední Angoly a odtud do Portugalska. Vrátil se na pozvání na podzim čtyřiašedesátého, aby pomohl potlačit povstání v Simbě. Dal dohromady svůj starý oddíl 'Leopard' a pacifikoval domorodce v Maniemě. Je to určitě on. Ještě něco?"

"Co ti ostatní?" řekl Quinn.

"Hm. Ten úplně napravo je další Belgičan, kapitán Wauthier. V té době velel kontingentu katanžských odvedenců a asi dvaceti bílých žoldnéřů ve Watse. Musel tam být na návštěvě. Zajímají tě Belgičani?"

"Možná." Quinn si vybavil volvo ve skladišti. Když měl otevřená dvířka, ovanul ho cigaretový kouř. Nebyla to marlborka ani dunhillka. Spíš francouzská gauloiska. Nebo belgická bastoska. Zack nekouřil; Quinn cítil jeho dech.

"Ten bez čepice je Roger Lagaille, taky Belgičan. Padl do léčky a byl zabit. O tom se nedá pochybovat."

"Tenhle velký," řekl Quinn.

"Jo, to je skutečně obr," souhlasil Hayman. "Musí mít nejmiň dva metry. Konstrukce jak vrata od stodoly. V té době mu bylo něco přes dvacet. Škoda, že mu není moc vidět do obličeje. Proto tu taky zřejmě nemám jeho jméno. Jen přezdívkou. Velký Paul. To je všechno."

Hayman vypnul počítač. Quinn něco načmáral do bloku. Přistrčil kresbu Haymanovi.

"Viděls to už někdy?"

Hayman se podíval na kresbu znázorňující pavučinu s pavoukem uprostřed. Pokrčil rameny.

"Tetování? Takové mají různí hejskové, pankáči, gauneři z fotbalových stadiónů. Není to nic neobvyklého."

"Dneska," řekl Quinn. "Ale v Belgii - řekneme před třiceti lety?"

"Á, počkej. Jak tomu sakra říkali? Araignée, to je ono. Nemůžu si vybavit vlámský výraz pro pavouka, jen francouzský." Znovu zapnul počítač a chvíli ťukal do kláves.

"Černá pavučina s rudým pavoukem uprostřed, na zápěstí levé ruky?"

Quinn přemýšlel. Po cestě ke kufru volva měl dvířka spolujezdce. Zack byl za ním. Muž za volantem se vyklonil doleva, aby ho lépe viděl. Byl velký, vsedě se málem hlavou dotýkal střechy. Když se nahnul stranou, podpíral se levou rukou. Kvůli cigaretě měl sundanou levou rukavici.

"Jo," řekl Quinn. "To je ono."

"Bezvýznamná skupina," řekl Hayman pohrdavě, jak četl údaje z obrazovky. "Ultrapracovní organizace, založená v Belgii na přelomu padesátých a šedesátých let. Stavěla se proti dekolonizaci jediné belgické kolonie, Konga. Rasisté, antisemité - nic nového pod sluncem. Verbovali výtržníky a chuligány, pouliční rváče a lumpy. Specializovali se na házení cihel do výkladních skříní židovských obchodů, napadání levicových řečníků, ztloukli pár liberálních poslanců. Postupně se vytratili. Rozpad evropského impéria přirozeně podněcoval vznik podobných skupin."

"Bylo to vlámské nebo valonské hnutí?" zeptal se Quinn. Věděl, že v Belgii jsou dvě kulturní a jazykové enklávy: Valoni, kteří žijí na jihu u francouzských hranic a mluví francouzsky, a Vlámové, žijící v severní polovině blíže k holandským hranicím.

"Byli v ní Valoni i Vlámové," řekl Hayman, když se podíval na obrazovku. "Vznikla však v Antverpách a taky tam vždycky měla nejsilnější zázemí. Takže zřejmě vlámská."

Každá jiná žena by soptila hněvem, kdyby na někoho musela čtyři a půl hodiny čekat. Naštěstí pro Quinna však byla Sam cvičená agentka, která v učednických letech absolvovala nejednu patrolovou, takže nudu zvládala dokonale. Když se Quinn dostavil, měla před sebou pátý šálek příšerné kávy.

"Kdy máš odevzdat vůz?" zeptal se.

"Během dneška. Můžu si to prodloužit."

"Můžeš ho zase nechat na letišti?"

"Jasně. Proč?"

"Poletíme do Bruselu."

Nešťastně se na něj podívala.

"Quinne, prosím tě, to musíme vážně letět? Já to ustojím, jestli je to opravdu nutné, ale jestli se tomu dá vyhnout, tak zbaběle couvnu, protože mám lítání za poslední dobu plné zuby."

"Tak dobře," řekl. "Necháme auto v Londýně. Odsud pojedeme vlakem a vznášedlovou lodí. Stejně si v Belgii budeme muset najmout vůz. Třeba hned v Ostende. A budeme potřebovat peníze. Nemám žádné úvěrové karty"

"Cože?" zeptala se nevěřícně.

"V Alcantaře del Rio je nepotřebuju."

"Tak dobrá, půjdeme do banky. Proměním si šek, jen doufám, že budu mít doma na kontě dost peněz."

Po cestě do banky zapnula Sam rádio. Hrála smuteční hudba. V Londýně byly čtyři hodiny odpoledne a začalo se stmívat. Na druhé straně Atlantiku pohřbívala Cormackova rodina svého syna.

12.

Pohřbili ho na nantucketském hřbitově Prospect Hill. Přes záliv sem vál studený listopadový vítr.

Bohoslužba se konala v episkopálním kostelíku na Fair Street, který zdaleka nemohl pojmut všechny smuteční hosty. Prezidentova rodina seděla v prvních dvou řadách. Za nimi byli členové vlády a v zadních řadách pak další významné osobnosti. Na žádost rodiny byl obřad neokázalý a měl spíše soukromý charakter - zahraniční velvyslanci a delegáti

byli požádáni, aby se zúčastnili až zádušní mše ve Washingtonu.

Prezident prosil o soukromí i sdělovací prostředky, a tak tu bylo jen pár novinářů. Ostrované - v té době na ostrově žádní turisté nebyli - vzali jeho přání za své. Dokonce i muži z Tajné služby, kteří si nepotrpěli na zvlášť vybrané chování, byli překvapeni, když je zamlklí a zachmuření Nantucketéané zatlačili stranou spolu s několika kameramany, z nichž dvěma vytáhli z kamer filmy.

Rakev byla do kostela převezena z jediného pohřebního ústavu na Union Street, kde byla uložena od chvíle, kdy ji přivezlo vojenské letadlo C130 (Boeing 747 nemohl na malém letišti přistát) až do začátku obřadu.

Někdy uprostřed obřadu začalo pršet. Kapky deště se rozstříkovaly na šedé břidlicové střeše a omývaly barevná skla oken a růžové a šedé kamenné kvádry, z nichž byla budova postavena.

Po obřadu byla rakev uložena do pohřebního vozu, který ji krokem odvezl půl míle ke hřbitovu; přes Fair Street, po kočičích hlavách Main Street a po Mili Street ke Cato Lane. Truchlící kráčeli v dešti, vedeni prezidentem, který němě zíral před sebe na rakev zabalenou ve vlajce. Jeho mladší bratr podpíral plačící Myru Cormackovou.

Cesta byla lemována obyvateli Nantucketu, kteří tu postávali, prostovlasí a mlčenliví. Byli tu obchodníci, kteří rodině dodávali ryby, maso, vejce a zeleninu, majitelé restaurací, kteří je vítali ve svých lepších podnicích po celém ostrově. Byli tu staří rybáři se zbrázděnými tvářemi, kteří kdysi učili světlovlasého kluka z New Havenu plavat, potápět se a chytat ryby, nebo ho s sebou brali na lov korýšů k Sankaty Light.

Správce domu a zahradník stáli v slzách na rohu Fair Street a Main Street a očekávali, že se budou moci posledním pohledem rozloučit s chlapcem, který se učil běhat po tvrdých plážích od Coatue ke Great Pointu a zpět k Siasconset Beach. Jenže oběti bombových útoků nejsou pro oči živých a rakev byla zapečetěna.

Na Prospect Hill zámířil průvod k protestantské polovině hřbitova podél staletých hrobů mužů, kteří kdysi lovili velryby z malých otevřených člunů a za dlouhých zimních nocí zdobně vyřezávali velrybí zuby. Došel až do nové části hřbitova, kde už byl připravený hrob.

Lidé jej obstoupili a řadu za řadou zaplnili okolí. Ostrý vítr od severu si pohrával s vlasy mužů a šátky žen. Toho dne nebyl otevřen žádný obchod, benzínová pumpa ani bar. Nepřistávala žádná letadla, nepřijížděly žádné lodi. Ostrované se uzavřeli světu, aby mohli truchlit nad svým synem, byť adoptovaným. Kněz zpěvavě odříkával stará slova, která vzápětí odnášel vítr.

Vysoko nad hřbitovem se vznášel osamělý varoh, unášený arktickým prouděním jako sněhová vločka, podíval se svými neuvěřitelně bystrými očima dolů a vydal do větru výkřik své ztracené duše.

Děšť, který po obřadu ustal, se nyní v poryvech vrátil. Lidé z Washingtonu se zimomřivě halili do zimních kabátů.

Prezident stál nehybně a nespouštěl oči z rakve s pozůstatky svého syna, necitelný k chladu a dešti.

Metr od něho stála První dáma s tváří zmáčenou deštěm a slzami. Když se kazatel dostal k vzkříšení a posmrtnému životu, zapotácela se, jako by chtěla upadnout.

Muž z Tajné služby po jejím boku v rozepjatém kabátě, pod nímž se v podpažním pouzdře skrývala odjištěná zbraň, obešel protokol a vzal ji pravou rukou kolem ramen. Opřela se o něj a plakala do jeho mokrého kabátu.

John Cormack stál sám, uzavřený ve svých myšlenkách a ve své bolesti, neschopen se vymanit.

Jeden fotograf, chytřejší než ti ostatní, si sehnal žebřík a asi čtvrt míle odtud vylezl na střechu starého dřevěného větrného mlýna na rohu South Prospect Street a South Mili Street. Než si někdo povšiml jeho teleobjektivu, podařilo se mu v zimavých paprscích světla pronikajících skrz oblačnou clonu udělat jeden snímek, jímž zachytil nad hlavami davu skupinku lidí stojících po straně hrobu.

Tento snímek obletěl Ameriku a celý svět. Zachycoval tvář Johna Cormacka, jak ji nikdo neznal; byla to tvář přestárlého, nemocného, znaveného a vyčerpaného muže. Tvář člověka, který už nemůže, člověka, který je připraven na smrt.

Později se Cormackova rodina postavila k hřbitovním vratům a přijímala projevy soustrasti. Nikdo nebyl mocen slov.

Prezident přikyvoval, jako by rozuměl, a formálně potřásl lidem rukama.

Po nejbližším příbuzenstvu přišli na řadu přátelé a spolupracovníci v čele s šesti členy vlády, kteří tvořili jádro krizového štábu.

Michael Odell se na chvíli zastavil v marném úsilí najít ta správná slova; vzápětí zavrtěl hlavou a odvrátil se. Husté šedé vlasy měl deštěm přilepené k hlavě.

Dokonale diplomatická maska Jima Donaldsona také utrpěla; v němě účasti se zahleděl na svého přítele, potřásl mu ochablou rukou a šel dál.

Bili Walters, mladý generální prokurátor, ukryl své pocity za formální vyjádření soustrasti: "Pane prezidente, přijměte mou kondolenci. Je mi to líto, pane."

Morton Stannard, newyorský bankéř se současným sídlem v Pentagonu, byl z přátel nejstarší. Zúčastnil se už mnoha pohřbů svých přátel a kolegů, ale v podobné situaci byl poprvé. Hodlal říct něco konvenčního, ale nakonec ze sebe vypravil pouze: "Panebože, je mi to hrozně líto, Johně."

Brad Johnson, černý bezpečnostní poradce, jen zavrtěl hlavou, jako by tomu nemohl uvěřit.

Ministr financí Hubert Reed překvapil nejbližší přihlížející. Nebyl z lidí, kteří veřejně projevují své city, byl příliš plachý na okázalá gesta, starý mládenec, který nikdy nepocítil potřebu mít ženu a děti. Zahleděl se na Johna Cormacka přes zamžené brýle, podal mu ruku a pak ho bezděčně objal. Překvapen svým nečekaným citovým projevem, obrátil se a spěchal s ostatními k vozům, připraveným odvézt smuteční hosty na letiště.

Děšť znovu polevil a dva silní muži začali lopatami zahazovat otevřený hrob. Bylo po pohřbu.

Quinn se podíval na jízdní řády pravidelných lodních linek z Doveru do Ostende a zjistil, že zmeškali poslední spoj. Strávili noc v poklidném hotelu a ráno odjeli vlakem z Charing Cross.

Během plavby se nic nepříhodilo. K poledni si Quinn půjčil v půjčovně vozů ford střední cenové kategorie a společně se Sam zamířil do prastarého vlámského přístavního města, kde přistávaly obchodní lodi dávno před Kolumbem. Belgie je protkána hustou sítí prvotřídních silnic; vzdálenosti jsou tu krátké a časové ztráty při cestování minimální. Quinn vyjel z Ostende po dálnici E 5, z níž sjel na E 3, která ho v době pozdního oběda dovedla do samého středu Antverp.

Pro Sam byla Evropa neznámým územím; Quinn se tu podle všeho vyznal velmi dobře. Během několika hodin použil párkrát k domluvě svou plynulou francouzštinu; Sam jen nerozuměla tomu, proč se každého Vlāma napřed ptá, jestli mu nebude vadit, když bude mluvit francouzsky. Vlāmově obvykle trochu francouzsky mluvili, ale zřejmě o to museli být napřed požádáni. Jen aby dali najevo, že nejsou Valoni.

Ubytovali se v malém hotelu na Italie Lei a na oběd zašli za roh do jedné z četných restaurací roztroušených po obou stranách De Keyser Lei.

"Co tu vlastně hledáš?" zeptala se Sam při jídle.

"Jednoho člověka," odpověděl Quinn.

"Jakého člověka?"

"To poznám, až ho najdu."

Po obědě se Quinn zeptal na cestu řidiče parkujícího taxíku. Zastavil se u obchodu s potřebami pro výtvarníky, koupil si dvě věci a pak si ještě zašel k pouličnímu kiosku pro plán města. Poté se znovu poradil s dalším taxikářem. Sam rozpoznala slova ‚Falcon Rui‘ a ‚Schipperstraat‘. Řidič ji kradmo mlsně pozoroval.

Falcon Rui byla svažité ulice, v níž převládaly obchody s lacinými oděvy. V jednom z nich si Quinn koupil námořnický svetr, plátěné kalhoty a vysoké pracovní boty. Nacpal nákup do jutového pytle a vedl Sam na Schipperstraat. Viděli nad střechami ramena mohutných jeřábů; neklamně znamení, že se blíží k přístavišti.

Quinn zamířil do změní úzkých špinavých uliček mezi starými a sešlými domy Falcon Rui a řekou Seldou. Zahlédli několik drsných chlapíků, kteří vypadali na námořníky z obchodních lodí. Po Samině levici byla osvětlená výloha.

Uviděla v ní mohutnou ženštinu v těsných kalhotkách a podprsence, která se tu rozvalovala v křesle.

"Ježíšmarjá, Quinne, vždyť jsme ve čtvrti červených luceren," protestovala.

"Já vím," řekl. "Právě na to jsem se ptal toho taxikáře."

Šel dál a rozhlížel se kolem sebe. Kromě barů a osvětlených výkladních skříní, v nichž štětky vábily kolemjdoucí, tu bylo také pár obchodů. Na dvou stech metrech našel hned tři, které potřeboval.

"Tetovací salóny?" zeptala se Sam.

"Jsme v přístavu," odpověděl prostě. "Přístav znamená námořníky, námořníci znamenají tetování. A taky bary a holky a ničemy, kteří z těch holek žijí. Večer se sem vrátíme."

Senátor Bennett Hapgood vyčkal na půdě Senátu přiděleného času, vstal a zamířil k pódiu. Den po pohřbu Simona Cormacka se sešly obě sněmovny amerického Kongresu, aby znovu vyjádřily své rozhořčení nad tím, co se minulý týden stalo na opuštěné silnici ve vzdálené Anglii.

Řečník po řečnickovi se dovolávali senátoři dopadení zločinců a jejich spravedlivého potrestání americkou justicí bez ohledu na vynaložené prostředky. Předseda sněmovny uhodil kladivkem o stůl.

"Slovo má senátor z Oklahomy," řekl obřadně.

Bennet Hapgood nebyl v Senátu známý nějakými převratnými projevy. Ani tentokrát se nepočítalo s tím, že přinese něco nového. Ale přinesl. Nejprve pronesl obligátní kondolence prezidentovi, vyjádřil své rozhořčení nad tím, co se stalo, a stejně jako ostatní volal po spravedlivém potrestání viníků. Pak se odmlčel a krátce zvážil, co chce říct.

Věděl, že se pouští do hazardní hry, do zatracené hazardní hry. Dozvěděl se, co se dozvěděl, ale neměl v ruce žádný důkaz. Pokud by neměl pravdu, ostatní senátoři by ho odepsali jako dalšího mluvku, který nemyslí vážně to, co říká. Věděl však, že do toho musí jít, jinak ztratí podporu svého nového a velice zajímavého sponzora.

"Možná nemusíme chodit příliš daleko, abychom zjistili, kdo byli pachatelé toho nelidského činu."

Tichý hovor ve sněmovně utichl. Senátoři, kteří už byli v uličkách mezi křesly a chystali se odejít, se zastavili a otočili.

"Chtěl bych se zeptat na jednu věc. Není náhodou pravda, že bomba, která zabila mladého muže, jediného prezidentova syna, byla navržena, vyrobena a sestavena kompletně v Sovětském svazu, a to prokazatelně? Nepocházelo celé to ďábelské zařízení z Ruska?"

V tomto tónu by byl mohl pokračovat i dál, kdyby jeho příspěvek nezanikl ve zmatku a vřavě. Během deseti minut seznámily sdělovací prostředky s jeho otázkami celý národ. Dvě hodiny vláda vzdorovala, ale pak musela vydat závěry zprávy doktora Barnarda.

Po setmění našel slepý a temný hněv na neznámé pachatele, který předchozího dne prožili lidé na Nantucketu, svůj konkrétní cíl. Davy lidí spontánně zaútočily na kanceláře Aeroflotu na newyorské Páté Avenui, než mohla policie kolem budovy utvořit kordon. Zpanikaření úředníci sovětské letecké společnosti hledali úkryt ve vyšších patrech, odkud byli ovšem vyháněni úředníky jiných společností. Nakonec se jim podařilo, společně s dalším osazenstvem budovy, uniknout za pomoci požárníků poté, co byly vyraženy dveře Aeroflotu.

K budově sovětské mise u Organizace spojených národů dorazila policie právě včas. Planoucí dav Newyorčanů se pokusil prorazit policejní kordon, který přehradil ulici. Naštěstí pro Rusy modré uniformy své pozice udržely. Newyorští policisté museli zápasit s lidmi, jejichž jednání mnozí z nich soukromě schvalovali.

Stejná situace byla i ve Washingtonu. Policie hlavního města byla předem varována a uzavřela včas okolí velvyslanectví i konzulátu na Phelps Pláce. Na naléhavé telefonáty sovětského velvyslance odpovíдало ministerstvo zahraničí, že britská zpráva je podrobována pečlivému prošetření a možná se ukáže jako nepravdivá.

"Chtěli bychom tu zprávu vidět," naléhal velvyslanec Jermakov. "Je lživá. Trvám na tom. Je to lež."

Agentury TASS a Novosti prostřednictvím sovětských velvyslanectví po celém světě popřely zjištění Barnardovy zprávy a obvinily Londýn a Washington z nebezpečného a úmyslného osočování.

"Jak se to sakra mohlo profláknout?" rozčiloval se Michael Odell. "Jak se k té zprávě ten Hapgood mohl dostat?"

Nikdo mu nedokázal odpovědět. Žádná významná organizace, natožpak vláda, se neobejde bez sekretářek, stenografek, úředníků a poslíčků, z nichž kdokoli může způsobit únik důvěrné zprávy.

"Jedna věc je jistá," přemítal ministr obrany Stannard. "Nantucketská smlouva je po tomhle incidentu mrtvá jak blboun nejspíš. Nedojde k žádnému omezení vojenských výdajů, nebudou existovat žádné limity."

Quinn se vydal do spleti úzkých uliček za Schipperstraat. Zdržel se tam od desáté hodiny večerní až do doby, než před úsvitem zavíraly bary; statný námořník, který vypadal trochu připilý a mluvil kostrbatou francouzštinou. V každém baru si však dal jen malé pivo. Venku bylo chladno a spoře oděné prostitutky se za svými okny chvěly zimou. Občas na sebe hodily kabát a zašly na skleničku do jednoho z barů, kde prohodily pár obhroublých žertíků s barmanem a pravidelnými hosty.

Většina z barů měla názvy jako Las Vegas, Hollywood, California, neboť jejich optimističtí majitelé věřili, že vůně dalek a slávy zláká procházející námořníky ke vstupu do oprýskaných dveří. Za nimi našli jen omšelé špeluňky, kde však bylo teplo a dobré pivo.

Quinn řekl Sam, že bude muset počkat buď v hotelu, nebo v autě zaparkovaném za dvěma rohy na Falcon Rui. Vybrala si vůz, odkud mohla sledovat dění na ulici.

Quinn seděl, zvolna upíjel a pozoroval pulsující proud místních obyvatel i cizinců, který plynul sem a tam po ulicích a barech. Na hřbetu levé ruky měl čínskou tuší zakoupenou v potřebách pro výtvarníky vyvedenou pavučinu s červeným pavoukem uprostřed. Celá kresba byla nepatrně rozmazaná, aby vypadala jako zašlá lety. Celou noc pozoroval Quinn levé ruce lidí, ale nic podobného neviděl.

V barech na Guit Straat a Pauli Plein si dal po malém pivu, došel na Schipperstraat a začal znovu. Dívky si myslely, že hledá ženu, ale má potíže s výběrem. Muži si ho nevšíмали, neboť byli sami v neustálém pohybu. Několik barmanů k němu při třetí návštěvě prohodilo s úsměvem: "Tak znovu zpátky? Neměl jste štěstí?"

Měli sice pravdu, ale v jiném slova smyslu. Quinn skutečně neměl štěstí a k ránu vlezl do vozu k Sam. Motor běžel, aby hrálo topení. Sam napůl spala.

"Co teď?" zeptala se, když ho odvážela do hotelu.

"Najíst se, vyspat, najíst se a zítra večer začít znovu," řekl.

Celé dopoledne strávili v posteli a Sam Quinna lehce provokovala, neboť si myslela, že ho mohly vzrušit dívky na Schipperstraat. V tom se sice mýlila, ale Quinn neviděl jediný důvod, proč jí to vyvracet.

Lionel Cobb se setkal s Cyrusem Millerem na vlastní žádost v posledním patře budovy Pan-Global v Houstonu.

"Už s tím nechci nic mít," řekl bezbarvě. "Zašlo to příliš daleko. To bylo příšerné, co se stalo s tím chlapcem. Mí společníci na to mají stejný názor. Cyrusi, říkal jsi, že k tomuhle nikdy nedojde. Říkal jsi, že únos bude stačit... aby se všechno změnilo. Nikdy jsme si nepomysleli, že ten chlapec zemře ... ale to, co mu udělali... to bylo strašlivé ... nemorální..."

Miller vstal zpoza stolu a zahleděl se na mladšího muže.

"Nepoučuj mě o morálce, chlapče. To už nikdy nedělej. Já taky nechtěl, aby se tohle stalo, ale všichni jsme věděli, že k tomu dojit může. Tvým soudcem bude také Bůh, Lioneli Cobbe, tvým také. Musí být. Já jsem se na rozdíl od tebe modlil, aby nás Bůh vedl, na rozdíl od tebe jsem probděl noci na kolenou v modlitbách za toho mladého muže.

A Bůh mi odpověděl, příteli, Bůh mi řekl: 'Lepší, když půjde na porážku jedno jehně, než kdyby mělo zahynout celé stádo.' Teď se tady nebavíme o jednom člověku, Cobbe; hovoříme o bezpečnosti a přežití celého amerického národa. A Bůh mi zjevil, že co se má stát, stane se. Ten komunista ve Washingtonu musí být sražen na kolena, než přivodí zkázu chrámu Páně, chrámu, jímž je celá naše země. Vrať se do své továrny, Lioneli Cobbe, vrať se a přetav radlice na meče, jimiž musíme bránit svou vlast před Antikristem z Moskvy. A buď zticha, chlapče. Nikdy už mi nekaž o morálce, neboť toto je dílo Boží a On mi je zjevil."

Lionel Cobb se vrátil do své továrny naprosto otřesený.

Michail Sergejevič Gorbačov měl toho dne také důležitou schůzku. Po konferenčním stole, který vedl téměř přes celou místnost, byly rozházeny západní noviny. Už z fotografií se dalo leccos vyčíst, zbytek vykřičely nápadné titulky. Ke každým novinám byly připojeny překlady článků, pořízené ministerstvem zahraničí.

Na jeho psacím stole byly další zprávy, které překlad nepotřebovaly. Byly psané rusky a pocházely od velvyslanců z celého světa, od generálních konzulů a sovětských zahraničních korespondentů. Dokonce i ve východoevropských sovětských satelitech propukly antisovětské demonstrace. Moskevská dementi byla upřímně míněná, a stejně ...

Jako Rus a stranický aparátčík s léty praxe nebyl Michail Gorbačov v politice žádný změkčilec. Znal účinek dezinformace. Nezaměstnával snad Kreml v tomto oboru spoustu lidí? Neměl snad KGB komisi, jejímž úkolem bylo dobře cílenou lží, nebo ještě daleko ničivější polopravdou vyvolat protizápadní nálady? Tato dezinformace však byla neuvěřitelná.

Netrpělivě čekal na muže, jehož si nechal předvolat. Bylo už k půlnoci a on musel zrušit víkendový hon na kachny na severních jezerech a zřít se kořeněné gruzínské stravy; obojí bylo jeho velkou vášní. Pozvaný host přišel těsně po půlnoci.

Generální tajemník byl poslední člověk, který by v předsedovi KGB očekával srdečného a přívětivého chlapíka, ale v očích generálplukovníka Vladimíra Krjučkova se zračila chladná krutost, kterou Gorbačov osobně nesnášel.

Pravda, sám toho muže z funkce prvního náměstka do funkce předsedy jmenoval, když se mu před třemi lety podařilo zbavit se svého starého nepřítele Čebrikova. Neměl však příliš na vybranou. Musel jmenovat jednoho ze čtyř náměstků a pro Krjučkova hovořilo jeho právnické vzdělání. Od té chvíle k němu měl výhrady.

Uvědomil si, že byl tehdy ukolébán svou touhou přeměnit Sovětský svaz na socialistický právní stát, v němž právo bude prvotní. Tuto koncepci označoval Kreml dříve za buržoazní. Byly to hezky rušné chvíle, oněch prvních pár říjnových dní v osmaosmdesátém roce, kdy náhle svolal mimořádné zasedání Ústředního výboru a zahájil svou vlastní Noc dlouhých nožů proti svým oponentům. Možná ve spěchu přehlédl pár věcí. Třeba Krjučkovu minulost.

Pracoval na Stalinově prokuratuře, a to nebyla práce pro lidi s choulostivým žaludkem. V šestapadesátém roce se zúčastnil krvavého potlačení maďarského povstání. V Maďarsku se také seznámil s Andropovem, který se tehdy dostal do čela KGB. O patnáct let později vstoupil do KGB sám. Andropov jmenoval svým nástupcem Čebrikova, který si vybral Krjučkova pro vedení zahraniční špionáže. Gorbačov si říkal, že možná podcenil dávné vazby.

Pohlédl na klenuté čelo, mrazivé oči, mohutné šedé kotlety a zachmuřená ústa s povislými koutky. A uvědomil si, že tenhle člověk může být koneckonců jeho nepřítelem.

Gorbačov obešel stůl a podal mu ruku. Ucítil suchý a pevný stisk. Měl ve zvyku dívat se při rozmluvě svému společníkovi do očí, jako by v nich hledal slabost. Na rozdíl od svých předchůdců však měl radost, když ji tam nenašel. Ukázal na zprávy ze zámoří. Generál přikývl. Měl jich k dispozici ještě více. Vyhnul se Gorbačovovu pohledu.

"Takže jen krátce," řekl Gorbačov. "Víme, co říkají. Je to lež. Vydáme další dementi. Tahle lež na nás nesmí ulpět. Ale odkud pochází? Na čem se zakládá?"

Krjučkov pohrdlivě zaklepal na nahromaděné západní noviny. Přestože býval rezidentem KGB v New Yorku, nenáviděl Ameriku.

"Soudruhu generální tajemníku, zdá se, že pramenem je zpráva britských vědců, kteří prováděli vyšetření způsobu úmrtí. Buď ti lidé lhali, nebo někdo další jejich zprávu pozměnil. Mám podezření, že jde o americký trik."

Gorbačov se vrátil za psací stůl a posadil se. Opatrně volil slova.

"Mohlo by to obvinění... za určitých okolností... být částečně pravdivé?"

Vladimír Krjučkov byl překvapen. V jeho vlastní organizaci bylo oddělení, které navrhovalo, vynalézalo a vyrábělo ve svých laboratořích ty nejďábelstější prostředky k usmrcení člověka nebo k jeho zneškodnění, ale určitě tam nevyrobili žádnou bombu proto, aby byla zašita do opasku Simona Cormacka.

"Ne, soudruhu, ne, určitě ne."

Gorbačov se naklonil nad stůl a poklepal na svůj zápisník.

"Zjistěte mi to," rozkázal, "chci vědět, jestli ano, či ne, chci od vás jednoznačnou odpověď."

Generál přikývl a odešel. Generální tajemník, se podíval přes dlouhou místnost. Potřeboval Nantucketskou smlouvu víc, než si v Oválné pracovně uvědomovali. Bez ní bude jeho země čelit radarem nezjistitelným bombardérům Stealth a příšerné vidině tří set miliard rublů potřebných k vybudování efektivní protiletectvé obrany. Pokud nedojde ropa.

Třetí noc ho Quinn uviděl. Byl malý a podsaditý, s opuchlými ušima a zplacatělým nosem boxera. Seděl osaměle v baru Montana, odporném zapadáku na Oude Mann Straat. V baru bylo dalších dvanáct lidí, ale nikdo s ním nemluvil a on nevypadal, že po tom touží.

Pravou rukou si přidržoval pivo, levou žmoulal ručně ubalenou cigaretu. Na jejím hřbetu seděl červený pavouk uprostřed černé pavučiny. Quinn přešel podél barového pultu a posadil se ob stoličku vedle něho.

Chvilí oba tiše seděli. Boxer se na Quinna podíval, ale jinak si ho nevšímal. Uplynulo deset minut. Muž si ubalil další cigaretu. Quinn mu zapálil. Boxer pokývl hlavou, ale nahlas nepoděkoval. Podezíravý mrzout, s nímž není lehké navázat hovor.

Quinn zachytil barmanův pohled a ukázal na svou sklenici. Barman mu přinesl další láhev. Quinn ukázal na prázdnou sklenici svého souseda a zvedl obočí. Muž zavrtěl hlavou, poklepal si na kapsu a zaplatil za sebe.

Quinn si v duchu povzdychl. Čekala ho těžká práce. Ten člověk vypadal na barového rváče a bezvýznamného podvodníka, který nemá ani na to, aby se stal pasákem, a k tomu není zapotřebí zvláštních schopností. Možnost, že mluví francouzsky, byla nepatrná, a navíc byl zjevně dost rozmrzlý. Ale věkem odpovídal, něco k padesátce, a tetování také měl. Quinn věděl, že musí jednat.

Vyšel z baru a vyhledal Sam, která seděla v autě za druhým rohem. Tiše ji seznámil se svými záměry.

"Zbláznil ses?" řekla. "To přece nemůžu udělat. Měla jsem vás lépe odhadnout, pane Quinne. Jsem dcera kazatele z Rockcastlu." Když to říkala, usmívala se.

Za deset minut už byl Quinn zpátky na své barové židličce, když vešla Sam. Vytáhla si sukni tak vysoko, že musela mít pásek někde v podpaží, ale to nebylo pod silným rolákem vidět. Na vylepšení i tak slušného poprsí spotřebovala snad celý balíček ubrousků. Houpatým krokem došla ke Quinnovi a sedla si na stoličku mezi něj a boxera. Boxer se na ni zahleděl. Stejně jako ostatní barová hosté. Quinn ji ignoroval.

Natáhla se a políbila Quinna na tvář, pak ho zašimrala jazykem v uchu. Boxer se vrátil ke své sklenici, ale vrhal občasné pohledy na působivé poprsí, vyložené na baru. Přišel barman, usmál se a tázavě na ni pohlédl.

"Whisky," řekla.

Bylo to mezinárodní slovo a nemohlo prozradit zemi ani původ. Zeptal se jí vlámsky, zda nechce led; nerozuměla mu, ale bystře přikývla. Dostala led. Pozdvihla sklenici směrem ke Quinnovi, který ji dále ignoroval. S pokrčením ramen se obrátila k boxerovi a pozdvihla skleničku k němu. Barový rváč překvapeně reagoval.

Sam pootevřela ústa a olízla si lesklý spodní ret. Nestoudně boxera sváděla. V úsměvu jí ukázal vymáčené zuby. Na nic dalšího nečekala. Naklonila se k němu a políbila ho na ústa.

Quinn ji smetl z barové stoličky na zem a naklonil se k boxerovi.

"Co si to doprdele dovoluješ, šahat na moji buchtu?" zavrčel opileckou francouzštinou. Nečekal na odpověď a srazil boxera levým hákem do pilin na podlaze.

Muž zamrkal, vyskočil a sápal se po Quinnovi. Sam podle instrukcí rychle opustila bar. Barman sáhl rychle po telefonu za pokladnou, vytočil 101, počkal, až se mu ozve policie, zamumlal 'Barová rvačka' a udal adresu svého podniku.

Touto oblastí projíždějí zvláště v noci neustále hlídkové vozy, a tak první bílá sierra s modrým nápisem POLITIE tu byla už za čtyři minuty. Vyběhli z ní dva uniformovaní policisté, kteří byli vzápětí následováni dalšími dvěma z druhého policejního vozu, který přijel na zavolání.

I tak je překvapilo, kolik škody dokáží napáchat v baru dva zkušení rváči za pouhé čtyři minuty. Quinn věděl, že přiopileho a překouřeného boxera může kdykoliv dostat, ale dovolil mu, aby ho párkrát zasáhl do žeber, jen aby ho nepřešla chuť do rvačky, a pak mu uštedřil ránu pod srdce, aby ho trochu přibrzdil. Když už to vypadalo, že toho má menší muž pro dnešek dost, začal s ním Quinn zápasit, aby mu trochu pomohl.

V zápasnickém objetí se jim podařilo převrhnout v baru téměř všechn nábytek, a tak se váleli v pilinách mezi pokácenými stoly a židlemi, mezi sklenicemi a lahvení.

Když přijela policie, byli na místě zatčeni. Policejní ředitelství pro tuto oblast je na Zóně West P/I a nejbližší policejní okrsek na Blindenstraat. Tam je také odděleně dopravní dva policejní vozy. Byli svěřeni do péče seržanta Kloppe. Barman spočítal škody a učinil výpověď zpoza baru. Nebylo třeba jej zadržovat, měl přece práci. Policisté vydělili jeho odhad dvěma a nechali ho podepsat protokol.

Zadržení rváči jsou na Blindenstraat vždycky ubytováni odděleně. Seržant Kloppe zavřel boxera, jehož znal velmi dobře z četných hospodských rvaček do holé a špinavé cely, zvané Wachtkamer, a Quinna posadil na tvrdou lavici v přijímací místnosti. Pak se dal do prohlížení Quinnova pasu.

"Američan, co?" řekl Kloppe. "Neměl byste se zaplést do rvaček, pane Quinne. Tohle Kuypera my známe, pořád dělá potíže. Ale tentokrát mu to spočítáme. Udeřil vás první, ne?"

Quinn zavrtěl hlavou.

"Nejdřív jsem mu ji natankoval já."

"Hmm. Ja, barman říká, že za to můžete oba. Škoda. Musím vás tedy oba zadržet. Ráno půjdete na Magistraat. Kvůli škodám v baru."

Magistraat znamenal spoustu papírování.

Když se proto v pět hodin ráno dostavila na okrsek velmi elegantní americká dáma, která se nabídla, že zaplatí škody v Montaně, seržantu Kloppeovi se ulevilo.

"Zaplatíte polovinu za toho Američana, ano?" zeptal se.

"Zaplať to celý," řekl Quinn ze své lavice.

"Vy chcete zaplatit i Kuyperův podíl, pane Quinne? Vždyť je to gauner; vozí nám ho sem už od dětství. Má pěkně popsaný rejstřík, i když jsou to jen samé drobnosti."

"Zaplať to za něj taky," poručil Quinn Sam, která složila požadovanou částku. "Vzhledem k tomu, že už nic nedlužíme, tak můžeme sepsat obvinění, ne, seržante?"

"Ale ne. Můžete jít."

"A on může taky domů?" ukázal Quinn na Wachtkamer, odkud bylo slyšet Kuyperovo chrápání.

"Vy ho chcete s sebou?"

"Jasně, jsme kámoši."

Seržant zdvihl obočí, zatřásl Kuyperem, sdělil mu, že ten Američan za něj zaplatil jeho podíl na škodách, jinak by taky mohl strávit týden ve vězení. Ale teď může jít. Když seržant Kloppe vzhlédl od Kuypera. Američanka už byla pryč. Quinn objal boxera jednou rukou kolem ramen a společně klopýtali ze schodů okrsku. Seržantovi spadl kámen ze srdce.

V Londýně se u oběda v tiché restauraci setkali dva nenápadní muži, kteří se znali jen od pohledu, nebo přesněji řečeno z fotografií. Číšníci jim přinesli jídlo a nechali je o samotě.

Byli o sobě vzájemně informováni. Angličan byl civilním zaměstnancem ministerstva zahraničních věcí, Rus pracoval jako zástupce kulturního ataše na sovětském velvyslanectví.

Ve skutečnosti však byl ministerský úředník náměstkem ředitele sovětské sekce britské Tajné špiónážní služby se sídlem v Century House, a muž, který domněle organizoval návštěvy Gruzínského státního sboru, byl rezidentem KGB. Oba věděli, že jejich schůzka je výsledkem jednání vlád, že se uskutečnila na žádost Rusů a že ředitel Tajné špiónážní služby dlouho přemýšlel, než ji schválil. Britové věděli, co po nich Rusové budou chtít.

Když byly se stolu odklizeny zbytky jehněčích kotlet a číšník odešel pro kávu, položil Rus svou otázku.

"Obávám se, že je, Vitaliji Ivanoviči," odpověděl Angličan chmurně. Mluvil několik minut, opíraje se o závěry Barnardovy zprávy. Rus byl zjevně otřesen.

"To není možné," řekl nakonec. "Dementi, která vydala má vláda, jsou zcela pravdivá."

Britský špión mlčel. Mohl poznamenat, že pokud člověk říká samé lži, a nakonec řekne pravdu, je těžké mu uvěřit. Ale mlčel. Po chvíli vytáhl ze své náprsní kapsy fotografii. Rus si ji pozorně prohlédl.

Předmět na fotografii byl deset centimetrů dlouhý, ale byla to několikanásobná zvětšenina originálu. Rus poznal minidetonátor z Bajkonuru.

"Tohle našli u mrtvého těla?"

Angličan přikývl.

"Bylo to zaseknuté v úlomku kosti, který pronikl do sleziny."

"Nejsem odborník přes techniku," řekl Rus. "Můžu si to nechat?"

"Proto jsem to přinesl," řekl Angličan.

Rus jen vzdychl a vytáhl list papíru. Angličan se na něj podíval a zdvihl obočí. Na papíru byla londýnská adresa. Rus pokrčil rameny.

"Berte to jako takové malé vstřícné gesto," řekl. "Přišli jsme na to náhodou."

Muži zaplatili a rozloučili se. Za čtyři hodiny nato vnikl zvláštní oddíl protiteroristické jednotky do poloviny dvojdomku na Mill Hill a zatkł čtyři členy Irské republikánské armády, kteří u sebe měli tolik pyrotechnického materiálu, že mohli spáchat deset velkých bombových útoků.

Quinn navrhl Kuyperovi, že najdou nějaký dosud otevřený bar a společně oslaví své propuštění. Boxer nic nenamítal. Necítil žádnou zášť kvůli té rvačce v baru; ve skutečnosti se hrozně nudil a Quinn mu přinesl vítané rozptýlení. A ještě za něj zaplatil škodu. Kromě toho potřeboval utopit kocovinu, a když to ten chlap zaplatí...

Francouzsky mluvil pomalu, ale celkem slušně. Rozuměl dokonale. Quinn se představil jako Jacques Degueudre, Francouz belgického původu, který dlouhá léta pracuje ve francouzském obchodním námořnictvu.

Při druhém pivu si Kuyper všiml Quinnova tetování a pyšně mu ukázal své.

"To byly časy, co?" zašklebil se Quinn.

Kuyper se při vzpomínce potěšeně rozesmál.

"Pár hlav jsme tehda rozflákali," řekl spokojeně. "Kde jsi sloužil?"

"V Kongu. Narukoval jsem ve dvašedesátém."

Kuyper svraštil obočí, jak přemýšlel, jestli se Quinn mohl dát k Pavoukům v Kongu.

Quinn se k němu spiklenecky naklonil.

"Válčil jsem tam od dvašedesátého do sedmašedesátého," řekl. "Se Schrammem a Wauthierem. Tehdy tam byli samí Belgičani. Většinou Vlámové. To jsou nejlepší vojáci na světě."

To Kuypera potěšilo. Zádumčivě pokýval hlavou na souhlas.

"Řeknu ti, že jsme ty černý parchanty pořádně vyučili."

Tohle se Kuyperovi líbilo ještě víc.

"Málem jsem taky narukoval," řekl lítostivě. Zřejmě proměškal skvělou příležitost, jak pozabíjet spoustu Afričanů.

"Jenže jsem byl v lochu."

Quinn si nalil další pivo. Dohromady jich měli už sedm.

"Můj nejlepší kámoš tam pocházel vocaď," řekl Kuyperovi. "Byli jsme tam čtyři Pavouci. Ale on byl z nás nejlepší."

Jednou večer jsme zašli do města, našli tetovací salón, a tam mě slavnostně přijali za člena, protože jsem už složil zkoušku. Třeba si toho mého kámoše pamatuješ. Velkej Paul."

Kuyper pomalu jméno vstřebal, chvíli přemýšlel, vraštil obočí a vrtěl hlavou.

"Paul jak?"

"Ať mě hrom bací, jestli si vzpomenu. Bylo nám tenkrát oboum dvacet. Je to už dávno. Říkali jsme mu Velkej Paul. Byl to mohutnej chlap, asi dva metry. Ramena jak nákladák. Musel vážit sto dvacet kilo. Sakra... jak on se jen jmenoval dál...?"

Kuyperovo čelo se rozjasnilo.

"Už jsem si na něj vzpomněl," řekl. "Jo, ten se uměl bít. Musel vocaď zmizet, víš. Byli mu v patách. Proto se taky zdejchnul do Afriky. Ty parchanti mu chtěli přišít znásilnění. Počkej... Marchais. To je vono. Paul Marchais."

"No jasně," řekl Quinn. "Starej dobrej Paul."

Steve Pyle, generální ředitel Saúdskoarabské investiční banky v Rijádu, dostal dopis od Andyho Lainga deset dní poté, co byl odeslán. Přečetl si jej v soukromí své kanceláře. Roztřásl se mu ruce. Z celé záležitosti se pro něj stávala noční můra.

Věděl, že nové záznamy v bankovním počítači odolají elektronické kontrole - plukovník při vymazávání údajů a jejich nahrazení novými odvedl vynikající práci - ale ... Co kdyby se něco stalo ministroví, princ Abdulovi? Co kdyby při dubnové kontrole princ odmítl přiznat, že sankcionoval zvyšování zásob? A on, Steve Pyle, měl pouze plukovníkovo slovo ...

Pokoušel se zastihnout plukovníka Easterhouse telefonem, ale nedařilo se mu to. Nevěděl, že plukovník spřádá na hornatém severu plány s šiitským imámem, který věřil, že je prodlouženou rukou Alláhovou a nosí Prorokovy boty. Plukovník byl k dosažení teprve za tři dny.

Quinn naléval Kuypera pivem až do poloviny odpoledne. Musel být opatrný. Kdyby ho napájel málo, nerozvázal by se mu jazyk, kdyby to přehnal, Kuyper by mohl odpadnout. Byl to přesně tenhle typ pijáka.

"Ztratil se mi někdy v sedmašedesátém," vyprávěl Quinn o svém nezvěstném kamarádovi Paulu Marchaisovi. "Vypadl jsem, když tam pro nás začala bejt horká půda. Vsadil bych se, že tam někde zůstal. Asi skončil v nějaký dešťový jámě."

Kuyper se náhle vítězoslavně zasmál, rozhlédl se kolem sebe a poklepal si na nos, čímž chtěl naznačit, že ví něco víc.

"On se vrátil," řekl radostně. "Dostal se z toho. Vrátil se zpátky."

"Do Belgie?"

"Jo. Ve vosumašedesátém, tak nějak to muselo bejt. Zrovna jsem vylez z díry. Osobně jsem ho viděl."

Třidvacet let, pomyslel si Quinn. To už může být kdekoliv.

"Nevadilo by ti, kdybysme s Velkým Paulem zašli na pivo, zavzpomínat na starý časy?" řekl zádumčivě.

Kuyper zavrtěl hlavou.

"Bez šance," řekl opile. "Je v čoudu. Musel se vypařit, ne, když po něm šli poldové a ták? Naposled jsem o něm slyšel,

že maká u nějakýho lunaparku někde na jihu."

Za pět minut nato Kuyper usnul. Quinn se trochu vratce odebral do hotelu. Také cítil, že se potřebuje vyspat.

"Teď si můžeš vydělat na živobytí," řekl Sam. "Sežeň nějaké informace o lunaparcích a podobných podezřelých podnicích. Zaměř se na jih Belgie."

Bylo šest hodin odpoledne. Quinn spal dvanáct hodin.

"Našla jsem dva," řekla mu při snídani v hotelovém pokoji. "Nějaký Bellewaerde, úplně na západě u města Ieper, poblíž pobřeží u francouzských hranic. Pak Walibi u města Wavre. To je na jih od Bruselu. Mám jejich propagační brožurky."

"Tam asi nebudou uvádět, že zaměstnávají bývalého žoldnéře z Konga," poznamenal Quinn. "Ten kretén říkal na jihu."

Takže se prvně podíváme na Walibi. Najdi cestu a pojedeme se na to mrknout."

Před desátou naházel do auta svou plátěnou tašku, nový jutový pytel a Samino ještě objemnější zavazadlo. Jakmile určili trasu, byla to jen další krátká projížďka na jih přes Mechelen, objezdovou trasou kolem Bruselu a pak po E 40 k Wavre. Tam už viděli reklamy na zábavní park.

Byl samozřejmě zavřený. Všechny lunaparky vypadají v pochmurném zimním chladu smutně. Elektrická autíčka přikrytá plachtovinou, chladné a prázdné pavilóny, šedý déšť propadající konstrukci horské dráhy, vítr ženoucí vlhké hnědé listí do Ali Babovy jeskyně. Vzhledem k dešti se nepracovalo ani na údržbě. Dokonce ani v administrativní budově nikdo nebyl.

Uchýlili se do blízké kavárny.

"Co teď?" zeptala se Sam.

"Chytíme doma pana Van Eycka," řekl Quinn a požádal o místní telefonní seznam.

Žoviální tvář ředitele lunaparku Bertieho Van Eycka čněla z titulní strany propagační brožury. Pod ní bylo jeho vlastnoručně psané pozvání návštěvníkům. Město Wavre bylo hluboko ve frankofonní oblasti, takže vlámských jmen tu mnoho nebylo. Quinn našel tři Van Eycky. Jeden z nich byl Albert. Bertie. Adresa na okraji města. Poobědvali a vydali se tam, přičemž Quinn se musel několikrát ptát na cestu.

Byl to hezký samostatný domek na předměstské ulici Chemin des Charrons. Dveře jim otevřela paní Van Eycková. Zavolala manžela, který se brzy objevil v pletené vestě a pantoflích. Z útrob domu byl slyšet hlas televizního sportovního komentátora.

Ačkoliv byl Bertie Van Eyck rozený Vlám, díky svému povolání ovládal plynule oba jazyky, jimiž se mluví na území Belgie. Jeho angličtina byla také dokonalá.

"Pojďte dál," řekl návštěvníkům, které na první pohled odhadl na Američany. "Ano, jsem Van Eyck. Mohu pro vás něco udělat?"

"Určitě ano, pane. Jsem si tím naprosto jistý," řekl Quinn. Stylizoval se znovu do pózy oné lidové nevinnosti, která tak zapůsobila na dívku v recepci hotelu Blackwood. "Jezdíme si tak s ženou po Belgii a pokoušíme se najít příbuzné z naší staré dobré vlasti. Víte, můj dědek z máminy strany pocházel z Belgie, takže tady mám nějaké bratrance a sestřenice, a tak jsem si myslel, že bych jich pár našel a že by bylo prima pozvat je do Států ..."

Z televize se ozval řev. Van Eyck viditelně zneklidněl. Belgický vedoucí tým ligy Tournai hrál s francouzským mistrem St Etienne, a takový zápas si fotbalový fanoušek nemohl nechat ujít.

"Obávám se, že já žádné příbuzné v Americe nemám," začal.

"Ale ne, pane, vy mi nerozumíte. V Antverpách mi řekli, že jeden matčin synovec pracuje někde v tomhle kraji, v nějakém lunaparku. Paul Marchais?"

Van Eyck sraštil čelo a zavrtěl hlavou.

"Znám všechny své zaměstnance. U nás nikdo toho jména nepracuje."

"Je to takový obrovský chlap, říkají mu Velký Paul. Asi dva metry, takováhle ramena, tetovaný na levé ruce ..."

"Ja, ja, ale ten se nejmenuje Marchais. Myslíte asi Paula Leforta."

"No, asi to bude, jak říkáte," přitakal Quinn. "Zdá se mi, že jeho matka, sestra mojí mámy, byla dvakrát vdaná, takže se mu určitě změnilo jméno. Nevíte náhodou, kde bydlí?"

"Počkejte, prosím."

Bertie Van Eyck se vrátil za dvě minuty s kusem papíru. Pak se spěšně vrátil ke svému fotbalu. Tournai skóroval, a on u toho nebyl.

"Ještě nikdy," řekla Sam, když se vraceli do centra města, "jsem neměla možnost poznat zblízka takovou americkou skopovou hlavu na cestách po Evropě."

Quinn se zašklebil.

"Ale že to působí, co?"

Za nádražím našli penzión Madame Garnierové. Už se pomalu stmívalo. Majitelka penzionu byla vyschlá malá vdova, která začala Quinnovi povídat, že nemá žádné volné pokoje, ale zklidnila se, když jí řekl, že žádný pokoj nehledá, jen si chce promluvit se svým starým kamarádem Paulem Lefortem. Jeho francouzština byla tak plynulá, že ho považovala za Francouze.

"Ale on není doma, monsieur. Odešel do práce."

"Do Walibi?" zeptal se Quinn.

"Ale ovšem. Dělá na ruském kole. V zimních měsících opravuje motor."

Quinn typicky francouzským gestem naznačil zklamání.

"Stále se s ním mímám," stěžoval si. "Začátkem minulého měsíce jsem za ním přijel, a on byl na dovolené."

"Á, to nebylo na dovolené, monsieur. Jeho ubohá matka zemřela. Po dlouhé nemoci. Staral se o ní až do samého konce. Bydlela v Antverpách."

Tak tohle jim nakukal. Druhou polovinu září a celý říjen se zdržoval mimo domov a nebyl v práci. Quinn by si byl na to

vsadil. Uklonil se a poděkoval Madame Garnierové. Nato odjeli zpět do čtyři kilometry vzdáleného lunaparku. Byl stejně opuštěný jako před šesti hodinami, ale ve tmě teď vypadal jako strašidelné město. Quinn přešel plot a pomohl Sam na druhou stranu. Proti sametové noční obloze viděl konstrukci ruského kola, nejvyšší atrakce lunaparku. Prošli kolem rozebraného kolotoče. Dřevění koně odpočívali kdesi ve skladu. Bylo tu jen opuštěné torzo a zpuštělý párkařský stánek. Nad nimi čnělo do výše ruské kolo.

"Zůstaň tady," zašeptal Quinn. Nechal Sam ve stínu a popošel ke stroji.

"Leforte," zavolal tiše.

Nikdo se neozval.

Otevřené kabinky zavěšené na ocelových tyčích byly chráněny plátěnými stříškami. V těch spodních ani pod nimi nikdo nebyl. Třeba se ten chlap krčí někde ve stínu a čeká na nás, pomyslel si Quinn. Podíval se za sebe.

Po jedné straně konstrukce byla strojovna; vypadala jako velká zelená plechová garáž, na jejíž střeše byla žlutá kontrolní kabina. Ve strojovně i v kabině byly pootevřené dveře. Nevycházel odtud žádný zvuk. Quinn vešel a sáhl si na motor. Byl ještě teplý.

Quinn vylezl do kontrolní budky, zapnul hlavní vypínač na ovládacím panelu, prostudoval nápisy a stiskl tlačítko. Pod ním naskočil motor. Nastavil pomalý chod. Před ním se ve tmě začalo otáčet obří kolo. Našel tlačítko osvětlení, stiskl je, a v tu chvíli se prostor pod kolem topil v oslnivě bílém světle.

Quinn slezl dolů a postavil se k nástupišti. Kabinky ho zvolna mijely. Sam vyšla z úkrytu a přistoupila k němu.

"Co to děláš?" zašeptala.

"Ale, u motoru byla jedna plátěná stříška, tak se chci podívat, kde chybí," odpověděl. Vpravo od nich se ze tmy začala vynořovat kabinka, která byla původně nahoře. Muž uvnitř však z jízdy nic neměl.

Ležel bezvládně na podlaze a jeho mohutné tělo vyplňovalo celou kabinku. Ruku s tetováním měl přes břicho, hlavu zvrácenou dozadu, nevidoucí oči upřené na oblohu. Zvolna projel kolem nich. Měl pootevřená ústa, takže bylo vidět nikotinem zbarvené zuby. Dírka uprostřed čela nesla na okrajích stopy ožehnutí. Muž začal stoupat k noční obloze.

Quinn se vrátil do kontrolní kabiny a zastavil kolo v původní poloze, takže obsazená kabinka byla z dohledu, na samém vrcholu. Vypnul motor, zhasl světla a zamkl oboje dveře. Klíče hodil do okrasného jezírka. Plátěná stříška zůstala zamčená ve strojovně. Quinn se zamyšleně podíval na Sam. Byla celá bledá a roztřesená.

Na zpáteční cestě znovu projížděli po Chemin des Charrons kolem domu ředitele lunaparku, který právě přišel o jednoho dělníka. Opět se dalo do deště.

O půl míle dál uviděli hotel Domaine des Champs, jehož světla vyzařovala do vlhké tmy milé pozvání. Rozhodli se přijmout.

Když se zapsali, Quinn navrhl Sam, ať se vykoupe jako první. Nic nenamítala. Zatímco byla ve vaně, prohlédl ji zavazadla. Kufr s oblečením mu nedělal problémy, byl z jemné kůže a nemohl kromě svého obsahu nic dalšího skrývat, takže s ním byl hotov za půl minuty.

Hranatý kufrík s toaletními potřebami byl větším oříškem. Měl pevný rám a byl těžký. Quinn vytahal celou sbírku vlasových sprejů, šampónů, parfémů, kazetu s líčidly, zrcátka, kartáče a hřebeny. Kufrík byl stále těžký. Změřil jeho výšku zvenčí a poté zevnitř. Lidé mohou mít různé důvody, proč nechtějí cestovat letadlem, a rentgenové prohlídky mohou být jedním z nich. Rozdíl mezi oběma rozměry činil pět centimetrů. Quinn vytáhl kapesní nůž a dal se do práce. Za deset minut vyšla Sam z koupelny a pročešávala si vlhké vlasy. Chtěla něco říct, ale když uviděla, co leží na její posteli, zarazila se.

Tohle se nedalo nazvat dámskou zbraní. Byl to revolver Smith & Wesson s dlouhou hlavní, ráže 38. Vedle něj ležely na pokrývce nábojnice s dutými kulkami.

13.

"Quinne, přísahám, že Brown mi tuhle bouchačku vnuť ještě před tím, než mi dovolil jet s tebou. Pro všechny případy, říkal."

Quinn přikývl a šťoural se v jídle, které bylo vynikající. Jenže jeho přešla chuť.

"Podívej, sám víš, že z ní nebylo vystřeleno. A od Antverp jsme byli pořád spolu."

V tom měla samozřejmě pravdu. Až na to, že minulou noc spal dvanáct hodin, což by bohatě stačilo na cestu z Antverp do Wavre a zpět i s časovou rezervou. Madame Garnierová říkala, že její nájemník odešel do práce ráno po snídani.

Když se Quinn v šest ráno vzbudil, byla s ním Sam v posteli. Ale v Belgii přece existují telefony.

Sam se nemusela dostat k Marchaisovi před ním; ale někdo se k němu dostat musel. Byl to Brown a jeho slídicové z FBI? Quinn věděl, že jsou také v Evropě a mají navíc plnou podporu národních bezpečnostních sborů. Jenže Brown by chtěl svého muže dostat živého, aby mohl mluvit a prozradit své komplice. Možná. Quinn odstrčil talíř.

"Byl to dlouhý den," řekl. "Pojďme spát."

Pak však ležel ve tmě a upíral oči na strop. O půlnoci usnul; rozhodl se, že jí bude věřit.

Ráno po snídani se vydali na cestu.

Sam si sedla za volant.

"Kam to bude, pane?"

"Do Hamburku."

"Do Hamburku? Co budeme dělat v Hamburku?"

"Mám tam jednoho známého," řekl.

Vyjeli k jihu a dostali se na dálnici E 41. Minuli Namur a Lutych a u Cách přejeli belgicko-německou hranici. Po německé

dálnici projeli průmyslovým Porúřím kolem Düsseldorfu, Duisburgu a Essenu, až se dostali do zemědělské oblasti Dolního Saska.

Quinn ji po třech hodinách vystřídal u volantu a za další dvě hodiny zastavili na šťavnaté vestfálské párky v jednom z četných hostinců, které jsou hojně roztroušeny podél kamionových tras. Už se stmívalo, když se dostali do kolony mířící k jižním předměstím Hamburku.

Staré hanzovní přístavní město vypadalo přesně tak, jak si je Quinn pamatoval. Našli si malý a nenápadný, ale příjemný hotel za Steindammerem a zapsali se.

"Nevěděla jsem, že mluvíš tak dobře německy," řekla Sam, když vešli do pokoje.

"Neptala ses mě na to," odpověděl Quinn. Ve skutečnosti se německy naučil už před lety, kdy v Evropě řádila skupina Baader-Meinhofová a Frakce Rudé armády a únosy, často velice krvavé, byly v Německu na denním pořádku. Koncem sedmdesátých let pracoval v SRN na třech případech.

Nadvakrát se pokusil dosáhnout svého člověka telefonem, ale dozvěděl se jen, že bude ve své kanceláři až nazítří ráno.

Generál Vadim Vasiljevič Kirpičenko stál v předpokoji a čekal. Jeho chladný zevnějšek neprozrazoval vnitřní nervozitu. Ne že by člověk, za nímž šel, byl nepřístupný; právě naopak. Setkali se už několikrát, i když vždycky oficiálně a na veřejnosti. Jeho nejistota vyplývala z něčeho jiného: obešel své nadřízené v KGB a požádal o soukromý rozhovor s generálním tajemníkem, aniž je informoval. To bylo velice riskantní. Kdyby to dopadlo špatně, mohlo by ho to stát kariéru.

Dveře kanceláře se otevřely a v nich stanul tajemník.

"Generální tajemník vás přijme, soudruhu generále," řekl a ustoupil stranou. Když Kirpičenko vstoupil, tajemník odešel a zavřel za sebou dveře.

Zástupce ředitele Prvního odboru a zkušený zpravodajský důstojník šel přes dlouhou místnost rovnou k psacímu stolu, za nímž seděl generální tajemník. Michail Gorbačov byl udiven žádostí o schůzku, ale nedal to najevo.

Soudružsky se pozdravil s generálem KGB, při pozdravu ho oslovil prvními dvěma jmény a pak počkal, s čím návštěvník přijde.

"Dostal jste z naší londýnské pobočky zprávu, která se týká takzvaných důkazů z britské zprávy o smrti Simona Cormacka."

To bylo konstatování, nikoliv otázka. Kirpičenko věděl, že generální tajemník musel mít zprávu v ruce. Vyžádal si výsledky londýnské schůzky hned, jak přišly.

Gorbačov krátce přikývl.

"Takže víte, že naši armádní kolegové popírají, že na fotografii je detonátor patřící do jejich výzbroje."

Raketový program byl řízen armádou. Gorbačov znovu přikývl. Kirpičenko se rozhodl přejít k věci.

"Před čtyřmi měsíci jsem předložil zprávu, kterou jsem dostal od našeho rezidenta v Bělehradě. Byl jsem přesvědčen, že je velice důležitá, a proto jsem soudruhovi předsedovi navrhl, ať vás s ní seznámí."

Gorbačov ztuhl. Tak o tohle tedy šlo. Důstojník, který stál před ním, jednal za Krjučkovými zády. Generální tajemník si pomyslel, že musí situaci pojednat ve vši vážnosti.

Jeho tvář zůstala nečitelná.

"Očekával jsem, že dostanu instrukce, abych věc podrobněji vyšetřil," pokračoval Kirpičenko. "Žádná instrukce však nepřišla. Začal jsem přemýšlet, zde jste tu srpnovou zprávu vůbec dostal. Bylo to koneckonců v době dovolených..."

Gorbačov si vzpomněl na svou zkaženou dovolenou. Židovští rebelové, zmlácení před kamerami západních sdělovacích prostředků na moskevské ulici.

"Máte kopii té zprávy s sebou, soudruhu generále?" zeptal se tiše.

Kirpičenko vytáhl z náprsní kapsy saka dva přeložené listy. Vždycky nosil civilní oděv, nenáviděl uniformy.

"Třeba to vůbec nesouvisí, soudruhu generální tajemníku. Já v to doufám. Ale nemám rád náhody. Byl jsem k tomu vycvičen."

Michail Gorbačov se zahloubil do zprávy majora Kerkorjana z Bělehradu. Zmateně sraštil obočí.

"Co to bylo za lidi?" zeptal se.

"Pět amerických průmyslníků. Ten Miller je extrémní pravičák, člověk, který nenávidí naši zem a všechno, co s ní souvisí. Scanlon je podnikatel, jakým sami Američané říkají dravci. Ti zbylí tři vyrábějí pro Pentagon velice dokonale zbrojní systémy. S vědomostmi, které nosí v hlavách, by se nikdy nevystavili nebezpečí možného výsledku při vstupu na naši půdu."

"A přesto přijeli?" zeptal se Gorbačov. "Tajně, vojenským letadlem? A přistáli v Oděse?"

"Náhodou jsem mluvil s lidmi z letecké kontroly," řekl Kirpičenko. "Když Antonov opustil rumunský vzdušný prostor a dostal se pod kontrolu Oděsy, změnil vlastní letový plán, přeletěl Oděsu a přistál v Baku."

"V Ázerbajdžánu? Co k čertu dělali v Ázerbajdžánu?"

"Baku, soudruhu generální tajemníku, je sídlem nejvyššího velení jižní armády."

"Ale tam je přece přísně utajená vojenská základna. Co tam dělali?"

"To nevím. Po přistání zmizeli, strávili šestnáct hodin na základně a odletěli týž letadlem na jugoslávskou základnu, odkud přiletěli. Odtud se vrátili do Ameriky. Žádný hon na kance, žádná dovolená."

"Ještě něco?"

"Ještě něco. Toho dne byl maršál Kozlov na inspekci na velitelství v Baku. Rutinní kontrola, říká se."

Když Kirpičenko odešel, Michail Gorbačov zablokoval svůj telefon a přemýšlel o tom, co se dověděl. Všechno bylo špatně, téměř všechno. Na celé záležitosti ho těšilo jen jedno: jeho odpůrce, konzervativní generál, který velel KGB, udělal velice vážnou chybu.

Špatné zprávy se neomezily jen na Nové náměstí v Moskvě. Pronikly i do kanceláře Steva Pylea v Rijádu.

Plukovník Easterhouse odložil dopis Andyho Lainga.

"Tak takhle," řekl.

"Kristepane, ten hajzlík nás pořád může dostat do pěkné bryndy," vykřikoval Pyle. "Ty záznamy v počítači můžou být jiné, než tvrdí, ale jestli to bude věčně opakovat, můžou se na to přijít podívat, pořádně podívat, z ministerstva. Ještě před dubnovou kontrolou. Já vím, že jsme to dělali pod osobní patronací prince Abdula a že to bylo pro dobrou věc, ale krucinál, znáš ty lidi. Co když to princ popře, řekne, že o tom nic neví...? Tak v tom lítáme. Podívej, já si tak říkám, že bys ty peníze měl vrátit a poohlédnout se někde jinde ..."

Easterhouse neodtrhl své bledě modré oči od pohledu na poušť. Je to ještě horší, příteli, pomyslel si. Princ Abdul o ničem neví. A polovina peněz je pryč - posloužily k úhradě výdajů na přípravy převratu, který přinese pořádek a disciplínu, jeho pořádek a disciplínu do téhle šílené ekonomiky a nevyvážených politických struktur celého Středního východu. Pochyboval, že by s tím vládnoucí Saúdovci souhlasili.

"Uklidni se, Steve," řekl povzbudivě. "Víš přece, koho tady reprezentuju. Všechno bude v pořádku. Ujišťuju tě."

Pyle ho vyprovodil z kanceláře, ale nijak se neuklidnil. I CIA občas něco zvorá, říkal si. Kdyby měl větší znalosti a četl míň detektivek, byl by věděl, že vyšší důstojník CIA nemůže mít hodnost plukovníka. Langley nebere bývalé armádní důstojníky. Jenže tohle Pyle nevěděl. Měl jen nejasné obavy.

Po cestě od Pylea si Easterhouse uvědomil, že se bude muset vrátit do Států na konzultace. Měl na to koneckonců čas. Všechno klapalo, byl dokonce v přípravách před plánem. Musel podat svým patronům situační zprávu. Zmíní se v ní i o Andym Laingovi. Určitě si ho koupí, nebo ho jinak přesvědčí, aby byl zticha, aspoň do dubna. Nevěděl, jak hluboce se mýlí.

"Dietře, víš, že jsi mým dlužníkem."

Quinn seděl se svým společníkem v baru nedaleko jeho kanceláře, odkud ho vytáhl. Společník vypadal nešťastně.

"Ale Quinne, snaž se to pochopit. To není otázka interního řádu. Přístup nepovolaným do archívu zakazuje federální zákon."

Dieter Lutz byl o deset let mladší než Quinn, ale byl mnohem úspěšnější. Byl hlavním reportérem Spiegelu, největšího a nejprestižnějšího německého časopisu. Byl poznamenán leskem kvetoucí kariéry.

Nebylo to tak vždycky. Kdysi byl na volné noze a snažil se být v novinářině vždycky krok před konkurencí, když šlo o velká témata. Tehdy plnil stránky novin jeden únos. V nejcitlivějším období vyjednávání s únosci pustil Lutz něco, co málem zmařilo dohodu.

Rozlíčená policie chtěla vědět, kde se ta zpráva vzala. Oběti únosu byl velký průmyslník, patron velké politické strany. Policie byla pod obrovským tlakem Bonnu. Quinn věděl, kdo to zavinil, ale mlčel. Škoda už byla napáchána a musela být napravena. Zničení mladého zbrklého reportéra by věci nijak nepomohlo.

"Já tam nepotřebuju jít osobně," řekl Quinn trpělivě. "Ty jsi novinář. Ty máš právo tam jít a získat ten materiál, pokud tam je."

Kanceláře Spiegelu jsou na Bradstwierte 19, krátké uličce mezi Dovenfleetským kanálem a Ost-West Straße. Pod jedenáctipodlažní moderní budovou sídlí největší novinářský archív v Evropě. Obsahuje víc než osmnáct miliónů dokumentů. Jejich počítačové zpracování bylo zahájeno deset let před tím, než se Quinn s Lutzem onoho listopadového odpoledne zastavili v baru na Dom-Straße na pivo.

"Tak dobře," řekl Lutz. "Jak se jmenuje?"

"Paul Marchais," odpověděl Quinn. "Belgický žoldněř. Od čtyřiašedesátého do osmašedesátého bojoval v Kongu. Můžeš mi zjistit i něco víc o tom, co se tam tehdy dělo."

V archívu Juliana Haymana v Londýně mohlo také být něco o Marchaisovi, ale Quinn tehdy ještě neznal jméno. Lutz se za hodinu vrátil se svazkem.

"Tohle nesmím dát z ruky," řekl. "A před večerem to musí být zpátky."

"Jdi do háje," řekl Quinn přátelsky. "Teď se vrať do práce a přijď za čtyři hodiny. Budu tady. A vrátím ti to."

Lutz odešel. Sam nerozuměla německému rozhovoru, a tak se naklonila ke Quinnovi, aby zjistila, co to má.

"Co zjišťuješ?" zeptala se.

"Chci vědět, jestli měl ten parchant nějaké kumpány, nějaké opravdu blízké kamarády," řekl Quinn a dal se do čtení.

Nejprve tu byl výstřižek z antverpských novin z roku 1965 s úplným seznamem místních mužů, kteří se nechali naverbovat do Konga. Pro Belgii to tehdy byla velice emocionální záležitost, kolobaly historky o tom, jak simbští povstalci znásilňují, mučí a zabíjejí, jejich obětmi jsou kněží, jeptišky, kolonisté, misionáři, ženy i děti, mnozí z nich Belgičané. Žoldněři, kteří se vydali vzpouře potlačit, byli ověnčeni určitou gloriolou. Článek byl psaný vlámsky a byl k němu připojený německý překlad.

Marchais, Paul: narozen v Lutychu roku 1943, syn valonského otce a vlámské matky - to vysvětluje francouzsky znějící jméno hochy, který vyrůstal v Antverpách. Otec zahynul při osvobozování Belgie v letech 1944-1945. Matka se vrátila do rodných Antverp.

Dětství strávené ve slumu poblíž doků. Od třinácti let potíže s policií. Do jara 1964 několik menších trestů. V Kongu ve skupině Jacquesa Schramma „Leopard“ ... Nikde ani zmínka o znásilnění; třeba antverpská policie mlčela v naději, že ho bude moci po návratu zavřít.

Dalším materiálem byla pouhá poznámka. V roce 1966 se zřejmě rozloučil se Schrammem a vstoupil do Pátého komanda, které tehdy po Míku Hoarovi vedl John Peters. Bylo složeno převážně z Jihoafríčanů - Peters rychle vypudil většinu Hoarových britských žoldněřů - a Marchaisova vlámská národnost mu pomohla mezi nimi přežít, neboť afrikánština a

vláština jsou podobné jazyky.

Další dva materiály se zmiňovaly o tom, že Marchais, zvaný Velký Paul, se po rozpuštění Pátého komanda a Petersově odchodu znovu připojil ke Schrammovi, takže s ním stihl Stanleyvillskou vzpouru v sedmašedesátém a dlouhý pochod na Bukavu.

Nakonec Lutz přiložil pět fotokopii vybraných stránek knihy Anthonyho Mocklera Histoire des mercenaries, z nichž si Quinn udělal představu o Marchaisových posledních měsících v Kongu.

Když bylo Simbské povstání definitivně potlačeno, v konžském hlavním městě došlo ke státnímu převratu a moc převzal generál Mobutu. Okamžitě se pokusil rozpuštěm a vypudit ze země různá komanda bílých žoldnérů. Páté komando, britsko-jihoafrické, svolilo ke svému rozpuštění. Šesté pod vedením Francouze Boba Denarda odmítlo. V červnu 1967 se u Stanleyville vzbouřilo. Denard byl zraněn na hlavě a evakuován do Rhodesie. Velení převzal Schramm. Velel směsí utvořené ze zbylých vojáků Pátého komanda, kteří zůstali v zemi, francouzského Šestého, které zůstalo bez velitele, a svých Belgičanů. Plus několika stovek katanžských odvedenců.

Koncem června už nebyli schopni udržet Stanleyville, takže se vydali k hranicím a prostříleli si cestu až k Bukavu, kdysi nádhernému lázeňskému místu Belgičanů, oáze na břehu jezera. Zde se usadili.

Vydrželi tři měsíce, dokud jim prostě nedošlo střílení. Pak přešli most přes jezírko a byli v sousední Rwandě.

Zbytek už Quinn slyšel. Přestože byli bez munice, vystrašili rwandskou vládu, která si myslela, že by mohli, pokud nebudou uchlácholeni, obsadit celou zemi. Belgický konzul měl spoustu práce. Mnozí z belgických žoldnérů ztratili dokumenty, ať už náhodně nebo záměrně. Vyčerpaný konzul vydával belgické doklady na jméno, které mu řekli. Proto se Marchais mohl stát Lefortem. Nebylo nic nesnadného nechat si na základě těchto dokladů později vystavit stále doklady, zvláště když Paul Lefort kdysi existoval a zemřel v Kongu.

23. dubna 1968 odvezla dvě letadla Červeného kříže žoldnéře konečně domů. Jedno z nich odletělo přímo do Bruselu se všemi Belgičany na palubě. Se všemi až na jednoho. Belgická veřejnost se chystala žoldnéře uvítat jako hrdiny, ale policie měla jinou představu. Porovnali všechny, kdo vystoupili z letadla, se svou „černou“ listinou. Marchais musel odletět druhým DC-6, které vyložilo svůj lidský náklad v Pise, Curychu a Paříži. Celkem se vrátilo do Evropy 123 Evropanů a Jihoafríčanů.

Quinn byl přesvědčen, že Marchais byl v tom druhém letadle, z něhož na třiaadvacet let zmizel, aby mohl dělat svou špinavou práci, která ho po splnění posledního úkolu stála život. Quinn potřeboval znát jméno dalšího žoldnéře, který se s ním právě této poslední akce zúčastnil. Po něm však nebylo v papírech ani stopy. V té chvíli se do baru vrátil Lutz. "Ještě poslední věc," řekl Quinn.

"Už nemůžu," protestoval Lutz. "Už takhle se o mně povídá, že píšu něco o žoldnérích. A to nepíšu, protože teď mě zajímá schůzka ministrů zemědělství zemí Společného trhu."

"Tak si rozšiř obzory," navrhl mu Quinn. "Zjisti mi, kolik německých žoldnérů se zúčastnilo Stanleyvillské vzpoury, pochodu na Bukavu, bojů u Bukavu, a kolik jich pak bylo v internačním táboře v Rwandě."

Lutz si dělal poznámky.

"Mám taky doma ženu a děti."

"Tak to jsi šťastný člověk," řekl Quinn.

Tentokrát neměl požadovaný soubor informací tak široký záběr, takže Lutz byl z archivu zpátky ve dvaceti minutách. A také zůstal, dokud si Quinn materiály neprostudoval.

Lutz s sebou přinesl celou složku o německých žoldnérích od roku 1960. Wilhelm byl v Kongu, ve Watse. Zemřel na následky zranění. Rolf Steiner byl v Biaře; dosud žil v Mnichově, ale nikdy nebyl v Kongu. Quinn obrátil stránku. Siegfried "Kongo" Miller byl v Kongu od začátku do konce; zemřel v Jižní Africe v roce 1983.

Byli tu ještě další dva Němci z Norimberka, ale ti odešli z Konga po rozpuštění Pátého komanda na jaře sedmašedesátého, takže se Stanleyvillskou vzpourou Šestého komanda v červenci neměli nic společného. Zbýval tedy jediný.

Werner Bernhardt bojoval s Pátým komandem, ale připojil se ke Schrammovi, když bylo rozpuštěno. Zúčastnil se vzpoury, pochodu na Bukavu a bojů u jezera. Jeho adresa nebyla uvedena.

"Kde by teď tak mohl být?" zeptal se Quinn.

"Jestli to tu není napsané, tak zmizel," řekl Lutz. "Bylo to v osmašedesátém. A teď máme jedenadešátý. Může být mrtvý ... může být kdekoliv. Takových lidí ... vždyť víš ... Střední nebo Jižní Amerika, Jižní Afrika..."

"Nebo Německo," řekl Quinn.

Lutz si půjčil telefonní seznam. Byly tu čtyři sloupce Bernhardtů, a to bylo jen v Hamburku. V SRN bylo deset států, z nichž každý měl takových seznamů několik.

"A co trestní rejstřík?" zeptal se Quinn.

"Pokud není ve federálním, musel bys projít všech deset státních," řekl Lutz. "Víš, od války, kdy byli Spojenci tak laskaví a napsali nám ústavu, je všechno decentralizované. Takže dalšího Hitlera už mít nemůžeme. Ale taky je těžké někoho vystopovat. Já vím, je to součástí mé práce. Ale takovýchle chlap ... to je jen nepatrná šance. Pokud chce zmizet, zmizí. A tenhle chtěl, jinak by za těch třiaadvacet let poskytl novinám nějaký rozhovor, takže bychom ho museli mít v archívu. Ale nic."

Quinn měl ještě poslední otázku. Odkud vlastně původně pocházel, tenhle Bernhardt? Lutz zalistoval papíry.

"Z Dortmundu," řekl. "Narodil se a vyrostl v Dortmundu. Třeba tam na něj něco má místní policie. Jenže ta ti to stejně neřekne. Lidská práva, chápeš: jsme tu v Německu úplně diví do lidských práv."

Quinn mu poděkoval a rozloučil se s ním. Vyšel se Sam na ulici a společně se poohlíželi po nějaké lákové restauraci.

"Kam pojedeme teď?" zeptala se.

"Do Dortmundu," odpověděl. "Mám tam jednoho známého."

"Miláčku, ty máš známé všude."

V polovině listopadu se Michael Odell sešel soukromě s prezidentem Cormackem v Oválné pracovně. Viceprezident byl zděšen změnou, která se s jeho starým přítelem udála. Prezident se od pohřbu nejen nezotavil, ale celý se jaksi propadl do sebe.

Odella neznepokojoval jen fyzický vzhled; ta tam byla i bývalá schopnost koncentrace, zmizela pronikavost úsudku. Pokoušel se obrátit prezidentovu pozornost k nadcházejícím schůzkám.

"Á, ano," řekl Cormack mdle. "Podíváme se na to."

Našel si stránku s pondělním rozvrhem.

"Johne, je úterý," řekl Odell mírně.

Prezident obrátil stránku a Odell uviděl červené škrty, které znamenaly zrušené schůzky. Ve městě byl velitel NATO a prezident ho měl pozdravit na trávníku před Bílým domem; ne s ním jednat - to by Evropan pochopil - jen ho pozdravit. Nešlo však ani tak o to, co by pochopil Evropan, problém spočíval v tom, jak by prezidentovu nepřítomnost vysvětlily americké sdělovací prostředky. Odell se obával, že by si ji vysvětlily až příliš správně.

"Jdi tam za mě, Michaeli," prosil Cormack.

Viceprezident přikývl.

"Jistě," řekl zasmušile. Byla to už desátá zrušená schůzka za poslední týden. Veškerá agenda mohla být vyřízena bez prezidenta; v Bílém domě byl dobrý tým, který si Cormack kdysi vybral. Jenže Američané vkládají obrovskou moc do rukou svého prezidenta, hlavy státu, šéfa exekutivy, vrchního velitele ozbrojených sil, muže, který má prst na jaderné spoušti. A mají své podmínky. Jednou z nich je, že mají právo ho vidět, a to často.

Byl to generální prokurátor, který o hodinu později v operační místnosti vyslovil své obavy.

"Přece nemůže věčně sedět doma," řekl.

Odell je zpravil o prezidentově stavu. Sešli se tu jen v nejužším kruhu šesti nejbližších spolupracovníků: Odell, Stannard, Walters, Donaldson, Reed a Johnson - plus doktor Armitage, který byl přizván jako poradce.

"Prezident je jen stínem toho muže, jímž kdysi býval. Ještě před pěti týdny, sakra," ulevil si Odell. Ostatní zachmuřeně seděli.

Doktor Armitage vysvětlil, že prezident utrpěl hluboké postšokové trauma, z něhož se nemůže vzpamatovat.

"Co to znamená, když vynecháte ty odbornosti?" zavrčel Odell.

Armitage jim trpělivě vysvětlil, že prezidentův osobní smutek je natolik hluboký, že zasahuje jeho vůli.

Bezprostředně po únosu, podle psychiatrického vyjádření, byl prezident vystaven podobnému traumatu, ale ne tak hlubokému. Tehdy byl pod vlivem stresu a úzkosti, pramenících z nevědomosti a obav - prezident nebyl informován, co se děje s jeho synem, zda je živý či mrtvý, v dobrém či špatném stavu, nevěděl, kdy bude případně propuštěn.

Časem se jeho stav nepatrně zlepšil. Od Quinna se zprostředkovaně dozvěděl, že jeho syn je aspoň naživu. Když se blížila výměna, trochu se zotavil.

Smrt jeho syna a mimořádná brutalita pachatelů prezidenta hluboce zasáhly. Byl to příliš niterný pocit, než aby se s ním mohl svěřit, a prezident byl příliš plachý, než aby dával najevo své pocity. Užíral se smutkem a propadal melancholii, která oslabovala jeho mentální a morální sílu, tedy vůli.

Štáb zachmuřeně poslouchal. Společali se na to, že jim psychiatr řekne, co se honí prezidentovi hlavou. Při těch několika málo příležitostech, kdy měli možnost se s ním setkat, nepotřebovali žádného doktora, který by jim vysvětlil, co sami viděli - bezduchého a roztržitého muže, unaveného až na hranici vyčerpání, předčasně zestárlého, zbaveného energie a zájmu. Bývalí prezidenti také občas onemocněli; státní administrativa je dokázala nahradit. Ale podobný případ se udál poprvé. I bez dotěrných otázek tisku se museli přítomní muži ptát, zda prezident Cormack může, nebo zda by vůbec měl nadále zastávat svůj úřad.

Bili Walters vyslechl psychiatrova zprávu zcela věcně. Ve čtyřiačtyřiceti letech byl nejmladším členem kabinetu, kam se vypracoval s pověstí tvrdého a brilantního právníka z Kalifornie. John Cormack si ho povolal do Washingtonu jako generálního prokurátora, aby využil jeho talentu k boji s organizovaným zločinem. Jeho obdivovatelé připouštěli, že dokáže být bezohledný, i když vždy v rámci práva; jeho nepřátelé - a pár si jich nadělal - se báli jeho neoblomnosti.

Měl příjemný zevnějšek, bylo v něm něco chlapeckého. Oblékal se moderně a nosil mladistvý účes. Za jeho osobním kouzlem se však ukrýval chlad a nečitelnost. Ti, kteří s ním jednali, si mohli všimnout, že když směřoval k cíli, přestával mrkat a jeho pohled se téměř nedal snést. Když doktor Armitage odešel, generální prokurátor si vzal slovo.

"Možná, pánové, že bychom měli vážně uvažovat o pětadvacátém článku ústavy..."

Na tuhle alternativu už pomysleli všichni, ale on byl první, kdo to vyslovil nahlas. Podle pětadvacátého článku mohou viceprezident a nejvyšší vládní představitelé písemně sdělit předsedům obou sněmoven svůj názor, že prezident není nadále schopen uplatňovat své pravomoci a vykonávat povinnosti. Čtvrtý odstavec pětadvacátého článku to specifikuje zcela přesně.

"Je nám jasné, že znáš ústavu dokonale, Bille," odbyl ho Odell.

"Klid, Michaeli," řekl Jim Donaldson. "Bill to jenom nadhodil k posouzení."

"Mohl by ještě sám rezignovat," řekl Odell.

"Ano," přiznal Walters smířlivě, "ze zdravotních důvodů, naprosto oprávněně, se sympatiemi a vděčností celého národa. Jen mu to musíme říct. To je všechno."

"To určitě ještě není zapotřebí," protestoval Stannard.

"Poslyšte, já myslím, že je dost času," řekl Reed. "Smutek určitě pomine. Prezident se zotaví a bude zase sám sebou."

"A co když ne?" ptal se Walters. Bez jediného mrknutí upřel postupně pohled na všechny přítomné. Michael Odell náhle vstal. Měl za sebou už mnohé politické šarvátky, ale Waltersův cynický chlad nikdy neměl rád. Ten chlap vůbec

nepil a podle toho, jak vypadala jeho manželka, jí to dělal podle příruček.
"Oukej, budeme tomu věnovat pozornost," řekl. "Rozhodnutí ještě odložíme, ano?"
Všichni příkřivli a vstali. Mohli odložit použití pětadvacátého článku ústavy; prozatím.

V Dortmundu se začalo vařit pivo díky tomu, že jižní oblasti Dolního Saska a severovýchod Severního Porýní-Vestfálska byly bohaté na pšenici a ječmen a že ze zdejších kopců pramenila křišťálová voda. To pohnulo roku 1293 krále Adolfa Nassavského, že udělil městu právo vařit pivo.

Ocelářský průmysl, pojišťovnictví, bankovníctví a obchod sem dorazily později, mnohem později. Pivo bylo základem, a po celá staletí Dortmundané stíhali vypít téměř všechno, co uvařili. Průmyslová revoluce dodala ještě žíznivé dělníky z továren, které jako houby po dešti vyrostly v údolí Ruru. Město leželo na jednom konci tohoto údolí, mezi obilnými lány, s jihozápadním výhledem na komíny Essenu, Duisburgu a Düsseldorfu. Městští radní využili své příležitosti a Dortmund se stal evropským hlavním městem piva.

Trh ovládalo sedm obrovských pivovarů: Brinkhoff, Kronen, DAB, Stifts, Ritter, Thier a Moritz. Hans Moritz stál v čele druhého nejmenšího z těchto pivovarů i v čele dynastie, která se připomínala už osm generací. Byl však posledním jedincem, který spravoval své impérium osobně, a to z něj učinilo velice bohatého muže. Jeho bohatství i jeho proslulé jméno se rovným dílem přičinily o to, že teroristé ze skupiny Baader-Meinhofová unesli jeho dceru Renatu. Před deseti lety.

Quinn se Sam se zapsali v hotelu Roehmischer Kaiser v centru města a Quinn s nepříliš velkými nadějemi otevřel telefonní seznam. Moritzův dům v něm pochopitelně uveden nebyl. Quinn napsal osobní dopis na hotelový dopisní papír, zavolal taxi a poslal po něm dopis do kanceláře ředitele pivovaru.

"Myslíš, že tvůj přítel tu ještě bude?" zeptala se Sam.

"To víš, že bude," řekl Quinn. "Ledaže by byl v zahraničí nebo v jednom ze svých dalších šesti domovů."

"Rád cestuje," poznamenala Sam.

"Jo, cítí se tak bezpečnější. Francouzská Riviéra, Karibské ostrovy, chata v horách, jachta ..."

Quinn se správně domníval, že vila u jezera, kde se tenkrát únos odehrál, byla dávno prodána.

Měl však štěstí. Při večeři ho zavolali k telefonu.

"Herr Quinn?"

Poznal ten hlas, hluboký a kultivovaný. Moritz mluvil čtyřmi jazyky a mohl být koncertním klavíristou. Možná jím měl být.

"Herr Moritz. Jste ve městě?"

"Vy si pamatujete můj dům? Vlastně byste měl. Kdysi jste v něm strávil dva týdny."

"Ano, pane, vzpomínám si. Jen jsem nevěděl, jestli jej ještě držíte."

"Stále. Renata to tu má ráda, nedovolila by žádnou změnu. Mohu pro vás něco udělat?"

"Rád bych se s vámi sešel."

"Zítra ráno. Na kávu o půl jedenácté."

"Budu tam."

Quinn vedl vůz k jihu po Ruhrwald Strasse. Postupně zmizely průmyslové a obchodní budovy a Quinn se Sam se ocitli na předměstí Syburg. Krajina se začala vlnit. Lesy na úbočí kopců ukrývaly obydlí bohatých.

Sídlo Moritzových bylo v půldruhahektarovém parku, kam se vjíždělo z Hohensyburg Strasse. Přes údolí shlížel na Rur Syburský památník.

Dům byl hotová pevnost. Celý pozemek byl obestaven ocelovým plotem, vrata byla také z pevné oceli. Byla dálkově ovládaná a kontrolována kamerou, diskrétně umístěnou na blízké borovici. Někdo Quinna určitě pozoroval, když vystoupil z vozu a šel se ohlásit do zamřížovaného mikrofону vedle vrat. Za okamžik po ohlášení elektrické motory vrata otevřely. Jakmile vjel vůz dovnitř, vrata se zase zavřela.

"Herr Moritz si zřejmě libuje v soukromí," poznamenala Sam.

"Má k tomu své důvody," řekl Quinn.

Zaparkoval na hnědém šterku před bílým štukovaným domem. Dvorní je uvedl uniformovaný vrátný. Hans Moritz je přijal v elegantním obývacím pokoji, kde už na ně ve stříbrné konvici čekala káva. Měl bělejší vlasy, než si Quinn pamatoval, a taky vrásčitější tvář, ale stisk ruky měl stále stejně pevný a úsměv stále stejně důstojný.

Sotva se usadili, dveře se otevřely a v nich váhavě stanula mladá žena. Moritzova tvář se rozjasnila. Quinn se obrátil, aby se na příchozí podíval.

Její krása byla podivně prázdná, plachost hraničila se sebezapíráním. Místo malíčku měla pahýly. Quinn si pomyslel, že jí musí být pětadvacet.

"Renato, holčičko, tohle je Quinn. Pamatuješ si na Quinna? Ne, jistěže ne."

Moritz vstal, došel ke své dceři a zašeptal jí do ucha pár slov. Pak ji políbil do vlasů. Otočila se a odešla. Moritz se vrátil na své místo. Jeho tvář zůstala nehybná, ale jeho hra s prsty prozradila vnitřní rozrušení.

"Víte ... hm ... nikdy se z toho doopravdy nevzpamatovala. Léčení stále pokračuje. Nejraději zůstává doma, málokdy vychází. Už se nevzdá... po tom, co s ní dělali..."

Existovala fotografie, na níž byla rozesmátá a bezstarostná čtrnáctiletá dívka na lyžích. To bylo rok před únosem. Rok po něm našel Moritz svou ženu v garáži, gumovou hadici od výfuku zavedenou do uzavřeného vozu. Quinnovi to řekli v Londýně.

Moritz se vzpomatoval.

"Promiňte. Co pro vás mohu udělat?"

"Pokouším se najít jednoho člověka. Pochází původně z Dortmundu. Stále tu ještě může žít, tady, nebo někde v

Německu. Nebo může být mrtvý, nebo žít v zahraničí. Já nevím."

"Hmm, jsou tu určité agentury, specialisté. Jistěže mohu zařídit..." Moritz si myslel, že Quinn potřebuje peníze, aby si mohl najmout soukromé detektivy. "Nebo se můžete zeptat na Einwohnermeldeamt."

Quinn zavrtěl hlavou.

"Pochybuju, že by tam o něm věděli. On se téměř určitě úmyslně vyhýbá styku s úřady. Věřím však, že by ho mohla mít pod dohledem policie."

Němečtí obyvatelé, kteří se stěhují uvnitř země, se musí správně hlásit na Registračním úřadě obyvatelstva, kde by měli uvést odkud a kam se stěhují. Stejně jako většina byrokratických systémů, i tento funguje lépe v teorii než v praxi. Ti lidé, které by policie a nebo finanční úřad měly rády pod dohledem, jsou právě často totožní s těmi, kteří toto nařízení obcházejí

Quinn Moritze krátce seznámil s tím, co věděl o Werneru Bernhardtovi.

"Pokud je stále v Německu, měl by být ještě zaměstnán," řekl Quinn. "A pokud si nezměnil jméno, měl by mít kartu sociálního pojištění, měl by platit daně - nebo je za něj někdo platí. Vzhledem ke své povaze by se mohl dostat do konfliktu se zákonem."

Moritz o tom přemýšlel.

"Pokud žije jako spořádaný občan - dokonce ani bývalý žoldněř se nemusel v Německu ničeho dopustit - nebude mít záznam v trestním rejstříku," řekl. "Co se týče daňového úřadu a úřadu sociálního pojištění, budou své informace držet v tajnosti a neprozradí je ani vám, ani mně."

"Na policejní žádost by museli reagovat," řekl Quinn. "Myslel jsem si, že byste mohl mít nějakého přítele u městské nebo státní policie."

"Aha," řekl Moritz. Jen on sám věděl, kolik peněz věnoval policejní charitě města Dortmund a státu Severní Porýní-Vestfálsko. Stejně jako všude na světě, peníze znamenají moc a předkupní právo na informace. "Dejte mi čtyřicet hodin. Zavolám vám."

Dodržel slovo, ale jeho tón v telefonu byl neosobní, jako by byl současně informován i varován. Volal Quinnovi do hotelu Roehmischer Kaiser druhý den po snídani.

"Werner Richard Bernhardt," řekl, jako by četl z poznámek, "osmačtyřicet let, bývalý konžský žoldněř. Žije tady v Německu. Pracuje v ochrance Horsta Lenzlingera, obchodníka se zbraněmi."

"Díky. Kde najdu pana Lenzlingera?"

"To nebude snadné. Pracuje v Brémách, ale bydlí u Oldenburgu, v okrese Ammerland. Podobně jako já miluje soukromí. Zde ovšem veškerá podobnost končí. Dejte si na Lenzlingera pozor, pane Quinne. Mí informátoři mi sdělili, že pod vnějším pozlátkem se stále skrývá gangster."

Nadiktoval Quinnovi obě adresy.

"Díky," řekl Quinn, když si je poznamenal. Na lince se rozhostilo rozpačité ticho.

"Ještě něco, Herr Quinn. Promiňte. Vzkaz od zdejší policie. Odjeďte prosím z Dortmundu. A už se nevracejte. To je všechno."

I sem tedy dorazily pověsti o Quinnově podílu na událostech v Buckinghamshire. Brzy se mu začnou zavírat dveře i na mnoha dalších místech.

"Chceš řídit?" zeptal se Sam, když si sbalili věci a zaplatili hotelový účet.

"Jasně. Kam to bude?"

"Do Brém."

Podívala se na mapu.

"Panebože, to je na půl cesty zpátky na Hamburk."

"Spíš ve dvou třetinách. Jeď po E 37 na Osnabrück a sleduj ukazatele."

Toho večera odletěl plukovník Robert Easterhouse z Džiddy do Londýna, kde přesedl na další letadlo a odcestoval rovnou do Houstonu. Na cestě přes Atlantik měl k dispozici celé spektrum amerických novin a časopisů.

Tři z nich přinášely články na stejné téma. Pohnutky autorů byly rovněž podobné. Do prezidentských voleb v listopadu 1992 chyběl rok. Za normálních okolností by Republikánská strana vůbec nemusela vybírat. Prezident Cormack by kandidoval na druhé volební období bez protikandidáta.

Jenže události posledních šesti týdnů normální nebyly, jak autoři článků sdělovali svým čtenářům - jako by to bylo třeba připomínat. Poté pokračovali v popisu prezidentovy reakce na ztrátu syna, jeho traumatu a následné ztráty schopnosti vést stát.

Všichni tři autoři vypočítávali ztráty soustředění, zrušené projevy a neúčast na veřejných shromážděních v posledních čtrnácti dnech, které uplynuly od pohřbu. Neviditelný, tak nazval prezidenta jeden novinář.

Závěry článků byly rovněž podobné. Nebylo by lepší, kdyby prezident postoupil svůj úřad viceprezidentu Odellovi a umožnil mu tím připravit se ve zbývajícím roce na volební kandidaturu?

Koneckonců, rozumoval Time, hlavní článek Cormackovy zahraniční, obranné a hospodářské politiky, stomiliardové snížení vojenského rozpočtu s přiměřeným snížením ze sovětské strany, byl už dávno mrtvou minulostí.

„Mrtvé jako leklá ryba“, tak charakterizoval Newsweek šance na ratifikaci smlouvy Kongresem, ke které mělo dojít po vánocích.

Easterhouse přistál v Houstonu těsně před půlnocí po dvanácti hodinách ve vzduchu a dvou hodinách čekání v Londýně. Titulky novin v novinovém stánku na houstonském letišti byly ještě otevřenější - Michael Odell byl Texasan a byl by prvním Texasanem v prezidentském křesle od Johnsona, kdyby se rozhodl převzít od Cormacka úřad.

Konference skupiny Alamo měla být zahájena za dva dny v budově Pan-Global. Vůz společnosti odvezl Easterhouse

do hotelu Remington, kde měl rezervované apartmá. Než zalehl, pustil si ještě přehled posledních událostí. Zabývaly se stejným problémem jako tisk.

Plukovník nebyl informován o plánu Travis. Nemusel o něm vědět. Zato věděl, že výměna prezidenta by odstranila poslední překážku k uskutečnění jeho plánů: obsazení Rijádu a haských ropných polí americkými jednotkami rychlého nasazení, vyslanými prezidentem, který na to bude připraven.

Šťastná náhoda, pomyslel si, když usínal, velice šťastná náhoda.

Mosazná destička na zdi přestavěného skladiště vedle týkových dveří nesla prostý nápis: „Autodoprava Thor, a. s.“. Lenzlinger tedy skrýval pravou podstatu svých obchodů pod dopravní firmu, přestože nikde nebylo vidět jediný nákladní vůz a do přepychového soukromí vysokých koberců v kancelářích na čtvrtém podlaží, kam Quinn právě mířil, nikdy nepronikl pach naftového motoru.

Než se dostal k cíli, musel se ohlásit nejprve u hlavního vchodu na ulici, pak ještě na čtvrtém podlaží v chodbě před kancelářemi, kde byl navíc prověřen televizními kamerami. Přestavba skladiště v postranní uličce starých doků, kde se řeka Weser na chvíli zastavuje na své pouti k Severnímu moři, aby připomněla, že právě ona byla příčinou založení města, nebyla levnou záležitostí.

Sekretářka z přední kanceláře do tohoto prostředí nijak nezapadala. Kdyby byl Lenzlinger měl nějaké nákladní vozy, mohla je lehce startovat klikou.

"Ja, bitte?" zeptala se, ale z jejího pohledu bylo zřejmé, že prosebníkem je tu on, nikoliv ona.

"Rád bych si promluvil s panem Lenzlingerem," řekl Quinn.

Vzala si jeho vizitku, odešla s ní do Lenzlingerovy svatyně a zavřela za sebou dveře. Quinn měl dojem, že zrcadlo na zdi mezi oběma kancelářemi je z druhé strany průhledné. Sekretářka se vrátila za půl minuty.

"Co si přejete konkrétně, pane Quinne?"

"Rád bych se setkal se zaměstnancem pana Lenzlingera, jistým Wernerem Bernhardtem," řekl.

Znovu se vrátila do kanceláře. Tentokrát se zdržela déle než minutu. Když se vrátila, rezolutně za sebou zavřela dveře.

"Lituji, pan Lenzlinger s vámi nemůže mluvit," řekla. Vypadalo to jako nezvratné rozhodnutí.

"Já počkám," řekl Quinn.

Podívala se na něj, jako by litovala, že je příliš mladá, než aby mohla vést tábor nucených prací s Quinem jako vězněm, a potřetí zmizela v kanceláři. Když se vrátila ke svému psacímu stolu, vůbec si ho nevšímal a začala zlostně bušit do stroje.

Otevřely se další dveře do přijímací kanceláře a z nich vyšel muž, který mohl být řidičem stěhovacího vozu. Vypadal jako obrovský chodící mrazák. Světle šedý oblek byl tak dobře střižený, že téměř ukryl množství pevného svalstva. Také jeho krátký, udržovaný účes, voda po holení a zdvořilé chování musely stát dost peněz. Pod tím vším se ukrýval čistokrevný profesionální rváč.

"Pane Quinne," řekl tiše, "pan Lenzlinger s vámi nebude mluvit, ani odpovídat na žádné vaše otázky."

"Já vím, že teď ne," souhlasil Quinn.

"Ani teď, ani nikdy jindy, Quinne. Jděte prosím."

Quinn měl dojem, že interview je u konce. Sešel po schodech dolů a přešel na druhou stranu dlážděné ulice, kde na něho ve voze čekala Sam.

"On se v pracovní době s nikým nebaví," řekl Quinn. "Budu ho muset navštívit doma. Jedeme do Oldenburgu."

Starobylé město s vnitrozemským přístavem na řece Hunte, kdysi sídlo oldenburských hrabat, bylo ve své nejstarší části dosud děleno pozůstatky původních hradeb a vodním příkopem, tvořeným mnoha propojenými kanály.

Quinn si našel ubytování podle svého vkusu, v malém hotelu s atriem uprostřed, nazvaném Graf von Oldenburg.

Než zavřely obchody, měl čas zajít do domácích a sportovních potřeb a v kiosku si koupit tu největší mapu okolí, jakou tam měli. Po večeri udivoval Sam tím, že hodinu vázal na dvacetimetrovém laně z domácích potřeb po půl metru uzly a na konec upevnil trojramennou kotvu.

"Kam se chystáš?" zeptala se ho

"Myslím, že na nějaký strom," odpověděl. Bylo jasné, že víc toho neřekne. Sam usnula a on ji nechal.

Za hodinu už byl u Lenzlingerova sídla, které leželo na západ od města, jižně od velkého jezera Bad Zwischenahn, mezi vesnicemi Portsloge a Janstrat. Rovná krajina se odtud táhla přes Ems až k šedesát mil vzdáleným holandským hranicím.

Celá oblast protkána tisíci říček a kanálů, od Oldenburgu až k hranicím se táhly smíšené lesy z buků, dubů a konifer. Lenzlingerův pozemek ležel mezi dvěma lesy. Bylo to bývalé opevněné venkovské sídlo, které bylo nyní obklopeno více než dvouhektarovým parkem. Kolem byla dvouapůlmetrová zeď.

Quinn strávil zbytek noci na větvi mohutného dubu, který stál na druhé straně silnice. Byl oblečený do maskovací uniformy a přes obličej měl maskovací síť. Silným dalekohledem viděl všechno, co potřeboval.

Statek z šedého kamene byl postaven do tvaru písmene L. Kratší křídlo tvořila původní obytná budova, která měla dvě podlaží a podkroví. V delším křídle byly kdysi stáje; nyní však bylo přestavěno na samostatné byty pro čtyřčlenný personál. Quinn zjistil, že Lenzlinger si drží majordoma, kuchaře a dvě uklízečky. Více ho však zajímala bezpečnostní opatření. Byla početná a drahá.

Lenzlinger začal koncem padesátých let s ilegálním prodejem válečné výzbroje a zbraní každému, kdo měl zájem. Svě zboží prodával levně, dával k němu padělané doklady a svých zákazníků se na nic neptal. Byla to doba protikoloniálních válek a revolucí ve Třetím světě. Tento obchod mu však nevynášel o mnoho víc, než potřeboval na živobytí.

Jeho čas přišel s vypuknutím občanské války v Nigérii. Obral Biafrany o více než půl miliónu dolarů, když jim místo objednaných bazuk dodal litinové okapové roury. Zcela správně předpokládal, že mají jiné starosti, než se rozjet na sever a vyřizovat si účty.

Na počátku sedmdesátých let dostal obchodní licenci - o tom, co ho stála, se Quinn mohl jen dohadovat - která ho opravňovala dodávat výzbroj půltuctů odběratelů v Africe, Střední Americe a na Středním východě. Při tom si vždycky udělal čas na černý obchod (daleko lukrativnější) s organizacemi ETA, IRA a jim podobnými. Nakupoval v Československu, Jugoslávii a Severní Koreji, které potřebovaly tvrdou měnu, a prodával potřebným. V roce 1985 využil situace a prodával nové severokorejské zbraně oběma znepráteným stranám v iránsko-irácké válce. Jeho služeb využívaly i některé vládní špiónážní agentury, když potřebovaly zbraně neznámého původu.

Tyto obchody z něj učinily obrovského boháče. Zároveň mu však nadělaly spoustu nepřátel. Svého bohatství si chtěl užívat a své nepřátele zastrašovat.

Všechna okna odshora dolů byla elektronicky chráněna. Quinn usuzoval, že dveře budou zajištěny stejně, ačkoliv neviděl žádné bezpečnostní systémy. To byl vnitřní bezpečnostní okruh. Vnější tvořila zeď, která kompaktně chránila celý pozemek. Nahoře byla zajištěna dvojitým ostnatým drátem. Stromy byly ořezány tak, aby jejich větve nepřesahovaly přes zeď. Ještě něco se občas zalesklo ve sporých paprscích zimního slunce. Pevný drát, podobný struně klavíru, vedený přes keramické izolátory po celém obvodu zdi, napájený elektrickým proudem a napojený na poplachové zařízení, které reagovalo na pouhý dotyk.

Pozemek mezi domem a zdí byl strážěn kamerami a psy. Quinn pozoroval dva dobrmany při dopoledním výcviku.

Cvičitel byl na Bernhardta příliš mladý.

Pět minut před devátou odjel z domu Mercedes 600 s kouřovými skly směrem k Brémám. Chodící mrazák otevřel zadní dvířka zachumlané postavě v kožešinové čepici a sám si sedl na sedadlo spolujezdce. Vůz projel přímo pod větví, na které Quinn ležel.

Quinn odhadoval počet tělesných strážců na čtyři, možná pět. Řidič mercedesu vypadal na jednoho, Mrazák k nim patřil určitě. Další byl zřejmě cvičitel psů a někdo čtvrtý mohl být v domě. Bernhardt?

Bezpečnostní centrála byla zřejmě v přízemí místnosti na spojnici obou křídel. Cvičitel psů tam několikrát vešel malými dvířky přímo z trávníku. Quinn se dohadoval, že noční strážce má pravděpodobně zároveň na starosti světelný park, televizní monitory i psy. K polednímu už měl promyšlený plán. Slezl ze stromu a vrátil se do Oldenburgu.

Odpoledne si najal dodávku a nakoupil si různé nástroje, zatímco Sam podle jeho seznamu sháněla zbytek potřebných věcí.

"Mohla bych jet s tebou?" prosila ho. "Počkala bych venku."

"Ne, jedno auto na té venkovské silnici je až moc. Dvě by způsobily dopravní zácpu."

Pak jí řekl, co od ní chce.

"Prostě tam buď, až přijedu. Možná budu dost pospíchat."

Ve dvě hodiny ráno zaparkoval vůz na silnici, která vedla kolem zdi. Když si stoupl na střechu vysoké dodávky, kterou přistavil až ke zdi, viděl dobře do celého areálu. Na boku dodávky stvořil pro všechny případy maskovací páskou znak společnosti seřizující televizní antény, který také vysvětloval hliníkový rozkládací žebřík, připevněný k okrajům střechy.

Když se podíval přes zeď, viděl ve světle měsíce bezlisté stromy. Ve strážní místnosti svítilo mdlé světlo.

K odvrácení pozornosti si vybral místo, kde stál uvnitř osamělý strom, vzdálený necelého půltřetího metru od zdi.

Malou plastikovou krabičku omotal rybářským vlasem, konec podržel a krabičku hodil obloukem přes větve stromu. Pak povolil vlasec tak, aby krabička visela asi dva a půl metru nad trávníkem, a nakonec vlasec uvázal.

Nastartoval vůz a odjel asi o sto metrů dál. Zastavil u zdi v místech, kde měl strážní místnost přímo naproti sobě. Už předem našrouboval na strany vozu ocelové úchytky, i když věděl, že tím půjčovnu příliš nepotěší. Nyní do nich zaklesl žebřík tak, že čněl vysoko nad zeď. Z jeho horní příčky mohl seskočit do parku a vyhnout se kontaktu s ostnatým drátem i elektrickou signalizací. Vylezl na žebřík, k jeho horní příčce přivázal ústupové lano a čekal. V měsíčním světle viděl siluetu hlídajícího dobrmana.

Když se ozvaly zvuky, nemohl je slyšet, zato psi na ně reagovali. Viděl, jak se jeden zastavil, zavětil a vyrazil k místu, kde ze stromu na vlasci visela černá krabička. Druhý pes ho za několik vteřin následoval. Dvě kamery na zdech domu je sledovaly. Psi se nevraceli.

Po několika minutách se otevřela malá dvířka a v nich stanul nějaký muž. Nebyl to cvičitel psů, ale noční strážce.

"Lothar, Wotan, was ist denn los?" zavolal tiše. Společně s Quinnem mohl slyšet, jak dobrmani někde mezi stromy vrčí a vztekají se. Muž se vrátil dovnitř, aby se podíval na monitory, ale neviděl na nich nic. Za chvíli se objevil s baterkou, vytáhl pistoli a vydal se za psy. Dvířka nechal otevřená.

Quinn se odlepil od vrcholku žebříku jako stín a seskočil tři a půl metru na zem. Dopadl do parakotoulu, vstal a běžel mezi stromy po trávníku k domu, kde vnikl do kontrolní místnosti a zamkl za sebou dveře.

Pohled na televizní monitory mu prozradil, že strážce se stále snaží stáhnout své dobrmany. Nakonec uvidí magnetofon, zavěšený na vlasci dva a půl metru nad zemí, ale až si uvědomí, že ho někdo přelstil, bude už pozdě.

Quinnovi trvalo hodinu, než pásek nahrál, a mnoho hotelových hostů tím bylo vyvedeno z míry.

Z kontrolní místnosti vedly dveře do hlavní obytné budovy. Quinn vyšel po schodech nahoru k ložnicím. V chodbě bylo šestero vyřezávaných dubových dveří. Podle světla, které viděl Quinn ráno, musela být majitelova ložnice až na samém konci. A byla.

Horst Lenzlinger se probudil s pocitem tlaku něčeho tvrdého a ostrého v levém uchu. Pak se rozsvítila lampička na nočním stolku. Lenzlinger pobouřeně vyjekl a zahleděl se na tvář muže, který se nad ním skláněl. Jeho spodní ret se zachvěl. Poznal muže, který za ním přišel do kanceláře. Tehdy se mu vůbec nelíbil jeho pohled. Nelíbil se mu ani teď, ale

ze všeho nejmiň se mu líbila hlaveň pistole v jeho levém uchu.

"Bernhardt," řekl muž v maskovací bojové uniformě, "chci mluvit s Wernerem Bernhardtem. Zatelefonujte mu. Dostaňte ho sem. Hned teď."

Lenzlinger sáhl na noční stolek pro sluchátko, vytočil číslo a vyčkal, dokud se volaný neozval.

"Wernere," zachroptěl, "zvedni prdel a nakluš sem. Okamžitě. Jo, do mé ložnice. Dělej."

Zatímco čekali, Lenzlinger si měřil Quinna pohledem, v němž se mísil strach se zlobou. Na černém hedvábném prostěradle vedle něj leželo vietnamské děvče a kníkalo ze spaní; vyhublá, zneuctěná panenka.

Bernhardt přišel s rolákem nataženým přes pyžamo. Překvapeně přehlédl situaci.

Věk odpovídal, něco k padesátce. Sprostá sinálá tvář, pískové, na spáncích prošedivělé vlasy, tvrdé šedé oči.

"Was ist denn hier, Herr Lenzlinger?"

"Tady kladu otázky já," řekl Quinn německy. "A vy mu řekněte, ať na ně pravdivě a rychle odpovídá. Nebo ten, kdo bude seškrabávat váš mozek z tohoto stínidla, bude potřebovat lžici. Žádný problém, hadráři. Jen mu to řekněte."

Lenzlinger mu to řekl. Bernhardt přikývl.

"Sloužil jste v Pátém komandu pod Johnem Petersem?"

"Ja."

"Znal jste velkého Belgičana, který se jmenoval Paul Marchais? Říkali mu 'Velký Paul'."

"Ano, pamatuji si ho. Přišel k nám z Dvanáctého komanda, od Schramma. Když to Denard dostal do hlavy, spadli jsme pod Schramma všichni. Co dál?"

"Řekněte mi něco o Marchaisovi."

"A co jako?"

"Všechno. Jaký byl?"

"Velkej, mohutnej chlap, dva metry, ne-li víc, dobrej voják, bejvalej automechanik."

Jo, pomyslel si Quinn, někdo, kdo se vyznal v motorech, musel dát do pořádku ten Ford Transit. Tak to tedy byl Belgičan.

"S kým se nejvíc přátelil, od začátku do konce?"

Quinn věděl, že bojující vojáci, stejně jako policisté na obchůzkách, obvykle tvoří dvojice. Jednomu člověku věří víc než ostatním, když jde opravdu do tuhého. Bernhardt svařil obočí, jak se soustředoval na vzpomínky.

"Jo, byl tam jeden takovej. Byli furt spolu. Skamarádili se právě v Pátém. Byl to Jihoafričan, mohli spolu mluvit stejnou řečí, ne? Vlamsky nebo afrikánsky."

"Jméno?"

"Pretorius. Janni Pretorius."

Quinn nebyl moc nadšen. Jižní Afrika byla daleko a Pretorius tam bylo dost obvyklé jméno.

"Co se s ním stalo? Vrátil se do Jižní Afriky? Je mrtvý?"

"Ne. Naposled jsem slyšel, že se usadil v Holandsku. Ale to už je ztraceně dlouho. Koukněte, já fakt nevím, kde je teď. To je pravda, pane Lenzlingere. Fakt je to dobrejch deset let, co jsem to slyšel."

"On to neví," protestoval Lenzlinger. "A teď už mi vytáhněte tu věc z ucha."

Quinn věděl, že z Bernhardta už nic nedostane. Chytil Lenzlingera za hedvábnou noční košili a vyhodil ho z postele.

"Teď půjdeme k hlavním dveřím," řekl Quinn. "Pomalu a klidně. Bernhardte, dejte si ruce na temeno hlavy. Jděte první. Jediný podezřelý pohyb a váš šéf má druhý pupík."

Jeden za druhým sestupovali po ztemnělém schodišti. Zvenčí bylo slyšet bušení na dveře - strážce se dobýval dovnitř.

"Druhým východem," řekl Quinn. Byli asi uprostřed chodby, když Quinn zakopl o neviditelnou dubovou židli. Tím ztratil Lenzlingera z mušky. Tlustý malý mužik byl v mžiku na útěku k hlavním dveřím a řval na strážce. Quinn uzemnil Bernhardta pažbou pistole a vyrazil ke kontrolní místnosti, z níž vyběhl do parku.

Když byl asi na půli cesty ke zdi, objevil se ve dveřích za ním povykující Lenzlinger, který se snažil přivolat psy. Quinn se obrátil, zamířil, jednou stiskl kohoutek, znovu se obrátil a utíkal ke zdi. Obchodník se zbraněmi vykřikl a zmizel v domě.

Quinn si zastrčil revolver za pas a k unikovému lanu dorazil sotva deset metrů před oběma dobrmany. Vyskakovali za ním, když šplhal po laně přes zeď. Dotkl se poplašeného zařízení - v domě se spustil poplach - a seskočil na střechu dodávky. Stáhl žebřík, naskočil do vozu a vyrazil rychle pryč, než se pronásledovatelé zorganizují.

Sam čekala v jejich voze, jak slíbila. Sbalila věci a zaplatila za pobyt v hotelu, před nímž teď parkovala. Quinn vyběhl z dodávky a posadil se vedle ní.

"Jed' na západ," přikázal jí. "Po E 22 na Lier a do Holandska."

Lenzlingerovi lidé seděli ve dvou vozech propojených vysílačkami vzájemně i s šefovým domem. Z domu někdo volal do nejlepšího hotelu ve městě, City Clubu, kde mu oznámili, že u nich Quinn zapsaný není. Volajícímu trvalo dalších deset minut, než se podle telefonního seznamu dovolal do hotelu Graf von Oldenburg, kde mu řekli, že pán a paní Quinnovi se odhlásili. Volající však zjistil přibližný popis jejich vozu.

Sam projela Ofener Strasse a vjela na vnější okruh, když se za nimi objevil šedý mercedes. Quinn se schoulil na sedadlo, aby ho nebylo zvenčí vidět. Sam sjela z vnějšího okruhu na dálnici E 22. Mercedes jel za nimi.

"Chce se dostat vedle nás," řekla.

"Jed' normálně," zamumlal Quinn ze svého úkrytu. "Hezky se na něj usměj a zamávej jim."

Mercedes jim teď jel po boku. Byla ještě noc a do vozu nebylo moc vidět. Sam otočila hlavu. Neznala ani obrovitého muže, ani cvičitele psů.

Zářivě se na ně usmála a trochu jim zamávala. Muži se na ni nevýrazně podívali. Vyděšení lidé na útěku se neusmívají a nemávají. Po několika vteřinách mercedes zrychlil a vyrazil kupředu. Na nejbližší křižovatce se otočil a zamířil zpět do

města. Po deseti minutách se Quinn znovu posadil.
"Herr Lenzlinger tě asi nemá v lásce," řekla Sam.
"Zřejmě ne," poznamenal Quinn smutně. "Ustřelil jsem mu totiž koule."

14.

"Už bylo potvrzeno, že saúdskoarabská slavnost na počest diamantového výročí vyhlášení království proběhne sedmnáctého dubna příštího roku," sdělil plukovník Easterhouse skupině Alamo, Seděli v prostorné kanceláři Cyruse Millera v posledním patře budovy Pan-Global v Houstonu.
"Stadión za půl miliardy dolarů, zastřešený akrylovou kupolí, byl v předstihu dokončen. Druhá polovina této miliardové sebeoslavné exhibice bude vynaložena na jídlo, šperky, dárky, pohoštění, zvláštní hotely a vily pro státníky z celého světa a slavnostní průvod."

Sedm dní před zahájením samotné slavnosti, ještě než se sjede očekávaných padesát tisíc hostů ze zahraničí, se uskuteční kostýmová zkouška. Až přejde čtyřhodinový slavnostní průvod, dojde k vyvrcholení celé slavnosti; bude inscenováno dobytí pevnosti Musmak, jak k němu došlo v roce 1902. Pevnost postaví v životní velikosti nejlepší hollywoodští scéničtí architekti a stavitelé. Obránce budou hrát členové Královské gardy, oblečení do dobových tureckých kostýmů. Útočníky bude padesát mladších princů saúdovské dynastie na koních, které povede králův příbuzný, podobný šejku Abdulu Azizovi."

"Výborně," řekl Scanlon. "Jsem celej blázen do folklóru. A co ten převrat?"

"K tomu dojde právě v tuhle chvíli," odpověděl plukovník. "V den zkoušky bude na stadiónu jako publikum jen šest set nejvyšších představitelů dynastie v čele s králem. Všichni budou sedět na jednom místě, v královské lóži. Jakmile stadión opustí poslední účastníci slavnostního průvodu, uzavřu počítačem východovou bránu. Otevře se vstupní brána, kterou vjede padesát jezdců na koních. Nikdo kromě mě netuší, že za nimi vjede na stadión deset rychlých nákladních automobilů, maskovaných jako armádní vozidla. Budou čekat připraveny u vstupní brány, která zůstane otevřena, dokud poslední vůz nevjede dovnitř. Pak počítač bránu uzamkne a ze stadiónu už nikdo neunikne."

Najatí vrahové vyskáčí z nákladních automobilů, poběží ke královské lóži a spustí palbu. Jedna skupina zůstane v aréně a zlikviduje padesát princů i obránce kašírované pevnosti, vyzbrojené pouze slepým střelivem.

Pět set členů Královské gardy, rozestavených kolem královské lóže, se bude pokoušet chránit své chleboďárce, budou však mít vadnou municí. Většina střeliva exploduje ještě v hlavních a zabije střelce. V ostatních případech se náboje vzpříčí. Kompletní likvidace příslušníků dynastie potrvá asi čtyřicet minut. Všechno bude snímáno televizními kamerami a vysíláno v přímém přenosu saúdskoarabskou televizí, která přenos nepochybně distribuuje do většiny zemí Perského zálivu."

"Jak chcete přimět královské gardisty k výměně munice?" zeptal se Moir.

"V Saudské Arábii jsou posedlí bezpečností," odpověděl plukovník, "takže jsou vydávány stále nové a nové příkazy. Pokud tedy rozkaz bude vypadat věrohodně, poslechnou ho. Rozkaz bude vydán v dokumentu, který sám připravím, a ponese nefalšovaný podpis ministra vnitra, který jsem získal na prázdný list papíru. Nezáleží na tom jak. Výzbrojní sklad má na starosti generálmajor Al-Šakrí, Egyptan. On zajistí defektní municí za příslib pozdějšího přístupu k saúdskoarabské naftě za přijatelné ceny."

"A co pravidelná armáda?" zeptal se Salkind. "Má padesát tisíc mužů ve zbrani."

"Ano, ale všichni nejsou v Rijádu. Jednotky z provincií budou na manévrech stovky mil od hlavního města a měly by se vrátit den před kostýmovou zkouškou. Vozový park armády je však udržován Palestinci, kteří jsou součástí mnohočetného sboru zahraničních techniků zastávajících místa pro Saudské Araby nevhodná. Palestinci imobilizují transport devíti tisíc vojáků z Rijádu, kteří tak zůstanou v poušti."

"Co za to Palestinci chtějí?" zeptal se Cobb.

"Naturalizaci," řekl Easterhouse. "Ačkoliv technická infrastruktura Saudské Arábie závisí na čtvrtmilionu Palestinců, zaměstnaných na všech úrovních, jsou stále odmítanou národností. Mohou být loajální, jak chtějí, ale povolení ke stálému pobytu nedostanou. Vimámově režimu by si však o ně mohli zažádat. Toto opatření by přilákalo do země milión Palestinců z jižní oblasti západního břehu Gazy, z Jordánska a z Libanonu, kteří by jižně od Nefudu získali novou vlast a přičinili by se o mír v severní části Středního východu."

"A co po masakru?" zeptal se Cyrus Miller.

Neměl čas na eufemismy.

"V posledních fázích střelby vypukne na stadiónu požár," řekl plukovník Easterhouse klidně. "To už jsem zařídil. Plameny rychle zachvátí celou budovu a postarají se o zbytky královské rodiny i o jejich vrahy. Kamery poběží, dokud se neroztaví. Pak vystoupí imám."

"A co řekne?" zeptal se Moir.

"Řekne toho dost, aby vyděsil celý Střední východ i západní země. Na rozdíl od Chomejního, který vždycky mluvil velice tiše, tenhle člověk je buřič i svým projevem. Nechává se svou řečí unášet, neboť vyřizuje vzkazy Alláhovy a Mohamedovy, zprostředkovává přání, která mají být vyslyšena."

Miller s porozuměním přikývl. Věděl, co to je, být mluvčím samotného Boha.

"Jakmile skončí se svým vyhrožováním všem světským a ortodoxním sunitským režimům sousedních zemí okamžitou likvidací a slíbí, že celý příjem čtyř set padesáti miliónů dolarů denně věnuje na Svatý teror a že zničí haská ropná pole, když se mu někdo postaví, každé arabské království, emirát, šejchát a republika od Omanu na jihu až po turecké hranice na severu bude prosit Západ o pomoc. Západem myslím pochopitelně Ameriku."

"A co ten prozápadní saúdský princ, který by ho měl nahradit?" zeptal se Cobb. "Pokud selže ..."

"Neselže," řekl plukovník sebejistě. "Letecké a pozemní jednotky, které byly imobilizovány, aby nemohly zabránit masakru, budou opět mobilizovány, aby mohly přispěchat na princovo volání o pomoc. Palestinci se o to postarají. Princ Chalíd bin Sudajr se cestou na kostýmovou zkoušku zastaví v mém domě. Dostane napít - a nepochybně to přijme s povděkem, vždyť je alkoholik. V nápoji bude droga. Tři dny pak bude zadržován dvěma mými jemenskými sluhy ve sklepě. Oni připraví videozáznam a magnetofonovou nahrávku pro rozhlas, kde princ oznámí, že jako legitimní následník svého strýce je naživu a že prosí Ameriku, aby mu pomohla obnovit v zemi zákonnost. Povšimněte si té formulace, pánové; Spojené státy nebudou intervenovat proto, aby potlačily převrat, ale aby plně podporovány celým arabským světem obnovily zákonnost.

Poté převezu prince do bezpečí amerického velvyslanectví. Spojené státy tak budou angažovány, ať se jim to líbí nebo ne, neboť velvyslanectví se bude muset bránit před davy šiitů požadujících vydání prince. Náboženská policie, armáda a lid budou stále potřebovat podnět, aby se obrátili proti šiitským usurpátorům a zničily je do posledního muže. Tímto podnětem bude přilet prvních amerických leteckých jednotek."

"A co důsledky, plukovníku?" zeptal se Miller zvolna. "Dosáhneme toho, co chceme, to znamená nafty pro Ameriku?"

"Všichni dosáhneme toho, co chceme, pánové. Palestinci získají vlast, Egypťané dostatečný přísun ropy. Strýček Sam bude mít kontrolu nad saúdskoarabskými a kuvajtskými zásobami, a tím i jejich účelným využitím ve prospěch celého lidstva. Princ se stane novým králem a já budu na toho ožralu neustále dohlížet. Jenom Saudští Arabové budou vyděděni a vrátí se ke svým kozám.

Sunitské arabské státy dostanou lekci. Spolu se světskými režimy si uvědomí, jak blízko byli šiitskému nebezpečí, a nebudou mít jinou volbu, než uštvat a vyhladit fundamentalisty, než se stanou jejich obětmi. Během pěti let se v oblasti od Kaspického moře po Bengálský záliv rozhostí mír a prosperita."

Pět členů skupiny Alamo zůstalo v tichosti sedět. Dva z nich chtěli pouze obrátit tok saúdskoarabské ropy do Ameriky, nic víc. Ostatní tři byli ochotni zajít dál. Teď si všichni vyslechli plán na změnu Třetího světa. Tak se plán aspoň jevil Moirovi a Cobbovi, nikoliv ostatním třem, a už vůbec ne plukovníku Easterhouseovi, který byl naprosto chorobný egoista. Všichni si příliš pozdě uvědomili, že nasedli do vlaku, který se nedá zastavit a z něhož se nedá vystoupit. Cyrus Miller pozval Easterhouse na soukromý oběd do přilehlé jídelny.

"Žádné potíže, plukovníku?" vyzvídal na něm nad čerstvými broskvemi ze svých skleníků. "Vážně nejsou žádné problémy?"

"Jeden by tu mohl být, pane," řekl plukovník opatrně. "Do hodiny H zbývá sto čtyřicet dní. To je ještě dost dlouho na to, aby jakýkoliv sebemenší unik informací mohl celý plán zlikvidovat. Je tu jeden mladík, bývalý bankovní úředník... v současné době žije v Londýně. Jmenuje se Laing. Potřeboval bych, aby si s ním někdo promluvil."

"Povězte mi něco o tompanu Laingovi," řekl Miller.

Quinnovi se Sam trvala cesta z Oldenburgu do severoholandského města Groningenu dvě a půl hodiny.

Hlavní město stejnojmenné provincie bylo založeno ve středověku, a stejně jako u Oldenburgu bylo historické Staré Město chráněno vodním příkopem. Za starých časů se obyvatelé města mohli stáhnout do centra a zdvihnout za sebou jeho čtrnáct mostů.

Moudrost městských radních uchránila Staré Město před průmyslem a betonovou posedlostí poloviny dvacátého století. Místo toho bylo renovováno a restaurováno a vytvářelo půlmilový kruh uliček, trhů, náměstí kostelů, restaurací, hotelů a pěších zón, převážně dlážděných. Na Quinnův pokyn došla Sam k hotelu De Doelen na náměstí Grote Markt, kde se zapsali.

Ve Starém Městě je jen málo moderních budov, a jednou z nich je pětipodlažní budova z červených cihel na náměstí Rade Markt, kde sídlí policie.

"Ty tu někoho znáš?" zeptala se Sam, když vstupovali do budovy.

"Kdysi jsem znával," řekl Quinn. "Možná už je v důchodu. Ale doufám, že není."

Nebyl. Mladý světlavý policista u příjmu potvrdil, že inspektor De Groot je nyní vrchním inspektorem a velí Gemeente. Koho má ohlásit?

Quinn uslyšel výkřik ze sluchátka, když policista telefonoval nahoru.

Mladík se usmál.

"Zdá se, že vás zná, mijnheer."

Byli neprodleně uvedeni do kanceláře vrchního inspektora De Groota. Očekával je a vyšel jim naproti ke dveřím. Byl to mohutný člověk v plné síle. Byl v uniformě, ale na nohou, poznamenaných třiceti lety chození po dlážděných ulicích, měl pantofle.

Holandská policie má dvě větve, Gemeente neboli obecní policii, a Recherche neboli kriminální policii. De Groot byl představitelem obecní policie. Svým dobráckým zjevem a chováním si před dávnými lety vysloužil přezdívku Papá De Groot.

"Quinne, pro Boha živého, to už je doba, co jsme se neviděli."

"Čtrnáct let," řekl Quinn.

Podali si ruce a Quinn představil Sam. O její příslušnosti k FBI se nezmínil. V Nizozemském království neměla stejné žádné pramovoci, a kromě toho tu byli neoficiálně. Papá De Groot objednal kávu - bylo stále ještě nedlouho po snídani - a zeptal se jich, co je přivádí.

"Hledám jednoho člověka," řekl Quinn. "Myslím, že by mohl žít v Holandsku."

"Nějakého starého přítele? Někoho z dávných časů?"

"Ne, s tímhle jsem se nikdy nesetkal."

Lesk se z De Grootových živých očí dosud nevytratil, ale kávu míchal trochu pomaleji.

"Slyšel jsem, že jsi od Lloydů odešel do důchodu," řekl.

"To je pravda," přikývl Quinn. "Jen se snažím tady se svou přítelkyní prokázat službu nějakým kamarádům."

"Hledáš nezvěstné?" vyzvídal De Groot. "Našel sis nový obor. No, tak jak se jmenuje a kde bydlíš?"

De Groot se cítil Quinnovým dlužníkem. V květnu roku 1977 se skupina jihomoluckých fanatiků, kteří usilovali o navrácení své vlasti v bývalé holandské kolonii Indonésii, pokusila strhnout na sebe zájem veřejnosti, a tak unesla vlak a obsadila školu poblíž Assenu. Ve vlaku bylo čtyřiapadesát cestujících a ve škole sto dětí. Podobný zločin byl v Holandsku něčím novým; tehdy ještě zdejší policie nedisponovala zvláštními jednotkami pro osvobození rukojmí.

Quinn dělal prvním rokem pro odbočku Lloydovy pojišťovny, která se na tyto případy specializovala. Společně s dvěma tichými seržanty britské Tajné služby byl vyslán do Assenu, města v provincii Groningen. De Groot velel místní policii. Muži z Tajné služby spolupracovali s holandskou armádou.

De Groot si nechal poradit od hubeného Američana, který zřejmě rozuměl gaunerům z vlaku a ze školy. Vysvětlil mu, co všechno se pravděpodobně stane, když dojde k útoku. De Groot se řídil jeho radami, což dvěma jeho mužům zachránilo život. Vlak i škola byly nakonec dobyty; v přestřelce zahynulo šest teroristů a dva cestující z vlaku. Žádný policista ani voják při akci nepadl.

"Jmenuje se Pretorius, Janni Pretorius," řekl Quinn.

De Groot sešpulil rty.

"To je dost běžné jméno, Pretorius," řekl. "Víš, v kterém městě nebo vesnici žije?"

"Ne. Ale není Holanďan. Je to rodilý Jihoafričan a myslím, že nebyl nikdy naturalizován."

"Tak to bude problém," řekl De Groot. "Nemáme jednotný seznam všech cizinců žijících v Holandsku. Občanská práva, znáš to."

"Je to bývalý konžský žoldněř. Myslel jsem si, že při takovéhle minulosti a původu ze země, s jejíž politikou Holandsko jen stěží může souhlasit, byste tu někde o něm mohli mít záznam."

De Groot zavrtěl hlavou.

"To není tak jisté. Pokud je tu ilegálně, nebude registrován, jinak bychom ho vyhostili za nelegální vstup. Pokud je tu legálně, bude mít záznam, kdy přijel, ale pak, pokud nespáchal nic protiprávního, se může volně pohybovat, aniž se hlásí. Taková jsou u nás občanská práva."

Quinn přikývl. Znal holandskou posedlost občanskými právy. Byla vlídná k řádným občanům, ale zároveň nahrávala lumpům všeho druhu. Proto se také ze starého krásného Amsterdamu stalo hlavní město obchodníků s drogami, teroristů a výrobců pornofilmů s dětmi.

"Jak může takový člověk získat vstupní víza a povolení pobytu v Holandsku?" zeptal se.

"Třeba když si vezme Holanďanku. To mu také umožní získání občanství. A pak může zmizet."

"Takže úřad sociálního zabezpečení, daňový úřad, imigrační úřad?"

"Tam se nic nedovíš," řekl De Groot. "Člověk má právo na své soukromí. I kdybych tam šel já, musel bych prokázat, že proti tomu člověku vedu trestní stíhání. Věř mi, tohle prostě udělat nemůžu."

"Vůbec nijak mi nemůžeš pomoci?" zeptal se Quinn.

De Groot se zahleděl z okna.

"Mám synovce na BVD," řekl. "Muselo by to být neoficiální... Možná, že tam toho tvého člověka mají."

"Prosím tě, požádej ho o to," řekl Quinn. "Budu mu strašně vděčný."

Když Quinn se Sam hledal na Oosterstraat, kde by se mohli naobědvat, De Groot zavolal svému synovci do Haagu. Mladý Koos De Groot byl nižším úředníkem na Binnenlandse Veiligheids Dienst, holandské vnitřní bezpečnostní službě. Ačkoliv měl rád svého strýčka, který mu jako chlapci podstrkoval desetiguldenové bankovky, nechal se přesvědčovat. Nestávalo se každý den, aby obecní policajt z Groningenu žádal o záznam z počítače BVD. De Groot zavolal nazítří po ránu Quinnovi a za hodinu už se sešli na policejní stanici.

"Pěkný ptáček, ten tvůj Pretorius," řekl De Groot nad svými poznámkami. "Zdá se, že při jeho příjezdu před deseti lety si BVD pro všechny případy poznamenala dost podrobností. Něco se dozvěděla přímo od něho - a to mu lichotilo."

Zbytek získala z novinových výstřižků. Jan Pieter Pretorius, narozen roku 1942 v Bloemfontein - takže teď je mu devětačtyřicet. Jako zaměstnání udává písmomalářství."

Quinn přikývl. Někdo namaloval na Ford Transit značku Barlowových ovocných sadů a na zadní okno bedny s jablky. Předpokládal také, že Pretorius byl také autorem bomby, která zapálila vůz i stodolu. Věděl, že to nemohl být Zack. Ve skladišti si Zack čichl k marcipánu a myslel si, že by to mohl být semtex, který je bez vůně.

"Když odešel z Rwandy, vrátil se do Jižní Afriky, a pak chvíli pracoval jako strážný na De Beersově diamantovém dole v Sierra Leoně."

Ano, to byl ten muž, který dokázal rozeznat pravé diamanty od napodobenin a který se vyznal ve sloučeninách zirkonu. Před dvanácti lety zabrousil až do Paříže, kde se seznámil s holandskou dívkou, která pracovala ve francouzské rodině, a vzal si ji. To mu umožnilo přístup do Holandska. Jeho tchán ho zaměstnal jako barmana ve své hospodě - měl dvě. Za několik let se Pretorius rozvedl, ale to už měl našetřeno na vlastní hospodu. Dodnes ji vede a bydlí přímo nad ní."

"Kde," zeptal se Quinn.

"V městě Den Bosch. Znáš?"

Quinn zavrtěl hlavou. "A ta hospoda?"

"De Goude Leeuw, U zlatého lva," řekl De Groot.

Quinn a Sam vděčně poděkovali a odešli. De Groot pozoroval z okna, jak jdou přes Radě Markt ke svému hotelu. Měl Quinna rád, ale byl jeho žádostí znepokojen. Třeba to bylo všechno v pořádku a nebyl důvod k obavám. Nechtěl však, aby se Quinn při pronásledování jihoafrického žoldněře dostal znovu do jeho města... Vzdychl a sáhl po telefonu.

"Našlas to?" zeptal se Quinn, když zamířili z Groningenu na jih. Sam byla zahleděná do automapy.

"Jo. Je to na jihu, poblíž belgických hranic. S Quinnovou cestovní kanceláří se dostanete do jižních krajín," řekla.

"Máme kliku," usmál se Quinn. "Jestliže Pretorius byl druhým únoscem v Zackově gangu, mohli jsme teď být na cestě do Bloemfontein."

Dálnice E 35 míří naprosto přímočaře na jihojihovýchod ke Zwolle, kde Quinn sjel na A 50 směrem na Apeldoorn, Arnhem, Nijmegen a Den Bosch. U Apeldoornu převzala Sam řízení. Quinn si sklopil sedadlo spolujezdce téměř do horizontální polohy a usnul. Život při nehodě mu zachránil zapnutý bezpečnostní pás.

Severně od Arnhemu a západně od dálnice je Terletský plachtařský klub. Přes nepříznivé roční období byl jasný slunečný den, který je v Holandsku v tuto dobu tak nezvyklý, že vylákal ven plachtařské nadšence. Řidič nákladního vozu, který jel vedle nich, se zahleděl na kluzák, který se vpravo vpředu chystal na přistání, a začal je tlačit na okraj silnice.

Sam se ocitla mezi kůly, které oddělovaly silnici od písčitých mokřin, a kolosem obrovitého tahače. Málem se jí to podařilo ubrzdit, ale vůz ji přece jen zachytil zadkem a smetl ji z vozovky jako obtížný hmyz. Řidič si toho ani nevšiml. Sierra se dostala na krajnici, Sam zachytila jeden kůl a ztratila kontrolu nad řízením. Vůz sjel z náspu a málem se převrátil, ale nakonec skončil zabořený v mokřině písku.

Quinn si narovnal sedadlo a podíval se na Sam. Oba byli otřeseni, ale vyvázli bez škrábnutí. Vylezli z vozu. Nad nimi uháněla auta na jih k Arnhemu. Všude kolem byla rovina. Měli dobrý přehled po dálnici.

"Dej to sem," řekl Quinn.

"A co?"

"Tu bouchačku. Dej mi ji."

Zabalil pistoli se střelivem do jednoho z hedvábných šátků, které měla v kabelce, zahrabal ji pod keř asi deset metrů od vozu a vryl si to místo do paměti. Za dvě minuty nad nimi zastavil červenobílý range rover, hlídkový vůz Gemeente.

Policisté se nejprve zajímali o to, zda nejsou zranění, a pak je teprve požádali o doklady. Za půl hodiny už byli i se zavazadly v zadním traktu betonové budovy policejního ředitelství na arnhemské Beek Straat. Policejní seržant je vedl do vyslyšací místnosti, kde s nimi sepsal protokol. Skončili někdy po obědě.

Zaměstnanec půjčovny automobilů neměl zrovna rušný den - v polovině listopadu davy turistů značně řídnu - a tak byl rád, když mu do jeho kanceláře na Heuvelink Boulevard zavolala nějaká Američanka, že by si ráda pronajala vůz. Jeho radost poněkud ochladla, když se dozvěděl, že právě zlikvidovala sierru jeho společnosti, ale vzpomněl si na napomenutí svého šéfa, že se málo snaží, a tak jí vyšel vstříc.

Přijel na policejní stanici a pohovořil si se seržantem. Quinn ani Sam nerozuměli jedinému slovu. Naštěstí se vzápětí ukázalo, že oba Holanďané mluví dobře anglicky.

"Policisté sierru přivezou z toho místa, kde je... zaparkovaná," řekl muž z půjčovny. "Tady už si ji vyzvednu já a dopravím ji do našich dílen. Podle vašich dokladů jste plně pojištěni. Najali jste si vůz v Holandsku?"

"Ne, v Ostende, v Belgii," řekla Sam. "Trochu jsme cestovali."

"Aha," řekl muž z půjčovny a napadlo ho, že ho čeká velké papírování. "Chcete si tedy najmout jiný vůz?"

"Ano, to bychom rádi," řekla Sam.

"Mohu vám nabídnout pěkný opel Ascona, ale až ráno. Zatím je v servisu. Máte hotel?"

Vstřícný policejní seržant zdvihl sluchátko a zajistil jim apartmá v hotelu Rijn. Obloha se znovu zatáhla a začalo pršet. Muž z půjčovny je odvezl až k hotelu a slíbil jim, že ráno v osm bude vůz připraven u vchodu.

Hotel byl obsazený ze dvou třetin. Ubytovali se ve velkém dvoupokojovém apartmá s výhledem na řeku. Krátké odpoledne se nacylovalo, déšť omýval okna, šedé vody Rýna se valily k moři. Quinn si přistavil křeslo do okenního výklenku a díval se ven.

"Měla bych zavolat Kevinu Brownovi," řekla Sam. "Říct mu, co jsme zjistili."

"Já bych to nedělal."

"To zešílí."

"Tak mu můžeš říct, že jsme našli jednoho únoscce a nechali jsme ho až nahoře na ruském kole s něčí kulkou v lebce. Můžeš mu říct, že jsi přes Belgii, Německo a Holandsko ilegálně pašovala bouchačku. A tohle všechno chceš povídat do veřejného telefonu?"

"Ale no tak dobře. Udělám si aspoň pár poznámek."

"To udělej," řekl Quinn.

Prohlédla minibar, vylovila odtud půl lahve červeného vína a nalila mu sklínku. Pak se usadila u psacího stolu a začala psát na hotelový papír.

Tri míle proti proudu od hotelu rozeznával Quinn velké černé nosníky starého Arnhemského mostu, příliš vzdáleného mostu, kde ve čtyřiačtyřicátém roce plukovník John Frost s hrstkou britských parašutistů bojoval čtyři dny do posledního dechu, aby zadrželi pancéřové divize SS puškami a lehkými kulomety, zatímco z jihu si k nim marně klestily cestu další jednotky, které je chtěly vysvobodit ze sevření na severní straně mostu. Quinn pozdvihl sklínku k ocelovým nosníkům, které trčely proti deštivému nebi.

Sam to gesto zahlédla a přišla za ním k oknu. Podívala se na nábreží.

"Vidíš nějakého známého?" zeptala se.

"Ne," řekl Quinn. "Všichni už odešli."

Nahnula se, aby viděla na ulici.

"Nikoho nevidím."

"To už je dávno, co odešli."

Zmateně svažila čelo.

"Vy jste velice tajemný člověk, pane Quinne. Co je to, co vy vidíte, a já ne?"

"Nic moc," řekl Quinn a vstal. "Nic povzbudivého. Pojdme se raději podívat do jídelny, co nám tam nabídnou."

Ascona byla přistavena přesně v osm. U ní stál přátelský seržant a dva policisté na motorkách.

"Tak kam máte namířeno, pane Quinne?" zeptal se seržant.

"Do Vlissingenu," řekl Quinn k Saminu překvapení. "Chci chytit loď."

"Přeju hezkou cestu," řekl seržant. "Mí kolegové vás doprovodí na dálnici."

U výjezdu na dálnici se motocyklisté zastavili a pozorovali asconu, dokud jim nezmizela z dohledu. Quinn měl podobný pocit, jako na cestě do Dortmundu.

Generál Zvi Bert Saul zdvihl oči od zprávy a upřel je na dva muže před svým psacím stolem. Jeden z nich byl náčelníkem Mossadu pro oblast Saudské Arábie a celého poloostrova od iráckých hranic na severu až k pobřeží Jižního Jemenu. Zájmová oblast druhého muže byla bez hranic, ale o to důležitější, zvláště pro bezpečnost Izraele. Měl na starost všechny Palestince bez ohledu na místo jejich pobytu. Byl to on, kdo sepsal zprávu, kterou teď měl ředitel na stole.

Někteří z těch Palestinců by byli moc rádi věděli, v které budově tahle schůzka probíhá. Palestinci si stejně jako mnoho dalších lidí, a dokonce vlády některých států, mysleli, že Mossad sídlí stále v severních čtvrtích Tel Avivu, na rohu Rehov Šlomo Ha'melech (ulice krále Šolomouna) a poblíž budovy AMAN, vojenské zpravodajské služby.

"Můžeš získat ještě další informace?" zeptal se generál Davida Gur Arieha, odborníka na palestinskou otázku. Ten se usmál a pokrčil rameny.

"Ty chceš vždycky další informace, Zvi. Mým zdrojem je nižší důstojník, technik v saúdskoarabských armádních dílnách. Tohle řekl jemu. Armáda má být během příštího dubna na tři dny imobilizována v poušti."

"To zavání převratem," řekl náčelník pro oblast Saudské Arábie. "A my bychom za ně měli tahat z ohně horké kaštiny?"

"Kdyby někdo svrhl krále Fahda, kdo by to asi byl?" zeptal se ředitel.

Náčelník pokrčil rameny.

"Nějaký princ," řekl. "Nikoliv jeden z bratrů. Pravděpodobně někdo z mladší generace. Jsou hrozně chamtiví. Ať mají z ropného bohatství jakékoliv příjmy, chtějí víc. Nebo možná chtějí všechno. Přirozeně by ten mladší muž více tíhnul k modernímu světu, k Západu. To by bylo jen ku prospěchu. Je na čase, aby ti staří odpadli."

Nebyla to možnost uchopení moci mladší generací v Rijádu, která upoutala zájem Ben Saula. Daleko více ho zajímalo sdělení palestinského technika. Příští rok, přeložil si jeho zprávu, tu budeme mít my Palestinci právo naturalizace.

Jestliže měli neznámí spiklenci na mysli právě tohle, perspektivy byly ohromující. Taková nabídka saúdskoarabské vlády by do země přilákala milion palestinských bezdomovců z Izraele, Gazy, západního břehu Jordánu a Libanonu, aby tu začali nový život. Po vyřešení palestinské otázky by mohl Izrael se svými energetickými zdroji a vyspělou technologií vybudovat se svými sousedy přátelské styky, které by byly vzájemně prospěšné a výnosné. To byl sen zakladatelů státu, Weizmanna a Ben Guriona. Ben Saul byl jako chlapec veden k této myšlence, ale nemyslel si, že by se kdy dožil jejího uskutečnění. Ale ...

"Chceš to říct politikům?" zeptal se Gur Arie.

Ředitel si je představil, jak se o to hašteří v Knesetu, jak chrlí teologické fráze, zatímco on jim za Mossad chtěl jen sdělit, na které straně oblohy vyšlo slunce. A duben byl ještě tak daleko. Kdyby jim to řekl, všechno by se prozradilo. Zavřel zprávu.

"Zatím ne," řekl. "Máme toho příliš málo. Až toho bude víc, řeknu jim to." V duchu se však rozhodl, že si tuhle informaci podrží pro sebe.

Aby snad cestou neusnuli, jsou návštěvníci městečka Den Bosch zataženi do podivuhodné hry zvané 'Najdi cestu do centra', kterou pro ně vymyslely městské úřady. Kdo vyhraje, najde náměstí a parkoviště. Kdo prohraje, je vyvržen z labyrintu jednosměrných ulic zpět na vnější okruh.

Centrum je trojúhelníkové; jeho severozápadní stranu tvoří řeka Dommel, severovýchodní kanál Zuid-Willemsvaart a jižní městské hradby. Sam s Quinem se podařilo vyhrát na třetí pokus. Odměnou za vítězství jim byl pokoj v hotelu Central na náměstí.

Tam se Quinn zahloubil do telefonního seznamu. Hospoda U zlatého lva byla toho jména jediná, v ulici Jans Straat. V hotelové recepci jim dali plán městského centra, ale v něm Jans Straat nebyla. Místní obyvatelé, které zastavili na náměstí, jen vrtěli hlavami. I dopravní policista se musel podívat do své podrobné mapy, aby ji našel.

Byla to úzká ulička mezi St Jans Singel, potahovou stezkou podél řeky Dommel, a souběžnou Molenstraat. Domy v této čtvrti byly převážně ze sedmáctého století a většina jich byla citlivě restaurovaná a renovovaná. Za cihlovými zdmi a původními okny a dveřmi se skrývaly moderní byty. Jans Straat se však svému okolí vymykala.

Mohlo tudy projet sotva jedno auto a domy se opíraly o sebe, aby nespadly. Byly tu dvě hospody, v nichž se zastavovali lodníci z říčních člunů, aby uhasili žízeň.

Hospoda Goude Leeuw byla na jižní straně uličky, asi dvacet metrů od potahové stezky. Sídlila v úzkém dvoupodlažním domě. Vývěsní štít byl zašlý lety. V přízemí bylo jediné klenuté okno, jehož malé tabulky byly z matného a barevného skla. Vedle byly jednoduché vstupní dveře. Hospoda byla zavřená. Quinn zazvonil a čekal. Žádný zvuk, žádný pohyb. Druhá hospoda v uličce byla otevřená. Všechny hospody v městě Den Bosch byly otevřené.

"Co teď?" zeptala se Sam.

Vedle Zlatého lva byly dvoumetrové dřevěné dveře. Vedly zřejmě do průjezdu, jímž se dalo dostat k zadnímu traktu domu.

"Počkej tady," řekl Quinn.

V mžiku se přehoupl přes dveře a seskočil do průjezdu. Za pár minut Sam uslyšela řinčení skla a kroky. Dveře hospody se zevnitř otevřely. Stál v nich Quinn.

"Pojď rychle dovnitř," řekl.

Když vešla, zavřel za ní dveře. Bylo zhasnuto, hospoda byla potměšlá, osvětlená jen sporými paprsky denního světla, filtrovanými barevnými tabulkami klenutého okna.

U okna byl výčepní pult do tvaru písmene L, kolem kterého se procházelo do výčepu. Za výčepem byla vystavena obvyklá sada lahví, na pultě stály na utěrce dnem vzhůru pivní sklenice. Pivo se tu čepovalo ze tří keramických píp. Úplně vzadu byly dveře, jimiž sem Quinn pronikl.

Za dveřmi byl malý záchod. Okno musel Quinn rozbít, aby se sem dostal. Z předsínky záchoda vedly schody k bytu v patře.

"Třeba je nahoře," řekla Sam.

Nebyl.

Malá garsoniéra měla ve výklenku kuchyňku, jinak tu byla jen koupelna se záchodem. Na jedné straně visela krajinka, která mohla zobrazovat Transvaal. Bylo tu mnoho suvenýrů z Afriky, televize a nerozestlaná postel. Žádné knihy. Quinn nahlédl do každé skříně, vylezl i na malou půdičku. Po Pretoriusovi ani stopy. Vrátili se dolů.

"Když už jsme se vloupali do hospody, mohli bychom si aspoň dát pivo," navrhla Sam. Zašla za výčepní pult, vzala dvě sklenice a otočila keramickou pípou. Ve sklenicích zapěnilo pivo.

"Odkud to teče?" zeptal se Quinn.

Sam se podívala pod výčepní pult.

"Trubky jdou podlahou," řekla.

Quinn našel pod koberec poklop. Dolů vedly dřevěné schody. Vypínač byl hned vedle. Na rozdíl od výčepu byl sklep prostorný. V klenuté místnosti byly moderní ocelové pivní sudy, které sem byly zřejmě spouštěny poklopem. Nebylo to tak vždycky.

Na jedné stěně sklepa byla vysoká a široká železná mříž. Za ní byl kanál Dieze, který protékal pod Molenstraat. Před lety rozváželi lidé velké pivní sudy na mělkých lodích po kanálu přímo do sklepů. Tehdy ještě číšníci běhali se džbány po schodech nahoru a dolů.

V jednom výklenku stály dosud na cihlových podstavcích tři takové staré sudy s dřevěnými pípami. Quinn bezděky otočil jednou pípou. Vyteklo trochu zkysaného starého piva. Totéž se opakovalo u druhého sudu. Do třetí pípy Quinn kopl. Vytékající tekutina byla zpočátku žlutá, pak se zabarvila do růžova.

Quinnovi se podařilo povalit sud až na třetí pokus. S rachotem se rozpadl. V louži rozlitého piva ležel na zádech muž a upíral nevidoucí oči do světla jediné holé žárovky na stropě. Kulka zjevně prošla jedním spánkem a druhým vyšla. Podle výšky a postavy Quinn odhadoval, že se mohlo jednat o muže, který za ním stál ve skladu se škorpiónem. Pokud to byl on, měl na svědomí britského seržanta a dva muže z americké Tajné služby, které zastřelil na Shotover Plain.

Další muž ve sklepe namířil pistolí na Quinnova záda a promluvil holandsky. Quinn se obrátil. Muž sestoupil z posledního schodu. Jeho příchod byl přehlušen rachotem při pádu sudu.

"Dobrá práce," rozuměl Quinn. "Našel jste svého přítele, mijnheer. Postrádali jsme ho."

Po schodech přišli další dva muži, oba v uniformách holandské policie. Muž s pistolí byl seržantem Recherche a měl civilní šaty.

"Přemýšlím," řekla Sam po cestě na stanici na Tolburg Straat, Jestli by se našli zájemci o úplnou antologii holandských policejních okrásků."

Policejní budova v městě Den Bosch byla shodou okolností přímo naproti Groot Zieken Gasthaus, velké nemocnici, do jejíž márnice bylo k pitvě převezeno tělo Jana Pretoriuse.

Vrchní inspektor Dykstra trochu přemýšlel o varování svého kolegy Papá De Groota z předešlého dne. Američan pátrající po Jihoafričanovi nemusí nezbytně dělat potíže. Vyslal k hospodě jednoho ze svých inspektorů, který se vrátil se zprávou, že je zavřená.

Místní zámečník jim odemkl dveře, ale všechno se zdálo být v pořádku. Žádné stopy po vloupání nebo po rvačce. Jestliže chtěl Pretorius hospodu zavřít a někam odjet, měl na to plné právo. Majitel druhé hospody v uličce jim sdělil, že Zlatý lev měl podle jeho názoru otevřeno. Za tohoto počasí se nechávaly dveře zavřené. Hospodský sice neviděl vycházet ani vycházet žádné hosty, ale to nebylo nic neobvyklého. Obchody šly mizerně.

Seržant požádal, jestli se může v hospodě trochu pozdržet. Dykstra souhlasil.

Za čtyřicet hodin se seržant dočkal.

Dykstra odeslal zprávu do laboratoří Gerechthof ve Voorburgu, kde byla také ústřední holandská patologická laboratoř. Když tu uslyšeli, že se jedná o cizince a o smrt zastřelením, vyslali osobně profesora Veermana, předního holandského soudního patologa.

Odpoledne si vrchní inspektor Dykstra trpělivě vyslechl Quinnovo vysvětlení, že s Pretoriusem se seznámil před čtrnácti lety v Paříži a chtěl se za ním na cestě po Holandsku zastavit, aby zavzpomínali na staré časy. Pokud mu Dykstra nevěřil, nedal to na sobě znát. Jeho tvrzení si však prověřil. Na BVD mu potvrdili, že Jihoafričan byl v té době v Paříži, stejně jako Quinnovi bývalí zaměstnavatelé v Hartfordu potvrdili, že Quinn v té době vedl jejich pařížskou pobočku.

Od hotelu Central byl přivezen najatý vůz a důkladně prohledán. Žádná zbraň se nenašla. Seržant dosvědčil, že Quinn

ani Sam u sebe neměli zbraň, když je našel v hospodě. Dykstra byl přesvědčen, že Quinn zabil Jihoafričana předchozího dne, než v hospodě začal hlídkovat seržant, a vrátil se pro něco, co mohlo být v kapsách mrtvého. Pokud to tak bylo, proč se Quinn nepokusil dostat dovnitř předními dveřmi? Kdyby je za sebou zamkl a Jihoafričana zabil, mohl se zase pohodlně dostat ven. Bylo to záhadné. Jednou věcí si byl však Dykstra jistý; nemyslel si, že by pařížské setkání bylo pravou příčinou nynější Quinnovy návštěvy.

Profesor Veerman přijel v šest hodin a skončil kolem půlnoci. Přešel ulici a dal si s velice unaveným vrchním inspektorem Dykstrou šálek kávy.

"Tak co, profesore?"

"Dostanete na stůl mou zprávu," řekl profesor.

"Aspoň obrysově, prosím."

"No dobrá. Smrt byla způsobena masivním poškozením mozku, způsobeným kulkou, pravděpodobně ráže devět milimetrů, vypálenou z bezprostřední blízkosti do levého spánku. Pravým spánkem střela vyšla. Podívám se po ní v hospodě, mohla by být někde v dřevěném obložení."

Dykstra přikývl.

"Kdy k tomu došlo?" zeptal se. "Zadržuju dva Američany, kteří objevili tělo. Zřejmě šli na přátelskou návštěvu. Přesto se do hospody vloupali."

"Včera v poledne," řekl profesor. "Plus minus pár hodin. Až budou analyzovány vzorky, budu moudřejší."

"Ale ti Američané byli včera v poledne na arnhemské policejní stanici," řekl Dykstra. "To je neoddiskutovatelné. V deset se nabourali a propustili je až ve čtyři. Ledaže by v noci odjeli z hotelu sem, udělali to a k ránu se vrátili."

"To nepřichází v úvahu," řekl profesor a vstal. "Ten člověk nezemřel později než ve dvě odpoledne. Pokud byli v Arnhemu, jsou nevinní. Promiňte. To jsou fakta."

Dykstra zaklel. Jeho seržant musel přijít do hospody hlídkovat půl hodiny po tom, co odešel vrah.

"Kolegové z Arnhemu mi říkali, že jste měli namířeno do Vlissingenu, když jste včera odjžděli," řekl Sam a Quinnovi, když je propouštěl.

"To je pravda," řekl Quinn a zdvihl své důkladně probádané zavazadlo.

"Byl bych rád, kdybyste tam skutečně odjeli," řekl vrchní inspektor. "Pane Quinne, má země ráda vítá zahraniční hosty, ale kdykoliv přijedete vy, má holandská policie najednou spoustu práce."

"To mě opravdu mrzí," řekl Quinn procítěně. "Ale vzhledem k tomu, že jsme už zmeškali poslední loď a jsme hladoví a unavení, mohli bychom ještě přespat v hotelu a odjet až ráno?"

"No dobrá," řekl Dykstra. "Pár mých lidí vás vyprovodí z města."

"Začínám mít pocit, jako bychom byli nějaká honorace," řekla Sam už v hotelovém pokoji, cestou do koupelny. Když odtud vyšla, Quinn byl pryč. Vrátil se v pět hodin a uložil revolver Smith & Wesson do původního úkrytu ve dně Samina kufříku. Před ranní kávou stihl ještě dvě hodiny spánku.

Cesta do Flushingu proběhla hladce. Quinn byl hluboce zamyšlený. Někdo likvidoval žoldnéře jednoho po druhém, Quinn nevěděl, kam se vydat. Snad jen ... zpátky do archívu. Třeba se mu podaří tam ještě něco objevit, i když je to velice nepravděpodobné. S Pretoriusovou smrtí stopa dokonale vychladla a celá situace ošklivě zaváněla.

Hlídkový vůz místní policie stál poblíž naložovací rampy pravidelné lodní linky do Anglie. Dva policisté si všimli vozu opel Ascona, který zvolna vjížděl do lodních útrob, ale počkali si, až se zavřou vrata a loď zamíří k ústí Seldy. Pak podali hlášení svému velitelství.

Plavba byla poklidná. Sam si dělala poznámky, které mohly sloužit jako cestovní průvodce po evropských policejních stanicích; Quinn si po deseti dnech přečetl anglické noviny. Přehlédl odstavec, nadepsaný 'Reorganizace KGB?', v němž agentura Reuter s odvoláním na dobře informované zdroje přinášela zprávy z Moskvy o nadcházejících změnách ve vedení sovětské tajné policie.

Quinn čekal ve stínu malé předzahrádky domu na Carlyle Square. Byl tu už dvě hodiny, nehybný jako socha a nikým nezpozorován. Před světlem pouliční lampy ho chránil stín štědřence; k neviditelnosti mu napomáhala i černá kožená bunda a dokonalá nehybnost. Kolem chodili lidé, ale muže ve stínu si nikdo nevšiml.

Bylo půl jedenácté a obyvatelé této elegantní čtvrti se začínali vracet ze svých večeří v restauracích Knightsbridge a Mayfair. Obstarožní bentley manželů Davida a Cariny Frostových projel kolem a zastavil u domu o kousek dál.

V jedenáct hodin se Quinn dočkal.

Vůz zaparkoval na vyhrazeném místě. Muž vyběhl tři schody ke dveřím a zasunul klíč do zámku. Než jím stačil otočit, držel ho Quinn za loket.

"Juliane."

Julian Hayman se vylekaně otočil.

"Panebože, Quinne, tohle mi nedělej. Mohl jsem tě uspat."

Hayman byl i teď, dlouhá léta po odchodu z armády, v dobré formě. Život ve městě mu však nepatrně otupil reflexy.

Quinn ta léta strávil na vinicích pod žhnoucím sluncem. Začínal si však myslet, že už to snad není ani pravda.

"Potřebuju se znovu podívat do tvého archívu, Juliane."

Hayman se už vzpamatoval z leknutí. Odmítavě zavrtěl hlavou.

"Promiň, starý brachu. Už to nejde, ty to máš prostě zakázané. Mezi lidmi se povídá... víš... že jsi zapletený do té záležitosti s Cormackem. Nemůžu riskovat. To je moje poslední slovo."

Quinn to vzal na vědomí. Stopa končila. Obrátil se k odchodu.

"Mimochodem," zavolal na něj Hayman ode dveří. "Včera jsem obědval s Barneyem Simkinsem. Pamatuješ si na starého Barneyho?"

Quinn přikývl. Barney Simkins byl ředitelem pobočky Lloydovy pojišťovny, která Quinna deset let zaměstnávala po celé Evropě.

"Říkal, že mu někdo volal a ptal se po tobě."

"Kdo?"

"To nevím. Barney říkal, že se ten volající choval strašně tajemně. Říkal jen, že pokud se s ním chceš setkat, máš si dát do pařížského vydání International Herald Tribune během nejbližších deseti dnů malý inzerátek se značkou ,Q'."

"Neuvědl žádné jméno?" zeptal se Quinn.

"Jen jedno, starý brachu. Zvláštní jméno. Zack."

15.

Quinn vlezl do vozu a usadil se vedle Sam, která už na něj čekala za rohem v Mulberry Walk. Vypadal zamyšleně.

"On nechce?"

"Hm?"

"Hayman. On už tě nepustí do svého archívu?"

"Ne. To je pryč. A definitivně. Ale zdá se, že chce někdo jiný. Ozval se Zack."

Sam byla ohromena.

"Zack? Co chce?"

"Schůzku."

"Jak tě mohl najít?"

Quinn pustil spojku a odlepil se od chodníku.

"To je dlouhá historie. Před lety byla v novinách zmínka, že pracuju pro pojišťovnu. Znal jen mé jméno a tenhle údaj. Zdá se, že nejsem jediný, kdo se probírá novinovými výstřižky. Náhodou Hayman obědval s někým od mého bývalého zaměstnavatele, kde na to přišla řeč."

Zahnul do Old Church Street a pak znovu doprava na King's Road.

"Quinne, on se tě pokusí zabít. Už oddělal dva své lidi. Jde mu o to, aby mu zůstalo celé výkupné, a když se zbaví tebe, nikdo už ho nechytí. Zřejmě si uvědomuje, že po něm jde spíš ty, než FBI."

Quinn se zasmál.

"Kdyby jen věděl, že nemám nejmenší ponětí, kdo je a kde je."

Rozhodl se jí neřict, že Zack podle jeho názoru není vrahem Marchaise a Pretóriuse. Ani člověk jako Zack by nevraždil své lidi, když dostal dobře zaplacen. To jen kdysi v Kongu se vraždili žoldnéři mezi sebou.

Quinna znepokojovaly určité časové relace. K Marchaisovi se dostali několik hodin po jeho smrti. Naštěstí pro ně tam ještě nebyla policie. Díky náhodné nehodě u Arnhemu se neocitli v Pretoriusově hospodě s nabitou pistolí hodinu po jeho smrti, jinak by byli ve vazbě celé týdny, zatímco by místní policie vyšetřovala případ.

Zahnul z King's Road doleva na Beaufort Street, zamířil na most Battersea a dostal se rovnou do dopravní zácpy. V Londýně se takové situace vytvářejí poměrně často, ale v tuto hodinu za zimního večera by měl být průjezd městem poměrně volný.

Řada vozů se pohnula kupředu a Quinn uviděl uniformovaného policistu, který vozy směřoval kolem kuželů, jimiž byl zablokován vedlejší jízdní pruh. Vozidla přijíždějící z opačných směrů musela střídavě využívat jediný zbylý pruh.

Když se dostali až k překážce, uviděli dva policejní vozy s blikajícími modrými majáky. Stály po obou stranách sanitky, která tu parkovala s otevřenými dvířky. Zezadu vylezli dva ošetřovatelé a přistoupili k beztvaré mase u chodníku, zakryté dekou.

Dopravní policista netrpělivě poháněl vozy kupředu. Sam vrhla rychlý pohled na budovu, před níž postava ležela.

Okna v posledním patře byla otevřená. Všimla si, jak se z jednoho vysunul policista a podíval se dolů.

"Zdá se, že někdo vypadl ze sedmého patra," řekla. "Nějaký polda kouká z okna."

Quinn zavřel a soustředil se na jízdu, aby nenarazil do vozu před nimi, jehož řidič také civěl na nehodu. Za chvíli se silnice uvolnila a Quinn prudce vyrazil na most přes Temži.

Za ním zůstala mrtvola muže, o němž nikdy neslyšel a neměl ulyšet - mrtvola Andyho Lainga.

"Kam jedeme?" zeptala se Sam.

"Do Paříže," odpověděl Quinn.

Návrat do Paříže byl pro Quinna jako návrat domů. Ačkoliv v Londýně strávil delší čas, Paříž pro něho znamenala víc.

Tady usiloval o Jeannette a podařilo se mu získat její přízeň, tady si ji vzal. Dva nádherné roky strávili v malém bytě na rue de Grenelle; jejich dcera se narodila v Americké nemocnici v Neuilly.

Znal místní hospůdky, tucty hospod, v nichž se po smrti Jeanette a dcerky Sophie na orléanské dálnici pokoušel utopit svůj žal v pití. Byl v Paříži šťastný, znal ji z dobrých i špatných stránek, probouzel se v jejích útrobách. Znal to město dokonale.

Strávili noc v motelu kousek od Ashfordu a chytily loď, která odplouvala v devět hodin ráno z Folkestonu do Calais, takže na oběd byli v Paříži.

Zapsali se v malém hotelu poblíž Champs Elysées a odjeli najít místo k zaparkování. Osmý pařížský arrondissement má mnoho půvabů, ale s parkováním je to tu obtížné. Zaparkovat před hotelem du Colisée na stejnojmenné ulici znamenalo vystavit se nebezpečí, že už nikdy nevyjedou. Místo toho zvolil Quinn podzemní parkoviště v rue Chauveau-Lagarde, hned za Madeleine, a do hotelu se vrátili taxíkem. Tak jako tak byl Quinn odhodlán jezdit po městě taxíky. V oblasti Madeleine si všiml dvou věcí, které se mu mohly hodit.

Po obědě odjeli taxíkem ke kancelářím International Herald Tribune na Avenue Charles de Gaulle v Neuilly.

"Do zítřejšího vydání už to bohužel nepůjde," řekla dívka za přepážkou. "Vyjde vám to pozítří. Inzerce na den dopředu přijímáme pouze do půl dvanácté dopoledne."

"To mi stačí," řekl Quinn a zaplatil v hotovosti. Dívka mu dala bezplatný výtisk novin, které si pročetl v taxíku na Champs Elysées.

Tentokrát nepřehlédl článek moskevského zpravodaje s titulkem generál 'Krjučkov vypuzen' a podtitulkem 'Šéf KGB zapleten ve velké bezpečnostní aféře'. Quinn si článek přečetl, ale nic mu neříkal.

Agenturní zpravodaj psal, že sovětské politbyro, s politováním přijalo rezignaci a odchod do důchodu předsedy KGB generála Vladimíra Krjučkova. Zastupovat ho bude dočasně jeho náměstek, dokud politbyro nejmenuje jeho nástupce. Zpravodaj se domníval, že ke změnám dochází pro nespokojenost politbyra s prací zahraniční špionáže, v jejímž čele kdysi Krjučkov stával. Svůj článek zakončil úvahou, že politbyro - průhledná narážka na Gorbačova - si přeje v čele zahraniční rozvědky mladší krev.

Ten večer i celý následující den uchystal Quinn turistické menu pro Sam, která v Paříži nikdy nebyla. Zašli do Louvru, zmokli v zahradách Tuileries, viděli Vítězný obouk i Eiffelovu věž a svůj volný den zakončili v kabaretu Lido.

Inzerát vyšel další den. Quinn vstal časně ráno a koupil si v prodejním automatu na Champs Elysées noviny, aby se ujistil, že tam je. Znění inzerátu bylo prosté: "Z. Jsem tu. Zavolej mi. Q." Následovalo hotelové číslo. Telefonistku v hale upozornil, že čeká hovor. Čekal ve svém pokoji. Zack se ozval v půl desáté.

"Quinn?" Ten hlas byl nezaměnitelný.

"Zacku, než budeme mluvit dál, tohle je hotel. Já nesnáším hotelové telefony. Zavolej mi za třicet minut do téhle budky."

Nadiktoval mu číslo telefonní budky u Pláce de la Madeleine. Při odchodu zavolal na Sam: "Do hodiny jsem zpátky."

Telefon v budce zazvonil přesně v deset.

"Quinne, chci s tebou mluvit."

"Vždyť spolu mluvíme, Zacku."

"Myslím z očí do očí."

"Jasně. To není problém. Řekni kdy a kde."

"Žádný podfuky, Quinne. Bez bouchačky a sám."

"Máš moje slovo."

Zack Quinnovi řekl čas a místo setkání. Quinn si nedělal žádné poznámky; nebylo zapotřebí. Vrátil se do hotelu. Sam už seděla v salóнку a snídala francouzské rohlíky a kávu s mlékem.

"Co chtěl?" zeptala se nedočkavě.

"Osobně se se mnou sejít."

"Quinne, miláčku, dej na sebe pozor. Je to zabiják. Kdy a kde máš tu schůzku?"

"Tady ne," řekl. Byli tu ještě další turisté, kteří si dávali pozdní snidani. "Až v pokoji."

"Tu schůzku mám v hotelovém pokoji," řekl, když vyšli nahoru. "Zítra v osm ráno. V jeho pokoji v hotelu Roblin."

Rezervován na jméno - věřila bys tomu? - Smith."

"Musím u toho být, Quinne. Nějak se mi to nelíbí. Nezapomeň, že umím taky zacházet se zbraní. A ty si taky určitě vezmeš Smith & Wesson."

"Jistě," řekl Quinn.

Za několik minut nato se Sam omluvila a vrátila se do salónu. Nezdržela se tam dlouho. Quinn si uvědomil, že v salóнку je telefon.

Když o půlnoci odcházel, Sam spala. Budík na nočním stolku měla nařízený na šestou. Pohyboval se po ložnici jako stín. Posbíral si boty, ponožky, kalhoty, slipy, svetr, bundu a pistoli a vyšel z pokoje. Na chodbě nikdo nebyl. Oblékl se tam, zastrčil si pistoli za pas, zapnul si bundu, aby nebylo vidět pažbu, a tiše sešel dolů.

Na Champs Elysées si vzal taxík a za deset minut byl u hotelu Roblin.

"Le chambre de Monsieur Smith, si'l vous plait," řekl nočnímu vrátnému. Ten se podíval do knihy hostů a podal Quinnovi klíč. Číslo deset. První patro. Vyběhl do schodů a vešel do pokoje.

Jako nejlepší úkryt se mu jevila koupelna. Dveře byly v rohu hotelového pokoje a mohl odtud přehlédnout každý kout, zvláště pak vstupní dveře z chodby. Odšrouboval v pokoji žárovku, vzal si židli a postavil si ji do koupelny. Nechal si nepatrně pootevřené koupelnové dveře a usadil se. Když se jeho oči přizpůsobily temnotě, snadno rozeznával detaily pokoje, spoře osvětleného z ulice.

Do šesti nikdo nepřišel, ani nebylo slyšet žádné kroky na chodbě. V půl sedmé nesl noční vrátný někomu kávu; Quinn slyšel, jak jde kolem jeho dveří a vrací se zpět. Do pokoje nikdo nevešel, ani se nepokusil vejít.

V osm hodin pocítil Quinn úlevu. Dvacet minut po osmé pokoj opustil, zaplatil účet a taxíkem odjel k hotelu du Colisée. Sam byla velice rozrušená.

"Quinne, proboha, kde jsi byl? Byla jsem šílená strachy. Vzbudila jsem se v pět... Tys tu nebyl... Panebože, prošvihli jsme tu schůzku."

Mohl jí zalhat, ale dělal si výčitky. Řekl jí, kde byl. Tvářila se, jako by jí dal facku.

"To sis myslel, že jsem to byla já?" zašeptala.

Ano, připustil, po smrti Marchaise a Pretoriuse byl posedlý myšlenkou, že někdo vraha nebo vrahy dopředu informuje. Jak jinak se mohli dvakrát dostat k zmizelým žoldnéřům ještě před nimi? Sam ztěžka polkla, sebrala se a snažila se nedat najevo své ponížení.

"Oukej, tak kdy máš tu schůzku, jestli se smím zeptat. Pokud mi tedy už věříš."

"Za hodinu, v deset hodin," řekl. "V hospodě na rue de Chalon, přímo za Gare de Lyon. Je to daleko, takže vyrazíme

hned."

Znovu jeli taxíkem. Sam celou cestu zaraženě mlčela. Jeli podél severního břehu Seiny od severozápadu na jihovýchod města. Quinn nechal zastavit na rohu rue de Chalon a Passage de Gabois. Zbytek cesty se rozhodl dojít pěšky.

Rue de Chalon byla souběžná s železniční tratí, po níž jezdily vlaky na jih Francie. Za zdí slyšeli jejich lomy. Ulice byla špinavá.

Z rue de Chalon vedla spousta úzkých uliček, které ji spojovaly s rušnou Avenue Daumesnil. Mezi nimi Quinn našel tu, kterou hledal, Passage de Vautrin.

"To je příliš špinavá čtvrť," řekla Sam.

"Jo, ale vybral si ji on. Tu schůzku mám v hospodě."

V uličce byly dvě hospody, z nichž žádná nebyla vážnější konkurencí hotelu Ritz.

Chez Hugo byla na druhé straně ulice, padesát metrů od první hospody. Quinn prudce otevřel dveře. Výčepní pult byl nalevo. Na pravé straně byly dva stolky u oken do ulice, která byla zakryta silnými krajkovými záclonami. Nikdo u nich neseděl. Celá hospoda byla prázdná, až na neoholeného majitele, který čistil u výčepu kávovar. Quinn věděl, že v otevřených dveřích musí být dobře viditelný, zatímco kdyby se někdo skrýval vzadu v lokále, bylo by ho vidět jen ztěžší. Náhle však uviděl jediného hosta. Seděl sám u zadního stolu a měl před sebou šálek kávy. Upřeně se díval na Quinna.

Quinn přešel lokál, následován Sam. Muž se ani nepohnul. Nespouštěl oči z Quinna, jen na okamžik se podíval na Sam. Konečně stál Quinn před ním. Muž měl manšestrové sako a košili s rozhalenkou. Řídnoucí světlé vlasy, něco k padesátce, úzký hrubý obličej, poznamenaný neštovicemi.

"Zack?" řekl Quinn.

"Jo, posad' se. Koho to máš s sebou?"

"To je moje partnerka. Zůstane tady se mnou. Koledoval sis o to. A teď můžeme mluvit."

Posadil se naproti Zackovi a položil ruce na stůl. Žádné podrazy. Zack si ho zlostně prohlížel. Quinn věděl, že už ten obličej někde viděl. Rozpomněl se na Haymanovy a hamburské archívy. Vzápětí se mu rozjasnilo. Sidney Fielding, jeden z velitelů Johna Peterse v Pátém komandu, které operovalo v bývalém Belgickém Kongu.

Zack se téměř nekontrolovatelně chvěl. Quinn si až po chvíli uvědomil, že se jeho protějšek chvěje především vzteky, ale bylo v tom ještě něco jiného. Quinn tenhle výraz v očích viděl už mnohokrát, ve Vietnamu i jinde. Ten člověk se bál, byl rozhořčený a našťvaný, ale především ošklivě vyděšený.

Zack už se neovládl.

"Quinne, jsi parchant. Všichni jste prolhaní parchanti. Sibil jsi mi, že po nás nepůjdeš, že nás necháš zmizet a za pár týdnů bude po všem... Leda hovno. Velkej Paul zmizel a Janni leží v holandský márnici. Přej žádný pronásledování, kurva. A přitom nás likvidují."

"Hele, seber se, Zacku. Já nejsem z těch, kdo ti kecali. Já jsem na druhém břehu. Proč nezačneme od začátku? Proč jste unesli Simona Cormacka?"

Zack se podíval na Quinna, jako by se ho byl právě zeptal, jestli je slunce chladné nebo horké.

"Protože jsme za to byli placení," řekl.

"To vám zaplatili dopředu? Ne z výkupného?"

"Ne, to bylo zvlášť. Dojednaná suma byla půl miliónu. Pro mě dvě stě tisíc, pro ostatní po sto tisících. Řekli nám, že výkupný je zvlášť, dostanem, kolik uhádáme, a necháme si to."

"No dobrá. A kdo vám za to zaplatil? Přisahám, že já k nim nepatřím. Zavolali mě k tomu den po únosu, abych se pokusil dostat kluka zpátky. Kdo to zorganizoval?"

"Neznám jeho jméno. Nikdy jsem ho neslyšel. Byl to Američan, to je jediný, co o něm vím. Malej a tlustej chlápek. Našel si mě tady. Čert ví, jak se o mně dozvěděl; musel mít nějaký kontakty. Setkávali jsme se vždycky v hotelovém pokoji. Pokaždý byl maskovanej. Ale platil dopředu a hotovejma."

"A co výdaje? Únos je drahý."

"Ty byly navrch. Taký v hotovosti. Utratil jsem dalších sto klacků."

"Z toho jsi taky platil nájem toho domu?"

"Ne, to už bylo zařízený, sešli jsme se v Londýně měsíc dopředu. Dal mi klíče, řekl mi, kde to je a at' si to tam připravím."

"Dej mi adresu."

Zack mu nadiktoval adresu. Quinn si ji zapsal. Později tam pošle Nigela Cramera a techniky z laboratoří Metropolitní policie, aby to tam prohlédli. Podle záznamů se zjistí, že dům nebyl pronajatý, ale legitimně koupený za dvě stě tisíc liber přes britskou právníckou firmu pro lucemburskou společnost.

Ukáže se, že jde o lucemburskou akciovou společnost, legálně reprezentovanou lucemburskou bankou, která se ovšem s majiteli společnosti nikdy nesetkala. Peníze na koupi domu přišly do Lucemburska směnkou ze švýcarské banky. Švýcaři prohlásí, že peníze byly složeny v hotovosti v amerických dolarech do ženevské pobočky banky a na kupce už si nikdo nevzpomíná.

Dům navíc nebyl severně od Londýna, ale na jih v Sussexu, poblíž East Grinstead. Zack prostě vždycky objel Londýn po M 25 na sever, odkud telefonoval.

Cramerovi lidé prohledají dům od sklepa po půdu a bez ohledu na úklid, který tam provedli čtyři žoldnéři, najdou nějaké zapomenuté otisky prstů, ale ty budou patřit Marchaisovi a Pretoriusovi.

"A co volvo?" zeptal se Quinn. "To jsi koupil?"

"Jo, a taky dodávku a další věci. Jen škorpióna mi dal ten tlustej chlápek v Londýně."

Quinn nevěděl, že volvo už bylo nalezeno poblíž Londýna. Přetáhlo zaplacený parkovací čas v mnohaposchodovém parkovišti na londýnském letišti Heathrow. Žoldnéři se v den vraždy obrátili z Buckinghamu na jih k Londýnu. Z

Heathrow odjeli kyvadlovým autobusem na další londýnské letiště Gatwick, odkud zamířili vlakem k Hastingsu a na pobřeží. Každý zvlášť odjeli taxíkem do Newhavenu, kde nasedli na polední linkovou loď do Dieppe. Ve Francii se rozešli.

Při důkladné prohlídce volva se našly dýchací otvory v podlaze kufru. Ve voze byly cítit mandle. Ve spolupráci se Scotland Yardem byl vypátrán původní majitel vozu. Prodal volvo za hotové a papírový převod nebyl nikdy dokončen. Vůz si od něj koupil zrzavý muž, jehož popis odpovídal i kupci Transitu.

"Byl to ten tloušťík, který ti dával důvěrné informace?" zeptal se Quinn.

"Jaké důvěrné informace?" vyhrkla Sam.

"Jak o tomhle víš?" zeptal se Zack podezíravě. Zřejmě si stále myslel, že by Quinn mohl patřit k jeho původním zaměstnavatelům, z nichž se stali pronásledovatelé.

"Byl jsi příliš dobrý," řekl Quinn. "Věděl jsi, že máš počkat, dokud nebudu na místě, a pak teprve chtít mluvit s vyjednávatelem osobně. To jsem tehdy nevěděl. V pravý okamžik ses rozčiloval, v pravý okamžik ustupoval. Upustil jsi od dolarů a chtěl jsi diamanty, protože jsi věděl, že se tím celá záležitost protáhne."

Zack přikývl.

"Jo, dostával jsem předem instrukce, co mám udělat, kdy to mám udělat a jak. Když jsme se schovávali, nevolal jsem jen tobě. Když už jsem byl z domu, lítal jsem od jedny budky k druhé, přesně podle předem připraveného plánu. Mluvil jsem vždycky s tím tloušťíkem. Občas udělal nějakou změnu, říkal tomu doladování. Já jen dělal, co mi řekl."

"No dobrá," řekl Quinn, "a ten tloušťík ti taky řekl, že pak nebude problém zmizet. Že vás tak měsíc budou honit, ale když se jim ztratí stopa, pátrání ustane a vy si budete moct šťastně žít. A tomuhle jsi opravdu věřil? Ty sis vážně myslel, že můžeš jen tak unést a zabít syna prezidenta Spojených států a zmizet? A proč jste toho kluka zabíjeli? To jste přece nemuseli."

Zackovy obličejové svaly se stáhly do zuřivé grimasy. Oči mu naběhly vztekem.

"V tom to je, ty pitomče. My jsme ho nezabili. Vysadili jsme ho na silnici, jak nám řekli. Byl živý a zdravý, my jsme mu vůbec nijak neublížili. A pak jsme odjeli. Že je mrtvej, to jsme se dověděli až druhý den z novin. Nemohl jsem tomu věřit. Byla to lež. My to neudělali."

Venku zahrnulo nějaké auto z rue de Chalon do uličky. Jeden muž byl za volantem, druhý seděl vzadu a měl na klíně samopal. Vůz projížděl uličkou, jako by něco hledal, zastavil u první hospody, pak dojel téměř až ke dveřím hospody Chez Hugo, a nakonec zacouval a zaparkoval asi uprostřed mezi oběma hospodami. Motor běžel.

"Toho kluka zabila bomba v koženém opasku," řekl Quinn. "Když byl na Shotover Plain unesen, žádný takový opasek neměl. Ten jste mu dali vy."

"Já mu ho nedal!" vykřikl Zack. "Já to doprdele nebyl. To Orsini."

"Oukej, tak mi řekni něco o Orsinim."

"Korsičan, námezdní vrah. Mladší než my. Když jsme my tři odjeli do skladiště, ten kluk měl na sobě pořád původní hadry. Když jsme se vrátili, byl už převlečený do novejš. Málem jsem za to Orsinioho rozcupoval na kusy. Ten kretén proti všem příkazům odešel z domu, když jsme byli pryč, a nakupoval."

Quinn si vzpomněl na hádku žoldnéřů, kterou slyšel ze sklepa, když žoldnéři odešli prověřit diamanty.

Tehdy si myslel, že se hádají kvůli nim.

"Proč to Orsini udělal?" zeptal se Quinn.

"Říkal, že si kluk stěžuje na zimu. Myslel si, že to nemůže uškodit, a tak došel do East Grinsteadu a v táborníckých potřebách ty věci nakoupil. Byl jsem vzteklej, protože neuměl anglicky, a s tím, jak vypadá, byl strašně nápadnej."

"Ty šaty byly skoro určitě přivezeny v tvé nepřítomnosti," řekl Quinn. "A jak vypadá ten Orsini?"

"Je mu asi třiatřicet, je to profík, ale nikdy nebyl v žádný válce. Je hodně snědý, má černý oči a na jedny tváři jizvu od nože."

"Proč jsi ho najal?"

"Já ho nenajímám. Já jsem kontaktoval jen Velkýho Paula a Janniho, protože jsem je znal ze starších časů a furt jsme o sobě věděli. Korsičana mi dohodil tloušťík. A teď se doslechnu, že Janni je mrtvej a Paul nezvěstnej."

"A co očekáváš od téhle schůzky?" zeptal se Quinn. "Co bych měl pro tebe udělat?"

Zack se naklonil a chytil Quinna za předloktí.

"Chci se z toho dostat," řekl. "Jestli patříš k těm lidem, který mě najali, tak jim vyříd', že mě nemusej honit. Já nikdy, nikdy nepromluví. Žádnému poldovi nic neřeknu. Takže jsou za vodou."

"Jenže já k nim nepatřím," řekl Quinn.

"Tak řekni svému lidem, že já toho kluka nezabil," řekl Zack. "To jsem nikdy neměl ve smlouvě. Přisahám na svůj život, že jsem nikdy nepomyslel na zabití toho kluka."

"Posledních pár věcí, Zacku. Ty diamanty. Když už si chceš hrát na dobráka, měl bys je radši vrátit. Už jsi je prodal?"

"Ne," řekl Zack. "Neměl jsem příležitost. Jsou tady. Do posledního kousku."

Sáhl pod stůl a vyndal těžký plátěný pytlík. Sam vytřeštila oči.

"A co ten Orsini," řekl Quinn nepohnutě. "Kde je teď?"

"Čert ví. Třeba se vrátil na Korsiku. Přišel odsud před deseti lety a pracoval pro gangy v Marseille, Nice a později i v Paříži. To je všechno, co o něm vím. Jo, a pochází z vesnice Castelblanc."

Quinn vstal, vzal sáček a podíval se na Zacka.

"Litáš v tom, hochu. Jseš v tom až po uši. Promluví si s odpovědnými lidmi. Třeba ti pomůže, žes vrátil státní majetek."

Jenže to bude dlouho trvat. Rozhodně jim ale řeknu, že za tebou někdo stál, a za ním zřejmě ještě někdo další. Jestli tomu uvěří, možná tě nechají naživu. Ti druzí, pro které jsi pracoval... u těch jsi bez šance."

Obrátil se k odchodu. Sam se také zvedla. Jako by chtěl zůstat pod ochranou Američanů, vstal Zack také a zamířil s nimi

ke dveřím. Quinn se zastavil.

"Ještě něco. Kdes vzal to jméno?"

Věděl, že během únosu si psychiatři a šifřeri dlouho lámali hlavy a hledali za tím jménem stopy skutečné identity člověka, který si je zvolil za přezdívku. Uvažovali o jménech jako Zachary nebo Zacharias a prověřovali příbuzné známých kriminálních, kteří měli podobná jména či iniciály.

"Původně to byl ZAK," řekl Zack. "To byly písmena na značce mého prvního auta."

Quinn pozdvihl jedno obočí. Tohle bylo i na psychiatry moc. Vyšel ven. Za ním šel Zack. Sam byla ještě ve dveřích, když se tichou boční ulicí rozlehl výstřel.

Quinn neviděl ani vůz, ani střelce. Slyšel však zasvištění kulky a pocítil zachvění vzduchu. Kulka o vlas minula Quinnovo ucho, ale Zacka si našla. Vnikla mu do krku.

Quinnovi zachránila život rychlá reakce. Znamý zvuk ho okamžitě vyburcoval. Zackovo tělo bylo odhozeno zpět ke dveřím, ale vzápětí se začalo vracet. Quinn skočil do dveří, ještě než se Zackovi podlomila kolena. Jeho stále vzpřímené tělo sloužilo Quinnovi jako štít při ústupu.

Quinn se uvnitř otočil a týmž pohybem s sebou strhl Sam na podlahu. Když se dotkli špinavých dlaždic, vletla otevřenými dveřmi dovnitř druhá kulka, která odštípla omítku na boční stěně lokálu. Pak se odpružené dveře samočinně zavřely.

Quinn se rychle odplazil a Sam mu byla v patách. Vůz popojel uličkou, aby měl střelec přímější úhel. Děšť kulek roztříštil okno a proděravěl dveře. Barman, který se nejspíš jmenoval Hugo, byl trochu pomalejší. Stál s otevřenými ústy za výčepem, dokud ho neposlalo k zemi řinčení rozbíjených lahví.

Pak výstřely ustaly - výměna zásobníku. Quinn vyskočil a pádil k zadnímu východu. Levou rukou za sebou vlekl Sam, pravou stále svíral sáček s diamanty. Zadní dveře vedly do chodby, v níž byly po obou stranách toalety. Přímě před nimi byla špinavá kuchyně. Quinn ji rychle přeběhl, kopnutím otevřel dveře na druhé straně místnosti a vyběhl se Sam na zadní dvorek.

Byly tu naskládány basy piv, které čekaly na odvoz. Quinn se Sam po nich vylezli na zeď, odkud se dostali na další dvorek, který patřil řeznictví v paralelní uličce, Passage de Catbois. Během několika okamžiků proběhli obchodem překvapeného řezníka na ulici. Šťastnou náhodou stál třicet metrů odtud taxík. Nemotorně z něj vystupovala stará dáma a při tom ještě hledala v kabelce drobné. Quinn ji odstrčil na chodník.

"Cest payé, madame," řekl jí.

Skočil na zadní sedadlo, strhl Sam za sebou, odhodil plátěný sáček vedle sebe a vytáhl svazek francouzských bankovek, kterým zamával řidiči před nosem.

"Rychle pryč," řekl. "Manžel téhle dámy na nás poslal najaté svalovce."

Marcel Dupont byl starý muž s mrazím knírem, který jezdil s taxíkem po ulicích Paříže už pětadvacet let. Před tím bojoval ve Francouzské osvobozené armádě. Jako parašutista byl leckde, vždycky jako předvoj prvních bojových jednotek. Byl také duší Francouz, a ta blondýnka, kterou ten chlap vtáhl do vozu, byla docela pohledná. A v neposlední řadě byl také Pařížan, takže znal cenu takového svazku bankovek. Doby kdy Američané dávali desetidolarové spopitné, byly nenávratně pryč. V současné době tu byla zřejmě většina těch, kteří měli deset dolarů na celý den. Za vozem zůstal pach spálené gumy, když vyrazil z uličky na Avenue Daumesnil.

Quinn se naklonil přes Sam a přibouchl nedovřené dveře. Podařilo se mu to až na druhý pokus, protože tam byla nějaká překážka. Sam se opřela, bílá jako křída. Pak si všimla své krokodýlí kabelky, kterou Quinn dvířky vozu roztrhl ve švů. Prohlížela si škodu, a náhle překvapeně zvedla obočí.

"Quinne, co je sakra tohle?"

"To je jeden konec černooranžové ploché baterie, jaká se používá v polaroidech."

Quinn kapesním nožem rozpáral šev úplně. Na ploše šestkrát deset centimetrů tu byly tři ploché baterie. Byla tu také vysílačka a signalizační zařízení k dislokaci nositele, to vše zabudované do dna kabelky, odkud vedl drát k mikrofonu umístěném ve sponě. Anténa byla v řemínku. Bylo to profesionální moderní zařízení s automatickým zapínáním reagujícím na lidský hlas, které šetřilo energii.

Quinn se podíval na jednotlivé části rozložené vysílačky, které ležely mezi nimi. I kdyby ještě fungovala, už by ji nemohli využít k dezinformacím, protože Samin výkřik zřejmě prozradil posluchačům odhalení vysílačky. Vysypal obsah kabelky na sedadlo, požádal řidiče, aby zastavil u chodníku a vyhodil kabelku s elektronickou štenicí do popelnice.

"Takže to nám vysvětluje smrt Marchaise a Pretoriuse," řekl Quinn. "Museli být aspoň dva; jeden nám byl pořád nablízku a odposlouchával nás, přičemž zavolał tomu druhému, který se mohl dostat k cíli před námi. Ale proč sakra nepřišli dneska ráno na tu falešnou schůzku?"

"Já ji neměla," vyhrkla Sam.

"Cos neměla?"

"Tu kabelku. Neměla jsem ji s sebou. Snídala jsem v salónku; tys chtěl mluvit až v pokoji. Zapomněla jsem si kabelku dole a pak jsem se pro ni musela vracet. Myslela jsem si, že ji někdo může ukrást. Škoda, že k tomu nedošlo."

"To je škoda. Takže mě slyšeli, jak říkám taxikáři, aby jel na rue de Chalon, a pak, že schůzka je v hospodě. A v té uličce jsou hospody dvě."

"Jak to ale mohli dostat do mé kabelky? Měla jsem ji u sebe od chvíle, kdy jsem si ji koupila."

"Tohle nebyla tvá kabelka, ale duplikát," řekl Quinn. "Někdo tě pozoroval, pořídil stejnou kabelku a namontoval do ní vysílačku. Pak stačilo ji vyměnit. Kolik lidí prošlo tím bytem v Kensingtonu?"

"Když jsi utekl? Celý svět i s manželkami. Byl tam Cramer a Britové, Brown, Collins, Seymour, další tři nebo čtyři lidé z FBI. A já s ní byla na ambasádě, v tom statku v Surrey, kde tě nějaký čas drželi, pak ve Státech, znovu v Británii - ksakru, byla jsem s ní všude."

"A vyprázdnit jednu kabelku a přendat obsah do druhé může trvat nejvýš pět minut," dodal Quinn.

"Kam chcete jet, příteli?" zeptal se taxikář.

Vracet se do hotelu du Colisée nemělo smysl - vrahové už o něm věděli. Nevěděli však o parkovišti, kam odstavil opela. Byl tam sám, bez Sam a její osudové kabelky.

"Place de la Madeleine," řekl, "roh Chauveau-Lagarde."

"Quinne, možná že s tím, co teď víme, bych už mohla do Států. Na našem velvyslanectví tady bych si vyžádala eskortu dvou amerických policistů. Ve Washingtonu by měli vědět, co nám řekl Zack."

Quinn se díval z okénka. Vůj projížděl rue Royale. Vjel na Madeleine a vysadil je u vchodu do garáží. Quinn dal přátelskému taxikáři štědré spropitné.

"Kam jedeme?" zeptala se Sam, když seděli v opelu a mířili podél Seiny na jih k Latinské čtvrti.

"Ty na letiště," řekl Quinn.

"Poletím do Washingtonu?"

"Do Washingtonu rozhodně ne. Poslouchej Sam, tam se teď už vůbec nemůžeš vrátit bez ochrany. Ať už za tím stojí kdokoliv, je mnohem výš, než pár bývalých žoldnéřů. Ti jen za peníze vykonávali rozkazy. Zack byl informován o všem, co se na naší straně dělo. Věděl, jak daleko je policie, znal pokyny Scotland Yardu, Londýna i Washingtonu. Všechno bylo dokonale naplánováno a sladěno, včetně vraždy Simona Cormacka.

Když běžel po té silnici, někdo už tam mezi stromy musel čekat s detonátorem. Jak mohl vědět, že právě tam? Protože Zack byl naprosto přesně veden ke každému kroku. I naše propuštění bylo přesně naplánováno. Nezabil mě jen proto, že mu to nikdo neřekl. A taky si nemyslel, že bude muset někoho zabít."

"Ale vždyť říkal," protestovala Sam, "že to byl ten Američan, ten, který to spískal a platil ho, ten, kterému říkal 'tlouští'."

"A kdo to řekl tlouštíkov?"

"Za tím tedy taky asi někdo stojí."

"To musí," řekl Quinn. "A je to někdo ve vysokém postavení, v hodně vysokém postavení. Na tohle se musíme zaměřit. Víme, co se stalo a jak, ale nevíme, kdo a proč to udělal. A ty by ses teď chtěla vrátit do Washingtonu a říct jim tam, co jsme slyšeli od Zacka. A co vůbec máme? Prohlášení únosce, zločince a žoldnéře, který je teď mrtvý. Člověka, který utíkal před tím, co udělal, který si vykupoval svou svobodu zabíjením svých kolegů a odevzdáním diamantů a který nakonec vyrukoval s nepravděpodobnou historkou, jak ho do toho všeho uvtřali."

"Takže kam odsud pojedeme?"

"Ty se schováš. Já půjdu po tom Korsičanovi. On je klíčem, tlouštíkovým zaměstnancem, to on zajistil smrtící opasek a dal ho Simonovi. Když si to všechno poskládáš, zjistíš, že Zack měl příkaz protáhnout jednání o šest dní tím, že bude místo hotovosti požadovat diamanty, protože nové šaty ještě nebyly připravené. Jednání se jim trochu vymklo, bylo příliš rychlé, muselo se přibrzdit. Kdybych se dostal k Orsinimu, dostal ho živého, přiměl ho k řeči, třeba by znal jméno svého zaměstnavatele. Kdybychom získali jméno toho tlouštíka, můžeme klidně odjet do Washingtonu."

"Já pojedu s tebou, Quinne. Tak jsme se přece domluvili."

"Tuhle domluvu zařídil Washington. To je pryč. Všechno, co nám Zack řekl, slyšeli přes štěnici v tvé kabelce. Oni vědí, že my víme. Pro ně jsme teď bezprostředním cílem my dva. Aspoň dokud nezjistíme jméno toho tlouštíka. Pak se z pronásledovatelů stanou pronásledovaní. Na to už dohlédne FBI. A CIA."

"Kam se tedy mám ukrýt a jak dlouho tam mám zůstat?"

"Dokud ti nezavolám, že jsme v bezpečí. Co se týče místa - pojedíš do Malagy. Mám na jihu Španělska přátele, kteří se o tebe postarají."

Paříž, stejně jako Londýn, má dvě letiště. Devadesát procent mezikontinentálních letů startuje z letiště Charlese de Gaulla na severu hlavního města. Letadla do Španělska a Portugalska však odlétají ze staršího letiště v Orly, které je na jihu od Paříže.

Aby to bylo ještě složitější, autobusy na letiště vyjíždějí z dvou různých stanovišť. Do Orly jedou z Maine-Montparnasse v Latinské čtvrti. Quinn se tam z Madeleine dostal za půl hodiny. Zaparkoval vůz a vedl Sam do hlavní haly.

"A co moje šaty a věci v hotelu?" stěžovala si.

"Na ty zapomeň. Jestli ti grázlové teď nešmejdí kolem hotelu, tak jsou pitomí. A to nejsou. Máš svůj pas a úvěrové karty?"

"Jo. Ty nosím vždycky u sebe."

"To je dobře. Teď jdi do banky a vyzvedni tolik peněz, kolik ti jen na ty karty dají."

Když byla Sam v bance, Quinn ji za své poslední hotové peníze koupil letenku z Paříže do Malagy. Zmeškala letadlo ve tři čtvrtě na jednu, ale další jí odlétalo pět minut po půl šesté.

"Vaše přítelkyně má pět hodin času," řekla dívka za přepážkou. "Autobusy do Orly odjíždějí každých dvanáct minut od východu J."

Quinn jí poděkoval a odešel k bance, kde předal Sam její letenku. Vytáhla pět tisíc dolarů, z nichž si Quinn čtyři tisíce vzal.

"Hned teď tě doprovodím k autobusu," řekl Quinh. "V Orly budeš bezpečnější než tady. Mohli by si sem třeba jen přijet zjistit odlety. Až tam dorazíš, projdi rovnou pasovou kontrolou do bezcelního pásma. Tam by se jim dostávalo hůř. Kup si novou kabelku, kufr, nějaké šaty - sama víš, co budeš potřebovat. Pak čekej na letadlo a neprošvihni ho. V Malaze už na tebe budou čekat mí přátelé."

"Quinne, vždyť já ani neumím španělsky."

"S tím si nelam hlavu, tihle lidé všichni umějí anglicky."

U schůdků autobusu Sam Quinna objala kolem krku.

"Quinne, promiň. Samotnému by se ti bylo dařilo asi líp."

"To není tvoje chyba, holčičko." Quinn ji vzal za bradu a políbil ji. Nikdo si jich nevšiml - tahle scéna tu byla zcela obvyklá. "Kromě toho, bez tebe bych neměl ten Smith & Wesson. Myslím, že bych ho mohl ještě potřebovat."

"Dávej na sebe pozor," zašeptala. Od Boulevard de Vaugirard se hnál studený vítr. Do kufru autobusu bylo naloženo poslední těžké zavazadlo a nastupovali poslední cestující. Sam se zachvěla v jeho náručí. Quinn si přitiskl její zářivě zlaté vlasy na prsa.

"Mně se nic nestane. Věř mi. Za pár dní ti zavolám. Brzo budeme moct bezpečně odjet domů."

Díval se za autobusem, který odjížděl po bulváru. Ze zadního okna mu mávala malá ruka. Vzápětí autobus zmizel za rohem.

Dvě stě metrů odtud byl velký poštovní úřad. Quinn si koupil v papírnictví lepenkovou krabici a balicí papír. Na poště vložil do krabice diamanty, zabalil ji do papíru, zavázal a zalepil lepicí páskou. Balíček odeslal doporučené a expres velvyslanci Fairweatherovi do Londýna.

Z automatu na poště zavolal do Scotland Yardu a nechal tam vzkaz Nigelu Cramerovi. Uvedl v něm adresu domu, v němž se únosci ukrývali. Nakonec zavolal do hospody v Esteponě. Muž, s nímž mluvil, nebyl Španěl, ale londýnský cockney.

"No jasně, kámo," řekl Quinnovi, "my ti tady na tu dámičku dáme bacha."

Když všechno zařídil, vyzvedl si vůz, u nejbližší benzínové pumpy nechal naplnit nádrž až po okraj a v poklidném poledním provozu zamířil na vnější objezdovou trasu. Za hodinu poté, co telefonoval do Španělska, už byl na dálnici A 6 a ujížděl k Marseille.

Zastavil se ve Veauene, povečeřel a pak se uložil na zadní sedadlo, aby trochu dohnal chybějící spánek. Ve tři hodiny ráno se znovu vydal na cestu.

Zatímco spal, v restauraci San Marco naproti hotelu du Colisée seděl tiše muž a nespouštěl oči z hlavních dveří hotelu. Byl tam už od dvanácti hodin. Personál ho pozoroval zprvu zvědavě, pak už otráveně. Dal si oběd, pak celé odpoledne jen seděl, a nakonec si objednal večeři. Číšníci si mysleli, že si čte u okna.

V jedenáct chtěli restauraci zavírat. Muž odešel vedle do hotelu Royal. Vysvětlil číšníkům, že čeká na přítele, a usadil se u okna v hale k dalšímu čekání. Ve dvě hodiny ráno to konečně vzdal.

Odjel na poštu s celonočním provozem na rue du Louvre a objednal si mezistátní hovor. Čekal v budce, dokud mu telefonistka nezavolala.

"Alló, monsieur," řekla. "Máte tu Castelblanc."

16.

Costa del Sol byla dlouho oblíbeným místem odpočinku hledaných osob z britského podsvětí. Několik desítek takových gaunerů, kteří odpomohli bankám od jejich peněz, ozbrojeným vozům od jejich obsahu nebo investorům od jejich úspor, opustilo zemi svých otců ve chvílích, když už po nich sahala natažená ruka Scotland Yardu, a našlo útočiště v jižním Španělsku. Tady si vychutnávali slunce a blahobyt, jistěný nakradenými penězi. Žertem se říkávalo, že tu je k vidění víc těžkých zločinců, než při nástupu vězňů ve věznici Jejího Veličenstva v Parkurstu.

Čtyři z nich toho večera čekali po předchozím telefonickém upozornění z Paříže na letišti v Malaze. Byli to Ronnie, Bernie a Arthur, jemuž se říkalo Arfur, a mladíček Terry zvaný Tel. Kromě Tela měli všichni světlé obleky, panamské klobouky a tmavé brýle, přestože už bylo dávno po setmění. Na tabuli zjistili, že letadlo z Paříže právě přistálo, a postavili se nenápadně k jedné straně východu z celního pásma.

Sam vystoupila mezi prvními třemi cestujícími. Kromě nové kabelky a malého kufříku, které si koupila v Orly, neměla žádná zavazadla. V kufříku měla toaletní potřeby a noční košili. Jinak měla jen dvoudílné šaty, v nichž šla na ranní schůzku v baru Chez Hugo.

Ronnie měl její popis, který ji ovšem plně nevystihoval. Stejně jako Bernie a Arthur byl ženatý a jejich ženy byly odbarvené blondýnky s vlasy ještě víc vyšisovanými neustálým sluněním a s hrubou pletí, která byla následkem přemíry ultrafialového záření. Ronnie proto ocenil bledou severskou plet' a dokonalou postavu nově příchozí.

"Ajaj," vydal ze sebe Bernie.

"Ta je jedlá," řekl Tel. Byl to jeho oblíbený, ne-li jediný výraz ocenění ženské krásy.

Ronnie vykročil.

"Slečna Somervillová?"

"Ano."

"Dobrý večer. Jmenuju se Ronnie. Tohle je Bernie a Arfur a Tel. Quinn nás požádal, ať se o vás postaráme. Tamhle máme auto."

Quinn dojel do Marseille za chladného a deštivého úsvitu posledního listopadového dne. Mohl buď letět do Ajaccia, hlavního města Korsiky, kde by byl týž den, nebo jet večerní linkovou lodí a vzít si s sebou auto.

Rozhodl se pro loď. Za prvé si nemusel v Ajacciu půjčovat další auto, za druhé s sebou mohl vzít bezpečně Smith & Wesson, který měl dosud zastrčený za pasem, a za třetí musel v zájmu bezpečného pobytu na Korsice udělat ještě pár menších nákupů.

Podle ukazatelů snadno našel přístaviště linkových lodí Quai de la Joliette. Bylo téměř prázdné. Kotvila tu ranní loď z

Ajaccia, kterou cestující opustili už před hodinou. Pokladna společnosti SNCM na Boulevard des Dames byla ještě zavřená. Quinn zaparkoval a čekání si zpříjemnil snídaní.

V devět si koupil lodní lístek: loď Napoleon, odjezd v osm večer, příjezd na místo v sedm hodin ráno. S platným lodním lístkem mohl zaparkovat asconu na parkovišti pro cestující, které bylo v těsné blízkost přístaviště J4, odkud loď odplouvala. Odtud se vydal do města na nákupy.

Do plátěného pytle lehce naskládal toaletní a holicí potřeby, jimiž nahradil ty, které nechal v Paříži na rue du Colisée. Na dotaz po pánské konfekci se dočkal několika zavrtění hlavou až ji nakonec našel na pěší zóně na rue St-Ferreol severně od starého přístavu.

Prodávač byl úslušný, takže nákup vysokých bot, džín, opasku, košile a klobouku proběhl hladce. Když však Quinn vznesl svůj poslední požadavek, mladík pozdvihl obočí.

"Co že to chcete, m'sieur?"

Quinn mu to zopakoval.

"Promiňte, ale nemyslím si, že by taková věc byla na prodej." Po očku pozoroval dvě velké bankovky, které se svůdně pohybovaly mezi Quinnovými prsty.

"Třeba to bude ve skladu. Něco staršího by stačilo," navrhoval Quinn.

Mladík se rozhlédl. "Podívám se po tom, pane. Mohu si vzít vaše, zavazadlo?"

Zdržel se ve skladu asi deset minut. Když se vrátil, otevřel pytel a Quinn nahlédl dovnitř.

"Výtečně," řekl Quinn. "Přesně to jsem potřeboval."

Zaplatil, dal mladíkovi slíbenou odměnu a odešel. Obloha se vyčistila, takže Quinn mohl poobědvat v zahrádce kavárny ve starém přístavu. Hodinu strávil nad kávou a studoval velkou mapu Korsiky. O Castelblanc uváděl připojený místopisný rejstřík pouze to, že leží na jihu ostrova v oblasti pohoří Ospedale.

V osm hodin Napoleon odrazil a couval zpátky směrem do města. Quinn vychutnával sklínku vína v lodním baru des Aigles, který byl téměř prázdný. Když se otáčeli přídí na volné moře, za oknem bylo vidět míjející světla přístavního města, která brzy vstřídal pohled na starou pevnost Chateau d'If, vzdálenou necelých sto metrů od proplovající lodi. Za čtvrt hodiny minuli Cap Croisette a loď byla pohlcena temnotou. Quinn se najedl v jídelně Malmaison, vrátil se do své kabiny na palubě D a před jedenáctou usnul s budíkem nařízeným na šest ráno.

Přibližně tou dobou seděla Sam se svými hostiteli na malém opuštěném statku v horách za Esteponou. Nikdo tu nežil; statek byl využíván v případech, kdy někdo z přátel potřeboval trochu soukromí a klidu od dotěrných detektivů mávajících rozkazy k vyhoštění.

Seděli v místnosti se zabeđenými okenicemi a hráli poker. Vzduch byl modrý cigaretovým kouřem. Poker navrhl Ronnie. Hráli už tři hodiny a ve hře zůstal už jen Ronnie se Sam. Tel nehrál; nosil pivo z plných bas narovnaných podél zdi. Pilo se z lahvi. I další stěny byly obestavěny, ne však pivními basami, ale žoky s čerstvě natrhanými exotickými lístky z Maroka, určenými pro export na sever.

Arthur s Berniem už neměli za co hrát a podmračeně pozorovali zbylé dva hráče. Hromada tisícpesetových bankovek obsahovala také všechny peníze, které si s sebou přinesli, plus polovinu Ronního majetku a polovinu Saminých dolarů, které byly vzaty do hry podle současného směnného kursu dolaru a pesety.

Sam se podívala na hromádku bankovek, která zbývala Ronniemu, a přistrčila většinu svých peněz doprostřed stolu, čímž ho donutila dorovnat. Ušklíbl se a vyzval ji, aby ukázala karty. Dva králové, dvě desítky. Ronnie se usmál a vyložil svoje karty: měl full house, tři královny a dva spodky. Sáhl po hromádce bankovek, v níž byly všechny peníze, které si sem s Berniem a Arthurem přinesli, a k tomu devět desetin Saminých dolarů. Sam obrátila pátou kartu. Byl to třetí král.

"Doprdele," neudržel se Ronnie.

Sam si začala rovnat bankovky.

"Už je to tak," řekl Bernie.

"Čím ty se vlastně živíš, Sam?" zeptal se Arthur.

"Copak vám to Quinn nefekl?" podívala se. "Jsem zvláštní agentka FBI."

"Ajaj," řekl Ronnie.

V sedm hodin ráno zakotvil Napoleon v Ajacciu, mezi moly Capucins a Citadelle. Za deset minut už Quinn společně s několika dalšími automobilisty vyjížděl z břicha lodi na rampu, odkud se vydal rovnou do starobylého hlavního města tohoto nádherného a tajuplného ostrova.

Podle mapy měl ujasněnou trasu své cesty. Musel jet po bulváru Sampiero na jih k letišti a tam zahrnout doleva do hor po silnici N 196. Deset minut za odbočkou se krajina začala zdvihát. Silnice se kroutila v serpentínách podél Caura ke Col St-Georges, odkud Quinn na chvíli zahlédl hluboko pod sebou úzký pruh pobřeží. Pak ho znovu pohltily hory; ocitl se mezi strmými útesy a svahy, pokrytými v těchto nízkých polohách bukovými a dubovými lesy a olivovými háji. Za Bichisanem silnice začala znovu klesat k pobřeží u Propriana. Serpentinám k Ospedale se nedalo nijak vyhnout - přímá cesta by vedla přes údolí Baraci, jehož divokou krajinou by žádný stavitel silnic nepronikl.

Za Proprianem jel Quinn několik mil podél pobřeží, dokud nemohl po D 268 znovu zahrnout do ospedalských hor.

Písmenem D jsou značeny okresní silnice, které jsou sice velice úzké, ale proti cestám vysoko v horách jsou to stále dálnice. D 268 se vinula po severním úbočí údolí Fiumicicoli, zdola zcela neviditelná.

Quinn projížděl vesničkami, postavenými z místního šedého pískovce a zasazenými ve svazích a srázích tak, že vyhlídka odtud vyvolávala závrať. Divil se, jak zdejší lidé mohou žít z malých políček a sadů.

Silnice se v serpentínách stále zdvihala a klesala do údolí. Za St-Lucie de Tallano skončily stromy a svahy byly pokryty téměř po pás vysokým porostem vřesu a myrty, kterému zde říkali maquis. Podle toho se také francouzským

odbojářům, ukrývajícím se před gestapem, říkalo maquisards, nebo prostě maquis.

Korsičané žili v horách odnepaměti. Stejně jako Sardinie a Sicílie byla Korsika bezpočtukrát dobývána. Cizinci vždy přicházeli jako dobyvatelé, vetřelci a výběrčí daní, přicházeli vládnout a brát, nikdy dávat. S tím málem, co měli místní obyvatelé sami pro sebe, dávali Korsičané vždy přednost útěku do hor, které jim skýtaly úkryt a bezpečí. Uchylovaly se sem celé generace banditů, povstalců a partyzánů, skrývali se tu lidé před výběrčími daní, které nebyli schopni zaplatit.

Staletími zkušeností si horský lid vytvořil vlastní filozofii, stavící na mlčenlivosti a rodových vazbách. Úřady pro ně znamenaly bezprávi a Paříž vybírající daně stavěli na roveň jiným dobyvatelům. Ačkoliv je Korsika součástí Francie, které dala Napoleona Bonaparta a mnoho dalších významných osobností, pro lidi z hor je cizinec stále cizincem, vidí v něm zosobnění nespravedlnosti a výběrčího daní, ať pochází z Francie nebo odjinud. Korsika může po desetitisících vysílat své syny do Francie, ale pokud se takový syn ocitne v úzkých, hory mu vždy poskytnou ochranný úkryt. Byly to hory, chudoba a perzekuce, které daly vzniknout solidaritě horalů a korsické organizaci Union, považované některými lidmi za utajenější a nebezpečnější než mafie. Do tohoto světa nikdy nevstoupilo dvacáté století se svými Společnými trhy a Evropskými parlamenty. Do tohoto světa jel Quinn v posledním měsíci roku 1991.

Těsně před vesnicí Levie byl malý ukazatel na Carbini. Silnice vedla k jihu a po několika mílech křížovala Fiumicicoli, zde stále ještě malým potůčkem, padajícím sem od Ospedale. Carbini, malou vesničku o jedné ulici, před jejímiž kamennými domy posedávali starci v modrých halenách, kterým se u nohou popelilo pár kuřat, Quinnova mapa vůbec nezaznamenala. Z vesnice byly dva výjezdy. Silnice D 148 se stáčela na západ, kam mířil, ale vedla po jižním úbočí údolí. D 59 mířila přímo k Orone a dál na jih k Sottě. Na jihozápadě viděl vyčnívající štít hory Cagna, po levé ruce měl masiv pohoří Ospedale, jemuž vévodila nejvyšší korsická hora, Punta della Vacca Morta, nazvaná tak podle toho, že z určitého úhlu vypadala jako mrtvá kráva. Quinn se rozhodl pro přímou cestu.

Hned za Orone se přiblížil horám po levici. Odbočka na Castelblanc byla dvě míle za Orone. Byla to jen polní cesta, a vzhledem k tomu, že skrz pohoří nevedla vůbec žádná silnice, musela ve vsi končit. Ze silnice viděl obrovskou světle šedou skálu vystupující z úbočí hor, kterou si kdysi kdosi spletl s bílým zámekem, a toto pochybení dalo vesničce její jméno. Quinn jel pomalu po polní cestě. Po třech mílech vjel do Castelblanc, ležící vysoko nad silnicí D 59.

Cesta končila na návsi, která byla až na konci vesnice, na úbočí hory. Podél úzké uličky vedoucí k náměstí byly roztroušeny nízké kamenné domky, všechny zavřené na petlici. V prachu se tu nehrabala žádná kuřata, neposedávali tu žádní starci. Bylo tu ticho. Quinn vjel na náměstí, zastavil, vylezl z vozu a narovnal se. Vzápětí uslyšel zvuk startovaného traktoru. Traktor vyjel mezi dvěma domy do hlavní ulice, kde zastavil. Řidič vytáhl klíčky ze zapalování, seskočil na zemi a zmizel mezi domy. Mezi zádi traktoru a domem by snad projel motocykl, ale pro automobil se stala ulice neprůjezdná.

V čele náměstí stál kamenný kostelík, po pravé straně byly čtyři domky a po levé leželo společenské centrum Castelblanc - nízká jednopatrová hospůdka s taškovou střechou a za ní ulička, vedoucí ke shluku domů, stodol a dvorků, které tvořily zbytek vesnice.

Ze dveří kostelíku vyšel malý a velmi starý kněz, přehlédl Quinna a chystal se zamknout za sebou dveře.

"Bonjour, mon pere," zavolal na něj Quinn vesele. Boží sluha nadskočil jako postřelený králík, podíval se vyděšeně na Quinna a drobnými krůčky zmizel v uličce za hospodou. Tam se teprve pokřížoval.

Quinnův zjev by překvapil kteréhokoli korsického kněze, neboť marseillský obchodník s konfekcí ho vybavil skutečně působivě. Quinn měl vysoké pracovní boty, světle modré džíny, jasně červenou kostkovanou košili, jelenicové sako s třásněmi a vysoký stetson. Pokud chtěl vypadat jako karikatura muže z Divokého Západu, podařilo se mu to dokonale. Vytáhl klíčky ze zapalování, sebral si svůj plátěný pytel a vydal se k hospodě.

Uvnitř byla tma. Majitel stál za výčepem a s vážným výrazem leštil sklenice - to by Quinn byl nečekal. Jinak tu byly čtyři prosté dubové stoly, kolem nichž stálo po čtyřech židlích. Jen jeden stůl byl obsazen; čtyři muži kolem byli zahleděni do karet.

Quinn došel k výčepu, odložil si pytel, ale vysoký klobouk si nechal na hlavě. Hospodský se na něj podíval.

"Monsieur?"

Žádná zvědavost, žádné překvapení. Quinn předstíral, že si toho nevšiml, a zářivě se na hospodského usmál.

"Sklenici červeného vína, prosím," řekl bezvýrazně.

Víno bylo místní; drsné, ale dobré. Quinn uznale usrkával. U výčepu se objevila hospodského kyprá manželka. Přinesla několik talířů s olivami, sýrem a chlebem. Na Quinna se ani nepodívala, místním dialektem něco krátce sdělila svému muži a zmizela zpátky v kuchyni. Ani muži od karet nevěnovali Quinnovi jediný pohled. Quinn oslovil hospodského.

"Hledám jednoho pána, který tu podle všeho bydlí," řekl. "Jmenuje se Orsini. Znáte ho?"

Hospodský se podíval na karbaníky, jako by prosil o pomoc. Žádné se nedočkal.

"Nemohl by to být monsieur Dominique Orsini?" zeptal se hospodský.

Quinn vypadal zamyšleně. Zablokovali mu silnici a přiznali existenci Orsiniho. To znamenalo, že si přáli, aby zůstal.

Dokdy? Podíval se za sebe. Za okny svítilo z bledě modré oblohy zimní slunce. Možná chtějí, aby se zdržel do setmění.

Quinn se znovu obrátil k výčepu a přešel si prstem po tváři.

"Muž s jizvou po noži? Dominique Orsini?"

Hospodský přikývl.

"Můžete mi říct, kde bych našel jeho dům?"

Hospodský vyslal další prosebný pohled k hráčům. Tentokrát se dočkal odezvy. Jeden z mužů, jediný v obleku, vzhledl od karet.

"Monsieur Orsini je dneska pryč, monsieur. Vráti se zítra. Když počkáte, setkáte se s ním."

"Děkuju, příteli. Děkuju za přátelskou informaci." Obrátil se k hospodskému. "Mohl bych dostat pokoj?"

Muž jen přikývl. Za pár minut už byl Quinn ve svém pokoji, kam ho zavedla hospodská, která se stále vyhýbala jeho pohledu. Když odešla, Quinn si pokoj důkladně prohlédl. Okna vedla do dvora, ohraničeného otevřenými stodolami. Matrace na posteli byla tenká, vycpaná kokosovými vlákny, ale Quinnovi pro jeho plány stačila. Kapesním nožem uvolnil dvě prkna na podlaze pod postelí a zastrčil pod ně jednu z věcí, které měl v pytlí. Zbytek tam nechal prohlídku. Zapnul pytel, pohodil jej na postel, vytrhl si vlas a slinou přilepil přes zip.

Vrátil se do hospody a k obědu si dal kozi sýr, čerstvý chřupavý chleba, domácí vepřovou paštiku a šťavnaté olivy, které zapil vínem. Pak se vydal na prohlídku vesnice. Věděl, že až do večera je v bezpečí; jeho hostitelé měli své rozkazy a respektovali je.

Nebylo toho tu moc k vidění. Žádný člověk nevyšel na ulici, aby se s ním pozdravil. Zablýhl, jak upracované ženské ruce vtáhly do jednoho domku malé dítě. Za zadními koly traktoru byla půlmetrová mezera. Přední stála těsně u dřevěné stodoly.

Kolem páté hodiny se citelně ochladilo. Quinn se vrátil do hospody, kde v krbu vesele praskal oheň živený olivovými poleny. Zašel si do pokoje pro knihu a s uspokojením zjistil, že mu prohledali zavazadlo. Nic se mu neztratilo a prkna pod postelí byla netknutá.

Dvě hodiny si v hospodě četl, stále s kloboukem na hlavě. Pak se znovu najedl. Tentokrát měl chutné vepřové ragú s fazolemi a horskými bylinami a čůčkou a chlebem. Po večeři si dal ke kávě ještě jablečné koláčky. Místo vína pil tentokrát vodu. V devět se vrátil do svého pokoje. O hodinu později zhaslo ve vesnici poslední světlo. Nikdo se toho večera nedíval v hospodě na televizi - a to byly ve vsi už jen dva další přijímače. Nikdo nehrál karty. V deset hodin vesnice potměla, až na jedinou žárovku v Quinnově pokoji.

Byla to slabá žárovka bez stínidla, která visela na zaprášené šňůře uprostřed pokoje. Nejlepší světlo bylo přímo pod ní, kde také na židli seděla postava ve vysokém stetsonu a četla si.

Měsíc vyšel v půl druhé. Vyhoupł se zpoza hor a za půl hodiny už smáčel Castleblanc v tajuplném bílém světle.

Shrbená postava se tiše pohybovala po ulici jako někdo, kdo přesně ví, kam má namířeno. Vklouzla do úzkých uliček mezi stodolami a dvorky za hospodou.

Postava se neslyšně vyhoupla na valník, který stál na jednom dvorku, a odtud na zed'. Lehce přeběhla po zdi a přeskočila uličku na střechu stodoly přímo proti Quinnově oknu.

Záclony byly jen polozatažené. Ve třicet centimetrové mezeře bylo Quinna jasně vidět. Na klíně knihu, hlavu mírně skloněnou, aby v mdlém světle lépe viděl na knížku, ramena v červené kostkované košili se jasně rýsovala nad okenní římsou. Na hlavě měl stetson.

Mladík na střeše se usmál; takové bláznovství mu umožní vykonat, co muselo být vykonáno, aniž bude nucen lézt oknem do cizinceva pokoje. Sejmul si z ramene luparu, odjistil ji a zamířil. Mezi oběma hlavními se mu objevila hlava v klobouku, vzdálená necelých patnáct metrů. Kohoutky byly svázány drátem, aby obě hlavně vystřelily současně.

Když vypálil, rána mohla vzbudit vesnici, ale neobjevila se žádná světla. Těžké hrubé broky z obou hlavní rozprášily okenní tabulky a potrhaly tenké bavlněné záclony. Hlava muže za oknem jakoby explodovala. Střelec viděl, jak světlý stetson odlétá stranou, lebka se tříští a jasně červená krev stíká na všechny strany. Bezhlavé tělo se sesulo stranou na podlahu a zmizelo mu ze zorného úhlu.

Mladík z Orsiniho klanu, který právě prokázal službu rodině, spokojeně seskočil ze střechy a po zdi doběhl k valníku se senem, odkud seskočil do uličky, z níž přišel. Beze spěchu, s pocitem triumfu kráčel mladík vesnicí k domku na samém jejím okraji, kde ho očekával jeho idol. Neviděl ani neslyšel ještě tiššího a vyššího muže, který se odlepil ze stínu jedné dveří a šel za ním.

Škody v jeho pokoji později vyčíslila hospodská. Její matrace už se nedala zachránit; byla rozříznutá po celé délce a její výplně bylo použito k vycpání košile včetně rukávů, které držely ve vzpřímené poloze pásky průhledné lepenky. Našla také zbytky stetsonu a potřhanou knihu.

Kousek po kousku posbírala polystyrénovou hlavu figuríny, kterou Quinn vyškenřal v marseillském obchodě s konfekcí. Z dvou kondomů, naplněných kečupem z lodní jídelny a kdysi vyplňujících hlavu figuríny, toho moc nezbylo. Červené cákance po celé místnosti se našťěstí daly setřít mokřým hadrem.

Hospodský se divil, že při prohlídce Američanova zavazadla přehlédl hlavu, až konečně našel dvě uvolněná prkna pod postelí, kde Quinn hlavu hned po svém příjezdu ukryl. Nakonec ukázal rozzlobenému muži v tmavém obleku, který hrál předchozího odpoledne v hospodě karty, kovbojské boty, džíny a jelenicové sako s trásněmi a informoval místního capu, že Američan teď musí mít na sobě své další oblečení: tmavé kalhoty, černou bundu na zip, pouštní boty s podrážkou ze surové gumy a rolák. Oba byli při prohlídce Quinnova zavazadla a nic jiného v něm nenašli. Tohle se mělo odehrát hodinu před svítáním.

Když mladík došel k domku, zaklepal tiše na dveře. Quinn se přitiskl do dveřního výklenku padesát metrů za ním.

Mladík musel dostat pokyn zevnitř, protože odstrčil závoru a vešel dovnitř. Když se dveře zavřely, Quinn se přikradl ještě blíž, obešel dům a našel okno s vyštípnutou okenicí, jímž bylo vidět dovnitř.

Dominique Orsini seděl u hrubého dřevěného stolu a ostrým nožem si odkrajoval kolečka salámu. Mladík s luparou stál před ním. Mluvili korsickým nářečím, které nemělo s francouzštinou nic společného a cizincům bylo nesrozumitelné.

Chlapec ličil události posledních třiceti minut; Orsini několikrát přikývl.

Když chlapec skončil, Orsini vstal, obešel stůl a chlapce objal. Mladík se nadmul pýchou. Když se Orsini otočil, Quinn ve světle lampy uviděl jizvu na tváři, táhnoucí se od lícní kosti až po čelist. Vyndal z kapsy balíček bankovek; chlapec však zavrtěl hlavou a začal protestovat. Orsini mu nacpal peníze do kapsy, poplácal ho po zádech a propustil ho.

Chlapec odešel a zmizel ve ztemnělé vesnici.

Zabití korsického námezdního vraha by bývalo snadné. Quinn ho však potřeboval živého, na zadním sedadle svého vozu a posléze v policejní cele v Ajacciu, a to do východu slunce. Všiml si silného motocyklu, zaparkovaného v

přilehlém dřevníku.

O půl hodiny později už byl Quinn v hlubokém stínu dřevěné stodoly u zaparkovaného traktoru. Uslyšel rachot startujícího motoru. Orsini se pomalu otočil v boční uličce a vjel na náves, odkud zamířil hlavní ulicí směrem do města. Mezi zádi traktoru a zdí mohl projet. Když vjel do jasného měsíčního světla, ze stínu vystoupil Quinn, zamířil a jednou vystřelil. Přední pneumatika motocyklu se roztrhla, stroj se prudce otočil a stal se neovladatelný. V pádu se odloučil od jezdce.

Orsini byl vržen na bok traktoru, ale pozoruhodně rychle vstal. Quinn stál deset metrů opodál a revolverem mířil na Korsičanovu hrud'. Orsini ztěžka oddechoval a v bolesti se opíral o zadní kolo traktoru, aby ulevil jedné noze. Quinn viděl lesknoucí se černé oči a rozeznával i temné strniště vousů. Orsini pomalu zdvihl ruce.

"Orsini," řekl Quinn tiše. "Je r'dappelle Quinn. Je veux te parler."

Orsini se chytil za poraněnou nohu, vzdychl bolestí a sunul levou ruku ke kolenu. Byl dobrý. Levá ruka zvolna masírovala koleno a na vteřinku upoutala Quinnovu pozornost. Pravá byla daleko rychlejší. Bleskově vytáhla nůž. Quinn uviděl v měsíčním světle zablýsknutí oceli a prudce sebou trhl. Čepel minula jeho krk, zachytila koženou bundu na rameni a zapíchla se hluboko do prken stodoly.

Trvalo mu jen okamžik, než uchopil kostěnou rukojeť a vytrhl nůž z dřeva, aby si uvolnil přichycenou bundu. Ale Orsinimu to stačilo. Byl už za traktorem a prchal uličkou jako kočka. Ale zraněná kočka.

Kdyby byl Orsini v pořádku, Quinn by ho byl ztratil. Jakmile však dosáhl maquis, měl i zdravý Quinn co dělat, aby mu nezmizel z dohledu. Po pás vysoká vřesová houština tahala za oděv jako tisíce drobných prstů. Chůze v ní se podobala brodění ve vodě. Po dvou stech metrech umdlévají síly a nohy jsou jakou z olova. V moři maquis může člověk zalehnout na zem a stát se od tří metrů neviditelný.

Orsini však byl oslaben. A navíc zrazován měsíčním svitem. Quinn viděl jeho stín na konci uličky, mezi posledními domky vesnice. Sledoval ho k vřesem porostlému úbočí hory. Slyšel před sebou šustění rostlin a šel po zvuku. Pak znovu zahlédl Orsiniho hlavu. Korsičan stále stoupal do svahu. Po sto metrech zvuky ustaly. Orsini zalehl. Quinn se zastavil a učinil totéž. Jít dál s měsícem v zádech by bylo bláznovství.

Znal noční pronásledování z obou stran, z pozice pronásledovatele i pronásledovaného. Měl zkušenosti z neproniknutelného buše v oblasti Mekongu, z džungle severně od Khe San i z hor. Všichni domorodci jsou dobří ve vlastní krajině, Vietnamci v džungli, Křováci z Kalahari v poušti. Orsini byl na domácí půdě, kde na narodil a vyrostl. Byl sice zraněn na koleně a neměl nůž, ale téměř určitě měl pistoli. A Quinn ho potřeboval živého. A tak se oba muži krčili ve vřesové houštině a naslouchali zvukům noci ve snaze rozlišit zpěv cikád, šmejdění zajíců nebo třepotání ptačích křídel od zvuků, jejichž původcem může být jenom člověk. Quinn se podíval na měsíc a odhadl, že za hodinu zmizí. Pak až do svítání nebude vidět nic a od vesnice může Korsičanovi přijít pomoc.

Pětačtyřicet minut se žádný z mužů nepohnul. Oba čekali na to, že se soupeř prozradí první. Pak Quinn rozpoznal tření kovu o kámen. Orsini chtěl zřejmě ulevit bolesti v koleně a zavadil pistolí o balvan. Quinn se začal plazit houštinou. Ne k balvanu - to by znamenalo riskovat kulku do hlavy - ale k hustšímu a vyššímu porostu asi deset metrů odtud. V zadní kapse měl stále zbytky vlasce, který použil v Oldenburgu na zavěšení magnetofonu na větev. Uvázal vlasec asi půl metru od země k hustému trsu a vrátil se s jeho druhým koncem na výchozí pozici. Pak začal jemně tahat.

Trs se pohnul a zašustil. Quinn na chvíli přestal a nechal zvuk odeznít v posluchačových uších. Pak zatahal znovu a znovu. Uslyšel Orsiniho, jak se začíná plazit.

Tři metry od trsu se Korsičan vztyčil na kolena. Quinn uviděl temeno jeho hlavy a naposledy prudce zatáhl. Trs se zatřásl. Orsini obouruč zamířil a vypálil sedm střel. Když přestal střílet, stál Quinn za ním a jeho Smith & Wesson mířil na Orsiniho záda.

Když dozněla ozvěna posledních výstřelů, Korsičan si uvědomil svou chybu. Zvolna se otočil a uviděl Quinna.

"Orsini..."

Chystal se říct: "Chci si s tebou jen promluvit." Nikdo v Orsiniho postavení byl nebyl takový blázen, aby se o něco pokoušel. Nikdo by se k tak zoufalému činu neodhodlal. Ledaže by byl přesvědčený, že mu hrozí smrt, když se o to nepokusí. Orsini vyskočil a vystřelil. Bylo to beznadějně. Střela letěla k obloze, protože zlomek vteřiny před ním střelil i Quinn. Neměl na vybranou. Kulka zasáhla Korsičana do prsou a mrštila jím naznak do maquis.

Nezasáhla sice srdce, ale přesto způsobila ošklivé zranění. Nebyl čas zamířit mu na rameno a vzdálenost byla příliš krátká na jakékoliv polovičatosti. Orsini ležel na zádech a díval se na Američana, stojícího nad ním. Hrudní koš se mu plnil krví, kterou vychrchlával prostřelenými plícemi do zahlceného krku.

"Řekli ti, že jsem tě přišel zabít, co?" řekl Quinn.

Korsičan pomalu přikývl.

"Lhali ti. On ti lhal. I s těmi šaty pro toho chlapce. Přišel jsem zjistit jeho jméno. Jméno toho tlouštika. Toho, který to spískal. Nejsi mu už nic dlužný. Nejsi vázán žádným zákonem. Kdo je to?"

Quinn se odpovědi nedočkal, ať už to bylo tím, že se Orsini cítil vázán zákonem mlčení, nebo tím, že se zahltil krví. Ležící muž otevřel ústa a nebylo zřejmé, zda chce promluvit nebo se posměšně zašklebit. Tlumeně zakašlal a z úst mu na prsa vychrsl proud jasně růžové zpěněné krve. Quinn uslyšel zvuk, který velmi dobře znal - tiché zachrčení v plicích při posledním výdechu. Orsiniho hlava se zvrátila stranou a Quinn ještě uviděl, jak mu rychle mizí lesk z černých očí. Vesnice byla stále tichá a temná, když šel uličkou k návsi. Lidé museli slyšet střelbu ze vsi i kanonádu z hor. Pokud však měli příkázáno zdržovat se doma, poslouchali rozkazy. Přesto někdo, zřejmě mladík, zahořel zvědavostí. Možná viděl u traktoru havarovaný motocykl a obával se nejhoršího. Ať už to bylo cokoli, zalehl a čekal.

Quinn došel ke svému opelu na návsi. Nikdo se ho nedotkl. Quinn nastoupil, pevně se upoutal a otočil se směrem do uličky. Když narazil do boku dřevěné stodoly před koly traktoru, stará prkna povolila. Ve stodole měl Quinn kolizi s několika balíky sena, ale podařilo se mu úspěšně vyjet, když si vozem proklestil ústupovou cestu. Zadek vozu byl

zasazen hrubými broky, které proděravěly kufr, ale nezasáhly nádrž. Quinn vjel v dešti třísek do uličky, srovnal řízení a zamířil k Orone a Carbini. Bylo krátce před čtvrtou hodinou a na letišti v Ajacciu to bylo tři hodiny jízdy.

Šest časových pásem odtud na západ bylo deset hodin večer předchozího dne a ve Washingtonu se sešli ministři, které si Odell pozval, aby společně podrobili křížovému výsledku přizvané odborníky. Ministři byli dost nesmířitelně naladěni.

"Co tím myslíte, že nebylo dosaženo výrazného pokroku?" útočil viceprezident. "Je to už měsíc, měli jste neomezené zdroje, všechny lidi, o které jste požádali, i možnost spolupráce s Evropany. Co se děje?"

Otázka mířila na Dona Edmondse, ředitele FBI, který seděl vedle svého zástupce Phillipa Kellyho. Byl tu také Lee Alexander ze CIA, který měl s sebou Davida Weintrauba. Edmonds si odkašlal, podíval se na Kellyho a pokývl hlavou. "Pánové, jsme mnohem dál, než jsme byli před třiceti dny," promluvil Kelly omluvně. "Scotland Yard nyní zkoumá dům, kde drželi v zajetí Simona Cormacka. Mají odtud spoustu stop, včetně dvojích otisků prstů, na jejichž identifikaci se právě pracuje."

"Jak našli ten dům?" zeptal se Jim Donaldson, ministr zahraničních věcí.

Phillip Kelly se podíval do svých poznámek.

"Z Paříže zavolał Quinn a řekl jim o něm," odpověděl Weintraub.

"No to je úžasné," prohlásil Odell sarkasticky, "a jaké máte od Quinna další novinky?"

"Zřejmě vyvíjí činnost v různých částech Evropy," řekl Kelly diplomaticky. "V současné době od něj očekáváme úplnou zprávu."

"Co myslíte tím, že vyvíjí činnost?" zeptal se generální prokurátor Bill Walters.

"S panem Quinnem jsou problémy," řekl Kelly.

"S panem Quinnem byly vždycky problémy," poznamenal ministr obrany Morton Stannard. "Co je to tentokrát?"

"Možná víte, že můj kolega Kevin Brown měl už dlouho podezření, že Quinn ví o celé věci od samého začátku víc, než dává najevo; do určité míry do ní mohl být i zapletený. Začíná to vypadat, že by toto podezření mohlo být oprávněné."

"Co vás vede k tomuto tvrzení?" zeptal se Odell.

"No, od chvíle, kdy byl na základě rozhodnutí tohoto štábu uvolněn, aby na vlastní pěst pátral po totožnosti únosců, se objevil na různých místech v Evropě a vždy znovu zmizel. V Holandsku byl zadržen na místě vraždy, ale místní policie ho propustila pro nedostatek důkazů -"

"Byl propuštěn," řekl Weintraub tiše, "protože mohl dokázat, že byl v době spáchání zločinu na míle daleko."

"Ano, jenže mrtvý muž byl bývalý konžský žoldnér, jehož otisky prstů byly nalezeny v domě, kde byl zadržován Simon Cormack," řekl Kelly. "To považujeme za podezřelé."

"Víte o Quinnovi ještě něco?" zeptal se Hubert Reed z ministerstva financí.

"Ano, pane. Belgická policie nám právě zaslala zprávu, že na vrcholku ruského kola byla nalezena mrtvola s kulkou v hlavě. Smrt nastala před třemi týdny. Na mrtvého muže se vyptávala dvojice lidí, jejichž popis odpovídá Quinnovi a Somervillové. Zaměstnavatel toho člověka uvedl, že to bylo přibližně v té době, kdy zmizel."

"Další žoldnér byl zastřelen v Paříži na ulici. Taxikář uvedl, že z místa činu prchali dva Američané, jimž odpovídá týž popis."

"Skvěle," řekl Stannard. "Báječně. Tak my ho necháme hledat podezřelé, a on za sebou nechává řadu mrtvol po celé Evropě. Všude tam, kde máme, či spíše jsme mívali spojení."

"Tři mrtvolky ve třech zemích," poznamenal Donaldson. "Ještě něco, co bychom se měli dovědět?"

"Nějaký německý obchodník se v brémské Všeobecné nemocnici zotavuje ze zranění; tvrdí, že to způsobil Quinn," řekl Kelly.

"Co mu udělal?" zeptal se Walters.

Kelly ho informoval.

"Panebože, ten chlap je šílenec," řekl Stannard.

"Oukej, takže jsme získali přehled o Quinnově činnosti," prohlásil Odell. "Likviduje členy gangu ještě před tím, než stačí promluvit. Nebo si s nimi nejdřív promluví sám. A co na to FBI?"

"Pánové," řekl Kelly, "pan Brown jde po nejlepší stopě, kterou máme - po diamantech. Každý obchodník s diamanty i klenotník v Evropě a Izraeli, když pomínou Spojené státy, si na ty kameny dává pozor. Ačkoliv jsou malé, jsme přesvědčeni, že prodávajícího chytíme v tu chvíli, kdy s nimi vyrukuje."

"Sakra, Kelly, ty diamanty už jsou na světě," zařval Odell.

S dramatickým gestem vytáhl plátěný sáček a vysypal jeho obsah na konferenční stůl. Po mahagonu se rozlila řeka drahokamů. V místnosti se rozhostilo ticho.

"Před dvěma dny je dostal do Londýna velvyslanec Fairweather," pokračoval Odell. "Z Paříže. Na záznamech byl identifikován Quinnův rukopis. Tak co se to tam sakra děje? Chceme po vás, abyste dostali Quinna zpátky do Washingtonu. Snad nám konečně řekne, co se stalo Simonu Cormackovi, kdo mu to udělal a proč. Máme za to, že je jediný, kdo na tyhle otázky může kvalifikovaně odpovědět. Nemám pravdu, pánové?"

Ministři pokývali hlavami.

"Ano, pane viceprezidente," řekl Kelly. "Ale ... hm ... budou s tím trochu potíže."

"Jaké potíže?" zeptal se Reed posměšně.

"On znovu zmizel," řekl Kelly. "Víme, že byl v Paříži, a víme, že si v Holandsku najal vůz opel Ascona. Požádáme francouzskou a britskou policii, aby se zítra podívala po vozu a poptala se v evropských přístavech a na letištích. Během čtyřiašedeseti hodin se musí objevit jeho vůz nebo pas. Pak ho přivezeme sem."

"Proč sem nepovoláte agentku Somervillovou?" zeptal se Odell podezíravě. "Je s ním, a je to náš člověk."

Kelly rozpačité zakašlal.

"Tady máme taky drobný problém, pane..."

"Snad se vám také neztratila?" zeptal se Stannard nevěřicně.

"Evropa je velká, pane. Zdá se, že jsme se Somervillovou v současné době ztratili spojení. Francouzi nám sdělili, že dnes odletěla z Paříže na jih Španělska. Quinn tam bydlí. Španělská policie to tam prověřuje. Somervillová se zatím neukázala. Možná je někde v hotelu. To pro nás také prověřují."

"Tak poslouchejte," řekl Odell. "Najdete Quinna a přivedete mi ho sem. Stejně jako slečnu Somervillovou."

Schůzka skončila.

"Oni si myslí, že nemáme nic jiného na práci," zavrčel Kelly, když doprovázel svého nikterak nadšeného ředitele k vozu.

Na posledních patnácti mílech z Caura na pobřeží podlehl Quinn malomyslnosti. Bylo mu jasné, že Orsiniho smrti stopa po původcích únosu dokonale vychladla. V gangu byli jen čtyři muži, kteří byli všichni mrtvi. Tloušťák, ať to byl kdokoliv, i lidé, kteří stáli za ním, pokud vůbec nějakí takoví existovali, byli v bezpečí.

Co se skutečně stalo jedinému prezidentovu synovi, proč, jak a kdo to udělal, zůstane historickou záhadou, podobně jako vražda Kennedyho nebo tragédie Mary Celeste. Případ bude uzavřen oficiální zprávou a pro vysvětlení zůstanou pouhé teorie ... navždy.

Jihovýchodně od letiště v Ajacciu, kde se horská silnice napojuje na pobřežní dálnici, přejel Quinn řeku Prunelli, která byla rozvodněná následkem zimních dšťů. Smith & Wesson mu znamenitě posloužil v Oldenburgu i v Castelblancu, ale teď nemohl čekat na loď; musel použít letadla. Rozloučil se s revolverem a odhodil jej daleko do řeky, čímž založil na další bolení hlavy byrokratů z FBI, jemuž zbraň patřila. Pak dojel poslední čtyři míle k letišti.

Je to nízká a prostorná moderní budova, světlá a vzdušná, rozdělená tunelem na dvě části, určené pro odlety a přílety. Zaparkoval asconu na parkovišti a vstoupil do odletové haly. Právě tu otvírali. Napravo hned za stánkem s časopisy našel informace, kde se zeptal na nejbližší odlety. V následujících dvou hodinách do Francie nic neletělo, ale Quinn měl lepší nápad. Vždy v pondělí, v úterý a v neděli odtud v devět hodin odlétalo letadlo Air France přímo do Londýna.

Stejně tam musel jet, aby podal celkovou zprávu Kevinu Brownovi a Nigelu Cramerovi; byl toho názoru, že Scotland Yard má stejné právo vědět, co se v říjnu a v listopadu dělo v Británii a v Evropě, jako FBI. Koupil si letenku do Heathrow a zeptal se na telefonní automat. Řada budek stála hned za informační kanceláří. Potřeboval drobné, a tak si zašel rozměnit ke stánku s časopisy. Bylo chvíli po sedmé a do odletu mu zbývaly téměř dvě hodiny.

Rozměnil si peníze a zamířil k telefonním budkám. Nevšiml si britského obchodníka, který právě vešel do haly.

Obchodník také nevypadal, že by si ho všiml. Setřel si z ramen pár kapek deště. Měl bezvadně střižený oblek s vestou.

Tmavě šedý plášť si nesl přes ruku, kde měl u lokte zavěšený i deštník. Došel ke stánku a začal si prohlížet časopisy.

Po několika minutách si jeden koupil, rozhlédl se kolem a vybral si pro sebe jednu z osmi kruhových laviček, postavených kolem osmý střešních pilířů.

Z lavičky viděl na vstupní dveře, na přepážku, kde se registrovali cestující, na telefonní budky i na dveře, kudy odcházeli cestující z haly do odbavovacího prostoru. Přehodil si nohu přes nohu a začal se do časopisu.

Quinn zalistoval v telefonním seznamu a nejprve zavolal do půjčovny automobilů. Úředník už tam byl.

"Jistě, monsieur. Na letišti? Klíče pod koberečkem u řidiče? Tam je můžeme vyzvednout. A teď k placení..."

Mimoходом, co je to za vůz?"

"Opel Ascona," řekl Quinn.

Po jeho slovech se na lince rozhostilo rozpačité ticho.

"Monsieur, my žádné ascony nemáme. Určitě jste si ji půjčil od nás?"

"Jistě, ale ne tady v Ajacciu."

"Aha, zřejmě v naší pobočce v Bastii. Nebo v Calvi?"

"Ne, v Arnhemu."

"A kde je Arnhem, monsieur?"

"V Holandsku," řekl Quinn.

V tu chvíli se úředník přestal snažit.

"A jak tam mám k čertu dostat opel s holandskou značkou z letiště v Ajacciu?"

"Můžete ho tam odvézt," navrhl Quinn. "Pojede se s ním dobře, když ho necháte spravit."

Nastalo další ticho.

"Spravit? Co je s ním?"

"Předek naboural do stodoly a zadek schytl pár broků."

"A kdo to všechno zaplatí?" zašeptal úředník.

"Zašlete účet americkému velvyslanci v Paříži," řekl Quinn a zavěsil. Nic laskavějšího nemohl pro onoho úředníka udělat.

Zavolal do hospody v Esteponé, kde zastihl Ronnieho, který mu dal číslo do horské vily, kde Bernie s Arthurem dohlíželi na Sam s tím, že s ní už odmítali hrát poker. Zavolal na dané číslo a Arthur ji přivolał k telefonu.

"Quinne, miláčku, jsi v pořádku?"

Slyšel ji slabě, ale zřetelně.

"Naprostě. Poslouchej, holčičko, je to pryč. Můžeš odletět z Malagy do Madridu a odtud do Washingtonu. Budou si tam s tebou chtít promluvit, nejspíš až v samotném štábu. Budeš v bezpečí. Řekni jim tohle: Orsini zemřel, aniž promluvil. Neřekl ani slovo. Ať už byl ten Zackův tloušťák kdokoliv, nikdo už nevypátrá ani jeho, ani ty lidi za ním. Musím běžet. Zatím ahoj."

Quinn zavěsil a zarazil přívalem otázek.

Satelit Národní bezpečnostní agentury (NSA) zaregistroval mezi milióny také tento hovor, jehož slova vyslal do počítačů ve Fort Meade. Chvilu trvalo, než je vyhodnotily, než rozhodly, co podržet a co pustit, ale tento hovor byl uchován, protože Sam použila Quinnova jména. V časném odpoledni washingtonského času byl hovor vyslechnut a předán do Langley.

Ve chvíli, kdy letištní rozhlas volal cestující do Londýna, přijel k letištní budově nákladní vůz. Čtyři muži, kteří z něj vystoupili, nevypadali jako cestující do Londýna, ale nikdo si jich nevšímal. Až na elegantního obchodníka. Vzhledl od čtení, složil časopis, vstal s pláštěm přes rameno a deštníkem v druhé ruce a pozorně je sledoval.

Vůdce čtveřice, oděný do černého obleku a košile s rozhalenkou, hrál předchozího dne odpoledne karty v castelblanské hospodě. Ostatní tři měli modré košile a kalhoty, jaké nosí dělníci na vinicích a pěstitelé oliv. Obchodníkovi neuniklo, že mají košile volně přes kalhoty. Rozhlédli se po hale, přehlédli obchodníka a pečlivě si prohlíželi další cestující, kteří procházeli dveřmi do odbavovacího prostoru. Quinn nemohli vidět, protože byl právě na toaletě. Rozhlas opakoval výzvu pro cestující. Quinn vyšel.

Zahnul doprava ke dveřím a vytáhl z kapsy u košile letenku. Čtyř mužů z Castelblancu si nevšímal. Ti se k němu začali zezadu přibližovat. Halou projížděl nosič, který před sebou tlačil řadu spojených naložených vozíků.

Obchodník se k němu přiblížil a odstrčil ho stranou. Počkal si na tu správnou chvíli a mocně do vozíků strčil, takže najely do čtyř kráčejících mužů. Jeden z nich je uviděl včas, uskočil stranou, zakopl a upadl. Druhého muže nabrala řada vozíků zezadu, srazila ho na zem a rozdělila se na několik částí, které se s rachotem rozjely třemi směry. Černě oděný capu byl sražen osmi spojenými vozíky. Čtvrtý muž mu přispěchal na pomoc.

Než se vzpamatovali, viděli už jen Quinnova záda mizet ve dveřích odbavovacího prostoru.

Čtyři vesničané se za ním rozběhli. Hosteska se na ně profesionálně usmála a sdělila jim, že na loučení už je pozdě, do odletu nezbývá mnoho času. Skrz sklo viděli, jak vysoký Američan prochází pasovou kontrolou a vchází na letištní plochu. Poté byli zdvořile odstrčeni stranou.

"Promiňte, chlapi," řekl obchodník a prošel dveřmi.

V letadle seděl v kuřáckém oddělení, deset řad za Quinnem; dal si k snídani pomerančový džus a kávu a vykouřil k tomu dvě cigarety Filter Kings ze stříbrné špičky. Stejně jako Quinn byl bez zavazadel.

V Heathrow prošel pasovou kontrolou jako pátý cestující za Quinnem a v celním pásmu se držel deset kroků za ním, zatímco ostatní cestující čekali na svá zavazadla. Nechal Quinna nasednout do taxíku, když na něj přišla řada, a kývl na řidiče dlouhého černého vozu, který parkoval opodál. V jízdě naskočil, a když limuzína projížděla tunelem z letiště na dálnici M 4, byly mezi ní a Quinnovým taxíkem tři vozy.

Když Phillip Kelly říkal, že ráno požádá Brity, aby se podívali po Quinnově pasu, myslel tím washingtonské ráno. Díky časovému rozdílu dostali Britové jeho žádost v jedenáct hodin dopoledne londýnského času. Za půldruhé hodiny nato se tato žádost dostala až k úředníkovi heathrowského letiště, který odbavoval Quinnu - před půl hodinou. Neprodleně to oznámil svému nadřízenému.

Dva muži ze zvláštního oddělení, kteří sloužili v imigrační kanceláři, se poptali celníků. Jeden z nich si vybavil vysokého Američana, kterého zastavil, protože neměl žádná zavazadla. Podle fotografie ho identifikoval.

Jeden z mužů, kteří před letištní halou organizují dopravu a přidělují taxíky, si na něj vzpomněl také. Nevšímal si však čísla vozu, jímž odjel.

Taxikáři jsou občas pro policii zdrojem cenných informací. Až na občasně daňové úniky, které se ovšem netýkají Met, patří ke spořádaným občanům a s policií udržují dobré vztahy. To platí dvojnásob o letištních taxikářích, kteří si hledí udržet svá lukrativní místa. Trvalo hodinu, než našli taxikáře, který vezl Quinnu.

"Jo," řekl, "tohle jsem odvezl do hotelu Blackwood's v Marylebone."

Ve skutečnosti vyložil Quinnu u úpatí hotelového schodiště. Bylo za pět minut tři čtvrtě na jednu. Černé limuzíny, která přijela za ním, si nevšímal. Quinn zaplatil a vyšel do schodů. To už šel londýnský obchodník vedle něj. Současně dorazili k otáčecím dveřím. Vystala otázka, kdo půjde první. Quinn přimhouřil oči, když si uvědomil muže vedle sebe.

Obchodník se zastavil.

"Povídám, nepřiletěl jste dneska ráno taky z Korsiky? Svět je malý, co? Až po vás, příteli."

Pokynul Quinnovi, aby šel před ním. Z kovové rukojeti deštníku už vyčnívala špička jehly. Quinn si štípnutí do stehna levé nohy téměř neuvědomil. Během zlomku vteřiny odeznělo. Ocítl se v otáčecích dveřích. Když byl uvnitř, dveře se zasekly. Byl uvězněn jen pár vteřin, ale když vyšel, cítil, že se mu trochu točí hlava. Pomyslel si, že to bude tím horkem v hale.

Angličan vešel za ním.

"Zatracené dveře. Nikdy jsem je neměl v oblíbě. Povídám, příteli, jste v pořádku?"

Quinnovi se zamžilo vidění a zapotácel se. Přistoupil k němu uniformovaný vrátný s výrazem účasti ve tváři.

"Jste v pořádku, pane?"

Obchodník nenápadně ovládl situaci. Naklonil se k vrátnému, s pozoruhodnou silou uchopil Quinnu v podpaží a druhou rukou vsunul vrátnému do dlaně desetilibrovou bankovku.

"Obávám se, že je to následek nemírného popíjení koktajlů před obědem. A ještě k tomu časový rozdíl... Podívejte, mám venku vůz ... kdybyste byl tak laskav... No tak, Clive, pojedeme domů, kamaráde..."

Quinn se pokoušel odporovat, ale všechny údy mu zrosolovatěly. Vrátný znal své povinnosti vůči hotelu i vůči skutečným džentlmenům. Skutečný džentlmen uchopil Quinnu z jedné a vrátný z druhé strany. Vyvedli ho dveřmi, jimiž chodili nosiči se zavazadly, a dovedli ho po schodech na chodník. Tam už jim vyšli vstříc dva přátelé skutečného

džentlmena, kteří usadili Quinna na zadní sedadlo vozu. Obchodník pokývl vrátnému na znamení díků, ten se vzápětí otočil, aby přivítal nové hosty, a limuzína odjela.

Zpoza rohu se vynořily dva policejní vozy a zamířily k hotelu. Quinn se bezvládně opřel o sedadlo. Stále vnímal, ale tělo měl bezvládné a jazyk dřevěný. Pak ho ve vlnách pohltila temnota a on ztratil vědomí.

17.

Quinn se probral v holé bílé místnosti. Ležel na zádech na kolečkové posteli. Bez pohnutí se rozhlédl kolem sebe. Pevné dveře, rovněž bílé; žárovka chráněná ocelovou mřížkou. Ať už místnost zařizoval kdokoli, rozhodně si nepřál, aby její obyvatel rozbil žárovku a podřezal si žíly. Quinn si vybavil příliš uhlazeného anglického obchodníka, štípnutí na zadní straně levého stehna, pád do bezvědomí. K čertu s Brity.

Ve dveřích bylo kukátko. Quinn slyšel klapnutí jeho krytu. Někdo si ho prohlédl. Neměl důvod předstírat bezvědomí nebo spánek. Odhodil pokrývku a spustil nohy na podlahu. Pak teprve zjistil, že je pouze ve slipech.

Ozvalo se zaskřípění dvou odstrkávaných závor a dveře se otevřely. Muž, který vešel, byl malý a podsaditý, měl nakrátko ostříhané vlasy a na sobě bílé sako jako steward. Nic neříkal. Přinesl hrubý prkenný stůl a postavil ho ke vzdálenější zdi. Vyšel ven a znovu se objevil s velkým kovovým umyvadlem a džbánem, z něhož vystupovala pára. Umyvadlo i džbán postavil na stůl. Pak znovu vyšel, ale jen do chodby. Quinn přemýšlel, jestli by toho člověka dokázal zneškodnit a pokusit se o útěk. Rozhodl se, že to neudělá. Absence oken ho utvrzovala v tom, že je někde pod zemí; měl na sobě jen slipy, ten sluha vypadal jako zkušený rváč, a kromě toho tu mohli být další bojechtiví pořizci.

Když se muž znovu vrátil, nesl jemný ručník, žinku, mýdlo, zubní pastu, ještě zabalený nový zubní kartáček, strojek a pěnu na holení a zrcátka. Vyrovnal všechno na stole jako dokonalý komorník, zastavil se u dveří, pokynul ke stolu a odešel. Znovu zaskřípěly závory.

Quinn si pomyslel, že pokud britští špióni chtějí, aby vypadal dobře před Jejím Veličenstvem, musí jim vyhovět. Stejně se potřeboval trochu osvěžit.

S potěšením se umyl od hlavy k patě. Naposledy se sprchoval na Napoleonu, ale od té doby uběhlo už osmačtyřicet hodin. Skutečně osmačtyřicet? Uvědomil si, že nemá hodinky. Věděl, že ho unesli někdy po poledni, ale bylo to před čtyřmi, dvanácti, nebo čtyřiaadvaceti hodinami?

Ostrá zubní pasta mu dělala dobře. Když si vzal holicí strojek, aby si zušlechtil namydlenou tvář, podíval se do zrcátka a strnul. Ti parchanti ho ostříhali.

Naštěstí to nebyli žádní amatéři. Jeho hnědé vlasy byly odborně ostříhány, ale upraveny do jiného účesu. Mezi toaletními potřebami chyběl hřebec, takže se nemohl učešat tak, jak byl zvyklý. Zkusil to prsty, ale vlasy mu trčely v chomáčích, takže je pokorně vrátil na místo, které jim určil kadeřník. Sotva s tím skončil, steward se objevil znovu.

"Rád bych vám za všechno tohle poděkoval, kamaráde," řekl Quinn.

Muž na sobě nedal znát, že by něco slyšel. Naskládal toaletní potřeby na podnos a odešel. Objevil se s dalším podnosem, na němž byla čerstvá pomerančová šťáva, vložky, mléko, cukr a tácek s vejci a slaninou, topinkami, máslem, pomerančovou marmeládou a káva. Káva byla čerstvá a krásně voněla. Steward přinesl ke stolu ještě obyčejnou dřevěnou židli, toporně se uklonil a odešel.

Quinn si vzpomněl na starý britský zvyk, podle něhož dávali odsouzencům v Toweru před popravou výbornou snídani. Přesto ji snědl. Celou.

Sotva dojedl, sluha se objevil znovu, tentokrát s hromadou vypraného a vyžehleného šatstva. Nikoliv však Quinnova.

Naškrobená bílá košile, kravata, ponožky, boty a dvoudílný oblek. Všechno mu padlo jako ulité. Sluha ukázal na oblečení a pak si poklepal na hodinky, jako by si nemohli dovolit ztrácet čas.

Když byl Quinn oblečen, dveře se znovu otevřely. Tentokrát však vstoupil elegantní obchodník, který aspoň uměl mluvit.

"Drahý příteli, vypadáte o sto procent lépe - doufám, že to sám cítíte. Upřímně se omlouvám za to nekonvenční pozvání. Mysleli jsme si, že jinak byste neměl zájem k nám zavítat."

Stále vypadal jako ze žurnálu a hovořil v téže stylu.

"Musím přiznat, že máte styl, všiváci," řekl Quinn.

"To je od vás velice laskavé," usmál se obchodník. "A teď, pokud půjdete se mnou, by si s vámi rád pohovořil můj nadřízený."

Odvedl Quinna chodbou k výtahu. Po cestě nahoru se Quinn zeptal na čas.

"No ano," řekl obchodník, "americká posedlost přesným časem. Za chvíli bude půlnoc. Obávám se, že přítomná noční služba umí dobře vařit jen snídani."

Vystoupili z výtahu do další chodby, tentokrát pokryté drahým kobercem. Bylo tu několikero dřevěných dveří. Elegán odvedl Quinna až na konec chodby, otevřel dveře, uvedl ho, odešel a zavřel za sebou.

Quinn se ocitl v místnosti, která mohla být kancelář nebo přijímacím pokojem. Kolem plynového krbu byla rozestavena křesla. V okenním výklenku stál impozantní psací stůl. Muž za ním se zvedl, aby pozdravil svého hosta. Byl podle Quinnova odhadu starší než on - kolem pětapadesáti - a měl na sobě dokonale padnoucí oblek. V celkovém zjevu i v tvrdém obličejí se zračila autorita. Promluvil však poměrně přátelsky.

"To je od vás milé, pane Quinne, že jste za mnou přišel."

Quinn už toho začínal mít dost. I tahle hra měla své hranice.

"Oukej, mohli bychom si přestat hrát na schovávanou? V hotelové hale jste mě píchli a uspali. Pak jste mě přivezli sem. To vůbec nebylo nutné. Když jste se mnou chtěli mluvit, stačilo pro mě poslat pár bobíků, a ne do mě hned vrážet

uspávači jehly a tohle svinstvo."

Muž před ním se zarazil, jako by ho Quinnova slova skutečně překvapila.

"Aha, chápu. Vy si myslíte, že jste v rukách MI 5 nebo MI 6. Obávám se, že se mýlíte. Právě naopak, abych tak řekl.

Dovolte, abych se představil. Jsem generál Vadim Kirpičenko, nově stanovený ředitel zahraniční špionáže při KGB.

Geograficky se sice nacházíte v Londýně, ale fakticky jste na suverénním sovětském území - na našem velvyslanectví v Kensington Palace Gardens. Neposadíte se?"

Podruhé v životě byla Sam Somervilleová uvedena do operační místnosti ve sklepech pod západním křídlem Bílého domu. Z madridského letadla vystoupila sotva před pěti hodinami. Ať už se jí mocní mužové chtěli zeptat na cokoli, zřejmě to nestrpěla odklad.

Kolem viceprezidenta seděli čtyři ministři a národní bezpečnostní poradce Brad Johnson. Dále tu byli ředitel FBI a Phillip Kelly. Lee Alexander ze CIA seděl osamoceně. Pak už tu byl jen Kevin Brown, jehož povolali z Londýna, aby referoval o případu osobně. Čtení své zprávy ukončil právě v okamžiku, kdy byla uvedena Sam. Zřetelně cítila nepřátelské ovzduší.

"Posadte se, prosím," řekl jí viceprezident Odell.

Vybrala si židli na konci stolu, kde ji mohli všichni vidět. Kevin Brown se na ni zamračil, byl by si ji rád nejprve vyslechl sám, a teprve potom podal štábu svou zprávu. Nebylo to nic příjemného, když byli jeho podřízení vyslýcháni přímo.

"Agentko Somervilleová," oslovil ji viceprezident, "tento výbor vám dovolil vrátit se do Londýna a vzít si Quinna pod dohled z jednoho důvodu. Tím důvodem bylo vaše tvrzení, že Quinn by mohl dokázat identifikovat únosce Simona Cormacka, protože jediný on je viděl. Taky jsme vám říkali, abyste s námi udržovala kontakt a podávala zprávy. Od vašeho odjezdu jsme se však ničeho takového nedočkali. Ze všech koutů Evropy jsme dostávali jen zprávy o mrtvolách, které se vyskytovaly zrovna tam, kde jste byla vy s Quinnem. Můžete nám aspoň teď říct, co jste to tam sakra vyváděli?"

Sam jim to řekla. Začala od začátku, od Quinnovy vágní vzpomínky na tetování jednoho z mužů ve skladišti Babbidge; popsala cestu od antverpského rváče Kuypera k Marchaisovi, kterého našli mrtvého na ruském kole ve Wavre.

Pověděla jim o Quinnově podezření, že Marchais si mohl přizvat ke spolupráci některého starého kamaráda, a jak na základě tohoto podezření objevili Pretoriuse v jeho hospodě v holandském městě Den Bosch.

Řekla jim o Zackovi, žoldněři, který sloužil pod jménem Sidriey Fielding. Napjatě poslouchali, když jim tlumočila jeho poslední slova. Skončila napichnutou kabelkou a Quinnovým odjezdem na Korsiku, kde chtěl vyslechnout čtvrtého muže, záhadného Orsiniho, který podle Zacka dal chlapci zrádný opasek.

"Pak mi zavolal, bylo to před čtyřicetiletými hodinami, a řekl mi, že všechno je pryč, stopa vychladla. Orsini zemřel, aniž prozradil tloušťkovu totožnost."

Její poslední slova dopadla do naprostého ticha.

"Ježíši, to je neuvěřitelné," řekl Reed. "Máme po ruce nějaký důkaz, který by tohle vyprávění podpořil?"

Lee Alexander vzhledl.

"Belgičané hlásí, že zbraň, již byl zabit Lefort alias Marchais byla pětáctýřícítka, ne osmatřicítka. Ledaže by Quinn měl ještě jednu-"

"To neměl," přerušila ho Sam. "Měli jsme s sebou jen mou osmatřicítku, tu, kterou mi dal pan Brown. A Quinn mi nikdy nezmizel z očí na tak dlouho, aby to mohl stihnout z Antverp do Wavre a zpátky, nebo z Arnhemu do Den Bosch a zpátky. A co se týče té pařížské kavárny, Zack byl zabit samopalem z vozu, který stál na ulici."

"To odpovídá," řekl Alexander. "Francouzi našli v té kavárně střely."

"Quinn mohl mít společníka," navrhl Walters.

"Pak by ovšem nebylo třeba napichovat mou kabelku," řekla Sam. "Mohl kdykoliv zavolat, když jsem byla v koupelně nebo na záchodě. Prosím, abyste mi věřili, pánové. Quinn je nevinný. Byl strašně blízko vyřešení té záležitosti, ale vždycky nás někdo o krůček předběhl."

"Že by ten tloušťík, o němž se zmiňoval Zack?" uvažoval Stannard. "O kterém tvrdil, že to všechno zorganizoval a platil? Ale ... že by to byl Američan...?"

"Můžu něco navrhnout?" zeptal se Kevin Brown. "Možná se mýlím, když si myslím, že v tom Quinn lítá od samého začátku. Připouštím. Ale je tu další teorie, která by tomu mohla nasvědčovat."

Upoutal jejich pozornost.

"Zack tvrdil, že ten tlustýoch byl Američan. Podle čeho to poznal? Podle přízvuku. A co může Anglák vědět o americkém přízvuku? Dyť si pletou Američany s Kanadánama. Řekněme, že ten cvalda byl Rus. Pak to všechno sedí. KGB má moře agentů, který mluvěj dobře anglicky s dokonalým americkým přízvukem."

Několik přítomných souhlasně pokývalo hlavami.

"Můj kolega má pravdu," řekl Kelly. "Pak bychom měli motiv. Destabilizace a demoralizace Spojených států dlouho zajímala Moskvu nejvíce ze všeho, o tom nemůže být sporu. A taková příležitost? O studiu Simona Cormacka v Oxfordu se hodně psalo v novinách, takže KGB vymyslel takovouhle šílenou operaci, aby nás všechny ranil. A peníze? Ty pro ně nehrají roli. Použili žoldněře - ostatně najímání lidí na špinavou práci je běžná praxe. Dělá to i CIA. A co se týče likvidace žoldněřů, když je po všem - to dělá i mafie u nás, a KGB má s naší mafií jisté podobnosti."

"Jestli vyjdeme z toho, že ten tloušťík byl Rus," připojil se Brown, "všechno to sedí. Na základě zprávy agentky Somervilleové připouštím, že za tím stojí někdo, kdo to platil a kdo pak oddělal Zacka a ty jeho kumpány. Ale podle mě je ten chlap zpátky tam, odkud přišel - v Moskvě."

"Ale proč by Gorbačov nejdříve podepisoval Nantucketskou smlouvu," namítl Jim Donaldson, "a pak ji takovýmhle přišerným způsobem pohřbil?"

Lee Alexander jemně zakašlal.

"Pane ministře, uvnitř Sovětského svazu jsou mocné tlaky proti glasnosti, perestrojce, reformám, proti samotnému panu Gorbačovovi a zvláště proti Nantucketské smlouvě. Jen si vzpomeňte, že bývalý předseda KGB generál Krjučkov byl nedávno zbaven funkce. A třeba právě pro to, o čem jsme tu teď diskutovali."

"Myslím, že jste na to kápl," řekl Odell. "Ti špiónští parchanti to narafčili tak, aby zasadili úder Americe i Nantucketské smlouvě zároveň. Gorbačov sám v tom nemusí být angažován."

"To na věci nic nemění," řekl Walters. "Americká veřejnost tomuhle stejně nikdy neuvěří. Ani Kongres tomu neuvěří. Pokud je to dílo Moskvy, pan Gorbačov bude obviňován, ať už o tom věděl, nebo ne. Vzpomínáte si na Írángate?"

Ano, všichni si vzpomínali na Írángate. Sam vzhledla.

"A co moje kabelka?" zeptala se. "Jestliže to všechno zorganizoval KGB, proč by nás potřebovali, abychom je dovedli k žoldněřům?"

"To se mi zdá jasný," řekl Brown. "Žoldáci nevěděli, že má kluk umřít. Když k tomu došlo, zpanikařili a asi se neukázali tam, kde na ně čekal KGB. Kromě toho došlo k pokusům zaplést vás a Quinna, oficiálního vyjednavče Spojených států a agentku FBI, do dvou vražd. Zas ty jejich praktiky; naházet bláto do očí světové veřejnosti a udělat to tak, aby to vypadalo, že Američani zlikvidují vrahy, než stačí promluvit."

"Ale moje kabelka byla vyměněna za duplikát se zabudovanou štěnicí," protestovala Sam. "Někde v Londýně."

"Jak tohle víte, agentko Somervillová?" zeptal se Brown. "Mohli to taky udělat na letišti nebo na lodi do Ostende. Sakra, mohl to taky udělat nějaký Anglán - přece přišli do bytu, když Quinn zdrhnul. Nebo v tom baráku v Surrey. V minulosti jich dost pracovalo pro Moskvu. Vzpomeňte si jen na Burgesse, Macleana, Philbyho, Vassalla, Blunta, Blaka - to všechno byli zrádci, který dělali pro Rusy. Třeba zas mají nějakýho novýho."

Lee Alexander si prohlížel špičky prstů. Považoval za nediplomatické zmiňovat se o Mitchellovi, Marshallovi, Leem, Boyceovi, Harperovi, Walkerovi, Lonetream, Conradovi, Howardovi, nebo některém z dalších dvaceti Američanů, kteří pro peníze zradili Strýčka Sama.

"Oukej, pánové," prohlásil Odell hodinu nato. "Vydáme zprávu. Od A až do Z. Závěry musí být jednoznačné. Opasek byl sovětské výroby. Podezření zůstane nepotvrzené, ale z těchto důvodů nesmazatelné: byla to operace KGB, která končí u zmizelého agenta, známého jen jako 'tlouštík'. Ten už je teď pravděpodobně za železnou oponou. Víme, co se stalo, a jak se to stalo. Myslíme si, že také víme, kdo to udělal, a tím pádem je nám také jasné, proč to udělal. Nantucketská smlouva je navždy ztracena a náš prezident je nemocný žalem. Panebože, nikdy jsem si nepomyslel, že to řeknu, i když nejsem známý právě jako liberál, ale skoro bych si přál, abychom ty komunistické všiváky dostali někam do doby kamenné."

Za několik minut schůzka skončila. Až na cestě autem do svého bytu v Alexandrii Sam napadlo, že jejich teorie má jeden háček. Jak by u KGB zhotovili duplikát kabelky z krokodýlí kůže, zakoupené u Harrodse?

Phillip Kelly a Kevin Brown jeli společně do Hooverovy budovy.

"Ta mladá dáma se s Quinem sblížila, a to mnohem víc, než jsem si myslel," řekl Kelly.

"Já už to cejtíl v Londýně, během celého vyjednávání," přitakal Brown. "Furt ho hájila. Stejně si s Quinem musíme ještě promluvit, myslím pořádně promluvit. Už ho Angláni nebo Frantíci vyčenichali?"

"Ne, zrovna jsem ti to chtěl říct. Francouzi zjistili, že odletěl z Ajaccia do Londýna. Na parkovišti nechal prostřílené auto. Britové ho vystopovali až do hotelu, ale když se tam dostali, nebylo po něm ani stopy. Ani se nezapsal."

"Kruci, ten chlap je jak ouhoř," zavrčel Brown.

"Přesně," přisvědčil Kelly. "Ale jestli máš pravdu, s někým se přece jen spojí. Se Somervillovou, s tou jedinou. Nerad to dělám našim vlastním lidem, ale budeme jí muset napíchnout byt a telefon a prověřovat poštu. A to ode dneška."

"To je vono," řekl Brown.

Když zůstal viceprezident se čtyřmi ministry a bezpečnostním poradcem pohromadě, znovu se dostali k otázce uplatnění pětadvacátého článku.

Přišel s tím znovu generální prokurátor. Tiše a ohleduplně. Odell byl v defenzivě. Se samotářským prezidentem přišel z nich do styku nejvíce právě on. Musel přiznat, že John Cormack působí stále stejně bezduše.

"Ještě ne," řekl. "Dejte mu čas."

"A kolik?" zeptal se Morton Stannard. "Od pohřbu už uplynuly čtyři týdny."

"Příští rok jsou volby," upozornil Bill Walters. "Pokud budeš kandidovat, Michaeli, potřebuješ mít od ledna volnou cestu."

"Panebože," vybuchl Odell, "ten člověk tady kousek od nás je nemocný, a ty mluvíš o volbách!"

"Ber to z praktické stránky, Michaeli," řekl Donaldson.

"Všichni tady víme, že po Írángate byl Ronald Reagan chvíli v tak špatném stavu, že se tehdy taky uvažovalo o pětadvacátém," upomenul je Walters. "Tehdy se mluvilo o tom, že to bylo o fous. Ale tahle krize je horší."

"Prezident Reagan se vzpamatoval," řekl Hubert Reed. "A vrátil se ke svým povinnostem."

"Ano, právě včas," potvrdil Donaldson. "Kolik času zbývá nám?"

"Moc ne," připustil Odell. "Sdělovací prostředky jsou zatím trpělivé. Přece jen byl hodně populární. Ale to rychle odeznívá."

"Takže s tím skončíme?" zeptal se Walters tiše.

Dohodli se na hlasování. Odell abstenoval. Walters ukázal svou stříbrnou tužku. Stannard přikývl. Brad Johnson zavrtěl hlavou. Walters souhlasil. Jim Donaldson se připojil v nesouhlasu k Johnsonovi. Bylo to nerozhodně, dva hlasy proti dvěma. Hubert Reed se rozhlédl po ostatních se ztrápeným obličejem. Pak pokrčil rameny.

"Je mi líto, ale co má být, má být."

Připojil se k souhlasícím.

Odell hlasitě vydechl.

"Tak dobrá," řekl. "Většina souhlasí. O vánocích mu bez velkých oklik řeknu, že jsme se s platností od Nového roku rozhodli aplikovat pětadvacátý."

Začal se teprve zvedat, když ostatní už stáli, aby mu projevíli úctu. Zjistil, že se mu to líbí.

"Já vám nevěřím," řekl Quinn.

"Prosím," řekl muž v dokonalém obleku a ukázal směrem k zataženým oknům. Quinn se rozhlédl po místnosti. Nad krbovou římsou se Lenin obracel k masám. Quinn došel k oknu a vyhlédl ven.

Přes holé stromy zahrad viděl za zdí horní část londýnského červeného double-deckeru, který jel po Bayswater Road. Vrátil se ke svému křeslu.

"Jestliže lžete, tak máte venku dokonalé dekorace," řekl.

"To nejsou dekorace," odpověděl generál KGB. "Nepletete se do práce vašich odborníků z Hollywoodu."

"Tak proč tu vlastně jsem?"

"Zajímáte nás, pane Quinne. Nebudte prosím tak nedůvěřivý. Může to znít divně, ale myslím, že jsme v tuto chvíli na téže straně."

"To skutečně zní divně," řekl Quinn. "Sakra divně."

"No dobrá, dovozte, abych to vysvětlil. Už nějaký čas víme, že vy jste byl ten muž, který byl pověřen vyjednáváním s únosci Simona Cormacka o jeho propuštění. Víme také, že po jeho smrti jste strávil měsíc v Evropě a pokoušel se je vystopovat - zdá se, že s určitým úspěchem."

"A tím jsem se dostal na vaši stranu?"

"Možná, pane Quinne, možná. Nemám v náplni práce chránit Američany, kteří běhají po světě bez přiměřené ochrany. Já musím chránit svou zem před nepřátelskými spiknutími, která jí působí velké škody. A tohle... tenhle Cormackův případ... je spiknutí neznámých osob, které má pošpinit a zdiskreditovat mou zemi v očích celého světa. Nelíbí se nám to, pane Quinne, vůbec se nám to nelíbí. Takže mi dovozte, jak říkáte vy Američané, mluvit na rovinu.

Únos a vražda Simona Cormacka nebyly sovětskou záležitostí. Ale jsme z nich obviňováni. Od chvíle, kdy byl analyzován ten opasek, sedíme na lavici obžalovaných. Byly silně poškozeny vztahy s vaší zemí, které se pan Gorbačov tolik snažil vylepšit. Smlouva o snížení zbrojních arzenálů, na kterou jsme kladli takový důraz, je v troskách."

"Zdá se, že nedokážete ocenit dezinformace, které pracují proti Sovětskému svazu, přestože sami jste v tomto oboru velmistři," řekl Quinn.

Generál měl tolik slušnosti, že nad touto kousavou poznámkou jen pokrčil rameny.

"No dobrá, občas si dopřejeme nějakou tu dezinformaci. Dělá to i CIA. To souvisí s velmocenskou politikou. Myslím, že je dost špatné, když nás viní z něčeho, co jsme opravdu udělali. Ale je neodpuštělné, když jsme obviňováni z téhle záležitosti, k níž jsme nedali ani podnět."

"Kdybych byl trochu citlivější, tak mi vás bude líto," řekl Quinn. "Faktem zůstává, že pro to nemůžu už vůbec nic udělat. Teď už ne."

"Možná," přikývl generál. "Zkusme to zvážit. Náhodou jsem přesvědčen, že jste natolik chytrý, abyste si domyslel, že v tomhle nemáme prsty. Když se nad tím zamyslím, tak proč bychom u všech čertů nechali Cormacka zabít něčím, co je tak prokazatelně sovětského původu?"

Quinn přikývl.

"No dobrá. Náhodou si myslím, že za tím nestojíte."

"Díky. A teď, máte nějakou představu, kdo by v tom mohl mít prsty?"

"Myslím, že to vyšlo z Ameriky. Možná z krajně pravicových kruhů. Pokud cílem té akce mělo být neschválení Nantucketské smlouvy Kongresem, pak byla úspěšná."

"Přesně tak."

Generál Kirpičenko se vrátil za svůj psací stůl, odkud vytáhl pět zvětšených fotografií. Položil je před Quinna.

"Už jste někdy viděl tyhle lidi, pane Quinne?"

Quinn si prohlédl pasové fotografie Cyruse Millera, Melvilla Scanlona, Lionela Moira, Petera Cobba a Bena Salkinda. Zavrtěl hlavou.

"Ne, nikdy jsem je neviděl."

"Škoda. Jejich jména jsou na rubu fotografií. Před několika měsíci navštívili Sovětský svaz. Člověk, s nímž se setkali - domnívám se, že se s ním setkali - je v postavení, v němž není problém opatřit podobné zařízení, jaké bylo v opasku. Je to maršál."

"Uvěznili jste ho? Vyslechli jste ho?"

Generál Kirpičenko se poprvé usmál.

"Pane Quinne, vaši romanopisci a novináři si myslí, že naše organizace je všemocná. Není to tak docela pravda. I pro nás je uvěznění sovětského maršála bez hmatatelného důkazu nemožné. Jsem k vám zcela upřímný. Mohl byste mi to vrátit? Mohl byste mi říct, co jste za poslední měsíc vypátral?"

Quinn to zvažoval. Myslel si už, že je pro něj celá záležitost uzavřená, takže každá další stopa by byla dobrá. Vyprávěl generálovi všechno od svého útěku z kensingtonského bytu a schůzky se Zackem. Kirpičenko pozorně naslouchal a několikrát pokýval hlavou, jako by Quinnovo vyprávění odpovídalo něčemu, co už věděl. Quinn skončil smrtí Orsiniho.

"Mimochodem," dodal, "můžu se vás zeptat, jak jste mě vyslídili na letišti v Ajacciu?"

"Ale ano. Velice jsme se o celou věc zajímali od samého začátku. Po chlapcově smrti a úmyslném zveřejnění technických detailů jsme se vám dostali na stopu. V Nizozemí jste si rozhodně nepočínal nijak váhavě. A tu střelbu v Paříži komentovaly všechny noviny. Barmanův popis muže, který utekl z místa činu, odpovídal vám. Letové řady a seznamy cestujících ano, máme své lidi i v Paříži - nám prozradily, že vaše přítelkyně z FBI zamířila do Španělska, ale o vás nic. Předpokládal jsem, že byste mohl být ozbrojen, takže se budete chtít vyhnout letištním bezpečnostním opatřením a nejspíš využijete lodní dopravy. Můj marseillský agent měl štěstí, sledoval vás na lodi na Korsiku. Ten člověk, kterého jste viděl na letišti, tam přiletěl v den vašeho příjezdu, ale minul vás. Teď už vím, že jste jel do hor. Náš člověk hlídkoval na křižovatce silnic z letiště a z přístavu a viděl časně ráno váš vůz, když jste jel na letiště. Mimochodem, víte o tom, že po vás v hale šli čtyři muži?"

"Ne, vůbec jsem je neviděl."

"Hm, vypadalo to, že se jim moc nelíbíte. Když jste mi řekl o Orsinim, chápu už proč. Ale nic se nestalo. Můj kolega... se o ně postaral."

"Ten elegantní Angličan?"

"Andrej? To není Angličan. Vlastně není ani Rus. Je z rodu kozáků. Nikterak nepodceňuji vaše schopnosti, pane Quinne, ale s Andrejem si raději nezahrávejte. Patří k mým nejlepším lidem."

"Poděkujte mu za mě," řekl Quinn. "Podívejte, generále, hezky jsme si popovídali, ale to je všechno. Mně teď nezbývá nic jiného, než se vrátit do Španělska na své vinice a začít pracovat."

"Nesouhlasím s vámi, pane Quinne. Myslím, že byste se měl vrátit do Ameriky. Klíč k té záhadě je někde tam. Měl byste tam odjet."

"Za hodinu mě seberou," řekl Quinn. "FBI mě nemá rád, někteří si tam myslí, že jsem v tom byl zapletený."

Generál Kirpičenko se vrátil za svůj psací stůl a pokývl na Quinna. Podal mu pas, kanadský pas, nikoliv nový, ale přiměřeně ohmataný, s tuctem vstupních a výstupních razítek. Jeho obličej byl změněn novým účesem, kostěnými brýlemi a strništěm vousů.

"Snímek je bohužel z doby, kdy jste byl pod vlivem drog," řekl generál. "Ale takhle vypadají na fotkách všichni, ne? Pas je jako pravý, v tomhle jsme mistři. Budete potřebovat šaty se značkami kanadských výrobců, zavazadlo a další věci. Andrej už pro vás všechno připravil. A samozřejmě ještě tohle."

Položil na stůl tři úvěrové karty, platný kanadský řidičský průkaz a dvacet tisíc kanadských dolarů v hotovosti. Pas, řidičský průkaz a úvěrové karty byly vystaveny na jméno Roger Lefevre. Francouzský Kanadčan; americký přízvuk ve francouzštině nebude tak nápadný.

"Andrej vás odveze do Birminghamu na první ranní letadlo do Dublinu. Odtud se dostanete do Toronta. V půjčeném autě bez problémů přejedete do Ameriky. Pojedete, pane Quinne?"

"Generále, ještě v tom nemám jasno. Orsini před svou smrtí neřekl jediné slovo. Jestliže znal totožnost tlustého muže, a já myslím, že ji znal, nikdy ji neprozradil. Nevím, odkud bych měl začít. Stopa vychladla. Tloušťák je v bezpečí, stejně jako sponzoři celé akce i zrádce, který pochází zřejmě z nejvyšších kruhů a který je informoval. Všichni jsou teď v bezpečí, protože Orsini nepromluvil. Nemám v ruce žádná esa, krále, královny ani kluky. Nemám v ruce vůbec nic."

"Á, analogie s kartami. Vy Američané stále mluvíte o esech a pikách. Hrajete šachy, pane Quinne?"

"Trochu. A ne moc dobře," odpověděl Quinn.

Sovětský generál došel ke knihovně a přejel prstem po jedné řadě knih, jako by nějakou hledal.

"To byste měl," řekl. "Stejně jako v mojí profesi, i v šachu hrají největší roli chytrost a lest, nikoliv hrubá síla. Všechny kameny jsou viditelné, a přece se dá klamat víc než v pokeru. Á, tady to máme."

Podal knihu Quinnovi. Ruský autor, překlad, soukromé vydání. Velcí velmistři: Studie.

"Můžete dát šach, pane Quinne, ale na mat to ještě asi není. Vraťte se do Ameriky, pane Quinne. Tu knihu si v letadle přečtete. Zvláště bych doporučil vaši pozornosti kapitulu o Tigranu Petrosjanovi. Byl to Armén a už je dlouho po smrti, ale pravděpodobně to byl největší šachový stratég, jaký kdy žil. Mnoho štěstí, pane Quinne."

Generál Kirpičenko si zavolal svého agenta Andreje a vychrlil na něj rusky nějaké rozkazy. Andrej pak odvedl Quinna do vedlejší místnosti a vybavil ho kufrem plným šatstva kanadské výroby a letenkami. Společně odjeli do Birminghamu a Quinn odletěl prvním letadlem do Dublinu. Andrej počkal, až letadlo zmizelo z dohledu, a vrátil se do Londýna.

Quinn odletěl z Dublinu po několikahodinovém čekání letadlem společnosti Air Canada do Toronta.

Přestávky na letišti i letu využil ke čtení knihy. Kapitulu o Petrosjanovi si přečetl šestkrát. Než přistál v Torontu, bylo mu jasné, proč tolik rozlítostněných soupeřů nazvalo prohnaného arménského velmistra Velkým podvodníkem.

V Torontu nevěnovali jeho pasu o nic víc pozornosti než v Birminghamu nebo Dublinu. V celním prostoru si počkal na své zavazadlo a prošel s ním běžnou kontrolou. Neměl důvod si všimnout nenápadného muže, který ho pozoroval při výstupu z celního prostoru, sledoval ho k hlavnímu nádraží a odtud s ním odjel týmž vlakem na severovýchod do Montrealu.

Quinn si v quebeckém hlavním městě okamžitě koupil ojetý džíp Renegade se zimními pneumatikami a poblíž v obchodě s táborníckými potřebami vysoké boty, kalhoty a prošívané bundy, které byly pro tuto roční dobu ve zdejšímu klimatu nezbytné. Nechal si naplnit nádrž a odjel na jihovýchod, přes St Jean do Bedfordu a pak na jih k americké hranici. Na hraničním přechodu na pobřeží Champlainova jezera, který protíná dálnici 89 z Kanady do Vermontu, se Quinn dostal znovu na území Spojených států.

Na severním okraji státu Vermont je území, které domorodci nazývají Severovýchodní království. Rozprostírá se na většině okresu Essex a zasahuje i do Orleansu a Caledonie. Je to divoký kraj s mnoha řekami a jezery, vrchy i roklinami, hrbolatými polními cestami a nečetnými vesničkami. Zima je v Severovýchodním království tak krutá, že celý kraj zamrzá. Jezera se pokrývají ledem, stromy jsou ztuhlé mrazem, půda skřípe pod nohama. V zimě tu veškeré tvorstvo hibernuje, až na nějakého toho soba, který prochází zamrzlým lesem. Vtipálkové z jihu říkají o Království, že jsou tu jen

dvě roční období: srpen a zima. Ti, kteří to tu znají, říkají, že je to nesmysl; ta období jsou patnáctý srpen a zima.

Quinn jel na jih okolo Swantonu a St Albans k městu Burlington, pak se odvrátil od Champlainova jezera a jel po dálnici 9 do hlavního vermontského města, Montpelieru. Zde sjel z dálnice na silnici 2, projel východním Montpelierem a údolím Winooski kolem Plainfieldu a Marshfieldu k West Danville.

Do chladu zachumlaná vrchovina se za ním uzavřela; občas potkal protijedoucí vozidlo, další anonymní schránku tepla, zajištěného naplno zapnutým topením; technika pomáhala lidem přežít tam, kde by nechráněné tělo zahynulo v několika minutách.

Za West Danville se silnice zúžila, sevřena do sněhových mantinelů. Když projel uzavřenou krajinou Danville, zařadil pohon na všechna čtyři kola, a tak dojel až do St Johnsbury.

Městečko na řece Passumpsic bylo jako oáza ve zmrzlých horách. Byly tu obchody a hospůdky a světla a teplo. Quinn si na Main Street našel realitního agenta a předložil mu své požadavky. V tomto ročním období neměl zrovna moc práce. Quinnova žádost ho přivedla do rozpaků.

"Chatu? Ano, přes léto pronajímáme chaty. Jejich majitelé v nich tráví tak měsíc, možná šest neděl, a na zbytek sezóny je pronajímají. Ale teď?"

"Ted," řekl Quinn.

"Máte konkrétní představu o místě?"

"V Království."

"Vy se vážně chcete ztratit, pane."

Přesto se agent probral svým seznamem a poškrábal se na hlavě.

"Něco by tu snad bylo," řekl. "Patří to dentistovi z Barre, to je dole v teplých krajích."

V teplých krajích bylo v tomto ročním období jen patnáct pod nulou. Agent zavřel dentistovi, který souhlasil s měsíčním pronájmem. Podíval se ven na džíp.

"Máte sněhové řetězy, pane?"

"Ještě ne."

"Budete je potřebovat."

Quinn si koupil sněhové řetězy, namontoval je a společně s agentem odjel na chatu.

Bylo to jen patnáct mil, ale cesta trvala hodinu.

"Je to na Ztraceném okraji," řekl agent. "Majitel chaty používá jen na vrcholku léta k procházkám a rybaření. Prcháte před právními zástupci své ženy, nebo co?"

"Potřebuju klid a ticho k napsání knihy," řekl Quinn.

"Á, spisovatel," řekl spokojeně agent. Lidé mají pro spisovatele a podobné blázny uznání.

Zamířili zpátky k Danville a odtud po úzké silnici na sever. V North Danville nasměroval agent Quinna na západ do divočiny. Před nimi se k obloze tyčily neproniknutelné štíty Kittredgeských hor. Silnička zahýbala doprava, k Medvědí hoře. Agent ukázal do svahu na zavátou cestu. Quinn potřeboval veškerou sílu motoru, přední i zadní náhon a sněhové řetězy, aby se tam dostal.

Chata byla sroubená z klád, horizontálně sestavených obrovských kmenů. Měla nízkou střechu, na níž ležel metr sněhu. Byla však bytelně stavěná, měla vnitřní izolaci a trojitá okna. Agent ukázal na přilehlou garáž - nechat vůz v tomto klimatu venku znamenalo najít ráno hromadu ztuhlého plechu se zamrzlým benzínem - a kotel na dříví, který ohřeje vodu a radiátory ústředního topení.

"Beru to," řekl Quinn.

"Budete potřebovat petrolej na svícení, propanbutanové bomby na vaření a sekeru, abyste si mohl naštipat dříví do kotle," řekl agent. "A jídlo. A zásobu benzínu. Je zbytečné odsud pro něco jezdit. A přiměřené oblečení. To, co máte na sobě, je poněkud tenké. Musíte si chránit i obličej, jinak omrznete. A není tu telefon. Určitě to chcete?"

"Beru to," opakoval Quinn.

Odjeli zpátky do St Johnsbury. Quinn uvedl své jméno a národnost a zaplatil dopředu.

Agent byl příliš zdvořilý, nebo příliš apatický, aby se vyptával, proč Quebečan hledá útulek zrovna ve Vermontu, když v Quebecu je tolik nádherných klidných míst.

Quinn si zapamatoval několik telefonních budek, odkud mohl ve dne i v noci volat, a přespal v místním hotelu. Ráno naložil do džípu všechno potřebné a odjel zpátky do hor.

U North Danville se zastavil, aby se přesvědčil, že na nic nezapomněl, a zazdalo se mu, že dole v horách uslyšel zvuk motoru, pak si však řekl, že to muselo být z některé vesnice.

Zapálil kotel a chata se zvolna začala rozechřívát. Výkonný kotel za ocelovými dveřmi mocně hučel, a když Quinn ty dveře otevřel, ovanul ho horký vzduch. Nádrž na vodu rozmrzla a teplá voda ohřála radiátory ve čtyřech místnostech i další nádrž na užitkovou vodu. V poledne už byl jen v košili a cítil teplo. Po obědě si vzal sekeru a naštipal si dříví na týden dopředu.

Koupil si rádio, ale neměl tu televizi ani telefon. Když měl na celý týden vystaráno, posadil se k novému kufříkovému psacímu stroji a pustil se do psaní. Následujícího dne odjel do Montpelieru a odletěl přes Boston do Washingtonu. Měl namířeno na Union Station, jedno z nejelegantnějších nádraží v Americe, jehož bílé kameny zářily po nedávné renovaci. Byl tu před lety a od té doby tu byly provedeny některé úpravy. Ale koleje tu stále byly. Nástupiště byla umístěna pod hlavní vstupní halou.

Naproti vchodům na nástupiště H a J našel Quinn, co hledal. Mezi dveřmi do místnosti nádražní policie a dámskými toaletami stála řada osmi telefonních budek. Všechna jejich čísla začínala trojčíslím 789. Quinn si všech osm poznamenal, pak odeslal dopis a vyšel z nádražní haly.

Když ho taxík odvázel přes Potomac k letišti, viděl při jízdě po 14. ulici po pravé straně velkou kupoli Bílého domu.

Přemýšlel, jak se vede muži, který mu kdysi řekl: "Přiveďte nám ho zpátky," a jehož zklamal.

Mezi manželi Cormackovými došlo během měsíce, který uplynul od pohřbu, k takovým změnám ve vzájemném vztahu, jaké by mohl zdůvodnit nebo vysvětlit jen psychiatr.

Během únosu se prezident dokázal kontrolovat, přestože byl nahlodáván stresem, obavami, úzkostí a nespavostí. Ke konci vyjednávání, kdy ho zprávy z Londýna přesvědčily, že výměna je nablízku, se dokonce zdálo, že se úplně zotavil. Byla to jeho žena, méně intelektuálně založená a bez povinností, které by ji zaměstnávaly, kdo se uzavřel v žalu a otupění z uklidňujících prášků.

Avšak od onoho příšerného dne v Nantucketu, kdy svěřili svého jediného syna chladné zemi, se jejich role vyměnily. Myra Cormacková si poplakala na prsou muže z Tajné služby u hrobu, a pak ještě v letadle do Washingtonu. Jak utíkaly dny, postupně se zotavovala. Mohlo to být poznáním, že po ztrátě jednoho dítěte jí připadla starost o druhé - o svého manžela, který na ní dosud nikdy závislý nebyl.

Její mateřský a ochránářský pud jí zřejmě dodal sílu, odepřenou nyní muži, o jehož inteligenci a síle vůle zatím nikdy nezapochybovala. Když Quinn v taxíku projížděl kolem zdi Bílého domu, John Cormack seděl u psacího stolu ve své soukromé pracovně mezi Žlutým oválným pokojem a ložnicí. Myra Cormacková stála vedle něj a na břicho si tiskla hlavu svého zničeného manžela.

Věděla, že byl smrtelně zasažen a že není schopen to dále snášet. Věděla, že víc než vlastní smrt jejich syna ho ničily úvahy o tom, kdo to mohl udělat a proč. Kdyby chlapec zemřel při dopravní nehodě nebo při sportu, věřila, že by se John Cormack s jeho smrtí smířil, že by si ji zdůvodnil, jakkoliv je smrt nelogická. Způsob chlapcovy smrti však ničil jeho otce, jako by ta ďábelská bomba explodovala na jeho vlastním těle.

Věřila, že se vysvětlení nedočkájí, a věděla zároveň, že její manžel už takhle nemůže dál. Začala nenávidět Bílý dům i úřad svého muže, na který byla kdysi tak pyšná. Přála si jen, aby mohl setřást břímě své funkce a odejít s ní na odpočinek do New Havenu, kde by o něj v stáří mohla pečovat.

Dopis, který Quinn poslal Sam Somervillové na její alexandrijskou adresu, byl nejprve zachycen a prozkoumán, než se k ní dostal. Mezitím byl jeho obsah triumfálně předložen krizovému štábu v Bílém domě, který souhlasil, že si jej vyslechne a zamyslí se nad tím, co by mohl způsobit. Phillip Kelly a Kevin Brown jej přinesli jako trofej.

"Musím se přiznat, pánové," řekl Kelly, "že jen s největším sebezapřením jsem se rozhodl požádat jednoho ze svých spolehlivých agentů, aby se věnoval tomuto druhu vyšetřování. Budete však se mnou zřejmě souhlasit, že to přineslo své ovoce."

Položili kopii dopisu před sebe na stůl.

"Tento dopis, pánové, byl odeslán včera, přímo tady z Washingtonu. To nemusí nezbytně znamenat, že Quinn je tady ve městě, nebo vůbec ve Spojených státech; je možné, že ten dopis poslal někdo za něj. Já však vycházím z toho, že Quinn je samotář a nemá žádné komplice. Nevíme, jak zmizel z Londýna a objevil se tady. Přesto jsme já i mí kolegové přesvědčeni, že odeslal ten dopis osobně."

"Přečtete to," rozkázal Odell.

"Je to ... ehm ... trochu dramatické," řekl Kelly. Nasadil si brýle a začal číst.

"Sam, miláčku ..." Tohle oslovení dává za pravdu tady mému kolegovi Kevinu Brownovi, který tvrdil, že mezi slečnou Somervillovou a Quinnem se vyvinul i mimoprofesionální vztah."

"Oukej, takže váš honící pes se zamiloval do vlka," řekl Odell. "Dobrá práce. To je chytré. A co píše dál?"

Kelly pokračoval.

"Konečně jsem zpátky ve Spojených státech. Hrozně rád bych tě zase uviděl, ale bojím se, že v tuhle chvíli by to bylo nebezpečné,

Chtěl jsem ti jen popsat, co se opravdu stalo na Korsice. Když jsem ti volal z letiště v Ajacciu, lhal jsem ti. Myslel jsem si, že kdybys ti napsal, co se tam opravdu stalo, asi bys považovala návrat za nebezpečný. Čím víc však o tom přemýšlím, tím víc jsem přesvědčen, že máš právo vědět všechno. Slib mi jedno; obsah tohoto dopisu si necháš jen a jen pro sebe. Nikdo se nesmí nic dovědět, aspoň prozatím. Dokud nedokončím svou práci.

Ve skutečnosti jsme si to s Orsinim rozdali. Nezbyvalo mi nic jiného; někdo mu zavolal, že ho jedu na Korsiku zabít, zatímco já jsem si s ním chtěl jen popovídat. Střelil jsem ho ze svého revolveru - vlastně z tvého - ale to ho nezabilo.

Když se dověděl, že ho oklamali, uvědomil si, že už nadále není vázán mlčením. Řekl mi všechno, co věděl.

V první řadě za ním nestáli Rusové - aspoň ne jejich vláda. To spiknutí vzniklo tady ve Státech. Sponzoři celé akce jsou zatím neznámí, ale muže, kterého si najali na organizaci únosu a vraždy Simona Cormacka, toho, jehož Zack nazýval tlouštíkem, já už znám. Orsini ho znal a řekl mi jeho jméno. Jestliže bude zatčen, a já jsem si tím jist, nepochybuji o tom, že prozradí jména lidí, kteří ho platili.

V současné době, Sam, jsem zalezlý a všechno to sepiš; jména, data, místa, události. Celý ten příběh od začátku do konce. Až s tím skončím, rozešlu kopie rukopisu na různá místa: viceprezidentovi, FBI, CIA, atd. Jestli se mi ještě něco přihodí, bude už příliš pozdě, neboť kola spravedlnosti už se budou otáčet.

Neozvu se ti, dokud to všechno neskončím. Prosím Tě, pochop, že tě jen chráním, když ti neprozrazuju, kde jsem.

Líbám, Quinn."

Ticho trvalo snad minutu. Jeden z přítomných se vydatně potil.

"Panebože," vydechl Michael Odell, "myslí to ten chlap vážně?"

"Jestli mluví pravdu," řekl bývalý právník Morton Stannard, "tak určitě nesmí zůstat někde zalezlý. Měl by všechno říct přímo nám a tady."

"Souhlasím," řekl generální prokurátor Bill Walters. "Když už pro nic jiného, tak proto, že ze sebe právě udělal svědka.

A svědkové podléhají určitým zákonům. Musí být vzat pod ochranu."

Souhlas byl jednomyslný. Do večera vydalo ministerstvo spravedlnosti příkaz k zatčení a uvalení vazby na Quinna. FBI zburoval všechny své pobočky, aby hledaly Quinna po celé zemi. Do pohotovosti byly uvedeny také všechny ozbrojené složky - městské policie, úřady šerifů, všechny hlídkové vozy na dálnicích. Všude byly rozeslány Quinnovy fotografie. Bylo však oznámeno, že je hledán v souvislosti s velkou loupeží klenotů.

Všeobecná pohotovost byla sice vyhlášena, ale Amerika je ohromná země se spoustou možných úkrytů. Hledání zločinci mohou i přesto zůstat dlouhá léta na svobodě. A navíc, pohotovost byla vyhlášena na Quinna, amerického občana se známým číslem pasu a řidičského průkazu. Neříkala nic o francouzském Kanadánovi Lefevrovi, který měl dokonalé doklady, jiný účes, kostěné brýle a světlé vousy. Quinn si od oholení na Sovětském velvyslanectví v Londýně nechával narůst vousy. Přestože byly ještě krátké, zakrývaly mu spodní část obličeje.

Když se vrátil zpátky do své horské chaty, vyčkal tři dny, až si Bílý dům přebere jeho dopis Sam Somervillové, a pak se ji pokusil tajně kontaktovat. Kdysi se sama označila za „dceru kněze z Rockcastlu“.

Knihkupectví v St Johnsbury mu poskytlo místopisný slovník, kde našel tři obce toho jména ve Spojených státech. Jedna z nich však byla úplně na jihu, druhá na Dalekém západě. Samin přízvuk pocházel spíše z Východního pobřeží.

Třetí Rockcastle byl v goochlandském okrese ve státě Virginia.

Telefonická informace to potvrdila. Quinn se dopátral reverenda Briana Somervilla, bytem Rockcastle, Virginia. Byl tam toho jména jediný - nezvyklý pravopis jména ho spolehlivě odlišoval od všech Summervillů a Sommervillů.

Quinn znovu opustil svůj úkryt, odletěl z Montpelieru do Bostonu a odtud do Richmondu. Přistál na letišti Byrd Field, které bylo s velkášským optimismem nedávno přejmenováno na Richmondské mezinárodní letiště. V Richmondském telefonním seznamu hned na letišti si našel reverendovo bydliště - Rockcastle Road 290, půjčil si malé auto a po silnici číslo 6 dojel těch pětatřicet mil do Rockcastlu. Na zazvonění mu přišel otevřít sám reverend.

Při čaji, který podal svému hostu v přijímacím pokoji, potvrdil, že se jeho dcera skutečně jmenuje Samantha a že pracuje pro FBI. Pak si vyslechl Quinna. Při jeho slovech se zachmuřil.

"Proč myslíte, že mé dceři hrozí nebezpečí, pane Quinne?" zeptal se.

Quinn mu to řekl.

"Ale když je střežena? Dokonce samotným FBI? Udělala něco nesprávného?"

"To ne, pane, neudělala. Ale jsou lidé, kteří ji z něčeho takového neoprávněně podezírají. A ona o tom neví. Rád bych ji varoval."

Laskavý starý pán si přečetl dopis, který držel v ruce, a vzdychl. Svět za oponou, kterou mu Quinn právě poodhrnul, mu byl zcela neznámý. Přemýšlel, co by udělala jeho bývalá žena, která byla vždycky tak rozhodná. Usoudil, že by svému ohroženému dítěti zprávu předala.

"Tak dobrá," řekl, "setkám se s ní."

Na jeho slovo se dalo spolehnout. Vzal svůj starší vůz, poklidnou jízdu dojezdil do Washingtonu a bez ohlášení navštívil svou dceru v jejím bytě. Jak byl upozorněn, soustředil se jen na běžnou konverzaci, ale nejprve jí podal lístek papíru, na němž bylo napsáno: "Mluv přirozeně. Až budeš mít čas, otevři obálku. Pak ji spal a drž se instrukcí, Quinne." Málem se zalkla, když si vzkaz přečetla a uvědomila si, že její byt je podle Quinna nejspíš napíchnutý. Sama ve službě také instalovala štenice jiným lidem, ale nikdy by neočekávala, že se to stane jí. Podívala se do ustaraných očí svého otce, mluvila dál a vzala si nabízenou obálku. Když odjížděl domů, doprovodila ho na chodník a dlouze ho políbila. Vzkaz v obálce byl také stručný. O půlnoci měla stát před řadou telefonních budek naproti vchodům na nástupiště H a J na nádraží Union Station a čekat.

Jeden telefon zazvoní, a to bude Quinne.

Přesně o půlnoci volal z budky v St Johnsbury. Řekl jí o Korsice a o Londýně, o matoucím dopise, který jí poslal v přesvědčení, že se dostane do krizového štábu v Bílém domě.

"Ale Quinne," protestovala, "jestliže ti Orsini opravdu nic neřekl, je to pryč, jak jsi sám říkal. Proč předstírat, že promluvil, když nepromluvil?"

Vyprávěl jí o Petrosjanovi, který i v beznadějných situacích dokázal přesvědčit svého soupeře na druhé straně šachovnice, že má v rukávu nějaký geniální tah, a přimět ho tím k chybě.

"Myslím si, že se nějak odhalí, až si přečtou ten dopis," řekl. "Přestože jsem psal, že se neozvu, dokud všechno neskončí, jsi mým jediným spojovacím článkem, dokud mě nedopadne policie. Měli by být stále nervóznější. Chci, abys měla otevřené oči. Budu tě volat každý druhý den, vždycky o půlnoci, na jedno z těchhle čísel."

Trvalo to šest dní.

"Quinne, znáš člověka jménem David Weintraub?"

"Ano, znám."

"Je u CIA, co?"

"Jo, dělá tam zástupce ředitele pro strategické velení. Proč?"

"Požádal mě o schůzku. Říkal, že se něco děje. A je to fofr. On tomu nerozumí, ale ty bys prý mohl."

"Setkali jste se v Langley?"

"Ne, říkal, že bychom byli moc na ráně. Mluvili jsme spolu za jízdy kolem Tidal Basin za zadním sedadlem jeho služebního auta."

"Řekl ti, co se děje?"

"Ne, říkal, že už nikomu nevěří. Jen tobě. Chce se s tebou sejít - ty si určíš podmínky, čas a místo. Věříš mu, Quinne?"

Quinn přemýšlel. Pokud byl David Weintraub darebák, nekynula lidstvu už stejně žádná naděje.

"Ano," řekl, "věřím."

Udal jí místo a hodinu schůzky.

18.

Následujícího večera odletěla Sam Somervillová do Montpelieru. Doprovázela ji Duncan McCrea, mladý agent CIA, jehož o to požádal zástupce ředitele pro strategické velení.

Přiletěli letadlem PBA Beechcraft 1900, které přepravovalo cestující na pravidelné vnitrostátní lince z Bostonu do Montpelieru a zpět. Hned na letišti si najali vůz Dodge Ram a zapsali se v motelu na předměstí hlavního města státu Vermont. Na Quinnovo doporučení si přivezli nejteplejší oblečení, jaké mohli ve Washingtonu dostat.

Zástupce ředitele CIA pro strategické velení, který měl v Langley důležitou strategickou schůzku na nejvyšší úrovni, kterou si nemohl dovolit opominout, měl přijet další den ráno, právě včas, aby se u silnice setkal s Quinnem.

Přistál v sedm hodin ráno v desetimístním letadle, jehož označení Sam nerozeznala. McCrea jí vysvětlil, že je to letadlo CIA, zaštitěné značkou cizí společnosti. Weintraub se s nimi krátce, ale srdečně přivítal, když sestoupil ze schůdků letadla na beton. Měl už obuté boty do sněhu a byl oblečený do silných kalhot a prošívané bundy. V ruce si nesl příruční zavazadlo. Přesedl rovnou do vozu a ihned vyrazili. McCrea řídil a Sam ho naváděla podle automapy.

Za Montpelierem sjeli na silnici číslo 2, projeli městečkem East Montpelier a zamířili na Plainfield. Hned za plainmontským hřbitovem, ale ještě před Goddardovou kolejí, se řeka Winooski odklání od silnice k jihu. V klínu mezi silnicí a řekou je vysoký nevelký les, v tomto ročním období tichý a pokrytý sněhem. Mezi stromy je několik piknikových stolů pro letní turisty a poblíž parkoviště pro jejich vozy. Zde měl Quinn v osm hodin ráno být.

Sam ho uviděla první. Vystoupil zpoza stromu dvacet metrů od místa, kde jejich vůz se zaskřípěním zastavil. Nečekala na své společníky, vyskočila z vozu, doběhla k němu a objala ho kolem krku.

"Jsi v pořádku, holčičko?"

"Ano, jsem. Quinne, to jsem ráda, že jsi celý."

Quinn se díval někam za ni, přes její hlavu. Ucítila, jak ztuhl.

"Kdo tě přivezl?" zeptal se tiše.

"To bylo ode mě hloupé..." Obrátila se. "Pamatuješ si na Duncana? To on mě spojil s panem Weintraubem..."

McCrea stál deset metrů od nich. Plaše se usmíval.

"Dobrý den, pane Quinne." Jeho pozdrav byl ostýchavý a uctivý jako vždycky. Automatický kolt ráže pětáctýřicet v jeho pravé ruce však nijak ostýchavě nevypadal. Bez zachvění mířil na Sam s Quinnem.

Z vozu vystoupil další muž. V ruce držel skládací pušku, kterou vyndal z pouzdra poté, co předal McCreovi jeho revolver.

"Kdo je to?" zeptal se Quinn.

Samin hlas byl slabý a vyděšený.

"David Weintraub," řekla. "Panebože, Quinne, co jsem to udělala?"

"Byla jsi podvedena, miláčku."

Uvědomoval si, že to byla jeho chyba. Byl by se nakopl. Když s ní mluvil telefonem, vůbec ho nenapadlo se jí zeptat, jestli někdy viděla zástupce ředitele CIA. Dvakrát byla pozvána do Bílého domu, aby podala zprávu krizovému štábu. Quinn si myslel, že David Weintraub byl přítomen oběma těmto setkáním, nebo aspoň jednomu z nich. Ve skutečnosti však zástupce ředitele CIA, už svým povoláním jeden z nejtajnějších mužů v Americe, jezdil do Washingtonu dost nerad a žádné ze schůzek se Sam Somervillovou se nezúčastnil.

Malý pořizek s automatickou puškou, který v prošívaném oblečení vypadal ještě tlustší, než byl, došel k McCreovi.

"Tak jsme se zase setkali, seržante Quinne. Pamatujete se na mě?"

Quinn zavrtěl hlavou.

Pořízek si poklepal na svůj zploštělý nos.

"Tohle mám od tebe, ty parchante. A teď mi za to zaplatíš, Quinne."

Quinn přimhouřil oči a vybavila se mu mýtiny ve Vietnamu, před dlouhými lety; vietnamský rolník, nebo to, co z něj zbylo, stále žijící, zkroutěný na zemi.

"Vzpomínám si," řekl.

"To je dobře," pokývl Moss. "A teď se pohneme. Kde bydlíš?"

"V takovém srubu v horách."

"Píšeš si tam knížečku, co? Tak na tu se budeme muset podívat. O nic se nepokoušej, Quinne. I když by tě Duncan svým revolverem netrefil, schytá to ta holka. Co se týče tebe, z toho už nevyvázneš." Trhl hlavní, aby ukázal, že kdyby se někdo z nich pokusil doběhnout těch deset metrů k prvním stromům, bude nelitostně skosen.

"Jdi do prdele," řekl Quinn.

Moss se zasmál, až mu zahvízdalo v rozbitém nose.

"Tobě musel zamrznout mozek, Quinne. Tak já ti řeknu, co teda udělám. Odvedeme tě i s tou holkou na břeh řeky.

Nikdo nás nebude rušit. Celý míle kolem není ani živáčka. Tebe přivážeme ke stromu, a budeš se koukat, Quinne, budeš se na to koukat. Přisáhám, že tý holce bude trvat dvě hodiny, než umře, a každou vteřinu z těch dvou hodin se bude modlit, aby už to měla za sebou. Tak co, pojedeme?"

Quinn myslel na mýtinu v džungli, na vietnamského rolníka s rozstřílenými zápěstími, lokty, koleny a kotníky; kvílel, že je jen rolník a že nic neví - a v tu chvíli si Quinn uvědomil, že tohle ten zavalitý vyšetřovatel věděl už celé hodiny.

Jediným úderem ho poslal na ortopedickou kliniku. Kdyby tu byl sám, pokusil by se bojovat i přes nepříznivé okolnosti; nejvýš by skončil s kulkou v srdci. Ale byla tu Sam... Quinn přikývl.

McCrea je rozdělil a oběma jim nasadil pouta za zády. McCrea si vlezl za volant a Quinna posadili vedle něj. Moss řídil druhý vůz, na jehož zadní sedadlo položil Sam.

Na ulicích West Danville byli lidé, ale nikomu nepřipadaly podezřelé dva terénní vozy mířící k St Johnsbury. Jeden muž zdvihl ruku na pozdrav, jímž vyjadřoval solidaritu s lidmi, kteří tu spoluprožívali krutou zimu. McCrea se na něj přátelsky usmál a zahrnul na sever ke Ztracenému okraji. U Papežského hřbitova ho Quinn nasměroval znovu doleva, k Medvědí hoře. Mossův džíp za nimi měl bez sněhových řetězů značné potíže.

Když skončil silniční posyp, Moss zastavil a přesedl si do prvního vozu. Sam strkal před sebou. Byla bílá v obličeji a třásla se strachy.

"Tys chtěl vážně zmizet," řekl Moss, když přijeli ke srubu.

Venku bylo třicet pod nulou, ale uvnitř bylo útulno a teplo, jako když Quinn odjížděl. Posadili je se Sam kus od sebe na lavici v obývacím pokoji, který tvořil jádro interiéru. McCrea je hlídal, zatímco Moss rychle prohlédl ostatní místnosti, aby se ujistil, že jsou sami.

"Hezký to je," řekl nakonec spokojeně. "Hezký a intimní. Nemohls mi to líp vybrat, Quinne."

Quinnův rukopis byl uložen v zásuvce psacího stolu. Moss si svlékl bundu, usadil se v křesle a začal číst. McCrea se posadil na židli naproti Samu a Quinnovi, přestože byli stále spoutaní. Stále se ostýchavě usmíval. Quinn si příliš pozdě uvědomil, že je to jen maska, kterou si mladík snad z původního úsměvu lety vybudoval a jíž zakrýval své nitro.

"Vyhráli jste," řekl Quinn za chvíli. "Ale stejně by mě zajímalo, jak jste to udělali."

"Snadno," řekl Moss, aniž zvedl oči od četby. "Klidně ti to řeknu, stejně to na věci nic nemění."

"Jak se McCrea dostal k té práci v Londýně?"

Schválně začal bezvýznamnou otázkou.

"To byla šťastná náhoda," řekl Moss. "Nikdy jsem si nepomyslel, že mi tam bude pomáhat můj chlapec. To byla taková prémie, laskavost od té ztracené CIA."

"A jak jste se vy dva dali dohromady?"

"Ve Střední Americe," odpověděl Moss. "Strávil jsem tam celá léta. A Duncan tam vyrostl. Poznal jsem ho ještě jako kluka. Zjistil jsem, že máme stejný vkus. A pak jsem ho naverboval do CIA."

"Stejný vkus?" podivil se Quinn. Věděl něco o Mossově vkusu. Chtěl, aby nepřestali mluvit. Psychopati o sobě rádi hovoří, když se cítí v bezpečí.

"No, skoro," řekl Moss. "Akorát že Duncan dává přednost ženským, na rozdíl ode mě. Samozřejmě si s nima nejdřív rád pohraje, co chlapče?"

Moss se vrátil k četbě. McCrea se šťastně usmál.

"To ano, pane Mossi. Víte, že tihle dva si tam v Londýně spolu užívali? I když já je neslyšel. Asi jsem měl vždycky co na práci."

"Ať je to, jak chce, chlapče," řekl Moss, "Quinn je můj. Bude to pomalý, Quinne. Musím si to trochu užít."

Moss se znovu ponořil do četby. Sam se najednou předklonila a začala dávit, ale nic nevyzvracela. Quinn to znal od nováčků ve Vietnamu. Strach způsobil aktivizaci žaludečních šťáv, které podráždily citlivé sliznice a způsobily suché dávení.

"Jak jste udržovali v Londýně kontakt?" zeptal se Quinn.

"Snadno," řekl Moss. "Duncan dělal poslička, nosil jídlo a tak dále. Vzpomínáš si? Setkávali jsme se v potravinářských obchodech. Kdybys byl chytřejší, Quinne, byl by sis všiml, že chodil nakupovat vždycky ve stejnou hodinu."

"A co Simonovy šaty a ten jeho opasek?"

"Odvezl to do domu v Sussexu, když jsi byl s těmi třemi v tom skladišti. Dal to Orsinimu, podle domluvy. To byl dobřej chlap, Orsini. Využil jsem ho několikrát v Evropě, když jsem ještě dělal u CIA. I potom."

Moss odložil rukopis. Rozvázal se mu jazyk.

"S tím útekem z toho bytu jsi mě vystrašil. Měl jsem tě tenkrát nechat zabít, ale nemohl jsem do toho zaplést Orsiniho. Říkal, že ti ostatní tři by ho byli zadrželi. A tak jsem to nechal být a říkal jsem si, že když ten kluk zařve, stejně budeš podezřelý. A pak mě teda opravdu překvapilo, že ti kretění z FBI tě nechali běžet. Myslel jsem si, že tě zabásnou, i když budou mít jen podezření."

"Takže jste pak museli napíchnout Saminu kabelku."

"Jasně. Na to mě navedl Duncan. Koupil jsem duplikát a namontoval to tam. A dal jsem to Duncanovi to ráno, co jste naposled odjížděli z Kensingtonu. Pamatuješ, jak šel ještě pro vajíčka k snídani? Tu kabelku si přinesl s sebou a vyměnil ji, když jste v kuchyni snídali."

"A proč jste prostě ty čtyři žoldnéře nezlikvidovali na nějaké naaranžované schůzce?" zeptal se Quinn. "Ušetřili byste si celou tu honičku za námi."

"Protože tři z nich zpanikařili," řekl Moss znechuceně. "Měli si přijet do Evropy pro prachy a Orsini je měl všechny tři zlikvidovat. A já měl odprásknout Orsiniho. Když slyšeli, že je ten kluk mrtvej, rozprchli se a zmizeli. Naštěstí jsi tu byl ty a našels mi je."

"Sám bys to všechno nedokázal," řekl Quinn. "McCrea ti musel pomáhat."

"No jasně. Já jel napřed a Duncan se celou dobu držel za vámi. Někdy dokonce musel spát v autě. To se ti moc nelíbilo, co, Duncane? Když se dověděl, že jste vyslídili Marchaise a Pretoriuse, zavolal mi z auta telefonem, takže jsem měl pár hodin náskok."

Quinn měl ještě pár dalších otázek. Moss se vrátil k četbě a byl stále zachmuřenější.

"A co Simon Cormack? Kdo odpálil tu bombu. To jste byl vy, McCreo, ne?"

"Jistě. Tu vysílačku jsem nosil v kapse dva dny."

Quinn si vzpomněl na tu scénu z buckinghamshirské silnice - lidé ze Scotland Yardu, skupina z FBI, Brown, Collins a

Seymour poblíž vozu, Sam, která se k němu po výbuchu přitiskla; vzpomněl si na McCreu, který klečel nad strouhou a předstíral, že zvrací, zatímco ukládal vysílačku do bahna pod vodou.

"Oukej, takže jsi měl Orsiniho, který tě informoval, co se děje v domě, kde drželi Simona Cormacka, a tady chlapečka Duncana, který ti donesl všechno, co se dělo v Kensingtonu. A co ten člověk ve Washingtonu?"

Sam zvedla hlavu a nevěřicně se na něj podívala. Dokonce i McCrea vypadal překvapeně. Moss se na Quinna zvědavě zahleděl.

Už při cestě ke srubu si Quinn uvědomil, že Moss na sebe vzal obrovské riziko, když před Sam předstíral, že je David Weintraub. Ledaže by věděl, že Sam Weintrauba nikdy neviděla.

Moss zvedl rukopis a rozházel ho po podlaze.

"Jsi parchant, Quinne," řekl vztekle. "To není žádná novinka. Ve Washingtonu si myslí, že to celý je komunistický spiknutí, který spiskal KGB. Bez ohledu na to, co říkal ten hňup Zack. A od tebe se teď očekávalo, že přineseš něco nového, co by tuhle teorii vyvrátilo. Jména, data, místa ... nějaký důkaz, sakra. A víš, co máš? Hovno. Orsini ti neřekl ani slovo, co?"

Rozčileně vstal a začal přecházet po pokoji sem a tam. Stálo ho to hodně času a úsilí, hodně obav. A výsledek žádný.

"Ten Korsičan tě měl zabít, jak jsem mu nakázal. Živej jsi nám stejně nic neprozradil, protože jsi nic neměl. Ten dopis, co jsi poslal tý kurvě, byl vymyšlený. Kdo tě k tomu navedl?"

"Petrosjan," řekl Quinn.

"Kdo?"

"Tigran Petrosjan. Armén. Už je po smrti."

"Tak dobře. A ty půjdeš za ním, Quinne."

"Napsal sis další scénář?"

"Jo. Rád ti o něm porozprávím, protože je ti to stejně houby platný. Ten džíp najala na letišti tady tvoje přítelkyně. Ta holka z půjčovny Duncana vůbec neviděla. Policajti najdou spálenou chatu a ji uvnitř. Podle auta určí její totožnost, která se prokáže ještě podle zubů ohořelý mrtvoly. Ten džíp se odveze zpátky na letiště a nechá se někde na parkovišti. Během tejdne tě začnou hledat pro vraždu, a tím se to celý uzavře.

Oni tě totiž nikdy nenajdou. Tady je k tomu velice příhodnej terén. V těchhle horách musej bejt takový strže, v kterejch tě nikdy nenajdou. Do léta z tebe bude kostra. Zarosteš trávou a zmizíš. A poldové tě tady stejně nebudou hledat; půjdou po chlapovi, kterej odletěl z montpeliorskýho letiště."

Vzal pušku a zakýval hlavní na Quinna.

"Tak pojd', ty hajzle, jdeme. Duncane, užij si to tu. Vráť se tak za hodinu, možná za míň. Takže zatím."

Ostrý chlad venku zapůsobil jako úder do obličeje. Quinn se s rukama spoutanýma za zády brodil sněhem za chatou, dál a dál směrem k Medvědí hoře. Slyšel Mossův hvízdatý dech a věděl, že tlouštík vyšel z formy. Se spoutanýma rukama však neměl šanci dostat se z dosahu pušky. A Moss byl natolik chytrý, že si držel odstup a neriskoval kopnutím od bývalého příslušníka Zelených baretů.

Za deset minut Moss našel, co hledal. V smrčkovém a jedlovém porostu na okraji mýtiny při úpatí hory se země lámala do srázné rokle, asi tři metry hluboké, na jejímž dně byla úzká, dvacet metrů hluboká průrva.

V průrvě ležel jemný sníh, do něhož muselo tělo ještě nejméně metr zapadnout. A to byl teprve začátek zimy - sníh bude padat ještě celou druhou polovinu prosince, v lednu, únoru, březnu a dubnu. Pak nastane tání a v rokli poteče ledová bystřina. Sladkovodní garnáti a raci se o tělo postarají. Až rokle v létě zaroste, budou jakékoliv pozůstatky ukryty navždy.

Quinn si nedělal iluze, že by mohl zemřít jediným čistým průstřelem hlavy nebo srdce. Znal Mosse a teď si dokonce vybavil jeho jméno. Věděl o jeho zvrhlých zálibách. Přemýšlel, jestli snese bolest, aniž by mu udělal radost nějakým křikem. Myslel také na Sam, na to, co bude muset prodělat, než zemře.

"Klekni si," řekl Moss.

Jeho zrychlený dech provázely krátké hvizdy a firkání. Quinn si klekl. Uvažoval, kam mu Moss vpálí první kulku. Asi deset metrů za sebou uslyšel cvaknutí pojistky. Zhluboka se nadechl, zavřel oči a čekal.

Zvuk výstřelu naplnil mýtinu a ozvěnou se odrazil od štítů hor. Sníh jej však pohltil tak rychle, že dole na silnici, natožpak v deset mil vzdálené vsi, už nebylo slyšet vůbec nic.

Quinnův první pocit byl nezměrný úžas. Jak mohl člověk na takovou vzdálenost minout cíl? Pak si uvědomil, že to bylo součástí Mossovy hry. Podíval se za sebe. Moss tam stál a mířil na něj puškou.

"Tak dělej, ty hňupe," řekl Quinn.

Moss se krůvě usmál a začal sklánět hlavě. Poklesl na kolena, zvolna přepadl a oběma rukama se opřel o zasněženou zem před sebou.

Ze zpětného pohledu se to zdálo delší, ale uplynuly pouhé dvě vteřiny od chvíle, kdy se Quinn na Mosse podíval, až po Mossův pád do sněhu, po němž se mu z úst vyřinul proud jasně červené krve. Pak už jen vzdychl a svalil se na bok do sněhu.

Dalších pár vteřin Quinnovi trvalo, než uviděl toho člověka, tak dobře byl ukrytý. Stál zcela nehybně na vzdálenějším konci mýtiny mezi dvěma stromy. Terén nebyl příhodný pro lyže; muž měl na nohou sněžnice, které vypadaly jako obrovské tenisové rakety. Jeho zimní oblečení, prošívané kalhoty a bunda, bylo bledě modré a poprášené sněhem. Nejvhodnější barvu si vybral v místním obchodě.

Kožesinou lemovanou kapuci měl ojiněnou, stejně jako obočí a vousy. Obličej měl natřený sádlem smíšeným s práškem z dřevěného uhlí po způsobu arktických vojáků, kteří se tak chrání před třicetistupňovými mrazy. Pušku držel ledabyle přes prsa, jako by si byl jistý, že druhý výstřel už nebude třeba.

Quinn přemýšlel, jak tu mohl přežít. Nejspíš bivakoval v nějakém iglú někde za srubem. Připouštěl však, že člověk

uvyklý na sibiřskou zimu mohl přežít i ve Vermontu.

Spojil si ruce a přetáhl si je pod zadek. Pak postupně obě nohy protáhl přes pouta, až měl ruce před sebou. Prohledal Mossovu bundu, našel klíč a odemkl si pouta. Sebral Mossovu pušku a zvedl se. Muž na druhé straně mýtiny ho netečně pozoroval.

Quinn na něj zavolal.

"Jak se říká tam u vás, spasíba."

Mužovou polozmrzlou tvář zahrál úsměv. Když však Andrej promluvil, zazněl jeho hlas velice anglicky.

"A jak se říká u vás, starý brachu, měj se pěkně."

Sněžnice zašustily sněhem a Andrej byl pryč. Quinn si uvědomil, že poté, co se rozešli v Birminghamu, musel Rus odjet do Heathrow, odtud odletět přímo do Toronta a vystopovat ho do hor. Věděl, jak pojistit svou věc. Quinn se otočil a v hlubokém sněhu se co nejrychleji brodil k chatě.

Malým okrouhlým kukátkem, vyškrábaným do zamrzlé okenní tabulky, se podíval zvenčí do obývacího pokoje. Nikdo tam nebyl. S puškou namířenou před sebe stiskl kliku a jemným kopnutím otevřel dveře. Z ložnice uslyšel kvílení. Přeběhl obývací pokoj a postavil se do dveří ložnice.

Sam byla nahá, tvář dolů, roztažené nohy i ruce přivázané v rozích postele. McCrea byl ve slipech, zády ke dveřím. V pravé ruce držel dva tenké elektrické dráty.

Tiše se usmíval. Quinn zahlédl jeho výraz v zrcadle nad prádelníkem. McCrea zaslechl kroky a obrátil se. Kulka ho zasáhla do břicha, těsně nad pupkem, a přerazila mu páteř. V pádu se přestal usmívat.

Dva dny Quinn ošetřoval Sam jako dítě. Následkem prožitého strachu střídavě plakala a třásla se. Quinn ji držel v náručí a konejšivě houpal. Dost času prospala, a to jí pomohlo k zotavení.

Když byl Quinn přesvědčen, že ji může nechat samotnou, dojel do St Johnsbury, zatelefonoval na FBI a představil se jako její otec z Rockcastlu. Nic netušícímu úředníkovi řekl, že ho Sam přijela navštívit, ale ošklivě nachladla, takže se vrátí do práce za tři čtyři dny.

V noci, zatímco Sam spala, začal psát další zprávu, tentokrát pravdivou, o událostech minulých sedmdesáti dnů.

Vycházel z vlastního vidění celé záležitosti; nic nevynechal, dokonce ani chyby, jichž se dopustil. K tomu ještě přidal sovětské hledisko, jak je znal od generála KGB z Londýna. Zpráva, kterou četl Moss, se o Sovětech vůbec nezmiňovala; zrovna tak se nedostal ani k tomu okamžiku, kdy mu Sam řekla, že s ním chce mluvit zástupce ředitele CIA.

Mohl také přidat zprávu o tom, jak se na věc dívali žoldnéři, neboť mu o tom před svou smrtí vyprávěl Zack, mohl psát o Mossových odpovědích. Nakonec napsal téměř všechno.

Ve středu pavučiny byl Moss, za nímž stálo pět sponzorů. Moss měl své informátory: Orsiniho mezi únosci a McCreu v kensingtonském bytě. Musel tu však být ještě další; někdo, kdo věděl všechno, co vysoká místa v Británii a Americe, někdo, kdo byl stále informován o výsledcích pátrání Nigela Cramera ze Scotland Yardu a Kevina Browna z FBI, někdo, kdo znal úmysly výboru COBRA i krizového štábu v Bílém domě. To byla jediná otázka, na kterou Moss neodpověděl. Quinn odtáhl těla Mosse i McCrey do kůlny, kde ztuhla jak borová polena, mezi která je Quinn položil. Oběma mužům prohledal kapsy a probral se úlovkem. Neobsahoval nic, co by pro něj mohlo mít nějaký význam, snad jen adresář s telefonními čísly, který našel v Mossově náprsní kapse.

Moss byl tajnůstkář; tato jeho vlastnost byla výsledkem dlouholetého výcviku a ukrývání na útěku. Zápisník obsahoval přes sto dvacet telefonních čísel, z nichž každé bylo označeno pouze iniciálami nebo křestním jménem.

Třetí den ráno vyšla Sam z ložnice po desetihodinovém osvěžujícím spánku, nepřerušovaném děsivými sny.

Schoulila se Quinnovi do klína a opřela si hlavu o jeho rameno.

"Jak se cítíš?" zeptal se jí.

"Teď už dobře. Je to dobré, Quinne. Jsem v pořádku. Kam teď pojedeme?"

"Musíme se vrátit do Washingtonu," řekl. "Poslední kapitola bude napsána tam. Potřebuju tvou pomoc."

"Já ti pomůžu ráda," řekla Sam.

Odpoledne nechal Quinn vyhasnout oheň v kamnech, všechno pozavíral, uklidil a zamkl chatu. Nechal v ní Mossovu pušku i kolt, jímž se oháněl McCrea. Adresář si však vzal s sebou.

Po cestě z hor odtáhl do St Johnsbury opuštěný džíp z půjčovny. V místní opravně se podařilo ho uvést do chodu, takže jím se Sam mohli odjet. Svůj džíp jim Quinn nechal, aby si jej prodali, jak nejlépe dovedou.

Odjeli na letiště v Montpelieru, kde vrátili vůz a odletěli přes Boston do Washingtonu, kde měla Sam zaparkované auto. "Nemůžu bydlet s tebou," řekl jí Quinn. "Tvůj byt je pořád napíchnutý."

Kousek od jejího bydliště v Alexandrii našli skromný penzión, jehož majitelka byla ráda, že může pokoj v patře pronajmout turistovi z Kanady. Pozdě večer se Sam vrátila do svého bytu a do odposlouchávaného telefonu sdělila svému zaměstnavateli, že ráno přijde do práce.

Sešli se znovu následujícího dne při večeři. Sam přinesla Mossův adresář. Číslo byla zaškrtnutá zářivými fixy, jejichž barvy odlišovaly jednotlivé země a města.

"Ten chlap byl opravdu světoběžník," řekla. "Žlutě označená čísla jsou zahraniční."

"Ta můžeme vynechat," řekl Quinn. "Člověk, kterého hledám, žije tady, nebo někde poblíž. Musí mít blízko do Washingtonu. District of Columbia, Virginia, nebo Maryland, to je naše zájmová oblast."

"Tak dobře. Červeně jsou označena americká čísla, ale mimo tuto oblast. Z Districtu a těch dvou států je jedenačtyřicet čísel. Všechna jsem je prověřila. Podle rozboru inkoustu byla většinou zaznamenána už před lety, zřejmě ještě v době, kdy sloužil u CIA. Jsou mezi nimi banky, lobbisté, soukromá čísla dalších zaměstnanců CIA, zprostředkovatelská firma. Tohle všechno mi zjistil jeden známý z našich laboratoří."

"Co ještě říkal ten technik o těch zápisech?"

"Že jsou přes sedm let staré."

"Než ho vyhodili. Ne, tohle musí být nějaký novější zápis."

"Před chvílí jsem řekla ‚většinou‘,“ upomenula ho. "Čtyři zápisy pocházejí z posledních dvanácti měsíců. Cestovní kancelář, dvě letenkové pokladny a taxikářská firma."

"Sakra."

"Pak je tu ještě jedno číslo, zapsané před třemi až šesti měsíci. Problém spočívá v tom, že neexistuje."

"Bylo zrušeno? Neozývá se?"

"Ne, ono nikdy neexistovalo. Má washingtonské předčíslí 202, ale zbývajících sedm čísel nedává a nikdy nedávalo dohromady číslo telefonní stanice."

Quinn si vzal ono číslo domů a pracoval na něm dva dny a dvě noci. Bylo zakódované. Možností bylo tolik, že mohly způsobit bolení hlavy počítači, natožpak osamocenému lidskému jedinci. Jeho dešifrování záleželo na tom, nakolik je Moss chtěl mít utajené a nakolik byl podle jeho názoru adresář bezpečný před odcizením. Quinn začal s jednoduššími kódy a výsledná čísla si zapisoval, aby je později Sam mohla prověřit.

Začal obyčejným dětským trikem - obrátil pořadí číslic. Pak mezi sebou prohodil první a poslední číslici, druhou a předposlední, třetí a předpředposlední, přičemž prostřední nechal na místě. Přehazováním číslic získal deset kombinací. Poté přešel na sčítání a odčítání.

Odečetl od každé číslice jednu, dvě, atakdále. Potom jednu od první, dvě od druhé, tři od třetí, až k sedmé. Stejně si počínal při sčítání. Po první noc seděl a prohlížel si sloupce čísel. Uvědomil si, že Moss mohl přičíst nebo odečíst vlastní datum narození, nebo dokonce datum narození své matky, číslo svého vozu nebo nějaký tělesný rozměr. Když měl pohromadě sto sedm nejpravděpodobnějších možností, předal svůj seznam Sam. Zavolala mu odpoledne následujícího dne. Její hlas zněl unaveně. Účet FBI za telefony musel poněkud narůst.

"Jedenačtyřicet těch čísel neexistuje. Zbývajících šestašedesát obsahuje čísla prádelen, starých lidí, masážního salónu, čtyř restaurací, hamburgerového bufetu, dvou štětů a vojenské základny. Plus dalších občanů, kteří s tím nemají zřejmě nic společného. Je však mezi nimi jedno, které by mohlo být tím našim šťastným číslem. Je čtyřiačtyřicáté na tom tvém seznamu."

Podíval se na vlastní kopii. Čtyřicet čtyři. Dospěl k němu tak, že nejdříve převrátil pořadí číslic v zakódovaném čísle a postupně odečetl jedna až sedm.

"Co je to za číslo?" zeptal se.

"Soukromé číslo podléhající utajení," řekla. "Musela jsem využít několika známostí, abych je identifikovala. Rodinný dům v Georgetownu. Chceš hádat, komu patří?"

Řekla mu to. Quinn zhluboka vydechl. Mohlo jít o náhodu. Když si člověk hrál dost dlouho se sedmimístným číslem, mohl náhodou dostat i číslo nějaké vysoce postavené osobnosti.

"Díky, Sam. Nic víc nemám. Vyzkouším to a dám ti vědět."

V půl deváté večer toho dne seděl senátor Bennett Hapgood v maskérně velké televizní společnosti v New Yorku a hezká dívka mu nanášela na obličej další okr. Zdvihl hlavu, aby si trochu vyrovnal záhyby na krku.

"Ještě trochu laku na vlasy, sem, má drahá," ukázal jí na pramen bílých vlnitých vlasů, který mu neposlušně spadal po straně do čela a který by mohl později zlobit, kdyby jej teď jen přičísl.

Dívka odvedla dobrou práci. Spleť jemných žilek na nose zmizela, modré oči se třpytily účinkem aplikovaných kapek, opálená pleť (výsledek vyseďávání před norským sluníčkem) svědčila o pevném zdraví. Ve dveřích se objevila asistentka režie, v podpaží blok jako insignii.

"Jsme připraveni, pane senátore," řekla.

Bennett Hapgood vstal, počkal, než mu maskérka sundá ochrannou pelerinku a odstraní poslední zrníčka prachu z perlově šedého obleku, a pak následoval asistentku režie chodbou do studia. Posadili ho po levici moderátora a zvukař mu odborně připjal na klopku mikrofon velikosti knoflíku. Moderátor, uvádějící jeden z nejprominentnějších zpravodajských pořadů, si ještě rychle pročetl své poznámky; na obrazovce běžela reklama na psí výživu. Vzhledl a zářivě se na Hapgooda usmál.

"Jsem rád, že vás vidím, senátore."

Hapgood odpověděl s obvyklým širokým úsměvem.

"Já jsem rád, že jsem tady, Tome."

"Teď poběží ještě dvě reklamy. Pak je řada na nás."

"Výborně, výborně. Zařídím se podle vás."

Houby se zařídíš, pomyslel si moderátor, který byl vychován v liberální tradici žurnalistu Východního pobřeží a o oklahomském senátorovi měl své mínění. Psí výživa byla vystřídána dodávkou typu pickup a obilnou snídaní. Když zmizel záběr na přešťastnou rodinu, která se hrabala v něčem, co vypadalo a muselo chutnat jako rozežlátná ohnivzdorná cihla, režisér ukázal prstem na Torna. Na kameře číslo jedna se rozsvítilo červené světlo a moderátor se zahleděl do jejího objektivu, provázen zájmem veřejnosti u obrazovek.

"Přes opakované dementi tajemníka Bílého domu Craiga Liptona docházejí do našeho studia zprávy, že zdravotní stav prezidenta Cormacka stále vzbuzuje hluboké obavy. A to pouhé dva týdny před tím, než má být Kongresu předložena k ratifikaci Nantucketská smlouva, spojená především s jeho jménem.

Jedním z těch, kteří smlouvě důsledně oponovali, je předseda hnutí ‚Občané za silnou Ameriku‘, senátor Bennett Hapgood."

Při slově ‚senátor‘ se rozsvítilo červené světlo na kameře číslo dvě, která vyslala záběr sedícího senátora do třiceti

milionů domácností. Kamera číslo tři umožnila divákům pohled na oba muže. Moderátor se naklonil k Hapgoodovi. "Pane senátore, jaké má smlouva vyhlídky na ratifikaci?"

"Co na to mám říct, Tome. Nemohou být dobré. Zvlášť po tom, co se stalo v posledních několika týdnech. I kdybychom však od těchto událostí odhlédli, smlouva by nemohla projít. Stejně jako milióny našich spoluobčanů nevidím v současné době důvod, proč bychom měli věřit Rusům - a to je, oč tu běží."

"Ale to přece není otázka důvěry, pane senátore. Ve smlouvě jsou zakotveny ověřovací procedury, které umožňují našim vojenským specialistům bezprecedentní přístup k sovětskému odzbrojovacímu programu ..."

"To je možné, Tome, to je možné. Ale skutečnost je taková, že Rusko je velká země. Museli bychom jim věřit, že si někde v hlubokém vnitrozemí nebudou vyrábět další a modernější zbraně. Pro mě je to jednoduché: já chci vidět Ameriku silnou, a to znamená, že si musí podržet každou zbraň, kterou má ..."

"A vyrábět další, pane senátore?"

"Pokud budeme muset, pokud budeme muset."

"Jenže vojenský rozpočet začíná paralyzovat naše hospodářství, deficit se stává neovladatelný."

"To říkáte vy, Tome. Jiní jsou toho názoru, že našemu hospodářství působí škody příliš mnoho peněz na dobročinné účely, přehnaný dovoz, příliš mnoho peněz vynakládaných na zahraniční pomoc. Zdá se, že vynakládáme větší prostředky na naše zahraniční kritiky, než na vlastní armádu. Věřte mi, Tome, nejedná se o peníze vydané na obranu, to v žádném případě."

Tom Granger změnil téma.

"Pane senátore, kromě toho, že jste odpůrcem americké pomoci hladovějícím Třetího světa a že podporujete zachování ochranných cel, volal jste také po rezignaci Johna Cormacka. Mohl byste nám to vysvětlit?"

Hapgood by byl moderátora nejraději zardousil. Použitím výrazů 'hladovějícím Třetího světa' a 'zachování ochranných cel' jasně ukázal, kde senátor stojí. Hapgood si zachoval svůj dobromyslný výraz a střídmě, ale lítostivě pokýval hlavou.

"Tome, chci říct jen tolik: Byl jsem oponentem několika projektů, obhajovaných prezidentem Cormackem. Jsme ve svobodné zemi a tohle je moje právo, ale ..."

Odvrátil se od moderátora a úmyslně se zahleděl do kamery se zhasnutým červeným světlem. Režisér musel změnit záběr a přistoupit na detail.

"... při vši účtě k čestnosti a odvaze Johna Cormacka v jeho neštěstí nehodlám couvnout před nikým. A proto bych teď chtěl říct..."

Z každého póru jeho bronzové tváře by tryskala upřímnost, kdyby nebyly ucpány líčidlem.

"Johne, musel jste toho snést víc, než člověk snést dokáže. Kvůli svému národu, straně, ale především kvůli sobě a Myře, shodte ze sebe to nesnesitelné břímě svého úřadu, prosím vás."

Prezident Cormack ve své soukromé pracovně dálkovým ovládním vypnul televizor. Znal Hapgooda a neměl ho rád, ačkoliv byli oba členy téže Republikánské strany; věděl, že ten člověk by se ho přímo nikdy neodvážil oslovit křestním jménem.

A přesto ... věděl, že má pravdu. Věděl, že už to déle neunese, věděl, že není schopen dál vést Ameriku. Byl na tom tak špatně, že mu práce neskýtala žádné potěšení, stejně jako život.

Nevěděl, že doktor Armitage u něho v posledních čtrnácti dnech zaznamenal jisté příznaky, které ho hluboce znepokojily. Jednou přistihl psychiatr prezidenta v podzemní garáži, když po jedné z řídkých vyjížděk z Bílého domu vystoupil z vozu a zahleděl se na výfuk jako na starého přítele, který by mu mohl odpomoci od bolesti.

John Cormack se vrátil ke knize, kterou četl před začátkem televizního pořadu. Byla to kniha poezie, o které kdysi přednášel svým studentům na Yaleské univerzitě. Vzpomněl si na úryvek básně Johna Keatse, toho postavou malého anglického básníka, který byl odmítnut životní láskou a zemřel v šestadvaceti letech, básníka, který znal melancholii jako málokdo a dokázal ji vyjádřit jako nikdo. V 'Ódě na slavíka' si tu pasáž našel:

... kolikrát

dech jsem chtěl dát v čistý vánek,

než dnes jak nikdy strašně pokouší

mne touha přestat žít a umřít tiše

ted' v půlnoci, když zpěv ti z duše stéká s takovou rozkoší...

Nechal knihu otevřenou, opřel se a rozhlédl se po místnosti s vyřezávaným nábytkem, po pracovně nejmocnějšího muže světa. Přestat žít a umřít tiše ted' v půlnoci. Jak lákavé, pomyslel si. Jak nesmírně lákavé ...

Quinn si zvolil půl jedenáctou; hodinu, kdy je většina lidí už doma z práce, ale ještě nespí.. Volal z automatu v dobrém hotelu, kde byl telefon stále ještě ve zvláštní kabině s dveřmi a poskytoval volajícímu dostatek soukromí. Ozvalo se trojí zazvonění, než volaný zdvihl sluchátko.

"Ano?"

Quinn ten hlas znal, ale podle jediného slova si netroufal jej přesně identifikovat. Tichým hlasem, téměř šepem napodoboval Mosse, i s občasným zahvízdáním dechu.

"Tady je Moss," řekl.

Ve sluchátku bylo chvíli ticho.

"Sem mi nikdy nesmíte volat, kromě výjimečně naléhavých případů. Už jsem vám to říkal."

Tak tedy trefa do černého. Quinn zhluboka vydechl.

"Tohle je naléhavé," řekl tiše. "O Quinnu je postaráno. O tu holku taky. A McCrea ... byl umlčen."

"Nemyslím, že bych to chtěl vědět," řekl hlas.

"Ale to byste měl," pospíšil si Quinn, než mohl volaný zavěsit. "Nechal po sobě rukopis. Quinn. Mám ho tady u sebe." "Rukopis?"

"Přesně tak. Nevím, kde sebral ty podrobnosti, jak k nim přišel, ale je tu všechno. Těch pět jmen, však víte, mužů v pozadí. Já, McCrea, Orsini, Zack, Marchais, Pretorius. Všechno. Jména, data, místa, časy. Co se stalo, proč... a kdo." Volaný se dlouze odmlčel.

"Včetně mě?" zeptal se.

"Řekl jsem všechno."

Quinn slyšel jeho dech.

"V kolika je to kopiích?"

"Jen v originále. Byl na jedné chatě v severním Vermontu. Tam žádné kopírky nebyly. Ten originál mám tady s sebou."

"Aha. Kde jste?"

"Ve Washingtonu."

"Myslím, že byste mi to měl radši předat."

"Jistě," řekl Quinn. "Bez problémů. Mě se to týká taky. Zničil bych to sám, ale ..."

"Ale co, pane Mossi?"

"Ale mohl bych za to něco dostat."

Nastalo další dlouhé ticho. Muž na druhém konci linky několikrát polkl.

"Pokud vím, byl jste velice slušně zaplacen," řekl. "Pokud máte ještě nějaké pohledávky, budou vyrovnány."

"Tak to ne," řekl Quinn. "Vyřídil jsem spoustu věcí, který se dopředu nepředpokládaly. Ty tři chlapy v Evropě, Quinnu s tou holkou... To všechno vyžadovalo zvláštní... práci."

"Co chcete, pane Mossi?"

"Představoval bych si to asi tak, že dostanu ještě jednou původně smlouvenou částku, ovšem zdvojnásobenou."

Quinn slyšel, jak se volaný nadechl. Ten muž nepochybně začínal chápat, že jakmile se člověk jednou zaplete s vrahy, musí počítat, že bude nakonec vydírán.

"Tohle musím prokonzultovat," řekl muž v Georgetownu. "Zřejmě si to vyžádá nějaké přípravy, takže to bude chvíli trvat. Nespěchejte, prosím. Jsem si jist, že se všechno vyřeší."

"Čtyřicet hodin," řekl Quinn. "Zítra touhle dobou se ozvu znovu. Řekněte těm pěti, na co se mají připravit. Já dostanu své prachy, vy dostanete rukopis. Pak zmizím, a vy všichni budete za vodou ... už napořád."

Quinn zavěsil a nechal druhého muže uvažovat, zda zaplatit, nebo riskovat zničení.

Pro rychlejší pohyb si Quinn tentokrát vypůjčil motocykl. Koupil si vysoké boty a teplou kožešinovou bundu.

Následujícího večera zdvihl volaný sluchátko po prvním zazvonění.

"Tak co?" zahuhlal Quinn.

"Vaše ... podmínky, i když jsou poněkud přehnané, byly akceptovány," řekl majitel georgetownského domu.

"Máte to?" zeptal se Quinn.

"Držím to v ruce. Máte rukopis?"

"Držím ho v ruce. Tak si to prohodíme a skončím s tím."

"Souhlasím. Ale ne u mě. Na obvyklém místě, ve dvě v noci."

"Přijdete sám. Bez bouchačky. Jestli si přivedete nějaký gorily, skončíte pod maceškama."

"Nepodvedu vás, máte moje slovo. Jsme ochotni zaplatit, takže se nemusíme uchylovat k podvodu. Ale od vás bych vyžadoval totéž. Čistě obchodní jednání, jestli vám to vyhovuje."

"Naprostě. Nechci nic jiného, než prachy," řekl Quinn.

Muž na druhém konci zavěsil.

Pět minut před jedenáctou hodinou seděl John Cormack u psacího stolu a pročetl si ručně psané provolání k americkému lidu. Bylo psáno vlídným a omluvným tónem. Další lidé je budou číst nahlas, publikovat ve svých novinách a časopisech, ve svých rozhlasových a televizních pořadech. Až odstoupí. Do vánoc zbývalo osm dní. Nový rok už bude v Bílém domě oslavovat někdo jiný. Dobrý člověk, jemuž důvěřoval. Michael Odell, čtyřicátý první prezident Spojených států. Zazvonil telefon. Prezident se na něj podrážděně podíval. Byla to jeho osobní soukromá linka, jejíž číslo měli jen nejbližší a důvěryhodní přátelé, kteří mohli volat v kteroukoliv hodinu.

"Ano?"

"Pan prezident?"

"Ano."

"Jmenuju se Quinn. Vyjednávač."

"Aha... ano, pan Quinn."

"Nevím, co si o mně myslíte, pane prezidente. Ale na tom teď moc nezáleží. Nepodařilo se mi vrátit vám syna. Zjistil jsem však, proč to nešlo. Znáám jeho vrahy. Prosím vás, pane, vyslechněte mě; mám strašně málo času.

V pět hodin ráno zastaví u stanoviště Tajné služby u vchodu do Bílého domu na Alexander Hamilton Place motocyklista. Odevzdá balíček, plochou lepenkovou krabici. Bude v ní rukopis. Je určen jen a jen vám. Neexistují žádné kopie. Až bude doručen, zajistěte, abyste ho dostal osobně do ruky. Po jeho přečtení vydáte rozkazy, jaké uznáte za vhodné. Důvěřujte mi, pane prezidente. Naposled. Dobrou noc, pane."

Quinn měl drobný problém. Neznal 'obvyklé místo', což mohlo ohrozit jeho účast na smluvené schůzce. O půlnoci dojel k domu, jehož adresu mu dala Sam, zaparkoval velkou Hondu na konci ulice a ukryl se do hlubokého stínu mezi dvěma domy na protější straně ulice, asi dvacet metrů od sledovaného domu.

Bylo to hezké, elegantní, pětipodlažní cihlové sídlo v tiché ulici, jejíž západní konec sousedil s areálem Georgetownské univerzity. Quinn odhadl, že takový dům mohl přijít na více než dva milióny dolarů.

Vedle domu byla pod úrovní terénu dvojgaráž s vyklápěcími dveřmi, ovládanými elektronicky. Ve třech poschodích domu se svítilo. Po půlnoci zhasla světla v podkroví, kde bydlelo služebnictvo. V jednu hodinu se už svítilo pouze v jediném patře. Někdo byl stále vzhůru.

Po čtvrt na dvě zhasla poslední světla v prvním poschodí a rozsvítila se světla na schodišti do přízemí. O deset minut později se objevilo světlo ve škvíře pod dveřmi garáží. Někdo nastupoval do auta. Světlo zhaslo a dveře se začaly vyklápět. Vyjel z nich dlouhý černý cadillac, který zvolna zabočil do ulice. Dveře se za ním zavřely. Vůz jel směrem od univerzity a Quinn viděl, že je v něm pouze řidič. Jel velice opatrně. Quinn nenápadně došel k motocyklu, nastartoval a sledoval vůz.

Cadillac zabočil na Wisconsin Avenue. Hlavní tepna Georgetownu se svými bary, bistro a večerními obchody byla v tuto hodinu prosincové noci ztichlá a bez života. Quinn se držel co možná nejdál. Viděl zadní světla cadillacu zahrnout do M Street a pak doprava na Pennsylvania Avenue. Po ní dojel až na Washingtonův okruh, z něhož sjel na Dvacátou třetí ulici, odkud zahrnul na Constitution Avenue a zaparkoval pod stromy hned za Henry Bacon Drive.

Quinn bleskurychle zajel přes chodník do blízkého křoví a okamžitě vypnul motor a světla. Viděl zadní světla cadillacu, z něhož vystoupil řidič. Rozhlédl se kolem sebe, otočil se za projíždějícím bílým taxikem, který beznadějně pátral po zákazníkovi, a když neviděl nic dalšího, přešel zábradlí a po trávníku se vydal k jezírkům.

Po padesáti metrech pohltila muže v černém svrchníku a klobouku tma. Po Quinnově pravé ruce dopadalo na ulici světlo z jasně osvětleného Lincolnova pomníku, které ovšem nedosahovalo na trávník a mezi stromy. Quinn se držel v bezpečí vzdáleností za svým mužem.

Ten minul Památník veteránů vietnamské války a za ním zahrnul mírně doleva k pahorku mezi dvěma jezírky - Constitution Gardens Lake a Reflecting Pool.

Ve značné vzdálenosti po Quinnově levici byly dva bivaky; vietnamští veteráni drželi čestnou stráž za nezvěstné z té smutné a vzdálené války. Quinnův muž trochu uhnul, aby se jim příliš nepřiblížil. Památník tvořila dlouhá zeď z černého mramoru, na koncích vysoká jen po kotníky, ale uprostřed vysoká přes dva metry. Quinn překročil zeď v místech, kde byla asi třicet centimetrů vysoká a pokrčil se v jejím stínu, když se muž před ním náhle obrátil, jako by slyšel zaskřípění štěrku. Quinn viděl, jak se rozhlíží po parku. Po chvíli pokračoval v chůzi.

Mezi mraky se objevil bleďý srpek měsíce. V jeho světle Quinn uviděl celou délku mramorové zdi s osmapadesáti tisíci jmen mužů padlých ve Vietnamu. Pohnutě se dotkl ledového kamene a vydal se přes další trávník ke skupině dubů, u nichž stály bronzové sochy veteránů v životní velikosti.

Muž v černém kabátě, který šel před Quinnem, se znovu zastavil a pátravě se podíval za sebe. Viděl jen měsícem ozářené, téměř bezlisté duby, které se rýsovaly proti mlhavé záři vzdáleného Lincolnova pomníku, a odlesky bílého světla na čtyřech sochách vojáků.

Kdyby měl muž v kabátě lepší znalosti, věděl by, že na podstavci stojí jen tři vojáci. Když se obrátil a šel dál, od sousoší se oddělila čtvrtá postava a sledovala ho.

Konečně se Quinnův muž dostal na 'obvyklé místo'. Na pahorku mezi oběma jezírky, obklopeny diskrétním stromovým, stojí veřejné toalety, osvětlené jedinou lampou. Muž v černém kabátě se postavil poblíž lampy a čekal.

Za dvě minuty nato vystoupil ze stínu stromů Quinn. Muž se na něj zahleděl a zřejmě zbledl, ale bylo příliš šero, než aby se to dalo přesně poznat. Quinn však viděl, jak se mu třesou ruce. Vzájemně se na sebe dívali. Muž stojící před Quinnem musel ovládnout vzrůstající znepokojení.

"Quinne," řekl, "vždyť vy jste mrtvý."

"Ne," řekl Quinn. "Mrtvý je Moss. A McCrea. A Orsini, Zack, Marchais a Pretorius. A Simon Cormack - ano, ten je taky mrtvý. A vy víte proč."

"Uklidněte se, Quinne. Chovejme se jako rozumní lidé. On musel odejít. Všechny by nás zruinoval. To určitě chápete." Věděl, že mu jde o život.

"Simon? Student z Oxfordu?"

Překvapení muže v černém kabátě zahrnovalo jeho nervozitu. Zúčastnil se zasedání v Bílém domě, znal veškeré podrobnosti případu a věděl, co Quinn dokáže.

"Ale ne chlapec. Jeho otec. Ten musí odejít."

"Kvůli Nantucketské smlouvě?"

"No jistě. Její podmínky by zruinovaly tisíce lidí, stovky společností."

"Ale proč jste se do toho zapletl vy? Pokud vím, jste mimořádně bohatý člověk. Vaše jmění je obrovské."

Quinnův protějšek se krátce zasmál.

"Dosud ano," řekl. "Když jsem zdědil rodinné bohatství, investoval jsem je do cenných papírů. Stále je tam. Správcové s ním nepohnuli."

"Investoval jste do zbrojního průmyslu."

"Podívejte, Quinne, tohle jsem přinesl pro Mosse. Ted' to může být vaše. Už jste někdy něco takového viděl?"

Vytáhl z náprsní kapsy papír a podržel jej Quinnovi před očima. V měsíčním světle Quinn rozpoznal šek vystavený na švýcarskou banku bezúhonně pověsti, který zněl na doručitele. Uvedená suma byla pět miliónů dolarů.

"Vezměte si to, Quinne. Takové peníze jste ještě neviděl. A nikdy neuvidíte. Promyslete si, co s nimi budete dělat, jaký život vám umožní. Zajistí vám luxusní existenci. Dáte mi rukopis, a šek je váš."

"V tom celém případě šlo vlastně jen o peníze, ne?" řekl Quinn zamyšleně. Pohrával si s šekem a promýšlel další postup.

"Přirozeně. O peníze a o moc. To je totéž."

"Ale vy jste byl jeho přítel. On vám věřil."

"Prosím vás, Quinne, nebuďte naivní. Celý tenhle národ je na peníze. To už nikdo nezmění. A vždycky byl a vždycky bude. Uctíváme Boha dolaru. V téhle zemi se dá koupit cokoliv a kdokoliv."

Quinn přikývl. Vzpomněl si na osmapadesát tisíc jmen na černém mramoru za sebou. Vzdychl a sáhl za bundu. Menší muž vyděšeně uskočil.

"To není zapotřebí, Quinne. Říkali jsme, žádné zbraně."

Quinn však vytáhl dvě stě stránek popsaných strojem. Jeho protějšek si oddychl a rukopis si od něj vzal.

"Nebudete litovat, Quinne. Peníze jsou vaše. Hezky si je užijte."

Quinn znovu přikývl.

"Ještě něco..."

"Poslouchám."

"Dojel jsem taxíkem na Constitution Avenue a pustil jsem ho. Mohl byste mě vzít zpátky na okruh?"

Muž se úlevně usmál.

"Samozřejmě," řekl.

19.

Muži v dlouhých kožených pláštích dospěli k názoru, že není nutné hlídkovat přes víkend v plném rozsahu. Jen několik málo lidí dostalo přísně tajné instrukce. U administrativní budovy stáli pozorovatelé, kteří jim vysílačkou oznámí, až kořist v pátek večer odjede z města.

Zatýkáci komando trpělivě čekalo na dlouhé úzké silnici u ohbí řeky Moskvy, jen míli před odbočkou na Peredělkino, kde měli své dači nejvyšší představitelé ústředního výboru, prominentní akademikové a armádní špičky.

Když se přiblížilo auto, na které čekali, první vůz zatýkáci kolony příčně zatarasil silnici. Čajka zpomalila a zastavila. Ani řidič s tělesným strážcem, přestože patřili k nejlepším mužům vojenské kontrarozvědky a měli výcvik u Specnaz, neměli šanci. Z obou stran silnice se k vozu přihnuli muži s automatickými pistolemi, takže vojáci ve voze zírali přes sklo přímo do hlavní.

K pravým zadním dveřím vozu přistoupil důstojník v civilu, otevřel je a podíval se dovnitř. Muž na zadním sedadle vzhledl od spisu, který si právě pročítal. Tvářil se hostejně, ale v jeho očích bylo znát podráždění.

"Maršál Kozlov?" zeptal se muž KGB v koženém kabátě.

"Ano."

"Vystupte si. Nepokoušejte se klást odpor. Totéž rozkažte svým vojákům. Jste zatčen."

Statný maršál vydal rozkazy řidiči a tělesnému strážci a vystoupil. V mrazivém vzduchu mu od úst stoupala pára.

Přemýšlel, kdy se bude moci znovu nadechnout svěžího zimního vzduchu. Pokud se něčeho bál, nedal to na sobě znát.

"Pokud k tomu nemáte oprávnění, zodpovíte si to před politbyrem, čekisti." Použil opovržlivého ruského výrazu pro příslušníky tajné policie.

"Jednáme na příkaz politbyra," řekl důstojník KGB se zadostiučiněním. V tom okamžiku starý maršál poznal, že mu naposled došla munice.

Dva dny nato, za hluboké tmy před úsvitem, obklíčila saúdskoarabská policie v tichosti soukromý dům v Rijádu. Úplně bez hluku se to však neobešlo. Jeden z policistů zakopl o odhozenou plechovku a někde zaštěkal pes. Jemenský sluha, který už vařil silnou ranní kávu, vyhlédl ven a odešel informovat svého pána.

Plukovník Easterhouse měl parašutistický výcvik v Americké armádě a kromě toho věděl, že v Saudské Arábii nelze podceňovat hrozbu prozrazení sebetajnějšího spiknutí. Byl na tuto alternativu připraven. Ve chvíli, kdy s praskotem povolila velká dřevěná vrata do dvora a jeho dva jemenští strážci za něj položili život, unikl mukám, která by jej očekávala. Policisté uslyšeli výstřel a vyběhli po schodech do obytné části domu.

Našli ho ležet na podlaze, tvář k zemi. Jeho krev se vsakovala do nádherného kašanského koberce, který zdobil vzdušnou pracovnu, zařízenou s vybraným arabským vkusem. Plukovník velící zatýkáci četě se rozhlédl po místnosti. Jeho zrak spočinul na arabském nápisu, vyšitém na hedvábné drapérii.

Inš Alláh. Děj se vůle Alláhova.

Následujícího dne obklíčili lidé z FBI, vedení Phillipem Kellym, ranč na úpatí pahorkatiny poblíž Austinu. Cyrus Miller přijal Kellyho zdvořile a vposlechl si poučení o svých právech. Když uslyšel, že je zatčen, začal se hlasitě a s vážnou tváří modlit, povoláváje božskou odplatu svého osobního Přitele na modloslužebníky Antikrista, kteří neuposlechli vůle Všemohoucího vtělené do jeho, Millerových činů.

Kevin Brown velel skupině, která téměř v téže minutě zatkla Melvilla Scanlona v jeho luxusním domě u Houstonu. Další skupiny FBI navštívily Lionela Moira v Dallasu a pokusily se zatknout Bena Salkinda v Palo Altu a Petera Cobba v Pasadeně. Salkind buď na základě předtuchy, nebo čistou náhodou odletěl předchozího dne do Mexico City. Pro Cobba si přišli do kanceláře, ale ten pro nachlazení zůstal doma. Byla to jedna ze situací, které zmaří sebelépe naplánovanou operaci. Policisté a vojáci takové situace dobře znali. Když lidé z FBI odjeli pro Cobba do jeho domu, zavola mu

tajemník. Cobb vstal z postele, políbil ženu a děti a odešel do garáže. Tam ho také lidé z FBI o dvacet minut později našli.

Čtyři dny nato zaujal prezident John Cormack místo v čele stolu, vyhrazené šéfovi exekutivy. V Kabinetu už na něj čekali členové vlády a poradci, rozesazení po obou stranách. Všiml si, že je vzpřímený, hlavu nese vysoko a má jasný zrak.

Na konci stolu seděli Lee Alexander a David Weintraub ze CIA, naproti nim pak Don Edmonds, Phillip Kelly a Kevin Brown z FBI. John Cormack jim pokývl, hned jak se usadil.

"Vaše zprávy, pánové, prosím."

Kevin Brown promluvil z pověření svého ředitele jako první.

"Pane prezidente. Srub ve Vermontu. Objevili jsme pušku značky Armalite a automatický kolt ráže pětáctýřicet. Byla tam také těla Irvinga Mosse a Duncana McCrey. Oba bývali agenti CIA. Byli jednoznačně identifikováni."

David Weintraub souhlasně přikývl.

"V Quanticu jsme nechali laboratorně prověřit kolt. Od belgické policie jsme dostali zvětšené fotografie drážek na kulkách, které byly nalezeny v čalounění sedadla na ruském kole ve Wavre. Marchais alias Leforte byl zabit právě tímto koltem. Holandská policie měla kulku zarytou do dřevěného sudu ve sklepě hospody ve městě Den Bosch. Byla mírně deformována, ale drážky byly stále zřetelné. Kulka byla vypálena z téhož koltu ráže pětáctýřicet. Kulky vytažené francouzskou policií z obložení hospody v Passage de Vautrin pocházejí z pušky Armalite. Obě zbraně byly zakoupeny na falešné jméno v obchodě se zbraněmi v Galvestonu. Majitel podle fotografie indentifikoval jako kupujícího Irvinga Mosse."

"Takže to odpovídá."

"Ano, pane prezidente, všechno sedí."

"Pane Weintraube?"

"S lítostí musím potvrdit, že Duncan McCrea byl opravdu naverbován ve Střední Americe na Mossovo doporučení. Dva roky tam byl využíván jako spojka a poté vyslán do výcvikového střediska Camp Peary. Když byl Moss vyhozen, měli být prověřeni všichni jeho chráněnci. To se však nestalo. Lapsus. Omlouvám se."

"Vy jste tehdy nebyl ve funkci, pane Weintraube. Pokračujte, prosím."

"Děkuji, pane prezidente. Dozvěděli jsme se ... z určitých zdrojů ... totéž, co nám říkal neoficiálně už rezident KGB v New Yorku. Jistý maršál Kozlov byl zadržen pro podezření z dodávky opasku, který zabil vašeho syna. Oficiálně odstoupil ze zdravotních důvodů."

"Myslíte, že se přizná?"

"Je ve věznici Lefortovo, pane, a KGB umí vyslyšet," řekl David Weintraub.

"Pane Kelly?"

"Některé věci, pane, se nedají prokázat. Nenalezlo se tělo Dominiqua Orsiniho, ale korsická policie zjistila, že do zadního pokoje nad hospodou v Castelblancu byly skutečně vypáleny dvě patrony z brokovnice. Revolver Smith & Wesson agentky Somervillové je zřejmě navždy ztracen někde v řece Prunelli. Všechno, co se dá dokázat, bylo dokázáno. Je toho hodně. Ten rukopis uvádí přesně veškeré podrobnosti, pane."

"A těch pět, takzvaná Alamská pětka?"

"Tři jsou ve vazbě, pane prezidente. Cyrus Miller se téměř určitě před soud nedostane. Bude zřejmě uznán za nepřítel. Melville Scanlon se ke všemu přiznal, včetně podrobností dalšího spiknutí, které mělo svrhnout monarchii v Saudské Arábii. Myslím, že ministerstvo zahraničí už se o tuto stránku věci postaralo."

"Ano, saúdskoarabská vláda byla informována a přijala příslušná opatření. A co ostatní členové "Pětky"?"

"Salkind zřejmě zmizel, nejspíš do Jižní Ameriky. Cobb byl nalezen oběšený ve své garáži. Sebevražda. Moir potvrdil Scanlonovu výpověď."

"Zbývá dopátrat nějaké podrobnosti, pane Kelly?"

"Ani ne, pane prezidente. Prověřili jsme celý Quinnův rukopis. Jména, data, časy, místa, půjčovny vozů, letenky, byty, hotely, zbraně - všechno. Policejní a imigrační úřady v Irsku, Británii, Belgii, Holandsku a Francii nám poslaly veškeré záznamy; všechno se shoduje s podrobnostmi uvedenými Quinnem."

Prezident Cormack se podíval na prázdné místo u stolu.

"A... můj bývalý kolega?"

Ředitel FBI pokynul Phillipu Kellymu.

"Na posledních třech stranách rukopisu popisuje Quinn svůj rozhovor s ním, který se však nedá potvrdit. Stále nevíme, kde se pan Quinn zdržuje. Prověřili jsme však personál v georgetownském domě. Úřední šofér byl poslán domů s tím, že ten večer už jeho služeb nebude zapotřebí. Dva lidé z personálu vypověděli, že v půl druhé byli probuzeni zvukem otvíraných dveří garáže. Jeden z nich vyhlédl ven a viděl odjíždějící vůz. Myslel si, že by mohlo jít o krádež, a šel vzbudit svého pána. Ten však byl pryč - odjel tím autem."

Prověřili jsme jeho akcie, vložené do různých společností. Měl obrovské balíky akcií v podnicích, které měly smlouvy s ministerstvem obrany a které by byly nepochybně postiženy podmínkami Nantucketské smlouvy. Takže Quinn píše pravdu. I když u něj si nikdy nemůžeme být zcela jisti. Quinnovi se prostě může a nemusí věřit."

Prezident Cormack vstal.

"Já mu věřím, pánové. Odvolejte prosím pátrání po něm. Berte to jako rozkaz. Děkuji vám za odvedenou práci."

Odešel dvěma naproti krbu, prošel kanceláří osobního tajemníka, jehož požádal, aby nebyl rušen, vešel do Oválné pracovny a zavřel za sebou dveře.

Usadil se za velkým psacím stolem pod zelenými okny s tabulkami z neprůstřelného skla, jimiž bylo vidět do Růžové

zahrady. Naposled tu seděl před třiasmdesáti dny.

Na psacím stole byla fotografie ve stříbrném rámečku. Byl na ní Simon. Snímek byl pořízen v Yale, na podzim před jeho odjezdem do Anglie. Bylo mu tehdy dvacet a ve tváři měl vepsanu vitalitu, chuť do života a velká očekávání.

Prezident vzal fotografii do obou rukou a dlouze se na ni zahleděl. Nakonec otevřel zásuvku po levé ruce.

"Sbohem, synku," řekl.

Uložil fotografii do zásuvky lícem dolů a zapnul intercom.

"Pošlete pro Craiga Liptona, prosím."

Když tiskový tajemník přišel, prezident mu řekl, že chce v hodinovém televizním projevu pro největší televizní společnosti oslovit svůj lid.

Majitelka penzionu v Alexandrii vyslovila lítost nad tím, že její kanadský host, pan Roger Lefevre, už odjíždí. Byl tak tichý a dobře vychovaný, nebyly s ním vůbec žádné problémy. Ne jako s některými jinými nájemníky.

Onoho večera, kdy se přišel rozloučit a vyrovnat účet, si všimla, že si oholil vousy. Pochválila mu to, vypadal mnohem mladší.

Televize v jejím obývacím pokoji v přízemí penzionu byla zapnutá, jako ostatně vždycky. Quinn stál ve dveřích. Na obrazovce se objevil hlasatel a s vážnou tváří oznámil: "Dámy a pánové, promluví k vám prezident Spojených států."

"Určitě se nechcete ještě chvíli zdržet?" zeptala se paní domácí. "Bude mluvit pan prezident. Říká se, že ten chudák odstoupí."

"Před domem na mě čeká taxík," řekl Quinn. "Musím jít."

Na obrazovce se objevila tvář prezidenta Cormacka. Seděl vzpřímeně za svým psacím stolem v Oválné pracovně, pod velkým státním znakem. Osmdesát dní ho takřka nikdo neviděl. Diváci si mohli všimnout, že vypadá starší, ztrhanější a vrásčitější než před třemi měsíci. Ten odevzdaný pohled, který měl na fotografii z pohřbu, však zmizel. Zpřímá hleděl do kamery a jejím prostřednictvím do očí stomiliónové divácké obce Američanů a ještě mnohem širšího okruhu světové veřejnosti, jíž byl přenos projevu zprostředkován satelitem. Nevypadal ztrápeně ani poraženecky; měl rozvázný hlas, tichý, ale pevný.

"Drazí spoluobčané ..." začal.

Quinn zavřel hlavní dveře a sešel k taxíku.

"Na Dullesovo mezinárodní letiště," řekl.

Řidič zamířil na jihozápad po Henry Shirley Memoriál Highway, zahrnul k řece Turnpike a pak znovu ke Capital Beltway. Ulice byly vánočně vyzdobené a Santa Clausové dělali reklamu jednotlivým obchodům. Mnozí z nich však při tom měli k uchu přiložena tranzistorová rádia.

Po několika minutách jízdy si Quinn všiml, že mnozí řidiči zastavují u chodníků, aby se mohli lépe soustředit na poslech prezidentova projevu. Na chodnicích se tvořily skupinky kolem těch, kteří měli při sobě přenosná rádia. Řidič modrobílého taxíku měl na uších sluchátka, a když přejížděli Turnpike, vykřikl: "No já nevěřím vlastním uším."

Pak se otočil za jízdy.

"Chcete, abych to pustil do reproduktorů?"

"Poslechnu si později opakování," odpověděl Quinn.

"Můžu klidně na chvíli zastavit."

"Jen jeďte," řekl Quinn.

Na Dullesově mezinárodním letišti Quinn zaplatil taxikáři a vydal se ke kanceláři British Airways. Na protějším konci haly se cestující i personál shlukovali kolem nástěnného televizoru. Za přepážkou seděla jen jedna dívka.

"Let dvě stě šestnáct do Londýna," řekl a předložil svou letenku.

Dívka odtrhla oči od televize, prohlédla si letenku a ověřila si rezervaci na displeji počítače.

"V Londýně přestupujete na letadlo do Malagy?" zeptala se.

"Správně."

Hlas Johna Cormacka se nesl nezvykle ztichlou halou.

"Ti lidé věřili, že když chtějí zničit Nantucketskou smlouvu, musejí zničit nejprve mne..."

Dívka mu vystavila palubní kartu a zahleděla se na obrazovku.

"Můžu jít na odbavení?" zeptal se Quinn.

"Ano ... jistě... přeju hezký den."

Za imigrační kontrolou byla čekárna s bezcelním barem. Za barovým pultem byl také puštěný televizor, kolem něhož se utvořil shluk cestujících.

"Protože ke mně se nemohli dostat, unesli mého syna, mého jediného a velice milovaného syna, a zabili ho."

Pojízdné schůdky k letadlu řídil muž s tranzistorovým přijímačem u ucha. U vchodu do červenomodrobílého letadla společnosti BA ukázal Quinn svou palubní kartu s letenkou stewardovi, který mu ukázal k první třídě. Quinn na tento luxus využil zbytku ruských peněz. Odněkud uslyšel prezidentův hlas, hned jak vstoupil do kabiny.

"Tohle všechno se tedy stalo. Nyní je to za námi. Chtěl bych vám však dát své slovo, vážení spoluobčané, že máte znovu svého prezidenta..."

Quinn se připoutal na sedadle u okna, odmítl sklenici šampaňského a požádal o červené víno. Dostal výtisk

Washington Post a dal se do čtení. Sedadlo vedle něho zůstalo při odletu volné.

Boeing 747 se odlepil od země a zamíří k Atlantiku a k Evropě. Quinn kolem sebe slyšel vzrušené hovory cestujících o prezidentově projevu, který trval bezmála hodinu. V klidu pokračoval v četbě.

"Mohu vám ještě něco přinést, pane?" zaslechl příjemný hlas u ucha.

Otočil se a musel se usmát. V uličce stála Sam a nakláněla se k němu.

"Nechci nic než tebe, holčičko."

Složil noviny na klíně. Na zadní straně byl sloupeček, jehož si nikdo z nich nevšiml. V podivné řeči amerických novinových titulků hlásal: Vánoční terno pro vietnamské veterány. A podtitulek: Paraplegická nemocnice obdržela pět miliónů dolarů od neznámého dárce.

Sam se usadila vedle Quinna.

"Dostala jsem váš vzkaz, pane Quinne. Ano, pojedu s vámi do Španělska. A ano, vezmu si vás."

"V pořádku," řekl. "Nesnám nerozhodnost."

"A tam, kde žiješ... jak to tam vypadá?"

"Vesnička, bílé domky, malý kostelík, malý starý farář..."

"Snad nám vydrží do obřadu ..."

Vzala jeho hlavu do svých dlaní, přitáhla si ji a dlouze ho políbila. Noviny mu sklouzly z klína na podlahu, zadní stranou nahoru. Letuška je se shovívavým úsměvem zvedla. Nevšimla si titulků, který uváděl hlavní článek zadní strany, ani ji nezajímalo. Stálo tam:

SOUKROMÝ POHŘEB MINISTRA FINANCÍ HUBERTA REEDA:

ZÁHADA NOČNÍ JÍZDY DO POTOMACU.